

# Giới thiệu Ý Tưởng Ham Muốn

**Thể loại:** Hiện đại, đô thị tình duyên, cán bộ cao cấp, báo thù, danh gia vọng tộc, HE

**Số chương:** 55 chương

**Editor:** Nhược Hi, KiAn

Cô là đứa con ngoài giá thú cũng là một siêu sao, mượn có báo thù mà tiếp cận bạn trai cũ.

Bề ngoài hai người là một cuộc giao dịch đơn giản nhưng lại biến thành một cuộc hôn nhân phức tạp.

Trên thực tế chỉ vì nói lại duyên xưa...

*P/S: ngọt, sủng, chạy mặn lẩn lộn*

*Nhân vật chính: Lâm An Bắc, Doãn Vĩ.*

*Nhân vật phụ: Thân Kinh, Hàn Tiêu, Trần Cẩm ngôn, Lâm An Chính, Quý Minh Vũ...*

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1

“Được, em đồng ý với anh nhưng em có một điều kiện.”

Bên trái tiệm cà phê, một nam một nữ ngồi đối diện nhau, người đàn ông tùy ý nghiêng người dựa lưng trên sofa, người con gái cúi đầu tóc mềm mại buông xuống, che lại nửa bên gò má, tay thong thả khuấy ly cà phê trên bàn, nhẹ giọng nói nhỏ.

Người đàn ông giống như nghe thấy trò cười lớn, ngũ quan anh tuần nghiêm túc cũng nhộn nhạo lên, môi mỏng khẽ mở, lời nói tuôn ra vừa cay nghiệt lại vừa vô tình.

“Duẩn Vĩ, em cảm thấy em còn có thể ra điều kiện sao?”

Duẩn Vĩ nghe vậy, ngẩn ra, động tác trong tay cũng dừng lại, đúng vậy, kể từ khi bỏ đi từ bốn năm trước, bản thân sớm đã mất đi tư cách nói điều kiện.

Cô lại tiếp tục khuấy ly cà phê trong tay, chỉ là ánh mắt sớm đã càng thêm âm trầm, đầu rũ xuống càng ngày càng thấp, chỉ có thể nhìn thấy một cái trán cùng sống mũi cao thẳng, tốc độ khuấy cũng chậm lại rất nhiều.

Lâm An Bắc chịu không nổi cô bộ dạng như bị ủy khuất to lớn, giống như mình là kẻ tội ác tày trời, bốn năm trước rõ ràng người bỏ đi không phải mình, nhưng hiện tại cô như mới là người bị vứt bỏ.

Lâm An Bắc khẽ thở dài một hơi, còn muốn giả vờ không quan tâm nói, "Ngày hôm nay tâm tình tôi tốt, nói một chút coi."

Duẩn Vĩ cảm thấy mình quá đáng, dù sao anh nguyện ý giúp mình chính là đối mình ban ân lớn: "Bỏ đi, cũng không phải chuyện lớn gì."

“Cho em nói liền nói, em không muốn nói tôi càng muốn nghe.”

Duẩn Vĩ để cái thìa trong tay xuống, ngẩng đầu lên, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt sáng ngời, sống mũi cao thẳng, nếu như chỉ nhìn mỗi thứ một cách đơn thuần đều sẽ cảm thấy rất bình thường, nhưng tổ hợp cùng một chỗ chính là tìm không ra một chút khuyết điểm, khả năng khí chất lạnh nhạt trên người cô khiến cô nổi bật không ít.

"Thực sự không có gì, em về trước." Nói xong liền nhắc ba lô bên người đứng lên.

Lâm An Bắc vẫn duy trì bộ dạng lúc đầu không nhúc nhích, chỉ là không khí quanh thân càng thấp xuống, nụ cười ít ỏi trên mặt cũng biến mất không thấy.

"Duẩn Vĩ, ra khỏi cánh cửa này, tôi đảm bảo hán sẽ không chờ mong cái phương hướng phát triển kia của em, không tin em có thể thử xem."

Tuy rằng giọng nói của anh không lớn, âm điệu cũng không hề trầm bổng, nhưng lại khiến cho ba lô trên người Duẩn Vị cứng ngắc ở nơi đó, cô không cần thử, cô cũng biết anh nhất định có cái loại năng lực kia.

Trong mắt đã có hơi nước tràn ngập, khiến cô đã sớm không thấy rõ người đàn ông trước mắt này vẫn như cũ chói mắt như vậy, cô nhắm hai mắt lại mở ra, trong mắt đã khôi phục một mảng trấn tĩnh.

Duẩn Vị đem ba lô khoác trên hai vai ở trên lưng, tay trái theo thói quen sờ vành tai trái mình: “Chính là sau khi kết hôn có thể vẫn ở chỗ cũ được không, em không quen ở nơi khác.” Nói xong cũng không chờ anh trả lời, rời khỏi vị trí, kéo cánh cửa thủy tinh đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Lâm An Bắc đã thấy ngoài cửa sổ xuất hiện người mặc áo T-shirt in hình con trâu, giày vải màu trắng, khoác ba lô màu hồng trên lưng. Đầu cúi thấp xuống, phẳng phất như đếm bước chân của mình yên lặng bước đi.

Cô vẫn giống như lúc trước, bước đi rất chậm, sau khi người bên cạnh khoảng từng giọt bóng dáng của cô mới biến mất tại góc đường.

Lâm An Bắc thu hồi hai mắt đang nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, đưa tay uống cạn ly cà phê đã sớm nguội lạnh, đứng dậy lại nhìn thấy điện thoại của cô rơi trên ghế sofa.

Tập đoàn Trì Vũ tầng 48 phòng làm việc tổng giám đốc, Lâm An Bắc ngồi trên ghế, đối diện cửa sổ mà ngồi, nhìn ảnh chụp trên màn hình di động, sừng sốt một chút giữa trưa. Anh không biết bức ảnh này là chụp khi nào, nhưng hiển nhiên kỹ thuật chụp của cô không thể nào tốt, ảnh chụp cô nhắm hai mắt lại, giống như là ngủ, đầu của cô nhẹ nhàng dựa trên vai anh, có thể là độ lớn của góc chụp, quang cảnh không rõ ràng, nhưng An Bắc biết là cô.

Trợ lý từ cửa vào thì thấy tổng giám đốc duy trì cái tư thế này đã hơn mười phút, vẫn bộ dạng như lúc đầu, tự mình không dám tùy tiện quấy rối anh, một mình thì có cái gì xem được chứ? Hơn nữa vừa nhìn thì biết không phải thứ gì đắt tiền, cho dù bên trong có đóa hoa, đã sớm bị hắt nhìn héo tàn đi.

Giờ tay nhìn đồng hồ, đã sắp năm giờ: “Tổng giám đốc, phu nhân muốn tối nay ngài trở về ăn cùng.”

Lâm An Bắc để điện thoại di động xuống, quay lại nhìn thời gian, thế mà thấm thoát đã trễ thế này: “Tôi biết rồi, cô ra ngoài trước đi.”

Duẩn Vị trở về lại tìm không được chuyện gì để làm, khí trời lại khá nóng, cho nên cô cũng không muốn ra khỏi cửa, tùy tiện chuẩn bị chút gì ăn liền u ở nhà coi đĩa, nhìn một chút buổi trưa, cô cái gì cũng chưa từng nhìn vào, vậy mà vô tình dựa trên ghế sofa ngủ quên.

Lúc bị đánh thức, Duẩn Vị mở hai mắt vẫn còn mê man, ngậy người một lúc mới phản ứng được đây là tiếng chuông điện thoại trong phòng ngủ, cô thuận tay tắt TV, chậm rãi đứng lên nhận điện thoại, chắc chắn là cái tên Hàn Tiêu tìm mình đi ra ngoài ăn cái gì, bọn họ là quen biết ở bên Mĩ, Hàn Tiêu về nước thăm người thân cho nên hai người cùng ngồi chuyến bay trở về. Gần hai tháng, luôn bị cậu ta lôi kéo ra ngoài ăn, kỳ quái là tại sao hôm nay cậu ta không gọi di động?

“Hôm nay lại tìm được món gì ngon à?”

“Em cho là gì?”

Thực bất ngờ lại không phải Hàn Tiêu, lấy hiểu biết của Duẩn Vị đối với Lâm An Bắc, cô cũng không dám thành thật trả lời: “À, không có gì, anh tìm em có việc gì sao?”

“Mở cửa.” Tiếng nói vừa dứt điện thoại cũng bị cắt.

Lẽ nào anh ở bên ngoài? Duẩn Vị sững sốt nửa ngày mới đem điện thoại để xuống, bán tín bán nghi đi ra ngoài mở cửa. Cánh cửa vừa mở ra, Lâm An Bắc quả nhiên mặt rất thoải mái ở cửa, trên trán còn có chút mồ hôi, áo khoác bị anh cầm trong tay, áo sơ-mi trắng cũng bị anh tháo gỡ hai cúc áo, có thể trông thấy lồng ngực kiên cố của anh.

Duẩn Vị đỏ mặt quay đi, né ra nửa người cho anh đi vào. Nhà Duẩn Vị ở tầng 5, bởi vì là kiểu nhà chung cư cũ nên không lắp đặt thang máy. Lâm An Bắc chưa một lần lên đây, mỗi lần đều là cô đi ra ngoài, ngày hôm nay vậy mà vị đại thiếu gia này lần đầu tiên tự mình leo lên đây.

Lâm An Bắc vừa vào cửa liền đem áo khoác ném xuống, vừa đi vừa kéo caravat trên cổ, cầm lấy chén nước trên bàn trà một hơi uống hết sạch nước bên trong.

Duẩn Vị giúp anh nhặt áo khoác lên sửa sang treo ở giá áo bên cạnh, cũng không biết đây là di truyền thói quen xấu của ai, mỗi lần y phục đều ném loạn lên, nơi này không thể như biệt thự của anh, mặt đất đều không nhiễm một hạt bụi, còn phủ kín thảm lông dê nhập khẩu.

Khí trời tháng tám, ở trong nhà mới tạm được, cho dù đã là chạng vạng, vừa đi khỏi cửa là giống như bị lửa đốt, áo sơ-mi của Lâm An Bắc đã bị mồ hôi đánh ướt đầm, hơn mười tầng phòng ở, vậy mà không có một chiếc thang máy nào, anh không nghĩ tới một nơi như vậy còn không bị phá đi.

“Điện thoại di động của em.”

Nhìn Lâm An Bắc đưa điện thoại di động qua, Duẩn Vị mới phát hiện điện thoại của mình vậy mà lại bị ướt, xem ra thói xấu vứt đồ bừa bãi của cô càng ngày càng nghiêm trọng, xấu hổ nhận lấy.

“Cảm ơn anh cố ý giúp em đem qua đây.”

Lâm An Bắc ngồi trên sofa, tiện tay mở TV, bên trong phát ra bộ phim thần tượng, không nghĩ tới cô hai mươi mấy tuổi rồi vậy mà vẫn còn ấu trĩ như thế, anh trực tiếp ngắt rồi chuyển tới kênh tài chính và kinh tế.

"Tôi đói bụng, mau làm cơm đi."

Đuẩn Vĩ sững sốt, anh lại còn muốn ở chỗ này ăn?

Nửa ngày người bên cạnh vẫn không thấy động, Lâm An Bắc quay đầu nhìn người nào đó giật mình: "Làm sao vậy, không bằng lòng?"

Đuẩn Vĩ phản ứng trở lại, thì ra anh thật muốn ở chỗ này ăn, không phải nói đùa cũng không phải ảo giác: "À, không có, em lập tức đi làm."

Nhưng là hai phút sau, cô từ phòng bếp đi ra, xấu hổ mở miệng: "Chúng ta đi ra ngoài ăn đi, em mời khách?"

Lâm An Bắc đem tầm mắt từ trên TV thu hồi tới, nghi hoặc nhìn cô: "Không phải lâu ngày ở Mĩ trở nên ngu ngốc, không còn nhớ làm đồ ăn Trung Quốc?"

Đuẩn Vĩ cuống cuống lắc đầu phủ nhận, tài nấu nướng của mình tuy nói bình thường nhưng các món ăn gia đình cơ bản vẫn có thể ứng phó được nhưng là không bột đổ gột nên hồ: "Đều không phải, trong nhà không còn thức ăn."

Thực đúng lúc, mình vừa đến liền không có đồ ăn, tốt nhất là cô không phải cố ý: "Còn có cái gì, tùy tiện chuẩn bị chút đi."

"Mì ăn liền, anh ăn không?"

Lâm An Bắc chán nản, nếu mình không đến chắc cô cũng không ăn cơm, có lẽ lại ăn mấy cái đồ ăn có hại kia?

Bất đắc dĩ cầm lấy chìa khóa trên bàn: "Đi thôi, tôi cùng em đi mua."

Lâm An Bắc đẩy xe đẩy đi ở bên cạnh, Đuẩn Vĩ vừa đi vừa chọn thỉnh thoảng cảm lên hỏi anh một chút, bóng lưng bình thản như vậy, khiến cho bọn họ thoát nhìn giống như đôi vợ chồng mới cưới ngọt ngào.

"Cái này thế nào?"

"Ừ"

Đuẩn Vĩ đem đồ đặt trong xe đẩy, lại cầm lấy một túi rau cần hỏi anh: "Còn cái này?"

"Không tốt."

"Nhưng là rau cần rất có dinh dưỡng a."

Lâm An Bắc nhú mày, mặt đầy chán ghét: "Tôi không ăn rau cần."

"À." Đuẩn Vĩ để rau cần trong tay xuống, mặt đầy hiểu rõ, lại là một đứa trẻ được nuông chiều.

Bởi vì là siêu thị mua sắm đông đúc, Đuẩn Vĩ luôn bị dồn tới dồn lui, Lâm An Bắc nhìn không được, kéo phất cô tới bên cạnh mình, một tay đẩy xe, một tay dắt cô.

Mới đầu Đuẩn Vĩ cũng nỗ lực phản kháng, lại bị Lâm An Bắc càng thêm cầm tù, còn bị anh liếc mắt trừng một cái, ý là cô còn thử động nữa xem. Đuẩn Vĩ bị áp bức dưới uy quyền của anh, không dám làm lần nữa.

Cứ như vậy Đuẩn Vĩ bị anh nắm, thẳng tới bãi đỗ xe anh mới buông cô ra. Bọn họ đã thật lâu không có tay trong tay đi dạo phố như vậy, cảm giác như thế thật tốt. Ngồi lên xe, Đuẩn Vĩ vẫn duy trì nụ cười trên khóe môi, cho đến khi nghe được lời nói của Lâm An Bắc, vẻ tươi cười của cô mới biến mất.

Lâm An Bắc không có khởi động xe, suy tư một lúc lâu mới mở miệng: "Buổi sáng ngày mai chúng ta đi làm giấy chứng nhận, xong rồi dọn dẹp đồ đạc mang qua."

Đuẩn Vĩ tuy đã đoán được anh sẽ không đáp ứng, dù sao phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Tri Vũ ở cái loại nơi đó quả thực sẽ làm anh thật mất mặt, nhưng là tận tai nghe được lời nói hời hợt của anh như vậy, một chút thương lượng nơi sống cũng không có, nội tâm vẫn là mất mát, thì ra cô sớm đã không còn là Đuẩn Vĩ mà anh yêu chiều kia.

Thật lâu, Đuẩn Vĩ mới chậm rãi mở miệng: "Không thể ở bên này sao?"

Lâm An Bắc quay đầu nhìn cô: "Lẽ nào em muốn tôi mỗi ngày bò năm tầng trở lại?"

"Anh có thể không cần qua đây mà." Đuẩn Vĩ là thật không muốn dọn qua đó, cô không có thói quen ở biệt thự kia của anh.

Lâm An Bắc dừng một chút, không biết là vì bị tức hay vì làm sao: "Thế nào, còn chưa bước vào cục dân chính thì lại muốn thay đổi kế hoạch lần nữa, ai cho em bản lĩnh như vậy?" Anh châm chọc nói.

Nói dối như vậy thực sự là ngu xuẩn chết, Duẩn Vị theo thói quen sờ vành tai trái mình, đây là động tác quen thuộc mỗi khi cô khẩn trương, nhưng vừa nâng tay lên đã bị Lâm An Bắc cầm.

“Duẩn Vị, em hẳn là biết, kể từ ngày hôm nay lúc bắt đầu đi vào quán kia, em đã không còn đường đổi ý.”

Trong bãi đỗ xe mờ mịt, tuy trong xe điều hòa vẫn mở, tình cảnh còn chưa đến mức lạnh lẽo, Duẩn Vị đột nhiên cảm giác ón lạnh vô cùng, từ lòng bàn chân lạnh thẳng tuốt đến trong lòng.

Duẩn Vị rút về bàn tay bị anh nắm, mắt nhìn thẳng phía trước: “Không cần nói cho người nhà của anh sao?”

Lâm An Bắc khởi động xe, không thêm đề ý trả lời: “Bọn họ không cần biết.”

Phải? Bọn họ không cần biết? Duẩn Vị không có hỏi lại.

Tác giả có lời muốn nói: văn này có điểm theo khuôn sáo cũ, cốt truyện chính là tình nhân cũ nói lại duyên xưa, không thích thì đừng xem, nếu không lại nói những câu ảnh hưởng đến tâm tình của tác giả! ! Ta đều không phải nói đùa, rất nghiêm túc nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 2

Khí ép thấp như vậy vẫn duy trì liên tục đến sáng sớm ngày thứ hai.

Duẩn Vị vẫn cho rằng anh ăn cơm xong sẽ trở về, nào biết anh thế nhưng hoàn toàn không có ý định đi, cô cũng không tiện hỏi, để tránh cho anh cảm thấy cô muốn đuổi anh, lại ở nơi đó phát hỏa.

Bởi vì nhà ở là hai phòng một sảnh nhưng chỉ có một phòng có điều hòa, vốn Duẩn Vị định để cho anh ở trong phòng, anh lại không đề ý cô, trực tiếp nằm trên sofa, Duẩn Vị bất đắc dĩ đành phải để anh co quắp một đêm trên sofa.

Sáng sớm hôm sau thức dậy thì thấy anh liên tục nhào nặn cái cổ mình, đoán chừng là ngủ bị sai cổ.

Cục dân chính là một nơi thần kỳ, nó mang cho mọi người niềm vui sướng chân thành, cũng chứng kiến mọi người rất bị thương thống khổ. Trong đại sảnh sớm có vài đôi cô dâu, chú rể xếp hàng, hoặc đứng hoặc ngồi, trên mặt tràn trề rạng rỡ tươi cười, truyền lại đều là hạnh phúc chân thành.

Duẩn Vị vẫn luôn sống ở thế giới phần lớn chỉ có một người, đối với quan tâm của người khác sẽ tỏ ra chân tay luống cuống, mặc dù xem như đã là người của nửa giới giải trí cô vẫn không có thói quen quan sát người khác. Người phụ nữ bên cạnh đã nhìn chăm chăm cô từ lâu, cũng không có một chút dấu hiệu kết thúc, cũng hoàn toàn không ý thức được nhìn chăm chăm người ta như thế là hành vi không lễ phép, chính mình đành phải xoay người qua cô ta giọng gào cười cười.

“Các người là tôi đăng ký?”

Chán, tôi cục dân chính không phải ly hôn chính là kết hôn, bọn họ như vậy giống như là người trước, chẳng trách người ta hiểu lầm, khẳng định cho là bọn họ chuyển sai phương hướng rồi, Duẩn Vị ngược ngừng gật gật đầu.

Cô ta liếc mắt nhìn Lâm An Bắc, nghi hoặc nói: “Chồng cô là minh tinh à? Thoạt nhìn rất quen mắt a.”

Duẩn Vị không nghĩ tới lại có người nhận ra anh, may mà người nọ không dám khẳng định, bằng không thì tin tức này khẳng định sẽ chiếm trang đầu tờ báo tài chính và kinh tế.

Duẩn Vị liếc mắt nhìn pho tượng bên cạnh, mở miệng giải thích nói: “Phải không, bộ dạng anh ấy khá giống nhiều người.”

Người con gái tuổi còn trẻ ước ao mà lại liếc mắt nhìn Lâm An Bắc rồi quay đầu nhìn ông chồng mình: “Cô thực may mắn, cô xem vị này nhà ta, ngược lại bộ dạng khá đặc biệt, chính là xem xét tính không thể nào mạnh.”

“Này này này.” Người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh mặt đầy ghen tuông không thoải mái, ồ ồ: “Em đừng ba ngày không đánh liền nhảy lên đầu lật ngói a.”

Người con gái mặt đầy khinh thường nhìn hắn: “Nói ai đấy?”

Người đàn ông vội đem khuôn mặt tươi cười đến: “Nói chính mình, vợ rất xinh đẹp, trong lòng anh em là người xinh đẹp nhất.”

Duẩn Vị nhin không được cười rộ lên, hai người này thực sự là một đôi xứng đôi vừa lứa dờ hơi giống nhau. Người đàn ông trẻ tuổi tuy rằng so sánh với

Lâm An Bắc quả thực tính không mạnh mẽ như vậy, nhưng chính là như vậy là người bình thường, chuyện bình thường, ngay hạnh phúc thể hiện trên người bọn họ cũng vô cùng tinh tế. (tác giả có chuyện muốn nói, này này này, đừng quay đầu, nói chính là cô, Lâm An Bắc nhà cô hình thức yêu nghiệt như vậy, người bình thường dám đứng cùng hắn một chỗ sao, một yêu nghiệt có gì tốt lên mặt, hừ!)

Chỉ chốc lát sau, nhân viên làm việc đi ra gọi tên của bọn họ vào, Lâm An Bắc chẳng nói câu nào đứng dậy dẫn đầu đi vào. Kế tiếp là liên tiếp các thủ tục thông thường, nộp chứng minh thư và hộ khẩu của hai người, điền vào mẫu xin kết hôn, ký tên xong đóng dấu tay, chụp lại giấy chứng nhận kết hôn, đóng phí 9 đồng, liền đem hai người vốn chẳng liên quan ở cùng một chỗ, trộn suốt một đời.

Từ cục dân chính đi ra, Lâm An Bắc đưa cho cô cái thẻ: “Đây là thẻ ra vào biệt thự, em về trước thu thập một chút, anh đợi một lát rồi đến đón em.”

"A." Duẩn Vị cẩn thận đem giấy kết hôn bỏ vào trong túi, đón lấy cái thẻ hắn đưa, cũng không hỏi anh muốn đi đâu.

Thời điểm Lâm An Bắc đang trên đường, nhận được điện thoại của An Nhiên: “Tiểu tử chết tiệt, không phải tối hôm qua bảo con về nhà ăn cơm sao?”

“Mẹ, con đang lái xe, lập tức về đến nhà.” Anh vẫn chưa nghĩ ra làm thế nào mở miệng nói mình đã kết hôn.

Vừa bước vào cửa mới ngồi xuống, An Nhiên liền bắt đầu mở miệng: “Bảo con trở về ăn bữa cơm con cũng không muốn, có phải hay không chê hai người già chúng ta chướng mắt?”

Lâm Trì trừng mắt liếc con trai, ý là người tự rước lấy, phụ trách đổ dành cho ta.

“Nào có, tối hôm qua con tặng ca mà.”

An Nhiên nghe giống như chuyện nghìn lẻ một đêm, ngay cả Lâm Trì cũng liếc mắt đánh giá con trai, lắc đầu, tiểu tử này, nói dối cũng không nên đến mức đó chứ.

“Con một tuần thì tặng ca đến hai ngày?”

Lâm An Bắc uống một ngụm nước, nghiêm trang trả lời: “Vâng.”

“Mẹ không muốn nói chuyện đó nữa, hôm nay chúng ta muốn nói một chút về vấn đề cá nhân của con.”

“Cá nhân con không có vấn đề.”

An Nhiên tròn mắt liếc con một cái: “Con tiếp tục lảm nhảm đi, con gái nhà lão Lưu hình như không tệ, nếu không hôm nào con gặp mặt đi?”

Lâm An Bắc sớm đã đoán được mẹ gọi về ăn cơm là việc phụ, buộc anh kết hôn mới là việc chính. May mà mình có dự kiến trước, trước đem đường lui phá hỏng, nhưng còn chưa tới thời điểm giới thiệu Duẩn Vị với gia đình: “Mẹ, con nói rồi con có bạn gái.”

“Mẹ cũng đã nói, mẹ không thích Thân Kính, kết hôn ư, đừng có mơ tưởng.”

Lâm An Bắc không hiểu mẹ đối với ai cũng rất hòa thuận, vậy mà thế nào lại không thích Thân Kính, chưa từng cho cô sắc mặt hòa nhã.

“Vậy mẹ sẽ không phải muốn con và Lưu tiểu thư kết hôn chứ?”

An Nhiên suy nghĩ một chút, hình như cũng không tệ, Lưu tiểu thư tri thủ đạt lễ, bộ dạng cũng khiến người ta cưng chiều, sẽ là một người vợ tốt: “Nếu như các con đều không có lời phản đối, cái này có thể a, ba mẹ con bé bên kia mẹ sẽ phụ trách đi nói.”

Con dâu Lâm gia, còn cần phải mẹ đi nói sao? Người ta còn tranh nhau cái thân phận này: “Mẹ, không phải là con không hài lòng với nguyện vọng của mẹ, mà là mẹ biết rõ, từ nhỏ thân thể con đã yếu ớt nhiều bệnh, Lưu tiểu thư nghe nói là quán quân Taekwondo nha.”

Vậy chẳng phải là rất có thể bị đánh? An Nhiên phảng phất đã thấy được hình ảnh con trai thân thể yếu ớt nhiều bệnh mỗi ngày bị cô ta khi dễ, đúng là không nên a, ngẩng đầu hỏi Lâm Trì: “Lưu tiểu thư có thể đánh như vậy?”

Lâm Trì nhận được câu hỏi của vợ yêu, lại nhìn đến ánh mắt con trai kia, thân thể yếu ớt nhiều bệnh? Cũng chỉ có An Nhiên mới tin được cái cớ này của con: “Chuyện của bọn trẻ chúng nó, chính bọn nó biết, em quan tâm nhiều như vậy làm gì.”

“Anh không hỗ trợ thì cảm miệng cho em, An Bắc đã sắp 30, vẫn suốt ngày không làm việc đáng hoàng, năm nay nhất định phải đem việc kết hôn làm xong, tục ngữ nói thành gia lập nghiệp, nên đến lúc rồi.”

Lâm Trì mỗi lần sẽ bởi vì chuyện của con trai mà bị ghét bỏ, đã sớm hi vọng tiểu tử kia nghĩ lại, nhưng là dưa hấu xanh không ngọt a, không có biện pháp, tùy bọn họ lăn qua lăn lại đi: “Các người tiếp tục trò chuyện, trong thư phòng bọn họ vẫn chờ ta họp a.” Lâm Trì đã lên lầu, nhìn bộ dạng con trai vẻ mặt không quan tâm, chính là vẫn nên cứu con một phen, ở trên bậc thang dừng lại, quay đầu nhắc nhở An Nhiên: “Vợ à, đừng quên 10 giờ chúng ta còn phải lên máy bay đấy.”

“Em biết rồi.”

Lâm Trì nhanh như chớp tránh đi, An Nhiên là quyết tâm muốn cho Lâm An Bắc kết hôn: “Mẹ mặc kệ, mẹ đã nói với con, hôn nhân này phải hoàn

thành, nhưng nhất định không phải là nha đầu Thân Kính kia, không thì con đi học Taekwondo đi, thừa dịp các con tiếp xúc một chút.”

Lâm An Bắc cả lờ phất phơ nói tiếp: “Mẹ, học Taekwondo, mẹ nghĩ con còn ba tuổi chắc.”

“Vậy con cũng đừng kiếm có với mẹ, mẹ thấy Luru tiểu thư không tệ, có Taekwondo cũng tốt a, về sau đỡ phải bị con khi dễ.”

Lâm An Bắc ngồi thẳng, nghiêm trang hỏi: “Mẹ, nghe nói tròng hôn là phạm pháp, sẽ xử dưới hai năm tù có thời hạn hoặc giam ngắn hạn.”

An Nhiên kỳ quái, cái này có quan hệ gì, nhưng bà cảm thấy tội tròng hôn có vẻ hình phạt quá nhẹ, cần phải làm cho đàn ông hai bàn tay trắng xem họ còn dám xằng bậy hay không.

“Hình phạt nhẹ, cần phải chém nghìn vạn nhát đao.”

Lâm An Bắc khoe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ, năm đó muốn thả khăng định không thể gạt được An Nhiên, chỉ là vài năm lại đây vì hôn sự của con trai, bà sớm đã không đánh lại sự xảo quyết ngày càng thành thực của con trai.

“Mẹ, con đã kết hôn, cho nên để không bị chém vạn nhát đao, cầu xin mẹ đừng giúp con gặp gỡ nữa.”

Kết hôn? An Nhiên nghĩ nhất định là tiểu tử này bịa chuyện lừa gạt mình: “Giấy chứng nhận kết hôn đâu, cầm tới mẹ nhìn xem.”

Lâm An Bắc lập tức lấy ra giấy chứng nhận kết hôn vẫn còn nóng hổi trong túi mình quơ quơ vài cái liền lập tức thu hồi vào trong túi: “Cái này mẹ tin chưa.”

An Nhiên cũng sắp ngất ngay tại chỗ, cũng không còn tí mĩ đi nhìn nội dung giấy chứng nhận kết hôn, đã nói với con tính chuyện với nha đầu kia vậy mà nó lại ở sau lưng xằng bậy, kết quả chuyện cưới xin cũng đã hoàn thành: “Con, con, con nói đi, chuyện khi nào?”

Lâm An Bắc vội vàng đỡ bà, giúp bà thông khí: “Thì vừa rồi, mẹ không phải là rất mong muốn con kết hôn sao, như thế nào, con có thể lý giải đây là phản ứng vui vẻ quá mức của mẹ sao?”

“Vui vẻ cái đầu con, nói, có phải con bé kia bức con, lẽ nào các con quậy ra tai nạn chết người?”

An Nhiên bình tĩnh lại, tuy nói bọn họ cùng một chỗ vài năm, nhưng Lâm An Bắc chưa từng mang con bé về đây, bà vẫn cho rằng con trai là đùa giỡn, bây giờ đều đã kết hôn xong rồi.

Lâm An Bắc cũng không giải thích, tùy ý mẹ hiểu lầm: “Không ai dám bức con, con tự nguyện, cũng không quậy ra tai nạn chết người, mẹ suy nghĩ nhiều.”

Tuy nói không thích con bé nhưng dù sao cũng đã kết hôn, bà cũng không phải người cứng nhắc, chỉ cần sau đó bọn họ thật tốt, bà cái gì cũng không cần biết: “Ài, con còn sợ ta ăn con bé sao, hôm nào mang về gặp, còn có, con định lúc nào tổ chức hôn lễ a?”

“Sau hãy nói, hôn lễ để đến mùa xuân sang năm cử hành đi.”

Bởi vì muốn vội vã đi Mỹ, cho nên Lâm An Bắc thành công chạy thoát khỏi nghiêm hình bức cung của mẹ. Thời điểm lái xe đi đón Duẩn Vĩ, cô đã chờ ở dưới lầu, xa xa đã nhìn thấy cô cúi đầu ở nơi đó xoay quanh một chỗ giết thời gian, có lẽ lại đang đếm bước chân của mình.

Lâm An Bắc đỗ xe dừng trước mặt cô, ấn vài tiếng còi cô mới phản ứng lại, chậm rãi bước tới.

“Ngồi ở phía trước.”

"A."

Lâm An Bắc nhìn cô như vậy bức tức liền tan hết đi, tình cảm đem mình làm tài xế, nhìn cô cầm trong tay máy vi tính, những cái khác đều không có, vừa vận ăn khớp với suy nghĩ của anh, trong biệt thự cái gì cũng có, mang mình cô đi là tốt rồi.

Biệt thự của anh ở Trì Vũ, mấy năm trước mở rộng một khu đất, là một núi nhỏ được kiến thiết lại, tất cả đều là từng tòa biệt thự riêng biệt, hồ bơi sân vườn riêng biệt, đủ loại căn hộ to nhỏ, Lâm An Bắc chọn một bộ căn hộ tiêu chuẩn, hai người ở mặc dù có hơi lớn nhưng có thêm một hai đứa trẻ thì vừa vặn. Đây là ý tưởng từ nhỏ đến lớn của Lâm An Bắc, mà bây giờ nơi này cũng rất cuộc nghênh đón nữ chủ nhân của nó.

Lâm An Bắc không trực tiếp lái xe về nhà, mà đi siêu thị gần đây mua một ít nhu yếu phẩm sinh hoạt. Bọn họ lại giống như ngày hôm qua, An Bắc đẩy xe, Duẩn Vĩ ở bên cạnh chuyên tâm lựa đồ.

Lúc đi ra xách mấy túi lớn gì đó, trong đó phần lớn là đồ ăn và gia vị, nếu kết hôn Lâm An Bắc cũng không có ý định đi ra ngoài ăn.

Vào cửa, Duẩn Vĩ đem những thứ mua được phân loại cất đi, Lâm An Bắc vẫn dựa trên khung cửa nhìn cô bận rộn tới tới lui lui, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình, khiến Lâm An Bắc phảng phất như thấy được bộ dạng năm năm trước lần đầu tiên làm cơm của cô.

Cũng là cảnh tượng như vậy, oán giận của cô vẫn lơ mờ quanh quần bên tai: “An Bắc, phòng bếp nhà anh sao cái gì cũng không có, cũng không phải triển lãm đồ vật, không nhiễm một hạt bụi thì có ích lợi gì a.”

Khi đó Lâm An Bắc vừa mới tiếp nhận công việc ở chi nhánh công ty Tri Vũ, cô vừa mới lên năm thứ tư, cô cũng không biết Lâm An Bắc là tiểu thiếu gia của Lâm gia, chỉ nghĩ là gia cảnh nhà bọn họ cũng tốt thôi, hôm đó là sinh nhật anh, cô đồng ý tự mình làm cơm cho anh, kết quả phát hiện phòng bếp không nhiễm một hạt bụi, trong tủ lạnh ngoại trừ nước khoáng chính là bia.

Tác giả có lời muốn nói: Chán, viết chơi, thích nhất này được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3

Đó là lần đầu tiên Lâm An Bắc được ăn cơm cô nấu, tuy rằng mùi vị bình thường, kiểu cách cũng không tinh tế, nhưng là hẳn thực hạnh phúc dù có ăn bao bất cứ bữa tiệc lớn nào cũng không thể sánh bằng.

Lâm An Bắc nhớ từ lúc bắt đầu, trong nhà cơm vẫn là do người giúp việc làm, An Nhiên thỉnh thoảng sẽ phụ theo, tuy mùi vị không được tốt lắm nhưng bởi vì khó có được cơ hội, mỗi lần An Bắc đều rất nể tình ăn rất nhiều, kết quả hôm sau chắc chắn bị tiêu chảy phải vào bệnh viện, cho nên An Nhiên cũng càng ngày càng ít xuống bếp, sợ ngày nào đó hại chết con trai.

Lâm Tri tay nghề cực tốt, nhưng Lâm gia ngoại trừ An Nhiên, không ai có cơ hội nếm qua, bởi vì Lâm Tri rất ít khi biểu diễn tài nấu nướng, đều là do chọc An Nhiên không vui nên mới làm đồ ăn ngon mong vợ yêu vui lòng.

Buổi trưa Duẩn Vị xuống bếp, làm một bàn thức ăn thịnh soạn, coi như là tự chúc mừng mình trở thành người đã có gia đình. Trên bàn không có Champagne, không có hoa tươi, chỉ có một bàn các món ăn gia đình bình thường, hai người yên lặng ăn, chỉ thỉnh thoảng phát ra âm thanh chiếc đũa đụng phải đồ sứ.

Bữa cơm này ăn thật lâu, Lâm An Bắc ăn rất nhiều. Vẫn giống như trước kia, ăn xong rồi giúp Duẩn Vị dọn bàn.

Lâm An Bắc ở bên trong phòng khách xem TV, Duẩn Vị ở phòng bếp vội vàng, lúc đi ra bị An Bắc gọi lại, chỉ vào trên bàn sợi tổng hợp nói với cô: “Đây là thẻ tín dụng, trong nhà tất cả chi tiêu đều chỉ trả từ cái này.”

Duẩn Vị dừng lại động tác lau tay, nhìn thẻ tín dụng vàng rực trên mặt bàn thủy tinh xuất thần, lúc trước người đàn ông kia cũng như thế này, ném cho mẹ một khoản tiền, sau đó không quan tâm các cô sống hay chết.

Duẩn Vị như thấy mình lúc ba tuổi bị người ta chỉ vào mũi mắng chửi là đồ con hoang, cúi thấp đầu chặt vật không chịu nổi.

“Sững sờ cái gì, có vấn đề gì liền nói.”

Duẩn Vị từ giữa hồi ức phục hồi tinh thần lại, gạt đầu lại vội vàng lắc đầu: “Không cần cho em, em tự có.”

Lâm An Bắc mặt bình tĩnh nói: “Tôi không hi vọng chúng ta kết hôn ngay đầu tiên liền vì vậy ồn ào mâu thuẫn” anh ngừng đầu chậm chạp nhìn cô: “Không phải em thích tiền sao? Thế nào, bây giờ quang minh chính đại cho em, em ngược lại không cần?”

Duẩn Vị ngây người, ánh mắt dần dần tối lại, vai cũng hơi sụp xuống. Nếu như biết anh sẽ hận cô như vậy, bốn năm trước dù cho phải chịu đựng người đàn ông kia nhục nhã, cô cũng sẽ không động khoản tiền kia.

Có lẽ cô nên cho anh biết, sự tình đều không phải như anh nghĩ: “Em năm đó là.....” Duẩn Vị phí công muốn giải thích.

"Được rồi." Lâm An Bắc không thể nhịn được nữa quát ngắt lời cô: “Lẽ nào bốn năm trước người cầm khoản tiền kia đi không phải là em, được rồi, tiền kia vốn chính là đưa cho em.”

Đây là Lâm An Bắc không muốn nhắc đến quá khứ, lúc trước cho cô số tiền kia thực ra cũng không nhiều, năm trăm vạn mà thôi, chỉ là muốn nhìn một chút người con gái chuẩn bị chung sống suốt đời với mình có hay không cũng giống những người con gái khác, trong mắt chỉ có tiền.

Nhưng là anh đánh giá quá cao tình yêu của bọn họ, bởi vì một tuần sau, cô liền biến mất trong thế giới của anh, ngay cả buổi lễ tốt nghiệp tại trường học cũng không tham gia.

Mỗi cô nhếch lên, cuối cùng cũng không nói tiếp. Nói hay không nói, dường như đã không cần thiết nữa.

Lâm An Bắc bức bối ném điều khiển từ xa trong tay, cầm lấy chìa khóa xe đứng lên: “Chuyện đã đồng ý với em, tôi sẽ làm được.” Nói xong liền lướt qua Duẩn Vị mở cửa bước ra ngoài.

Cho đến khi truyền đến âm thanh cánh cửa mở ra rồi khép lại, Duẩn Vị mới ngẩng đầu lên, trên mặt đã sớm phủ đầy nước mắt, hai mắt mờ hồ, cô sớm

đã nhìn không rõ phương hướng anh rời đi.

Buổi tối Lâm An Bắc vẫn chưa trở về, nhìn trên bàn cơm nước đã nguội lạnh từ lâu, Duẩn Vị ôm máy tính cuộn mình trên sofa, trên màn hình máy tính là bộ kịch bản mới nhất của cô, đã nửa ngày, lại vẫn không viết ra được một chữ nào.

Cô không muốn bọn họ sau khi kết hôn buổi sáng đầu tiên, anh từ trên giường người phụ nữ khác đứng dậy. Ánh mắt càng không ngừng nhìn chăm chú vào bên ngoài cửa sổ, chờ mong có thể nghe được tiếng động cơ xe hơi.

Nhưng là đợi đến con mắt chưa xót vẫn không thấy bóng dáng Lâm An Bắc, ngay cả một cú điện thoại cũng không có.

Duẩn Vị nhìn nhìn thời gian trên màn hình, mười giờ tối. Do dự nửa ngày, cô lấy dũng khí gọi vào số điện thoại cô đã ghi nhớ trong tim.

"Bíp, bip, bip. . ."

Điện thoại reo vài tiếng mới được nhận, Duẩn Vị còn chưa mở miệng, đã truyền đến thanh âm đối phương: "Này. . ."

Là tiếng một phụ nữ, rất mềm mại, rất êm tai, Duẩn Vị sững sờ ở nơi đó, đột nhiên cảm thấy có thể là điều hòa mở lớn, cô cảm thấy toàn thân rét run.

Đợi nửa ngày cũng không có người mở miệng, đối phương lại hỏi: "Tìm An Bắc sao, anh ấy đang tắm, nếu không đợi lát nữa gọi lại."

Duẩn Vị rất muốn làm bộ như là mình gọi nhầm số điện thoại, nhưng là trong loa rõ ràng truyền ra tiếng nói của Lâm An Bắc: "Cầm cho anh cái khăn tắm."

Duẩn Vị trầm mặc cúp điện thoại, dựa ở trên sofa, ánh mắt tập trung vào một điểm, không biết đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên nước mắt từng giọt từng giọt từ trên gương mặt tái nhợt của cô chảy xuống, giống như chặt đứt chuỗi hạt ngọc, từng hạt từng hạt rơi xuống trên ghế sofa, cuối cùng biến mất không thấy, chỉ để lại một mảng nước đọng.

Rốt cuộc, Duẩn Vị nhìn không được, vui đầu ở giữa hai chân, ôm hai cách tay mình khổ sở nước mắt bật ra. Khi đó bị người mắng, vốn cảm thấy mình đã thành quen, nhưng là mỗi lần vừa nhìn thấy anh nước mắt vẫn là nhìn không được chảy xuống. Hắn mỗi lần đều sẽ vỗ lưng cô, ôm cô: "Đừng khóc..."

Nhưng là trên thế giới hai chữ có thể khiến người ta khóc chính là... đừng khóc, bởi vì biết bất kể như thế nào cũng có một bờ vai cho bạn dựa vào, có một nơi có thể chịu đựng quá khứ kinh khủng của bạn.

Tuy rằng không mong đợi đêm tân hôn hạnh phúc giống như người khác, nhưng Duẩn Vị cũng sẽ ảo tưởng, ảo tưởng có một ngày anh không hề hận cô, bọn họ cũng có thể tay trong tay đến đầu bạc răng long.

Nhưng là Lâm An Bắc lại như tự tay đánh nát mộng đẹp nhiều năm của cô, đêm tân hôn, chồng ở trên giường người khác, đây có lẽ là anh bắt đầu trả thù đi.

Duẩn Vị vẫn cuộn mình ở đó, khóc đến thanh âm đều đã khàn, con mắt giống như sưng lên, căng ra rất khó chịu. Cô nhỏ giọng tự nói với mình: "Duẩn Vị, đây chính là lựa chọn của mày." Cô nâng tay lau nước mắt trên mặt, đem máy tính thu lại, lúc đứng dậy bởi vì cuộn mình đã lâu, chân sớm đã tê rần, lao đảo một cái liền ngã trên mặt đất, chén nước trong tay rơi trên nền đá cẩm thạch phát ra âm thanh vang dội.

Đầu gối bị bàn trà cắt một vết toạc ra rất dài, máu theo bụng chân của cô chảy ra nhỏ giọt trên thảm. Duẩn Vị tựa như không có cảm giác đau đớn, ngoác ngồi trên mặt đất, nhìn chăm chăm ly thủy tinh bị đánh vỡ đến xuất thần.

Mãi đến khi dưới thân truyền đến cảm giác mát, cô mới chậm rãi đứng dậy, cẩn thận tránh ra mảnh vụn thủy tinh, đến phòng bếp tìm chổi đem mảnh vụn dọn dẹp, sau đó cũng đem thảm đổi đi.

Làm xong một loạt công việc này, vết thương trên đùi đã sớm không chảy máu, còn có vết máu đông lại trên đùi, Duẩn Vị đứng bên cạnh bàn ăn nhìn các món ăn mình tỉ mỉ chuẩn bị cả buổi chiều, đều là Lâm An Bắc thích ăn.

Cô nghĩ, cũng không thể trách anh, là mình chưa nói với anh sẽ chờ anh ăn cơm. Mặc dù rất đau lòng, cô vẫn đem một bàn thức ăn đến phòng bếp đổ. Thu thập xong tất cả mọi thứ, Duẩn vị tắm rửa một chút rồi đi ngủ. Nhưng là nằm trên giường, thế nào cũng không ngủ được, đầy trong đầu là hình ảnh Lâm An Bắc cùng một phụ nữ khác trên giường dây dưa.

Cô bức bách mình không nên suy nghĩ, nhưng là những hình ảnh kia luôn không tự chủ được hiện ra, ăn mòn tư tưởng cô.

Nếu đã ngủ không được, Duẩn Vị dứt khoát ngồi dậy mở máy tính, mở ra một sập tài liệu, bên trong là các bức ảnh trước kia bọn họ chụp cùng nhau. Khi còn ở Mỹ, nếu như thực sự quá nhớ anh, cô sẽ mở tập tài liệu này ra nhìn anh mà nói cả ngày.

Khi đó vừa tới nước Mỹ, mẹ lại liên tục bị bệnh, thực sự có những lúc không chống đỡ được cô cũng từng gào khóc, cũng sẽ nhịn không được cầm lấy điện thoại muốn nghe một chút thanh âm của anh, nhưng là mỗi lần đều không bấm được số bởi vì ánh mắt thất vọng của mẹ lại hiện lên quanh quẩn trong đầu cô khiến cô chán nản thả điện thoại xuống.

Nhìn kỹ từng bức ảnh, hầu hết đều là ảnh chụp của mình, Lâm An Bắc không thích chụp ảnh, mỗi lần đều là vẽ mặt không có biểu tình, một bộ bị ép buộc không hài lòng. Thực ra cô cũng không thích chụp ảnh nhưng là muốn lưu giữ lại một ít kỷ niệm vào đáy mắt, có lẽ chính mình khi đó cũng đã biết trước tương lai, Duẩn Vị tự giễu nghĩ.



Nhưng khi nhìn xuống, có tấm Lâm An Bắc cũng mỉm cười, tuy rằng chỉ là khoe miệng hơi nhếch lên nhưng Duẩn Vị biết, đó là anh đang cười.

Đó là lần đầu tiên bọn họ đi ra ngoài du lịch, cô gạt mẹ nói là đi thực tập, cùng hẳn đi Lệ Giang, hai người tay trong tay đi trên con đường đá xanh, lúc mặt trời buông xuống, khung cảnh thực yên tĩnh xinh đẹp.

Có một ông lão mặc một bộ trường sam màu đen, có cảm giác như thế ngoại cao nhân, tình cờ gặp bọn họ ở góc đường, lúc đó ông nói cái gì Duẩn Vị không nhớ rõ, chỉ nhớ đại ý là hai người rất có tướng phu thê, tương lai nhất định sẽ kết hôn, còn có hai cục cung.

Vốn Duẩn Vị không tin vào những thứ này, nhưng lời nói tốt ai cũng thích nghe, Duẩn Vị nhất thời vui vẻ lôi kéo An Bắc: “An Bắc, An Bắc, ông nói...”

Duẩn Vị còn nhớ rõ lúc đó Lâm An Bắc không nói gì chỉ vỗ vỗ đầu cô, mắng một câu cô ngốc, bên cạnh có một vị qua đường, vừa vặn là nhiếp ảnh gia, cảm thấy An Bắc rất thích hợp với hình tượng yêu cầu của ông ta, liền tự ý chụp ảnh, cuối cùng tặng cho bọn họ một tấm. Vốn Lâm An Bắc không bằng lòng nhưng lại bị Duẩn Vị nhận lấy: “Không có chuyện gì a, coi đẹp như vậy, anh đừng có nhỏ mọn như vậy đi.”

Duẩn Vị muốn, Lâm An Bắc đành cười sùng nịnh chiều theo. Cứ như vậy, tấm ảnh chụp này bị Duẩn Vị cất kỹ, cô vốn dự định đi hiệu ảnh phóng to lên nhưng sau lại tìm không được bức ảnh, chỉ còn tấm hình lúc đó dùng điện thoại chụp được, Duẩn Vị vẫn lưu bên trong máy tính.

Nhưng ông lão kia chỉ ít cũng nói đúng một nửa, ít nhất bọn họ thực sự kết hôn, còn hai cục cung, cô quả thật không dám mong đợi. Duẩn Vị nhìn bức ảnh mẹ chụp bên cạnh, khoe miệng hơi lộ ra nụ cười. Cho dù không có hoa tươi, không có nhẫn, bọn họ vẫn là kết hôn, đêm nay là đêm tân hôn của bọn họ.

Duẩn Vị đem tấm hình của mẹ ôm vào trong ngực, giống như thường ngày vẫn nói chuyện phiếm với mẹ, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, hôm nay con kết hôn. Vâng, chính là Lâm An Bắc, mẹ chắc vẫn còn nhớ rõ, lúc trước mẹ kịch liệt phản đối Lâm An Bắc, mẹ có phải rất thất vọng hay không?”

Đương nhiên không có người trả lời, chỉ có tiếng quạt chạy bên trong máy tính phát ra, Duẩn Vị thấp giọng thì thầm tự nói: “Con biết mẹ nhất định rất thất vọng, con cũng hiểu được không nên cùng anh kết hôn, anh ấy là người tốt như vậy, nên cần tìm một người vợ ôn nhu hiền lành, mà không phải một người bất trị như con. Nhưng anh ấy nói có thể giúp con đối phó người kia, chỉ cần con đồng ý kết hôn cùng anh ấy. Mẹ, có phải con rất ích kỷ không, lại dựa vào có như vậy tiếp cận anh ấy, nhưng là..., con thực sự rất muốn kết hôn cùng anh ấy, dù cho sau này anh ấy sẽ hối hận, sẽ càng thêm hận con.”

Tác giả có lời muốn nói: vốn ngay từ đầu dự định nam chính tên gọi An Bắc, theo họ mẹ. Bây giờ nghĩ lại, hay là sửa lại, bởi vì cảm thấy tên có ba chữ hô lên càng có khí thế, cãi nhau hay gì gì đó cũng tốt nhất cho nên bây giờ sửa lại, thời gian tới sẽ khá hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4

Ngày hôm sau, khi Lâm An Bắc trở về, trong nhà im ắng, Lâm An Bắc cho rằng, dù cô không khó chịu cũng sẽ chờ để chất vấn mình, đầu sao tối hôm qua là đêm tân hôn của bọn họ.

"Duẩn Vị, Duẩn Vị..."

Tìm khắp trong nhà lẫn ngoài nhà vẫn không thấy bóng dáng của Duẩn Vị, Lâm An Bắc nhớ tới cái gì đó, hoảng loạn xuống lầu, may quá, máy tính của cô vẫn còn trong phòng.

"Luu Nham, cậu điều tra một chút..."

Lâm An Bắc còn chưa nói xong thì nghe thấy tiếng cửa mở: “Không có chuyện gì!”

5 giờ sáng sớm, bên ngoài đã có ánh sáng nhạt nhưng bị rèm cửa sỏ che khuất, trong phòng vẫn một mảng tối đen như cũ.

Duẩn Vị mang theo khí lạnh trên người bước vào, ngón tay theo thói quen sờ công tắc trên tường nhưng lúc sắp ấn được thì có một giọng đàn ông trầm thấp vang lên: “Đã chịu trở về?”

"An Bắc?" Không có chuẩn bị tâm lý, Duẩn Vị bị hù sợ hết hồn. Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trên ban công truyền tới, thân hình cao ngất của anh đưa lưng về phía cô, nhìn chăm chú vào phía chân trời mờ lung không xoay người lại. Không khí tràn ngập giữa bọn họ có phần áp lực.

“Đi đâu?” Lâm An Bắc lạnh lùng hỏi, điện thoại vừa mới ngắt, màn hình vẫn còn phát ra ánh sáng yếu ớt.

Trong tay Duẩn Vị vẫn còn đang nắm thê ra vào, mặc một chiếc áo len dài tay, quần jean, giày vải, trên giày còn dính chút bùn đất, cúi đầu đứng ở nơi đó, con mắt thủy chung không rời khỏi đầu ngón chân mình.

Đợi đến khi tiếng nói của cô truyền tới, thoáng như đã cách nửa thế kỷ: “Không khí tốt, ra ngoài đi dạo một chút.”

Ra ngoài đi dạo một chút? Là như vậy, hóa ra không phải lại một lần nữa yên lặng không một tiếng động rồi đi, Lâm An Bắc giống như đột nhiên thả lỏng xuống, tiếng nói nhất thời mang theo chút mệt mỏi.

“Sáng sớm trời lạnh, lần sau đi ra ngoài mặc nhiều chút.”

Anh đang quan tâm mình sao? Trong lòng Duẫn Vĩ có một chút may mắn, ngẩng đầu, nhưng lại nhìn thấy quần áo trên người Lâm An Bắc màu xanh, ánh sáng trong mắt càng thêm nhạt nhẽo, cô nhớ rõ ngày hôm qua lúc anh ra ngoài mặc màu trắng, bây giờ màu xanh. Cô thừa nhận mình đã tự lừa mình dối người.

“Vâng.” Duẫn Vĩ đáp lại, suy nghĩ một chút, gần như hạ quyết tâm nói: “An Bắc, chúng ta có thể nói chuyện không?”

“Nói chuyện gì?”

Bàn tay Duẫn Vĩ cảm thấy, bởi vì dùng sức, các khớp xương ngón tay đã trắng bệch, cô cắn cắn môi, tay trái theo thói quen sờ lên vành tai trái, cúi đầu đi, nhỏ giọng mở miệng: “Em hi vọng chúng ta có thể giống như các cặp vợ chồng bình thường khác, cho dù...”

Cho dù anh đối với đoạn hôn nhân này không có thật lòng thật dạ, cũng đừng cho em biết, chỉ ít em còn có thể ôm một chút ảo tưởng. Duẫn Vĩ lời còn chưa nói xong đã bị tiếng nói của Lâm An Bắc cắt đứt.

“Phải không?” Giọng nói Lâm An Bắc mang theo đùa cợt vang lên: “Thế nhưng chúng ta có điểm nào nhìn giống các cặp vợ chồng bình thường chứ?”

Phía sau thật lâu không có tiếng nói, Lâm An Bắc cầm điện thoại bỏ vào trong túi, quay đầu lại, cách chỗ Duẫn Vĩ cúi đầu hơn mười mét, môi mím quá chặt, sắc mặt trắng bệch.

Anh chỉ nói lời thật mà thôi, chẳng lẽ không đúng sao? Cái này chịu không nổi? Lâm An Bắc nhắm chặt mắt, đối với cô, anh luôn luôn không khong chế được bản thân, muốn làm cho cô thương tích đầy mình, rồi lại luôn cảm thấy nhàn nhạt đau lòng.

“Đi tắm đi, đừng để bị cảm.”

Nói xong Lâm An Bắc không hề nhìn cô, xoay người đi vào thư phòng.

Duẫn Vĩ đứng trước gương trong phòng tắm, nhìn kỹ khuôn mặt người con gái trong gương đối diện với cô, đột nhiên cảm thấy rất xa lạ, cái người Duẫn Vĩ sáu năm trước cái gì cũng không quan tâm đi đâu rồi? Cái người Duẫn Vĩ dù cho bất cứ kẻ nào cũng không tổn thương được đi đâu rồi?

Nhìn mình trong gương đã 27 tuổi, tay trái nhẹ nhàng cọ xát vành tai trái, chỗ đó có một vết sẹo nhỏ, là bị đồ sắc bén cắt vào bị thương sau đó lưu lại, mỗi lần sờ là động lực khích lệ Duẫn Vĩ chống đỡ.

Duẫn Vĩ đối với mình trong gương khoe miệng kéo ra, tưởng tượng giống như mỗi lần sờ trước kia, cho mình một nụ cười khích lệ, thế nhưng khoe miệng nâng lên càng lớn thì khoảng cách giữa bọn họ cũng càng lớn.

Lâm An Bắc ngồi trong thư phòng, bên trong một cuốn sách thật dày có lưu giữ một bức ảnh, là tấm hình Duẫn Vĩ tìm đã lâu cũng không thấy, ngộ nhỡ thành cô Lệ Giang.

Đã sáu năm rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, lần đầu tiên nhìn thấy Duẫn Vĩ là ngày cô đến ghi danh nhập học năm nhất. Tại cổng trường Nhân Đại, thời tiết tháng chín, mỗi người đều có vẻ nôn nóng bất an, ngày trước An Bắc cũng từng ở chỗ này gần một tuần, hôm nay là quay về thăm thầy cũ, thuận tiện nhờ thầy nghiên cứu phương án cải cách cơ cấu tổ chức công ty chi nhánh Trì Vũ.

Quần lạnh, giày thể thao, kính mát, ngoại hình anh tuần như ánh mặt trời hấp dẫn rất nhiều ánh mắt người khác, là một cảnh quan độc đáo trước đám người đứng ở cổng. Hơn nữa có người biết anh, cùng anh nói đùa muốn anh giúp đỡ, đúng lúc xe trường học trở lại, tiếp đến một đám sinh viên mới.

Vừa vặn anh và Duẫn Vĩ cùng một tổ hỗ trợ xách các thứ dẫn đường, nhưng khác với những người khác, cô rất im lặng, lôi kéo một vali hành lý, không nhanh không chậm đi phía sau Lâm An Bắc.

Lâm An Bắc khó hiểu quay lại nhìn cô vài lần, cô vẫn như cũ cúi đầu bước đi, trong khi các nữ sinh khác rì rì thì thầm hỏi đồng hỏi tây, thậm chí có nữ sinh còn can đảm xin số điện thoại của anh. Nhưng chỉ có cô, đi tới đi lui mấy lần vẫn không nói một câu nào. Từ lúc Lâm An Bắc thấy cô mệt gần chết, bắt đầu nhận lấy vali trong tay cô, ngoài một câu cảm ơn rất nhỏ, cô lại không mở miệng nữa. Cô giống như một người qua đường, cuộc sống của cô không thuộc về nơi này.

Cô còn có một đặc điểm, bước đi rất chậm, người khác đã cách xa một đoạn cô cũng không phát hiện ra. Lâm An Bắc dứt khoát đi bên cạnh cô, trêu đùa nói: “Em tên là gì?”

Tiếng nói trầm thấp mà có nhiều từ tính từ vành tai truyền tới, Duẫn Vĩ trong nháy mắt gò má đỏ lên, đầu càng thêm cúi xuống, nhỏ giọng trả lời: “Duẫn Vĩ.”

Giọng nói mát lạnh tinh tế giống như khe núi róc rách, làm cho cái nóng nực oi bức của mùa hè mang theo một chút mát mẻ.

“Chuyên ngành gì?”

“Quản lý nhân lực và tài nguyên.”

“Anh là Lâm An Bắc, cũng coi như là đàn anh của em, sau này cần giúp đỡ gì có thể tìm anh, tuy rằng đã tốt nghiệp.”

“A.”

Tuy rằng chỉ là lời nói xã giao bình thường nhưng đối với lần đầu tiên nhận được câu trả lời một âm tiết của người khác, Lâm An Bắc có chút xấu hổ, nóng mặt dán đuôi vào người ta. Anh lớn như vậy vẫn chưa từng chủ động đến gần con gái, kết quả lần đầu tiên nhận lấy kết cục xấu hổ.

Nhân Đại là trường đại học nổi tiếng toàn quốc, hơn nữa chi nhánh công ty đang trong giai đoạn cải cách, cho dù vợ vả đi qua Nhân Đại, từ nay về sau bọn họ sẽ không còn gặp lại nhưng giọng nói mát lạnh tỉnh tở lại khắc vào trong đầu Lâm An Bắc.

“Cốc cốc cốc...”

Tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của Lâm An Bắc, anh đem ảnh chụp cẩn thận kẹp lại nơi ban đầu, tiện tay đem cuốn sách cất về vị trí cũ: “Vào đi.”

Đây là lần đầu tiên Duẫn Vị đi vào thư phòng Lâm An Bắc, căn phòng trang trí đơn giản, giá sách trên tường có vẽ đặc biệt chúm chịt, trên giá sách loại nào cũng có, được sắp xếp phân loại rõ ràng.

Lâm An Bắc đối mặt với máy tính gỗ, trên mặt bàn đặt vài phần văn kiện, thoạt nhìn có vẻ bận rộn. Duẫn Vị giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, bụng một ly sữa đặt lên bàn, nhẹ nhàng mở miệng: “Còn đang bận sao? Em nấu cháo, anh có muốn ăn một chút không?”

Lúc Duẫn Vị ở Mỹ, bởi vì muốn chăm sóc mẹ cho nên cũng không tìm việc, may mắn lời văn của cô không tệ, từ từ giúp người ta viết một số kịch bản, mặc dù chưa nói tới nổi tiếng nhưng trong một phạm vi nhất định cũng coi như có chút tiếng tăm.

Ăn sáng xong Lâm An Bắc liền đi công ty, Duẫn Vị tiếp tục ngăn người đối mặt với màn hình máy tính. Buổi trưa Lâm An Bắc không trở về ăn, cô tùy tiện chuẩn bị một chút đồ phở cho qua bữa. Ngồi trên sofa, mở TV, đúng lúc là tin tức giải trí, Duẫn Vị vốn không quan tâm mấy thứ này, nhưng bởi vì điện ảnh thành thạo cũng sẽ quan tâm một chút.

“Do tập đoàn Trì Vũ đầu tư, ngôi sao quốc tế Mộ Hoa làm diễn viên chính kiêm đạo diễn bộ phim, mười giờ sáng ngày mai sẽ tiến hành nghi thức bấm máy tại cơ sở điện ảnh Thượng Hải, đến lúc đó tổng giám đốc tập đoàn Trì Vũ - Lâm An Bắc cũng sẽ tham dự. . .”

Trong TV vẫn đang tiếp tục không e dè đưa tin nhưng lòng Duẫn vị sớm đã nguội lạnh một nửa, cô cầm điện thoại đi ra ngoài bấm số: “Chị, kịch bản bán cho tập đoàn Trì Vũ phải không?”

“Duẫn Vị, đang định nói với em mà điện thoại em lại tắt máy, điện thoại bàn cũng không có ai nhận, tập đoàn Trì Vũ nói muốn mời em tham gia nghi thức bấm máy hôm nay.”

Một tia hi vọng kia của Duẫn Vị cũng bị phá hủy, hóa ra tất cả đều là sự thật: “Chị, trước kia chị không nói là tập đoàn Trì Vũ?”

“À, cái này, bởi vì lúc đó em chuẩn bị về nước, em nói em không muốn quan tâm, hơn nữa trình độ chế tác của Trì Vũ cũng ngang bằng với đội kia, đều là đẳng cấp quốc tế, em yên tâm đi sẽ không phá hủy tác phẩm của em đâu.”

Lúc trước vì có chuyện nên phải vội vàng về nước, bởi vì sắp bước vào con đường cũ, cô trở nên nhút nhát, trong nước không dám tiếp xúc với bất cứ ai hay chuyện gì, kể cả chị Trần, người đã giúp mình rất nhiều, cho nên mới giao cho Trần Cẩm Ngôn toàn quyền xử lý. Bây giờ nói những cái này cũng vô dụng, hưởng hồ nhiều năm như vậy, Trần Cẩm Ngôn là người thế nào cô còn không rõ sao, chỉ là không nghĩ tới kết cục sẽ là như thế này, thật đúng là chậm chạp.

“Được rồi chị, cứ như vậy đi, bộ kịch bản này chị phụ trách đi, sau này nếu không phải kịch bản có vấn đề thì đừng tìm em, kịch bản tiếp theo của em còn đang phác thảo, rất bận rộn.”

Cúp điện thoại, Duẫn Vị suy nghĩ có nên gọi cho Lâm An Bắc hay không, dù sao anh đã đồng ý với mình, không biết anh chỉ ngại trang hay vốn anh không có ý định thực hiện lời hứa với mình. Cô không dám tùy tiện quấy rối anh bèn gọi tới chỗ trợ lý của anh.

“Xin chào, văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Trì Vũ đây.” Là một giọng nam trầm thấp chừng chạc.

Duẫn Vị không biết mình nên mở miệng thế nào, nhưng sợ đối phương đợi không kịp, vội vàng lo lắng trả lời: “Xin chào, cho hỏi tổng giám đốc các anh hiện có ở đó không?”

Lại một phụ nữ không biết tự lượng sức mình, nhưng ít ra còn biết lễ phép viết như thế nào, Lưu Nham nhủ mảy, dù vậy hẳn cũng không có ý định giúp cô ta: “Tiểu thư, tổng giám đốc chúng tôi đi công tác, nếu như cô không ngại, có thể để lại cách thức liên lạc của cô, tổng giám đốc trở về sẽ liên hệ với cô.”

Đi công tác? Buổi sáng nay, khi ra ngoài anh cũng không nói gì. Duẫn Vị cười cười tự giễu, anh dựa vào cái gì muốn đi ra ngoài lại phải xin phép cô chứ: “À, không cần, cảm ơn anh.”

Cúp điện thoại, Duẩn Vị suy nghĩ có nên gọi điện thoại hỏi anh đi công tác ở đâu không nhỉ, nhưng lại sợ anh cảm thấy cô nhàn rỗi muốn quản nhiều chuyện, nói những lời khó nghe.

Cuối cùng, cô chỉ biết buông điện thoại trong tay xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Chán, có người xem sao?

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5

Sáng sớm hôm sau lúc thức dậy Duẩn Vị nhìn đồng hồ báo thức, mới có 6 giờ. Cô rời giường, cầm báo đi vào, làm sandwich cho mình kèm theo một ly sữa nóng, ngồi trước bàn mở báo ra.

Mở trang đầu tiên, trên tấm áp-phích khổ lớn, nhân vật nam chính là ông chồng mới kết hôn của cô Lâm An Bắc. Duẩn Vị cảm thấy, sau khi trải qua đêm tân hôn, cô đã có thể bình tĩnh đối mặt với tất cả tin tức khắp nơi Lâm An Bắc mang đến. Giống như bây giờ, cô đã có thể dùng loại tâm tình của khán giả để đọc trang báo này, còn có thể đứng trên quan điểm của một người công chúng nên làm thế nào đối với một mối nguy xã hội như vậy.

Từ trước đến nay có thể làm cho cô cam tâm tình nguyện cúi đầu nhân nhượng lẫn cười thừa chịu uất ức ngoài mẹ cô chính là người đàn ông gọi là Lâm An Bắc. Cô không phải là không có tính cách, chỉ là sẵn lòng chiều chuộng anh như vậy mà thôi.

Năm đó năm trăm vạn kia đúng thật là cô cầm, cô cũng thừa nhận mình đã làm sai, nhưng chỉ khi số tiền đó thuộc về Lâm An Bắc mới có thể làm cho cô bằng lòng đưa tay.

Cửa sổ sát đất nhà hàng đối diện con sông mở ra, rèm che một nửa, gió theo hơi nước truyền tới dập dờn, giống như tâm trạng cô lúc này. Trút một niếng lớn cả phê, Hàn Tiêu mới vừa ngồi xuống, oán giận nói: "Hai ngày trước sống chết lôi kéo chị thế nào cũng không được, hôm nay lại gọi liên tục như đoạt mệnh bảo ra đây, chị là cố ý."

Ánh nắng xuyên thủng những bông hoa in trên rèm cửa sổ lướt nhẹ qua cô rơi trên vai người đàn ông đối diện, hiện ra ngũ quan thâm thúy, ánh sáng soi trên khuôn mặt anh tuấn xuất chúng quăng xuống một cái bóng mờ nhạt nhợt.

"Hàn Tiêu, chị kết hôn rồi."

Hàn Tiêu mới nhấp ngụm cà phê thứ hai vào miệng bởi vì lời nói của cô, một hơi toàn bộ phun ra ngoài.

"Cậu thực buồn nôn." Cô nhú mày.

Hàn Tiêu tùy tiện lôi vại tờ khăn giấy lau lau khóe miệng còn đọng cà phê, trong mắt tràn ngập không thể tin.

"Duẩn đại tiểu thư, chị cứ đùa tôi, tôi tính toán, chúng ta cùng ngồi chung chuyến bay trở về, còn chưa tới hai tháng, ai cao thượng như vậy sẵn lòng thu nhận chị?"

"Tôi cho chị biết, coi như chị cũng hào hoa phong nhã, nhưng đừng dùng ánh mắt nghiên cứu của người con gái như chị tới làm bản sự thuần khiết của tôi."

Hàn Tiêu trông bộ dạng cô không giống nói đùa, hơn nữa nhìn kỹ, người con gái này vài ngày không gặp xác thực biến hóa không ít. Đầu tiên, tóc trở nên ngắn hơn, áo màu cà phê, quần dài bó sát, giày cao gót, hoàn toàn chuyển từ phong cách nhà quê sang thành phố rồi.

Hàn Tiêu bung tách cà phê, đầu dựa trên cánh tay, lơ đãng hỏi: "Thực sự kết hôn?"

"Ừ, thực sự kết hôn, đã làm cậu bạn tâm lâu như vậy."

Hàn Tiêu bỏ công ty về nước đã rất lâu, ngày hôm sau phải quay về Mỹ, công ty tìm cậu ta đến sắp diễn rồi, mới đầu tư một bộ phim, nam chính tại trường quay đùa giỡn, yêu cầu đôi này đối nọ, một đám người bị anh ta lừa qua lừa lại kiệt sức.

Hai người khoe khoang khoác lác một trận, theo thường lệ lại lôi tới chuyện cũ năm đó.

Hàn Tiêu nhìn chăm chú dung mạo người con gái cùng năm năm trước lúc mới gặp tại bệnh viện như nhau, có chút bùi ngùi mở miệng: "Chị nói tôi lúc đầu sao lại coi trọng chị nhỉ?"

Duẩn Vị bởi vì cậu ta nói những lời này mà bị sặc, cà phê vừa vào đến bên trong cổ họng thì ngứa, không ngừng ho khan. Hàn Tiêu lau những vết cà phê

bám trên mặt, tuyệt đối có lý do nghi ngờ người phụ nữ này là cố ý.

“Ngại quá, nhưng ai bảo cậu nói chuyện không giữ miệng, chúng ta nhưng là tuyết trắng tuyết trắng.”

“Tuyết trắng tuyết trắng là cái gì?”

“Rất thuần khiết đó.”

Hàn Tiêu nhin không được bật cười, đối với hai người từ lúc quen biết đến khi qua lại, thật là có chút mùi phim thần tượng. Chỉ là từ trước đến nay cuộc sống đều là lệnh người không thể làm khác được, bọn họ cũng không có thuận theo cái quỹ đạo kia mà là sau rất nhiều ngoắt ngoéo biến thành bạn bè ngồi xuống không có gì giấu giếm nhau.

“Chị nói thật đi, bây giờ có phải có chút hối hận lúc trước không gả cho tôi, đúng không?”

“Không có.”

“Phụ nữ mà thành thật quá cũng không tốt.”

Thành thật? Duẫn Vị cúi đầu, cái này chưa bao giờ là đại danh từ của cô, cô giống như kẻ chủ mưu một màn phía sau, bày ra một lời nói dối, sẽ sử dụng nhiều kịch bản hơn để làm vụn toàn lời nói dối, cuối cùng, chính nó khiến cho cô và Lâm An Bắc càng lúc càng xa.

Có thể được lựa chọn một lần nữa, cô sẽ dừng cảm một chút, lại dừng cảm một chút, cố gắng để đạt được hạnh phúc không thể đạt được.

Đang nói chuyện, điện thoại Hàn Tiêu vang lên, cậu ta vừa nhìn lập tức đem điện thoại vứt cho Duẫn Vị: “Nói tôi không có ở đây.”

Duẫn Vị liếc cậu ta, cam chịu số phận nhận lấy điện thoại, dù sao nếu cô không nhận, cậu ta sẽ vẫn để nó kêu, đối phương cũng sẽ tiếp tục gọi, kết quả cuối cùng vẫn là cô phải nhận.

“Chu Mật, đã lâu không gặp.”

Đối phương tất nhiên không ngờ tới sẽ là cô nhận điện thoại, không nhanh không chậm mở miệng: “Duẫn tiểu thư, lại để cho cô đứng mũi chịu sào thật là ngại, có một bạn trai ầu trĩ như thế thật là làm khó dễ cho cô.”

“Ha ha, cậu đúng thực là tri kỷ.”

“Phiền cô chuyển lời cho vị bên cạnh kia, trong vòng 3 ngày nếu không trở về tôi sẽ gọi điện thoại cho ông cụ.”

Hàn Tiêu vẫn còn tâm tình dành thì giờ cho phân hoa quả, quả xoài bị cắt thành từng khối từng khối nhỏ, cây tăm cắm ở mặt trên, thoạt nhìn tròn tròn quý quái.

“Hắn lại nói xấu tôi à?”

Duẫn Vị trả lại điện thoại cho cậu ta, tiện thể lấy một miếng xoài về: “Nói trong vòng 3 ngày không thấy bóng dáng cậu thì sẽ gọi điện thoại cho ông cụ. Còn có, cậu vẫn chưa giải thích cho bọn họ à? Cậu ta còn tưởng rằng tôi là bạn gái cậu.”

“Sao phải giải thích, tôi đã nói cho hắn ta tôi đến đây thăm mẹ vợ.”

Dù sao nước Mỹ cách nơi này xa như vậy, Duẫn Vị cũng không để ý cậu ta hăm hại mình, mượn cơ hội trở về chơi đùa.

Hàn Tiêu vẫn còn kiêng nể ông cụ nhà bọn họ, sáng sớm hôm sau liền đáp máy bay đi Hongkong, xong xuôi công việc là chuyển chuyến bay quay về Mỹ, về phần làm chuyện gì, hẳn chết sống không nói, nói là bí mật của đàn ông.

Duẫn Vị tại thành phố A đã xem như người xứ khác, không có bất cứ bạn bè thân thích nào, ngay cả cậu mợ trước kia cũng đã sớm không có liên lạc rồi. Có thể bọn họ cũng đã sớm quên mất còn có một người như thế sống ở một góc nào đó của thế giới.

Bởi vì không có bạn bè, chỗ dựa thân lại là ngầy ngốc trước máy tính gõ chữ tác nghiệp, Duẫn Vị bắt đầu ngăn cách với cuộc sống bên ngoài, trong tủ lạnh mua rất nhiều lương khô, mỗi ngày ngoại trừ ăn với ngũ chính là gõ chữ, vô tri vô giác một ngày đã trôi qua, mãi đến khi An Bắc trở về, cô mới phát hiện thì ra bọn họ đã một tuần không gặp mặt.

Lâm An Bắc mang theo một thân uể oải vào nhà, thời tiết ở thành phố A chính là như vậy, cho dù ban ngày mặt trời chói chang nhô lên cao, buổi tối cũng sẽ có vẻ oi bức ngột ngạt, làm người ta có vẻ bức bối không rõ nguồn gốc.

Bởi không mở điều hòa, trong phòng vắng vẻ có chút quanh quẽ, bên ngoài gió thổi bung lên tấm rèm cửa vàng nhạt, một cỗ khí nóng xông vào mũi.

Duẫn Vị làm việc một ngày, cổ đã sớm cứng ngắc, xoa cái cổ mỗi như đau nhức đi ra khỏi thư phòng xuống lầu rót nước uống. Đang đợi nước sôi trong bình, nhìn trong giỏ cái trắng mua vài ngày trước bởi vì hơi nước ẩm ướt, lá cây sớm đã đổi thành màu vàng, đó là mua cho Lâm An Bắc làm món cải trắng trộn dấm, xem ra đúng là lãng phí.

Rót nước ra khỏi phòng bếp, suy nghĩ của Duẩn Vị lại trở về kịch bản vừa rồi, không để ý đến người đã đứng ở đó bao lâu. Lâm An Bắc theo bản năng đón lấy chén nước cô sắp tay, tay bị nước sôi nóng hổi đổ vào, trong nháy mắt liền đỏ một mảng.

“Em không sao chứ?”

Là anh bị phỏng, nhưng anh lo lắng kéo tay cô qua kiểm tra, may là bị nước bắn vào không nhiều lắm, hơn nữa trong nước cũng bỏ thêm viên đá, thoát nhìn không mấy nghiêm trọng. Vì để phòng ngừa bất chắc, Lâm An Bắc kéo cô ngồi trên sofa, từ trong ngăn tủ tìm ra hòm thuốc, tỉ mỉ thoa cho cô thuốc mỡ mát lạnh.

Trong quá trình Duẩn Vị không nói một câu gì, ngoại trừ mới bắt đầu căng thẳng, cô biểu hiện như một tượng gỗ, mặc anh loay hoay. Cho đến khi Lâm An Bắc bôi thuốc xong, kiểm tra các chỗ khác không bị bỏng, mới thu lại tay. Mà chính anh giống như không cảm giác được trên tay mình truyền đến nóng bỏng đau rát.

“Anh không giải thích sao?”

“Giải thích gì?”

Duẩn Vị không biết anh là thật không yêu cô, hay chỉ là trừng phạt lựa chọn lúc trước của cô. Nếu như không yêu, vậy cũng không quan trọng, cô không biết có người có thể tàn nhẫn dùng hạnh phúc chính mình đi trả thù một người không quan trọng.

Thế nhưng Lâm An Bắc thì khác, lúc trước Đàm Tiểu Gian có thể tiêu diệt và khống chế lãnh đạo băng đảng Hồng Bang gần nửa thế kỷ, bây giờ anh nhũn mỳ có thể thay đổi kinh tế thế giới, cô không biết ranh giới cuối cùng của anh ở đâu, anh rốt cuộc có thể có bao nhiêu tàn nhẫn.

“Lâm An Bắc, anh có thể đừng trẻ con như thế được không?”

“Trẻ con? Tổng kết rất sâu sắc.” Lâm An Bắc không nghĩ tới cô đối với biến mất của anh lại tổng kết vì trẻ con, nhưng là thực rất chuẩn xác, anh chính là cố ý không muốn cô sống dễ chịu, cô không lý do biến mất bốn năm như một làn khói, trở về còn không có một lời giải thích, vẫn kiêu ngạo như cũ ích kỷ chiếm lấy anh.

“Mấy ngày nay anh đến chỗ đó?”

Cái cô muốn chẳng qua chỉ là một câu giải thích của anh mà thôi, một đêm tân hôn trắng đêm không về, ngày hôm sau thì chẳng biết tại sao lại biến mất gần một tuần, không nên có một lời giải thích sao?

Nếu như không quan tâm cô, vừa rồi sao phải khẩn trương như vậy, không để ý tay mình còn nghiêm trọng hơn, mà ngược lại kiên trì kiểm tra tay cô trước?

“Tôi mệt rồi, có gì ngày mai nói sau.”

Lâm An Bắc đứng dậy đến phòng tắm trong phòng khách ở tầng một, để lại Duẩn Vị giận dữ một mình ngồi ở đó. Hai mươi bảy năm qua, cô lần đầu tiên cảm thấy mình tủi thân như vậy.

"Lâm An Bắc, anh là tên khốn kiếp."

Bên cạnh anh, nước mắt của cô lại chảy nhanh hơn, nước mắt nóng hổi rơi vào chỗ nước sôi vừa bắn vào, nóng rát một mảng. Lôi tờ khăn giấy lau nước mắt, Duẩn Vị đến thư phòng tắt máy tính, trở về phòng khóa trái cửa.

Lâm An Bắc vây quanh khăn tắm đi ra, vóc dáng thân trên hoàn mỹ lộ ra không bỏ sót. Anh không phải loại đàn ông vai u thịt bắp, nhưng nước da màu lúa mạch, cơ bụng từng múi rõ rệt, ba góc tỉ lệ vàng, chiếm những điểm di truyền đến mức hoàn mỹ không tỳ vết từ ba anh, thậm chí sâu hơn một bậc.

Trên sofa không có bóng dáng Duẩn Vị, đèn trong thư phòng cũng đã tắt, nhưng nắm tay cánh cửa phòng ngủ dù vận thế nào cũng không nhúc nhích. Thử hai lần cũng không vận mở được, Lâm An Bắc hiểu, người phụ nữ này là cố ý.

“Duẩn Vị, mở cửa ra.”

“Không mở...”

Người phụ nữ này lại dám như vậy, một tuần không gặp cô thay đổi rất nhiều, trở nên giống như trước kia càn quấy, khóe miệng An Bắc lại nở ra một nụ cười.

“Em rốt cuộc có mở không?”

"Làm sai chuyện anh một câu cũng không giải thích còn muốn vào phòng ngủ, đừng cho là em không biết anh đi chỗ đó."

“Thật không mở?”

“Không mở.”

Trả lời cũng thực kiên cường mà: “Tôi đếm đến ba, em không mở tôi đi.”

Duẩn Vị còn chưa trả lời, anh cũng đã bắt đầu đếm: "Một, hai, ba. . ."

Duẩn vị thực ra là đang đánh cuộc, đánh cuộc anh còn nhớ rõ những ngày đó. Từ lúc về nước cho đến bây giờ, anh vẫn đều đặn đứng ở chỗ cao quan sát cô, mà cô cũng bởi vì áy náy, chịu đựng chính mình đầy bụng uất ức, cẩn thận từng li từng tí theo tính khí của anh, vẫn chờ anh nguôi giận. Nhưng hơn một tháng qua, anh vẫn như vậy, thái độ không nóng không lạnh. Tính Duẩn Vị nóng vội nhịn không được.

Cô cảm thấy mình là người hai mặt, mặt ở trước người khác và mặt ở trước anh, tính tình của cô hoàn toàn là hai cái cực đoan. Trước người khác cô dịu dàng phóng khoáng, nhưng ở trước mặt anh, cô lại trở nên dương nanh múa vuốt, chuyện gì đều có vẻ rất nóng nảy bất an.

Bên ngoài quả thật không có một chút động tĩnh, Duẩn Vị không biết anh là đến phòng khách hay lại đi, lặng lẽ mở một khe cửa, thò đầu nhìn xuống dưới lầu, trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, toàn bộ căn nhà nhìn không sót một cái gì, nhưng lại không có bóng dáng anh.

Duẩn Vị đến phòng bếp, phòng khách tìm một vòng, vẫn không có.

"Khốn kiếp, Lâm An Bắc, anh là tên khốn kiếp..."

“Mắng ai đấy?”

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 6

Anh cầm chìa khóa dự phòng đứng ở đầu bậc thang, tóc còn nhỏ nước, vẻ mặt hài hước nhìn lên Duẩn Vị. Vừa rồi anh phải đi xuống gác xếp tìm chìa khóa dự phòng, thời gian để có hơi lâu, tìm ra được mất một ít thời gian, đi ra chợt nghe thấy người nào đó đang mắng anh.

Duẩn Vị không nghĩ tới anh vẫn còn ở đây, cô đang cúi đầu bước đi đột nhiên bị anh hù đến, chân trượt ra thiếu chút nữa té xuống cầu thang, may mà Lâm An Bắc nhanh tay lẹ mắt đỡ cô.

Lúc này vẫn còn chưa hoàn hồn, vậy mà vừa nâng mắt đã thấy mình ở trong vòm ngực to lớn của Lâm An Bắc, không biết làm sao Duẩn Vị tức khắc đỏ mặt, tránh ra cánh tay anh, hai bước đi lên, lướt qua anh trở về phòng.

“Thích phơi bày.”

Lâm An Bắc nhắm mắt theo đuôi cô bước vào phòng: “Lâm phu nhân dù gì cũng là từ Mỹ trở về, không khỏi có chút lời nói và việc làm không đồng nhất đi.”

Lâm An Bắc vốn là trêu ghẹo cô bảo thủ, vậy mà Duẩn Vị phản ứng quá lớn, chợt thoáng cái xoay người, nghiêm túc nhìn Lâm An Bắc: “Em không ngờ anh không biết xấu hổ như vậy.”

"Tốt nhất là như vậy."

Cuối cùng hai người vẫn là tan rã trong không vui. Đương nhiên, Lâm An Bắc cũng không đi phòng khách mà là hai người đều chấp nhất, đồng sàng dị mộng qua cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, Tri Vũ với tư cách nhà đầu tư bộ phim “Mặt trời tháng mười hai”, Lâm An Bắc được mời tham gia buổi quay phim tại hiện trường, đi theo có rất nhiều hãng truyền thông đưa tin. Duẩn Vị vốn có ý định ở nhà, Lâm An Bắc không biết Duẩn Vị là biên kịch, anh lấy lý do tay bị thương cần người chăm sóc kiên quyết bắt cô đi chung.

Nghi thức mở máy ghi hình Duẩn Vị cũng không tham gia, người khác cũng không biết cô, cô cũng dự định đi. Ai bảo tối hôm qua thực sự là mình hại anh bị thương, hôm nay chăm sóc anh một ngày cũng là chuyện hợp tình hợp lý mà.

Mới vừa ăn cơm xong, Thân Kính liền lái xe tới đón bọn họ, lần đầu tiên gặp mặt, rõ ràng có thể nhìn ra trong mắt cô có chút hoảng hốt, suy đi tính lại, sau đó trở nên trầm tĩnh.

Tĩnh định gặp mặt, hết sức đỏ mặt.

Duẩn Vị phảng phất nhìn thấy rất nhiều con dao nhỏ qua lại không ngớt trên không trung, trong lúc nhất thời có cảnh tàn sát khốc liệt, cảm giác sáng khoái khắp nơi. Thân Kính là thư ký Lâm An Bắc, năm năm trước du học trở về, rất được tin nhiệm của anh, bên người của anh bất cứ lúc nào đều có bóng dáng của cô ta, cho nên bên ngoài đối với quan hệ của bọn họ cũng rất xôn xao phỏng đoán. Mà người trong cuộc cũng là chọn lựa để mặc tình hình phát triển, tức không giải thích cũng không thừa nhận.

Nhiều năm như vậy, cô ta vẫn là người duy nhất đứng bên cạnh Lâm An Bắc, hơn nữa một tuần trước còn có phóng viên chụp trộm được hai người bọn họ bí mật đi chơi ở Hương Cảng. Cho nên bên ngoài vẫn cho rằng cô ta đúng là bà chủ tương lai của Tri Vũ, ngay cả An Nhiên cũng tưởng cô ta là bạn gái của Lâm An Bắc.

Hôm nay cô ta mặc một bộ đồ thể thao màu lam nhạt, mũ che nắng màu trắng, kính mát rất to hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị che hơn phân nửa, không giống như là đang làm việc, giống đi nghỉ phép hơn.

Thân Kính nhưng lại lái xe của mình tới đón ông chủ bà chủ, nên gọi là xe riêng công cộng. Cửa vừa mở ra đã bị Duẩn Vị nhìn chăm chăm, cũng không nói trước để cho cô ta đi vào, hai người vẫn đứng ở cửa giăng co.

Tội tệ nhất là ông chủ Lâm rõ ràng nghĩ thấy mùi thuốc súng ở cửa nhưng lại chỉ bung một ly cà phê giống như đi ngang qua, nhìn thoáng một chút, tâm tình thật tốt, thần nhiên bước rời đi.

"Khụ... Duẩn tiểu thư, tôi tới đón tổng giám đốc."

Mãi cho đến khi nghe tiếng nói, Duẩn Vị mới giật mình thức tỉnh cảm thấy mình không lịch sự, lại nhìn chăm chăm người ta lâu như vậy. Né người cho Thân Kính đi: "Anh ấy ở thư phòng, cô tới đó tìm đi."

Thân Kính gật đầu, cầm trong tay tập tài liệu lên lầu tìm Lâm An Bắc. Duẩn Vị thu dọn phòng bếp, lau cái bàn ngọc lưu ly đến khi sáng rực lên lại tiếp tục lau một lần nữa, vẫn chưa thấy hai người kia đi xuống.

Thực sự là hiếu kỳ hai người ở trên đó bận bịu cái gì, nhưng cô lại không có ý đi quấy rầy bọn họ, trong lòng hò hét khó chịu. Để tránh cho mình làm ra cái chuyện khác người, cô dứt khoát ôm máy tính ra chòi nghỉ mát ở sau vườn viết tiếp kịch bản.

Bộ kịch bản này cùng với loại khoa học viễn tưởng ngày trước khác nhau, đây là cô tự mình đích thân trải nghiệm để sáng tác bối cảnh, là một bộ phim đạo đức gia đình, coi như là cô dựa trên khuôn mẫu của mình.

Viết được một nửa, ý tưởng lại bị tắc ở nơi nào, giống như một lồng giam làm thế nào cũng không thoát được. Cô không biết nên cho kết cục của bộ này thế nào, là tiếp tục viết chân thực hay là cho một kết thúc sung sướng. Bởi vì bộ kịch này lấy của cô quá nhiều tâm huyết, giống như mười tháng mang thai sinh ra đứa con, cô không nỡ làm cho nó có kết cục thê lương. Dù sao cuộc sống đã cho cô quá nhiều điều không như ý, cô cũng sẽ cầu nguyện tương lai của mình đừng bị thương như vậy.

Nghĩ đến say sưa quên thời gian, bị người phía sau lên tiếng mới giật mình tỉnh giấc, thì ra bọn họ đã đi xuống. Hai người sóng vai từ trên cầu thang xuống, vừa nói vừa cười trò chuyện, ngay cả Lâm An Bắc luôn luôn keo kiệt cho cô nụ cười cũng là vẻ mặt vui vẻ. Đã lâu không thấy anh cười như vậy, mặc dù hồ hững nhưng đủ để sưởi ấm lòng người. Duẩn Vị trong lúc nhất thời thấy có chút ngại người nhìn cái bóng dáng kia càng cử động càng gần, cho đến khi gần trong gang tấc, cô mới phản ứng được.

"Hôm nay tôi không đi được, có chút khó chịu, phiền cô chăm sóc anh ấy một chút, tay anh ấy bị thương."

Nói xong cũng không cho người bên cạnh phản ứng, ôm máy tính lên lầu. Lâm An Bắc có chút tức giận, vừa rồi vẫn còn rất tốt, nhìn cô như vậy là không muốn cùng anh đi chung với nhau, sợ rước họa vào thân, cô không phải luôn luôn nhát gan sao? Lâm An Bắc cho rằng người trước đây dám có dũng khí làm trái anh cầm tiền trộm đi đã từng không phải là cô, hóa ra vẫn là như vậy, không muốn cùng anh đi dưới ánh mặt trời.

Thân Kính có phần không biết làm sao, chỉ vào Duẩn Vị trên lầu, muốn nói chút gì nhưng lại không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể nhìn Lâm An Bắc, hi vọng ông chủ này cho chút ý kiến.

Vậy mà anh chỉ là nhìn thoáng qua trên lầu, quay đầu chán ghét nhìn Thân Kính: "Cầm sắp rớt trên mặt đất rồi, khó coi chết đi được."

Thân Kính cũng biết biểu cảm mình nhất định rất xấu, nhưng người này cũng không cần thẳng thắn như vậy chứ, kín đáo không phải là phẩm chất tốt đẹp truyền thống của dân tộc Trung Hoa sao, thế nào anh một chút tự giác cũng không có chứ?

"Ông chủ Lâm, anh không giải thích một chút sao, tôi thấy phu nhân tôn kính đang hiểu lầm cái gì."

"Cô ấy có thể có cái gì hiểu lầm, đi thôi, không cần phải để ý đến cô ấy."

Tự mình nói xong liền sai bước mở cửa đi ra, Thân Kính quay đầu lại nhìn thoáng qua trên lầu, vội vàng đi theo.

"Sát vào, anh không phải là đàn ông sao? Làm thế nào chuyện lại không giống đàn ông?"

Theo tiếng động cơ vang lên, giọng nói của bọn họ từ từ tan biến ở nơi xa. Duẩn Vị đứng trước cửa sổ nhìn chiếc xe thể thao đỏ chói phát đuôi một cái biến mất ở chỗ rẽ. Cô đem thân mình hình chữ đại nệm ở trên giường, cho đến khi sắp hít thở không nổi mới xoay người nhìn trần nhà sáng loáng, ánh mặt trời rọi vào phản chiếu trên ngọn đèn thủy tinh, tạo thành năm màu sắc sắc sỡ hỗn loạn rồi lại ngay ngắn có thứ tự lấp lánh.

Từ lúc ban đầu quen biết đến bây giờ giống như người xa lạ, từng màn chung đụng giống như pha quay chậm không ngừng thoáng hiện ở trong đầu cô, những hình ảnh tuổi thanh xuân đi qua đi lại rồi nhanh chóng trôi vào quá khứ. Nhưng khác biệt duy nhất chính là anh vẫn chói lọi như vậy, có thể coi cô như thoáng qua, cô lại mãi mãi không làm được như vậy.



Duẩn Vị thừa nhận đi, mày thực ra ghen tị chết đi được, ghen tị cái người con gái kia cùng anh sớm chiều ở chung năm năm, ghen tị anh cười với cô ta, ghen tị bọn họ sống vai nhau mà đi.

Học bốn năm đại học cũng chưa có một ngày học có ích, trước đây viết kịch bản cũng là vì cuộc sống bức bách, chỉ là không nghĩ đến viết một cái đã là bốn năm. Bản thân cũng mệt mỏi, muốn đổi một cách sống thích hợp, coi như là bắt đầu lại từ đầu. Mấy hôm trước Duẩn Vị rảnh rồi buồn chán đem sơ yếu lý lịch của mình gửi ra ngoài, chuyện này vốn nên trải qua từ bốn năm trước, bốn năm sau cô cuối cùng cũng được toại nguyện. Nhưng loại phương thức tung lưới phổ biến này không thể nào lý tưởng, chỉ lấy cực ít vài người trả lời thuyết phục cũng không ở thành phố A này.

Lẽ nào những người của thành phố khác thực sự có khả năng độc đáo, có con mắt nhận ra người tài?

Duẩn Vị lại một lần nữa mở hòm thư, một email kiểm tra từng bức thư, chủ yếu đều là một số phim đòi bản thảo và một vài bưu kiện hệ thống, duy chỉ có một bức thư lúc Duẩn Vị mở ra thiếu chút nữa khóc. Xem ra thành phố A cũng có nhà tuyển dụng có ánh mắt độc đáo như thế.

Không nói hai lời, ngay tức khắc từ trên giường nhảy dựng lên, mặc quần áo cầm túi chạy vội xuống lầu, tâm tình tốt ngay cả không khí nóng bức cũng có vẻ trong lành dị thường.

Đón xe đến nơi cần đến, thấy cánh cửa đóng chặt mới phản ứng được hôm nay là cuối tuần, nhà nước quy định ngày nghỉ, thế nào cô ở nơi này lại không hề có khái niệm chứ?

Khí trời tương đối nóng bức, mới vừa đi mấy bước liền ra một thân mồ hôi. Trong thư nói là để cho cô một tuần lễ sắp xếp thời gian đi phỏng vấn, xem ra lại bỏ lỡ một lần cơ hội. May là cô cũng không ôm hy vọng quá lớn, dù sao cô là người mới, không hề có kinh nghiệm công tác đáng kể gì. Thị trường thành phố A đối với người tài yêu cầu chất lượng rất cao, thực đúng là không có phần thắng nào.

Vừa đi vào quán cà phê ngồi xuống, Trần Cẩm Ngôn liền gọi điện thoại tới.

"Em ở đâu vậy?"

"Bên ngoài, có chuyện gì không ạ?"

Nghe giọng nói cô có vẻ ảm ức, Trần Cẩm Ngôn không thể nào không dào dạt: "Chị thấy em thật lạ đó, một thiếu nữ hai mươi tám tuổi thế nào lại giống như một người già sống cô đơn vậy chứ, đang ở đâu, chị đi tìm em."

Trần Cẩm Ngôn được xem như là người bạn duy nhất của Duẩn Vị ở thành phố A, hai người tuy tính cách khác nhau nhưng tốt xấu gì cũng coi như bổ sung cho nhau. Duẩn Vị nhát gan sợ phiền phức, lúc cần thiết còn có thể sáng tác, mà Trần Cẩm Ngôn vừa khéo ngược lại, người nào cũng dám chọc, cái gì cũng dám nói, không sợ đắc tội ai, hoàn toàn chính là hình tượng một nữ thổ phi.

Trần Cẩm Ngôn xem như là người đại diện của cô, đối với cô khá chăm sóc. Thực ra nghiêm túc mà nói chị ấy cũng chỉ lớn hơn cô hai ba tuổi, nhưng cô vẫn nói với lòng mình tuổi tác của chị ấy có thể so với mẹ cô, quan hệ của hai người vẫn luôn không tệ lắm.

"Chị, người ta còn chưa đến hai mươi tám đâu."

"Được rồi được rồi, qua hai mươi bảy cách hai mươi tám còn xa sao?"

"Lúc này mới qua hai mươi bảy mấy ngày à, chị lại ước gì em giống như chị hả, có mưu mô gì vậy?"

"Con bé chết tiết kia, nói cái gì đó, đàn ông quý gối dưới gấu quần bà chị đây còn có thể hợp thành một đại đội đấy, đó là bà chị không có hứng thú."

"Nhưng mà chị à, em thích đàn ông hơn."

"Con bé chết tiết kia, chờ đấy cho chị."

Không đến mấy phút, Trần Cẩm Ngôn thì đằng đằng sát khí xông vào, tất nhiên phía sau còn có một người đàn ông, một người đàn ông vô cùng hấp dẫn.

Duẩn Vị nhìn chị sát khí đầy người vốn định rút đầu tránh đi, dù sao mạng nhỏ tương đối quan trọng. Còn chưa kịp chuẩn bị đã bị Trần Cẩm Ngôn xách hai vai đứng dậy.

"Định chui đi đâu?"

"Ha ha, chị, chị đã đến rồi à, anh rẽ được lắm."

Cúi người thấp xuống theo góc tiêu chuẩn 90 độ, một câu anh rẽ được lắm liền đem người đàn ông phía sau thu phục, Quý Minh Vũ thích những đứa trẻ dễ tính ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 7

Hai cô gái hăng hái bùng bùng đi dạo một vòng khu thương mại Trì Vũ từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, hai tay Quý Minh Vũ xách theo bảy tám cái túi to nhưng vẫn có vẻ hào hoa phong nhã như cũ.

Trần Cẩm Ngôn kéo tay Duẩn Vị, cúi đầu trao đổi tin tức.

"Chị, vừa rồi người bán hàng kia hướng về phía anh khẽ cười đến sáng lạn nha, chị phải có ý thức nguy cơ."

"Chị từ phim trường qua đây thấy chồng em và hồ ly tinh kia cười đến mức nở ruột nở gan, chói chang làm mù rất nhiều người mắt lợn."

Rất nhiều người mắt lợn? Quả nhiên vẫn là đạo hạnh Trần Cẩm Ngôn cao một chút.

Chị ấy cũng là mấy ngày hôm trước đến chỗ ở của Duẩn Vị trước đây phát hiện cửa phòng khóa chặt, quái lạ cô đâu phải là một người đi làm sáng sớm, kết quả hàng xóm nói đã lâu không thấy ở đây, ép hỏi nửa ngày mới biết chuyện cô có chồng, cũng có thể đoán được Duẩn Vị bị giáo huấn bao lâu.

"Bọn họ chỉ là quan hệ đồng nghiệp, em không uống giấm."

Tuy rằng rất dễ ý nhưng cô vẫn mạnh miệng không thừa nhận, ai bảo Trần Cẩm Ngôn ở nơi ấy của Quý Minh Vũ luôn là nữ hoàng cơ, nếu như biết cô hoàn toàn không hề có địa vị đáng kể ở nơi đó của Lâm An Bắc, còn không đánh chết cô mới là lạ.

"Ừ, chồng em quá quan tâm cấp dưới, còn cho cô ta ăn no, ghen tỵ với người ngoài."

Cho ăn đấy, nghĩ đến cái cảnh bọn họ anh một ngủm em một ngủm kia Duẩn Vị liền cả người khó chịu, thế nhưng gương mặt tươi cười của anh cũng không cho cô một cái, vậy mà cùng hồ ly tinh liếc mắt đưa tình, còn không biết xấu hổ lòi ra ngoài như vậy.

"Chị, chị có cảm thấy em khá giống hồ ly tinh kia, vẫn là cái loại mang tiếng phá hoại tình cảm gia đình người ta."

Trần Cẩm Ngôn dừng bước quan sát từ trên xuống dưới Duẩn Vị một phen, ánh mắt càng ngày càng khinh bỉ, cuối cùng tổng kết: "Chỉ dựa vào những số này của em còn không đủ để người ta chơi đùa."

"Trần Cẩm Ngôn. . ."

Rống to một tiếng, ngay cả Quý Minh Vũ ở sau lưng cũng bị dọa, vội vã tiến lên nhìn tình hình chiến đấu làm sao.

Trần Cẩm Ngôn nhắm vào gáy cho hai cái bạt tay: "Ồn ào cái gì, ồn ào cái gì. . . Cũng không sợ mất mặt à."

"Anh khẽ, em phải thay đổi người đại diện."

"Duẩn Vị à, hiếm khi anh ở trong lòng em còn có địa vị, anh khẽ phê chuẩn."

Bởi vì Trì Vũ muốn nhuộm cờ quốc tế nên luôn phát triển ở nước ngoài, Quý Minh Vũ coi như là lãnh đạo công việc truyền thông ở thành phố A. Ở bên ngoài hình người dạng chó hồ mưa gọi gió, ở nhà có thể coi như không hề có địa vị, bị Trần Cẩm Ngôn chèn ép như nô lệ.

Duẩn Vị lúc trở về đã khuya lắm rồi, Lâm An Bắc bày ra cái mặt đen thui ngồi ở đó, điều khiển từ xa trong tay bị anh liên tục giày xéo, cho đến khi Duẩn Vị mở cửa vào nhà anh mới ném điều khiển, đứng dậy đi lên lầu.

"Mau đi nấu cơm đi, đói sắp chết rồi."

Bây giờ đã hơn chín giờ, anh lại vẫn chưa ăn cơm, không phải là cố ý chờ cô nấu cơm cho anh chứ.

"Anh còn chưa ăn cơm?"

"Cô cảm thấy thế nào?"

Không phải cùng hồ ly tinh kia anh một ngủm em một ngủm ăn no đến rất vui sướng sao, làm gì còn bụng đói trở về chứ, tốt nhất là chết đói đi.

"Em cảm thấy anh hẳn là ăn rồi, làm phiền tránh một chút."

Duẩn Vị lướt thẳng qua anh lên lầu, Lâm An Bắc một mình đứng ở đầu bậc thang không biết đang nghĩ cái gì, chỉ chốc lát sau Duẩn Vị lại rầm rầm chạy xuống lầu.

"Này, đây là năm trăm vạn trả lại cho anh, còn thừa một trăm vạn là lãi, đừng cả ngày mặt nặng mày nhẹ với em, còn có lần sau để cho em nhìn thấy mấy tin đồn của anh trên tuần san, cẩn thận em thiên anh."

Nói xong tay còn làm động tác cây kéo, xong xuôi lại xoay người rầm rầm đi lên lầu. Một cô gái lại không biết e lệ, cứ như vậy mặt không đỏ thờ không hồng hèn cảnh cáo anh. Anh chưa bao giờ để bụng năm trăm vạn kia mà là ý nghĩa phía sau cô mang đi năm trăm vạn. Nhìn thoáng qua khoản tiền lớn trong tay, Lâm An Bắc đem sổ tiết kiệm tiện tay ném ở trên ghế sofa, xoay người đi vào phòng tắm.

Duẩn Vị cầm mấy bộ quần áo vừa mới mua đến treo ở trong tủ, cô tốn gần ngót năm nghìn đồng bạc mua cho Lâm An Bắc một chiếc áo somi, thẹn thùng không dám đưa trực tiếp cho anh đành treo ở trong tủ quần áo, cũng không biết anh có thể phát hiện ra hay không.

Chỉnh đốn xong đi ra, chợt nghe thấy dưới lầu truyền đến âm thanh lộp bộp choang choang, Duẩn Vị còn tưởng rằng là kẻ trộm tới. Chạy xuống lầu vừa nhìn, Lâm An Bắc ôm bụng đầu đầy mồ hôi đang lật ngấn kéo.

"Anh làm sao vậy? Sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy?"

Duẩn Vị ngồi xổm ở trước mặt anh, cũng không biết anh đang tìm cái gì, nhìn dáng vẻ anh đầu đầy mồ hôi, gấp đến độ nước mắt đều rơi xuống.

"Lâm An Bắc, con mẹ nó anh nói chuyện đi, anh rốt cuộc làm sao vậy?"

Lâm An Bắc giống như ở trong mộng mới tỉnh lại, mờ mịt nhìn Duẩn Vị, gương mặt bởi vì đau đớn từ lâu trở nên vặn vẹo, mồ hôi từng giọt từng giọt nhỏ xuống sàn nhà. Anh không nói chuyện, chỉ nhìn Duẩn Vị cười, cổ hết sức vói tay tới xoa đi nước mắt tràn đầy trên gò má của cô.

"Đồ ngốc, khóc thật là xấu xí..."

Anh nói như vậy, ngược lại Duẩn Vị càng khóc ra thành tiếng, cầm lấy tay anh đặt ở trên mặt mình, dáng vẻ của anh thoát nhìn rất không tốt, cô rất sợ anh gặp chuyện không may, giống như mẹ rời bỏ cô, để cô lại một mình cô đơn trên thế giới này trải qua quãng đời còn lại.

"An Bắc, rốt cuộc anh làm sao vậy, anh nói cho em biết đi, anh đừng làm em sợ..."

Con người là một loại động vật kỳ quái, thời điểm càng cần mình tỉnh táo thì lại càng không biết làm sao, chỉ biết một mực đi tìm cái người đủ để cho mình nương tựa vào, cho dù mình không có chút phương hướng nào.

Đều nói người sinh bệnh trở nên yếu đuối nhất, một câu nói bình thường có thể sưởi ấm lòng người, một cái mỉm cười ấm áp cũng đủ để cả thế giới sáng lên, mà đối với Lâm An Bắc mà nói, một mình Duẩn Vị chính là toàn bộ cuộc đời anh.

Lúc Lâm An Bắc tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau, mùi thuốc khử trùng quen thuộc của bệnh viện xâm nhập vào hơi thở, bối cảnh của căn phòng trắng như tuyết đâm vào người hoa cả mắt, may mà còn có ánh mặt trời ấm áp cho một tia ấm cúng khác.

"Tỉnh rồi à, muốn uống nước không?"

"Sao cô lại ở chỗ này?"

"Em không ở đây anh đã chết rồi."

Thân Kính vẫn là rót cho anh một cốc nước, nhìn anh hết nhìn đồng lại nhìn tây như là tìm bóng dáng ai đó, giả vờ nghi ngờ hỏi: "Tìm cái gì vậy?"

Lâm An Bắc không muốn thừa nhận tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy không phải là cô rất thất vọng, đối mặt với dò hỏi của cấp dưới chỉ biết cúi đầu uống nước để che giấu ngượng ngùng của mình.

"Không có gì."

Phòng anh ở là phòng VIP của bệnh viện, có nhân viên y tế chăm sóc riêng biệt, Thân Kính thu dọn đồ đạc của mình, ngẩng đầu nhìn người nào đó đang cúi đầu xem báo: "Không có chuyện gì em đi làm trước đây, còn có, hôm nay không cho phép tính em đến muộn, toàn bộ thường xuyên cần mà không có anh nhất định phải chết."

"Này..."

Thân Kính dừng lại, không quay đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười đắc ý, giờ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cũng không tệ lắm, kìm nén được mười phút.

"Ông chủ Lâm, còn dặn dò gì nữa sao?"

"Không có chuyện gì, cô đi đi."

Thế đã xong rồi? Thật là người không có chút thú vị nào, cũng không biết sao lại có cô gái chạy đồ xô vào anh nữa.

"Bị hai người các anh đánh bại, cô ấy ở hành lang ngồi một đêm, chắc là bị anh hù dọa."

Thân Kính nhìn bộ dạng anh như không nghe thấy, không có động tĩnh gì, cũng cảm thấy mất mặt, xoay người đi ra ngoài, xem hai người kia có thể giả bộ tới khi nào.

Lâm An Bắc nghe được, nhưng anh không biết làm thế nào bước ra đó, bốn năm chờ đợi, ngăn cách bởi một bức tường, rốt cuộc bọn họ bỏ lỡ cái gì?

Nhìn nửa giờ, tờ báo trong tay vẫn là một tờ vừa rồi, anh một chữ cũng không nhìn thấy, trong đầu tất cả đều là bộ dạng cô khóc. Y tá tiến đến rút kim tiêm, sau khi xử lý tốt, muốn anh ở lại viện theo dõi.

"Lâm tiên sinh, lần này anh phải ở lại viện theo dõi, xuất huyết dạ dày không phải là chuyện nhỏ, anh cần phải phối hợp với bác sĩ điều trị."

"Tôi biết rồi, làm phiền cô giúp tôi gọi người ở cửa đi vào."

"Cửa không có ai."

Quả nhiên, phía ngoài hành lang phòng bệnh VIP yên tĩnh, không có một bóng người. Vốn là phòng bệnh cao cấp, bình thường người đi lại cũng không nhiều, lúc này càng lộ vẻ lạnh lẽo. Lâm An Bắc vốn cũng định tha thứ cho cô, thế nhưng lần này anh giận thật. Duẩn Vị, được lắm, cũng dám rời khỏi như vậy.

Thời điểm Lưu Nham nhận được điện thoại chạy tới, Lâm An Bắc đã truyền xong nước biển, mới vừa kiểm tra thân thể xong. Bác sĩ lật bệnh án trong tay, chân mày nhíu chặt, vừa lắc đầu vừa nói những việc cần chú ý. Mặc kệ bác sĩ khuyên bảo thế nào, bởi vì bệnh nhân không phối hợp, cho nên cuối cùng Lưu Nham vẫn phải lái xe đưa anh về nhà.

"Một tháng nay cậu đã chạy vào viện mấy lần, dứt khoát dời đến bệnh viện ở luôn đi."

Bởi vì ngày hôm qua uống một chút rượu, lại để dạ dày đói cả đêm cho nên mới dẫn đến bệnh đau bao tử phát tác, lần này cũng coi như sinh lực tồn thương nặng nề, sắc mặt Lâm An Bắc có vẻ tái nhợt khác thường, nhìn chằm chằm phong cảnh không ngừng lui về phía sau không đáp lời.

Bình thường Lưu Nham cũng không phải người nói nhiều, có thể chủ động như vậy cùng anh nói một câu vui đùa đúng là không dễ, nói chi là đối phương còn không đáp lời, anh ta càng lộ ra vẻ an tĩnh, chăm chú để ý tình hình giao thông.

Phong cảnh ngoài cửa sổ hoặc nhanh hoặc chậm biến mất ở trong tầm nhìn, có lẽ cảm thấy mất một mẻ, Lâm An Bắc thu lại ánh mắt ở ngoài cửa sổ: "Công ty thế nào?"

"Hôm nay không phải ngày cậu đi làm, không ai tìm cậu, yên tâm đi."

Trong phòng yên lặng cực kỳ, đẩy cửa phòng ra, cô ngồi dưới đất, vùi đầu ở giữa hai chân, vai rung động, rõ ràng là đang im lặng rơi lệ.

Lâm An Bắc đứng ở trước mặt cô, dùng chân đá đá một đồng bèn chân, mang theo chút vô lại hỏi: "Tôi không phải là mắc bệnh nan y, đừng khóc quá sớm"

Người trên đất không phản ứng, vẫn tiếp tục khóc. Cho nên cuối cùng ngược lại biến thành người mắc bệnh ôm người không bệnh vào trong ngực đổ dành cho đến khi Duẩn Vị ngừng khóc, Lâm An Bắc xoa xoa vết nước mắt ràn rụa trên mặt cô, cười trừ ghẹo: "Không biết còn tưởng rằng tôi mắc bệnh nan y chứ, đừng khóc nữa."

Cô từ nhỏ đã như vậy, một khi khổ sở sẽ khóc thút thít nhưng tuyệt đối không khóc thành tiếng, đều là một mình cúi đầu rơi lệ, tựa như bị uất ức thật lớn, Lâm An Bắc mỗi lần cho dù tức giận nhìn cô như vậy cũng sẽ vô điều kiện thỏa hiệp, chỉ vì không đành lòng nhìn cô thương tâm.

Bộ dạng cô khổ sở cuối cùng sẽ liên lụy đến trái tim anh, cô đau, anh so với cô còn đau hơn, cho dù xa cách bốn năm, anh vẫn như cũ không thể nhìn cô khổ sở.

"An Bắc, đừng giận em có được không, bốn năm qua em không có một ngày nào không nghĩ đến anh, cầu xin anh, đừng không để ý tới em..."

"Em lập tức nín anh sẽ không tức giận."

Quả nhiên người ngồi ở trong lòng anh phùng má, cái miệng nhỏ nhắn móp móp mép không ngừng nức nở thực sự nín ngay không khóc. Lâm An Bắc nhìn cô khó chịu, không ngừng giúp cô vỗ phía sau lưng thuận khí.

"Anh... Anh nói... Không tức giận."

"Đúng, anh nói vậy, thế nhưng bây giờ anh đói bụng, làm cơm đi."

Lâm An Bắc không đề cập tới Thân Kính, Duẩn Vị cũng không đề cập tới mình thời gian bốn năm kia, Duẩn Vị không biết đây có tính là hòa thuận hay không, thế nhưng chí ít quan hệ giữa bọn họ gần thêm một bước, một bước nho nhỏ cũng là một loại hi vọng.

Trên bếp Duẩn Vị đã sớm nấu cháo xong, sau đó hai người ăn chút thức ăn dễ tiêu, Lâm An Bắc rất nể mặt quét một cái sạch bách.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 8

Mắt như nước hồ thu, gò má như ánh bình minh, Duẩn Vị quả thực rất đẹp, là cái loại xinh đẹp cùng thuần khiết đan vào nhau tạo thành một khối khiến người ta không dám khinh nhờn vẻ đẹp đó. Duẩn Vị ngăn cản động tác tiếp theo của Lâm An Bắc, do dự nhắc nhở: "Bác sĩ nói anh không thể vận động mạnh."

Hai tay Lâm An Bắc chống ở hai bên thân thể cô, chuyên chú nhìn chăm chăm cặp mắt tránh né của cô: "Em từng đi gặp bác sĩ sao?"

"Vâng..."

Tiếng nhỏ như muỗi kêu lại làm lòng Lâm An Bắc kích động, người phụ nữ này hành hạ anh suốt sáu năm rồi cuộc có thể ôm vào trong ngực như vậy. Đột nhiên rất muốn cô.

Trong huyết quản anh mỗi một mạch máu đều ở đây kêu gào muốn hung hăng yêu cô: "Bác sĩ còn nói, số lượng vận động vừa phải có thể trợ giúp thân thể khỏe mạnh."

Cúi người, hung hăng hôn môi cô. Một cái hôn mãnh liệt lại bá đạo, thô bạo, như thú dữ đang phát tiết tình cảm, muốn cô cảm nhận được đầy lòng mình tuôn ra cảm động và yêu mến.

Duẩn Vị không ngờ anh liều lĩnh như thế, nhưng bác sĩ rõ ràng đã dặn dò, cô muốn ngăn cản động tác của anh nhưng lại chỉ có thể bị ép thừa nhận sức nặng cơ thể anh, hoàn toàn không phát ra được tiếng động nào.

Đợi đến lúc rốt cuộc có thể hít thở, ý thức đã bay mất của cô cuối cùng mới quay về: "An Bắc, bác sĩ nói... Ừm..."

Mắt anh vừa sâu vừa tối, cô khấn trương đến mức nắm chặt áo ngủ bằng gắm dưới thân, từng tắc da thịt trắng muốt lộ ra ngoài không khí, anh say mê với xúc cảm trong tay mang lại, hôn đặc biệt chăm chú.

Cô bị anh bóp hơi đau, tầm mắt dần dần che kín, căn dặn của bác sĩ cũng theo tiếng thở dốc nặng nề của anh mà quăng lên đến chín tầng mây rồi.

Anh cắn vành tai cô, ép buộc cô cởi áo sơ mi ra cho anh. Cô căng thẳng đến nỗi đầu ngón tay phát run, liên tiếp phạm sai lầm, môi anh lại ở một bên không ngừng châm lửa, một chút ý tứ giúp cô một tay cũng không có. Cô quỳnh lên, thẳng tới khi tháo ra khay áo rắc rối phức tạp kia, cúc áo rớt xuống, còn có hai viên bắn ra rơi trên mặt đất. Mặt cô càng đỏ hơn, muốn mở miệng giải thích, vừa mới nói một chữ đã bị anh vô lý lấy môi lườm.

Giọng nói anh khàn khàn mị hoặc, bịn rịn mà tinh tế: "Bà xã..."

Một câu "bà xã" trầm thấp tràn đầy tình dục nhưng lại đầy ấp tình ý làm cho Duẩn Vị không khỏi viên mắt ẩm ướt, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, ả núp đôi mắt kia xuống, lại yếu ớt không thể trải qua sương gió, hai cánh tay của anh ở phía sau mạnh mẽ qua lại, dùng xúc động nhiệt tình ấm áp trả anh.

Thứ ba, tập đoàn Trì Vũ, văn phòng tổng giám đốc.

Lâm An Bắc mới vừa vào phòng làm việc, Lưu Nham liền bùng cả phê tiến vào báo cáo: "Chủ tịch đã trở về, bảo cậu tới công ty sau đó đi tìm ông."

Lâm An Bắc gật đầu: "Phu nhân trở về chưa?"

"Nghe nói còn muốn ở lại Mỹ một thời gian ngắn nữa, cụ thể lúc nào về nước không rõ ràng lắm."

"Tôi biết rồi, cậu đi lo việc đi." Lâm An Bắc kéo kéo cà vạt, uống một ngụm, hơi nhíu mày đặt qua một bên. Duẩn Vị làm cho anh cai thuốc kiêng rượu bỏ cả phê đầy mà.

Xử lý xong văn kiện trên tay, Lâm An Bắc mới đi phòng làm việc của chủ tịch ở tầng trên cùng. Lâm Trì sáng nay mới bay đến thành phố A, văn kiện trên bàn chồng chất như núi, nhìn tình trạng làm việc của con trai liền tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ba nói rồi, con không muốn đi làm thì đừng tới, ba nhìn chỉ thấy bức dọc."

Lâm An Bắc ngồi vào ghế sofa, hoàn toàn không tự giác chủ động giúp một tay, vẫn còn bảo thư ký mang cho mình một cốc nước.

"Con có đi làm mà."

"Không chỉ thứ ba thứ năm, hai bốn sáu cũng phải đến."

"Chuyện này ba đi mà thương lượng với Chủ tịch phu nhân, chỉ cần mẹ đồng ý con không có ý kiến gì."

"Con... đưa con bất hiếu này."

Bởi vì Lâm An Bắc từ nhỏ thân thể đã không tốt, mà còn tách khỏi bên cạnh An Nhiên một năm, sau đó người thay đổi trở nên lặng lẽ, An Nhiên cảm

thấy mắc nợ lúc nào cũng coi con là bông hoa nuôi trong phòng ấm, mấy thập niên như một ngày. Ngay cả bây giờ đã được mấy năm, sao vẫn sợ con thân thể mệt mỏi, một tuần chỉ cho con đến hai ngày. Cho nên người khác đều là làm việc năm ngày nghỉ ngơi hai ngày, con trai nhưng lại làm việc hai ngày nghỉ ngơi năm ngày.

Làm cho Lâm Trì tức giận nhất là, rõ ràng con trai so với người khác đều khỏe mạnh còn mỗi lần đều giả bộ làm như thật có chuyện.

"Được, ba bảo mẹ con ngày mai về nước, dù sao mẹ con đối với Lưu tiểu thư hình như ấn tượng rất tốt."

Lúc này thật vất vả và hai người mới chung sống tốt một chút, cũng không nên xuất hiện một con thiêu thân nào, hơn nữa lần trước Duẫn Vĩ đã cảnh cáo, nếu như lại có tin đồn trên báo chí, hậu quả thực là rất nghiêm trọng. Mặc dù biết cô chỉ nói thể thôi, nhưng trong lòng Lâm An Bắc thực sự rất hưởng thụ loại trời buộc này.

"Chị con không phải sắp sinh sao, ba nhẫn tâm để cho một mình chị ấy sống ở Mỹ à."

"Điều kiện điều trị trong nước phát triển như thế, chị con về nước chờ sinh cũng giống nhau thôi, ba đã liên lạc bác sĩ có uy tín nhất khoa sản rồi."

"Được rồi, dự án hệ thống tinh lọc khí thải ô tô kia con đảm nhiệm"

Đến lúc này hai cha con rốt cuộc mới thống nhất mặt trận.

Công việc chưa sắp xếp được, Duẫn Vĩ bị Trần Cẩm Ngôn buộc viết mấy mẫu truyện ngắn cho một tạp chí, trước đây nói là ở nước ngoài không có không khí, bây giờ trở về nước cũng vẫn vậy, đã qua vài tháng, cô vẫn chưa kịp bắt tay vào viết. Ở nhà luôn bị Lâm An Bắc ồn ào, hôm nay anh đến công ty, cô cho là mình rốt cuộc có thể an tâm viết thêm một chút, nhưng lại phát hiện toàn bộ gian nhà, từng góc ngách đều có bóng dáng anh, cô hoàn toàn không tĩnh tâm được.

Không có biện pháp, cô đành phải mạo hiểm với nhiệt độ cao ba mươi mấy độ ra ngoài. Bên trái, vị trí gần cửa sổ, Duẫn Vĩ vừa gõ bàn phím vừa cùng Trần Cẩm Ngôn câu được câu không trò chuyện.

Trần Cẩm Ngôn bị cái ảnh chân dung của cô đột nhiên nhấp nháy hiện lên làm phiền bèn trực tiếp gọi điện thoại qua đây.

"Người mấy chục tuổi rồi vẫn còn chơi mấy cái trò tàng hình à?"

Duẫn Vĩ thực là bị chị đánh bại, rõ ràng cái quán cà phê này đang nâng cấp internet cho nên mạng không ổn định, cô có thể kiên nhẫn nói chuyện phiếm cùng chị ấy như vậy quả không tệ, còn trách móc cô chơi trò tàng hình?

"Chị, mạng ở đây không tốt mà, đừng trách em chứ."

"Được rồi, rốt cuộc lúc nào em nộp bản thảo đây, chờ em đưa ra có lẽ chị đây đã không còn ở tòa soạn kia nữa rồi."

Duẫn Vĩ vốn là rất không bằng lòng, cô cho tới bây giờ chưa từng viết loại truyện ngắn này, hơn nữa lại là đề tài lịch sử, có trời biết cô từ nhỏ đã không biết rõ thời cổ đại kia ai là ai, hại cô bây giờ viết một chương mấy nghìn chữ còn phải đi tra xét tài liệu hơn trăm nghìn chữ.

"Biết em chậm chạp sao chị còn đồng ý."

"Vậy em nhanh một chút đi, không phải em đang tìm việc làm sao, lần này xong chị giới thiệu cho em một công việc làm bồi thường?"

Duẫn Vĩ tin tưởng Trần Cẩm Ngôn tuyệt đối làm được, nhưng cô không muốn vào công ty Quý Minh Vũ làm việc, cô không muốn có nhiều liên hệ với giới giải trí.

"Công ty anh rể kia hay là thôi đi, em thà tình nguyện không tìm việc làm cũng được."

"Em đừng có lúc nào cũng gọi anh rể cho quen mồm đi, sau này không ai thèm lấy chị, em phải nuôi chị đó."

Chỉ còn thiếu mỗi tờ giấy hôn thú mà vẫn còn ở đây già mồm.

"Em nộp trước bốn giờ chiều, chị có trách nhiệm giúp em tìm một công việc em hài lòng, thế nào? Hơn nữa bảo đảm sau này cũng không giục em nộp bản thảo."

"Đồng ý."

Duẫn Vĩ ngồi cả ngày ở quán cà phê, mặc dù không ngừng viết, thời điểm chạy tới tòa soạn vẫn là chậm một giờ so với giao hẹn, cô cười gượng đem truyện ngắn vừa vận sáu nghìn chữ lưu trong USB đưa cho Trần Cẩm Ngôn, ngay cả giải thích dư thừa cũng bỏ bớt. Nhiều năm như vậy, lý do cô trì hoãn giao bản thảo đã biến đến trình độ không có cũng thành có, mà thực tế mỗi lần cô trì hoãn đều chỉ có một nguyên nhân, bởi vì cô viết chậm.

"Chị, công việc."

Trần Cẩm Ngôn liếc mắt nhìn vết hôn trên cổ Duẫn Vĩ, khẽ miệng hơi nhếch lên, đem usb cắm vào máy tính, kiểm tra bài văn xem có phải sửa lại chỗ nào hay không, sau đó mới thờ ơ nói: "Tiểu Vĩ à, sáng sớm ra ngoài rất vội sao?"

"Không có, ăn sáng xong mới ra cửa, có phải tóc có chút rối không?" Cô vội vàng dùng tay vuốt vuốt tóc, sợ đến muộn chị đổi ý, đoạn đường này đều là chạy như bay mà tới, bây giờ đầu tóc chắc chắn rất lộn xộn.

"Tóc thật đúng là có chút rối, Lâm tổng nhà em xem ra hồi phục không tệ lắm." Trần Cẩm Ngôn ngừng đầu quan sát tóc cô, lại đem tầm mắt dời trở lại màn hình máy tính, lúc này mới chậm rãi phun ra một câu nói như vậy.

"Đúng là không có gì đáng ngại, chị, công việc thế nào, chị biết em muốn tìm việc làm rất lâu rồi mà?"

"Chị không biết, công việc viết kịch của em không phải làm rất tốt sao." Giọng nói thờ ơ, nghe sao có vẻ như muốn nuốt lời.

"Chị, chị dám đổi ý, em liền nói cho Quý tổng chị vì giúp một người đàn ông ép em nhanh đưa bản thảo."

"Nhanh đưa bản thảo? Mấy tháng sáu nghìn chữ thật thiệt thòi nhỉ, vậy mà em mở miệng nói được, còn nữa, sửa kết thúc cho chị đổi thành kiểu vợ con ly tán, sáng mai đưa đây."

"Em mặc kệ, sáng mai một người đưa bản thảo một người đưa công việc, em đi trước."

"Chờ một chút" nhìn cô gái trước mặt thiếu kiên nhẫn vội vã muốn rời khỏi, chị ta kéo ra ngăn kéo, lấy ra một quyển tạp chí kỳ này giới thiệu các loại khăn lụa cùng hàng mẫu, đưa tới trước mặt cô: "Xem đi, tốt nhất là đi toilet soi gương cẩn thận cho chị."

Đuẩn Vị nhìn chị lộ ra nụ cười vòng vo quý dị kia, trong lòng có một dự cảm không tốt, cô cầm khăn lụa vọt vào toilet, chờ thấy rõ mình trong gương mới biết được tổng biên tập Trần kia giọng nói kỳ quái thì ra là vậy.

"A.....Còn muốn người ta sống hay không đây." Cô thế mà ngồi trong quán cà phê người đến người đi cả ngày trời, thảo nào người phục vụ nhiều lần ở trước mặt cô đều là một bộ muốn nói lại thôi.

Đuẩn Vị thật là chết tâm, vừa rồi còn nghênh ngang chào hỏi trên đường vào phòng làm việc của Trần Cẩm Ngôn, người của tòa soạn khẳng định nghĩ rằng cô là hồ ly tinh không biết xấu hổ tìm tổng biên tập của bọn họ khoe khoang.

Lúc này điện thoại di động đặt trên bàn kính vang lên, chính là cái tên đầu sỏ kia gây lên.

"Lâm An Bắc, anh là tên khốn kiếp."

Lâm An Bắc để điện thoại di động xuống nhìn một chút, vẫn là khuôn mặt tươi cười rực rỡ kia, khẳng định không gọi lầm số.

"Anh ở cửa tòa soạn, mau ra đây."

Oán hận dùng khăn lụa quấn quanh cổ cực kỳ chặt chẽ, đợi kiểm tra tỉ mỉ vết tích trên cổ đã bị che kín xong, cô mới mang theo khí thế đi ra cửa tòa soạn.

Bên ngoài nhiệt độ bình thường đều là ba mươi mấy độ, cho dù đã gần chạng vạng cũng không có ai muốn phong cách đến mức trên cổ quấn một tầng bảo vệ, có thể tưởng tượng được Đuẩn Vị phải chịu đựng do dự trên đường đi ra ngoài.

Lâm An Bắc còn đang suy nghĩ dự án tình lọc khí thải xe ô tô, chưa đợi anh phục hồi lại tinh thần đã tiếp nhận một trận tay nắm chân đá rồi, anh ôm lấy Đuẩn Vị không ngừng giãy dụa, phụ nữ thực sự là không thể cung chiêu, lúc này mới vài ngày thôi đã lộ ra nguyên hình.

"Em có thể xuống tay như thế với bệnh nhân sao."

"Lâm An Bắc, anh không biết xấu hổ nói mình là bệnh nhân, anh xem đi, anh đây là tình trạng bệnh nhân nên có sao?" Đuẩn Vị một tay kéo khăn lụa trên cổ, chỉ vào vết hôn trên cổ, ánh mắt vẫn giận dữ trừng mắt trước mặt cái tên đầu sỏ gây ra này.

"Bởi vì bệnh cho nên mới chỉ là cái tình trạng này, anh thấy em đừng tìm việc nữa, công việc hiện nay rất thích hợp với em."

"Em thấy là thích hợp với anh ấy..."

"Cũng có thể nói như vậy."

"Lâm An Bắc..."

Lần này cô mới vừa chuẩn bị nhắc chân đã bị anh xoay người một cái ép dưới thân không thể động đậy.

"Anh..." cô chưa kịp nói sau từ "anh", tất cả âm thanh đã bị môi lưỡi của anh toàn bộ đều chặn lại lấp kín trong miệng. Lúc đầu cô còn không ngừng lấy tay đánh vào sau lưng anh tỏ ý bất mãn, nhưng theo nụ hôn này đi sâu vào, cuối cùng vô tình đổi thành thành ôm.

Ngay lúc hai người hôn quên hết tất cả thời gian, vài tiếng đập tay nhỏ nhẹ trên tấm kính cắt đứt bọn họ sắp sửa không khống chế được thân mật gần sát lề đường, Đuẩn Vị đẩy người đàn ông trên người ra, cũng không quản động tác bất thành hình này có thể làm cho anh đụng tới chỗ nào hay không. Nhanh chóng kéo lại bộ ngực, đắp khăn lụa ở trên mặt, che khuất khuôn mặt ửng đỏ.

Bên tai cô nghe thấy anh nghiêm trang xin lỗi cảnh sát giao thông, đóng cửa sổ, sau đó một loạt âm thanh khởi động động cơ rồi đi, oán hận nghiêng rằng nghiêng lợi, hôm nay đem mặt mũi cô hai mươi mấy năm qua thật vất vả mới kiếm được ném đi. Hơn nữa vừa rồi ánh mắt không tán thành của đồng chí cảnh sát giao thông sao lại giống như cô là một bà quả phụ giàu có không đứng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9

"Em quen biết Trần Cẩm Ngôn?"

Đối với công việc của cô, Lâm An Bắc chỉ biết cả ngày cô lách cách đánh chữ, chưa từng mở miệng hỏi qua một câu. Rất nhiều lần Duẩn Vị muốn mở miệng nói cho anh biết mình là bên kịch, hơn nữa bây giờ bộ phim anh đang đầu tư chính là cô viết, nhưng lại cảm thấy như vậy có chút khoe khoang, cuối cùng vẫn không giải quyết được gì.

"Vâng."

Lâm An Bắc và Trần Cẩm Ngôn đã gặp qua vài lần chính là bởi liên quan tới Quý Minh Vũ, anh và Quý Minh Vũ tuy không được coi là bạn tri kỉ nhưng đối với đối phương cũng vô cùng tán thưởng, từng gặp qua vài lần ở một số nơi làm việc. Dù sao Trần Cẩm Ngôn cho anh cảm giác không tốt, là một nhân vật lợi hại.

"Cách cô ta xa một chút."

Trần Cẩm Ngôn mặc dù là người có chút nhanh nhẹn hoạt bát nhưng cũng là người đa cảm, đặc biệt đối với Duẩn Vị ở nước Mỹ không người quen biết mà nói, gặp gỡ chị có thể nói là trời cao cứu rỗi, tuyệt không phải là người phụ nữ cần cách xa một chút trong miệng Lâm An Bắc.

"Em bảo anh cách xa Thân Kính một chút anh sẽ đồng ý không?"

"Ý là không đồng ý?"

"Không có..." Là anh không đồng ý mới đúng chứ, đều là người đã có gia đình vẫn còn không biết kiểm điểm như vậy, ai nói chỉ có phụ nữ mới vương vấn không dứt được, đàn ông mà vương vấn không dứt tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém. Không, có lẽ họ chỉ đơn giản là không phá vỡ nó.

"Em một mình ở đây làm bầm cái gì đấy?"

"Không có, bộ phim các anh chụp hình thế nào rồi?"

Lâm An Bắc thừa dịp đèn đỏ nhìn cô một cái rồi quay đầu trở lại nhìn chăm chú vào mặt đường: "Em thật giống như rất quan tâm bộ phim kia?"

Không trách Lâm An Bắc nghi ngờ, bởi vì cô ôm máy tính tập trung chú ý cũng là bộ phim kia, hơn nữa thỉnh thoảng cũng sẽ lơ đãng hỏi tiến độ thế nào và vân vân.

"Không cho phép anh trách em giấu diếm anh, là chính anh không hỏi."

"Nói một chút xem..."

"Kịch bản bộ phim của các anh là do em viết..."

Qua một lúc lâu Lâm An Bắc mới mở miệng, một chút kinh ngạc cũng không có: "Cho nên Trần Cẩm Ngôn kia là người đại diện của em?"

Duẩn Vị rót cuộc thờ dài một hơi, còn tưởng rằng anh lại muốn tức giận chứ.

"Cũng không hẳn là như vậy, chỉ là em không hiểu mấy thứ này, chị ấy giúp đỡ giải quyết mà thôi."

Hai người một trước một sau vào cửa, Duẩn Vị đến phòng bếp, Lâm An Bắc đi thư phòng.

Lúc ăn cơm tối, Lâm An Bắc đối với các món ăn Duẩn Vị nấu tìm mọi cách xoi mói, cái này không được, cái kia cũng không ngon, Duẩn Vị sắp bị anh nói không còn mặt mũi nào.

"Có người thái cà rốt thành như này sao?"

"Trước đây cũng không thấy anh khó phục vụ như vậy..."



Vừa rồi Lâm An Bắc ở thư phòng tìm kiếm một chút, không nghĩ tới Duẫn vị còn rất nổi tiếng, nhưng trên mạng không có bức ảnh nào lộ ra mặt cô, chỉ có một cái hé ra bóng lưng, hơn nữa bối cảnh vẫn đang ở Mỹ, cùng một người đàn ông đi vào cửa chính khách sạn.

Mấy ngày hôm trước anh cảm giác mình đã không còn quan tâm bốn năm trước cô xảy ra chuyện gì, chỉ cần hiện tại ở lại bên cạnh anh là được rồi. Nhưng bây giờ anh chết tiệt lại không thể độ lượng như vậy, nghĩ đến ở một nơi khác trên trái đất cô và một người đàn ông đi ra đi vào như hình với bóng, trong lòng anh giống như bị mèo cào thực khó chịu. Món ăn hôm nay và ngày trước không có gì khác nhau nhưng luôn cảm thấy mùi vị không đúng, xem ra là nguyên lý tương mạo do tâm mà sinh ra.

"Bây giờ em đang chê anh sao?"

Duẫn vị không muốn vì những việc không quan trọng mà ảm ỉ cùng anh, hơn nữa Lâm An Bắc càng tỏ ra ấu trĩ, cô cũng không thể cùng anh ấu trĩ thêm nữa. Gấp cho anh một đĩa rau lớn chặn lại miệng anh.

"Không có, nhanh ăn đi, lần sau anh ở bên cạnh giám sát là được, muốn thái thế nào tùy ý anh."

Lúc gần đi ngủ Lâm An Bắc mới đi vào, Duẫn vị giãy dụa ngồi dậy đi rót nước cho anh. Tối nay anh còn chưa uống thuốc.

Lâm An Bắc ngăn cô lại, tự mình nằm xuống bên cạnh: "Vừa uống rồi."

"Sao muốn vậy, thân thể chịu được không?"

Thời gian thực sự là một liều thuốc tốt, nó có thể làm cho người ta quên đi, cũng có thể để cho người ta sinh ra ý lại. Bây giờ Duẫn Vị đã có thể cùng Lâm An Bắc tán gẫu việc nhà, lại vô thức chui vào trong ngực anh tìm cho mình vị trí thoải mái nhất ngủ.

Lâm An Bắc nhìn Duẫn Vị nằm trong ngực mình như con mèo nhỏ ngoan ngoãn, ngón tay vuốt tóc cô nhẹ nhàng mở miệng.

"Ngày mai anh đi công tác, em có muốn đi cùng anh không?"

Vốn bởi vì động tác của anh làm cho buồn ngủ Duẫn Vị thoáng cái giật mình tỉnh giấc, muốn ngồi dậy lại bị Lâm An Bắc lập tức ấn quay trở lại trong lòng.

"Sao đột nhiên muốn đi công tác mà không hề báo trước vậy...?"

"Sao lại đột nhiên? Vừa rồi ở trên xe đã nói rồi, người nào đó không để ý mà thôi."

"Đó là em không nghe được, anh lại không nói lần thứ hai mà?"

"Ngày mai mấy giờ thì đi? Đi chỗ nào?"

"Mười giờ, Hồng Kông."

Sáng sớm hôm sau Duẫn Vị liền đến ngay nhà Trần Cẩm Ngôn, mở cửa là Quý Minh Vũ, hơn nữa nhìn bộ dạng kia của anh ta chính là mới từ trong chốn bồng lai, mắt linh đim nhắm ngủ, hoàn toàn không có dáng vẻ hào hoa phong nhã thường ngày.

Đối với việc sáng sớm đã quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, Duẫn Vị cảm thấy vô cùng có lỗi. Trước đây hai người đến Mỹ thăm cô, mỗi lần đều chờ cô tỉnh ngủ mới gọi điện thoại cho cô. Lần này Duẫn Vị đối với Quý Minh Vũ ấn tượng thật rất tốt, còn bị Trần Cẩm Ngôn khinh bỉ một trận.

"Anh rể, ngại quá sớm như vậy quấy rầy hai người, đây là bản thảo chị ấy yêu cầu, em còn có chuyện phải đi trước."

Quý Minh Vũ còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, Duẫn Vị đã đem bản thảo nhét vào trong ngực anh ta, xoay người chuẩn bị đi.

"Em gấp gấp như vậy định đi đâu à?"

Trần Cẩm Ngôn đã tỉnh, mặc áo sơ mi của Quý Minh Vũ đứng ở cửa phòng, gương mặt mắt húng, rõ ràng là bị tiếng đập cửa của cô đánh thức.

"Không có thì ngồi xuống cho chị, ăn cơm xong dẫn em đi xem công việc."

Quý Minh Vũ đối với ăn mặc của Trần Cẩm Ngôn rất không đồng ý, giục chị ấy đi vào thay quần áo.

"Con bé chết tiệt kia, có gan đi xem chị có giết em không."

Duẫn Vị đứng ở xa lập tức lo lắng nhìn thời gian, Trần Cẩm Ngôn trước mặt thì bình thản ung dung xem báo, giống như một chút cũng không phát hiện ra sự căp bách của cô.

"Chị, chị không biết xấu hổ lại để cho anh rể làm bữa sáng à?"

"Nếu không em làm đi?"

Thật là một đề tài không tốt, ai cũng biết tài nấu nướng của Trần Cẩm Ngôn rất vụng về, chị ghét nhất bị người khác ở trước mặt chị nói chuyện này.

"Chị, công việc có thể để mấy ngày nữa xem được không?"

"Em coi tìm việc làm là cái chợ mua thức ăn à?"

Đã bảy giờ, lát nữa còn phải ra sân bay, điện thoại trong túi quần Duẩn Vị liên tục rung lên, rung đến mức đùi cô đã tê rần. Cũng không tiện biểu hiện ra, cô biết chắc chắn là Lâm An Bắc, nhưng Trần Cẩm Ngôn vẫn luôn không chào đón anh, nếu để cho chị biết chân tướng không đuổi giết cô mới là lạ.

"Chị, mấy ngày nay em khó chịu, chị nhân tâm nhìn em mang bệnh đi coi việc làm sao?"

Trần Cẩm Ngôn vẫn như cũ nhìn chăm chú vào tờ báo trong tay nhân nhả uống cà phê, chờ người yêu dẫu dứt đồ ăn, thời gian này thật là miễn nguyện, nhìn qua tâm tình rất tốt.

"Lâm An Bắc tốt như vậy sao, sẵn lòng vì cậu ta mà lừa gạt chị?"

Tuy rằng không phải chị em ruột thịt nhưng Trần Cẩm Ngôn đối với Duẩn Vị lại hơn hẳn chị em ruột, đã từng vì cú điện thoại của cô, Trần Cẩm Ngôn không nói hai lời liền bay đi nước Mỹ. Đây là một lần Duẩn Vị rất hối hận, nếu như không phải mình tùy hứng, bọn họ hẳn là đã kết hôn từ lâu rồi.

Mặc dù Quý Minh Vũ và Trần Cẩm Ngôn đều nói không liên quan tới chuyện của cô, nhưng cô biết bọn họ chỉ không muốn cô tự trách bản thân mà thôi, trong lòng bọn họ đau đớn thế nào không cần nói cũng biết.

"Chị, em sai rồi... An Bắc muốn đi Hồng Kông công tác, bây giờ anh ấy vẫn còn đang bệnh mà..."

"Lâm An Bắc rốt cuộc có ưu điểm gì khiến em sống chết đòi đi theo cậu ta vậy?"

"Khuyết điểm của anh ấy là ưu điểm quá ít, ưu điểm là khuyết điểm quá nhiều."

"Cái này cũng gọi là ưu điểm ư? Em trúng độc quá sâu đó..."

Quý Minh Vũ bụng nổi cháo mới nấu đi ra, Trần Cẩm Ngôn tựa lưng vào ghế, tờ báo trong tay đập ở trên mặt, bộ dạng không muốn nghe cô nói chuyện, Duẩn Vị vẫn nhàoai người lên bàn cầu xin chị, nói những lời tán dương Lâm An Bắc.

"Nhanh tới ăn đi..."

"Ăn cái gì mà ăn, muốn cút mau cút đi, chị nhìn thấy bức bối..."

Trần Cẩm Ngôn xua tay như đuổi ruồi đuổi Duẩn Vị, Duẩn Vị biết chị ấy đây coi như là thỏa hiệp, vui mừng nhảy dựng lên ôm lấy cổ Trần Cẩm Ngôn hôn một cái thật kêu, cầm lấy túi xách liền xông ra ngoài.

"Em chậm một chút, chị em không đòi ý nhanh như vậy đâu."

Quý Minh Vũ bật cười, người hai mươi mấy tuổi rồi còn như một đứa trẻ chưa lớn, vui vẻ thì bước đi sôi nổi, mất hứng thì đi so với ốc sên còn chậm hơn.

Sáng sớm tâm tình Duẩn Vị đang tốt sau khi nhìn thấy Thân Kính hết sạch sành sanh, tại sao chỗ nào cũng có cô ta chứ?

Không chỉ Duẩn Vị giật mình, Thân Kính cũng rất kinh ngạc, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Lâm An Bắc mang theo người phụ nữ không liên quan đến công việc đi công tác.

Lâm An Bắc ở sân bay hết đội Duẩn Vị lại đến Thân Kính, tính tình không thể nào tốt được, nhìn Thân Kính một cái rồi lôi kéo Duẩn Vị xoay người vào khu vực kiểm tra an ninh.

Khoang hạng nhất có mười hai hàng ghế, ba người bọn họ vào chỗ, vừa lên máy bay hai người đã ôm laptop bàn bạc công việc. Duẩn Vị nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, toàn là một số thuật ngữ chuyên ngành, cô xốc lại tinh thần nghe ngóng vẫn cảm thấy nhàm chán, hơn nữa tối qua thức khuya sửa bản thảo thế nên trong chốc lát đã xiêu vẹo ở trên ghế ngủ.

Lâm An Bắc đang làm việc nhưng vẫn dùng ánh mắt liếc sang nhìn xem cô đang làm gì, ngay từ đầu còn thấy cô hứng thú nghe, chỉ chốc lát sau đã ngủ mất rồi. Cắn lại Thân Kính vẫn đang tiếp tục nói, Lâm An Bắc ngồi trở lại bên cạnh Duẩn Vị để cho cô tựa ở trên người mình, lấy chân lông đắp cho cô.

Chuyến bay mất ba tiếng rưỡi, cho đến khi mọi người đều xuống hết sạch Lâm An Bắc mới đánh thức Duẩn Vị, ba người cùng đi xuống. Mới vừa bước ra đã có người đến đón bọn họ, An Bắc để cho Thân Kính cùng đi với nhóm người này, còn anh và Duẩn Vị tự lái xe qua đó.

Thân Kính bĩu môi không nói gì, dù sao từ trước đến nay hồng nhan họa thủy, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, xem ra Lâm An Bắc cũng không ngoại lệ.

"Em muốn đi dạo hay quay về khách sạn ngủ bù?" An Bắc mở miệng hỏi người đang dựa trên vai mình về mặt mệt mỏi, tối hôm qua cô thức đến nửa đêm, sáng nay mắt quầng thâm, anh đột nhiên cảm thấy cô đổi một nghề khác cũng không tệ.

Thật vất vả mới có ngày hai người cùng một chỗ, Duẩn Vị rất quý trọng cho dù cô thực sự rất muốn ngủ. Đây là lần đầu tiên cô tới nơi được gọi là thiên đường mua sắm Hồng Kông, cho nên tất cả đều giao cho An Bắc quyết định, dù sao cô cũng chưa bao giờ là một người thích tự quyết, bây giờ cô cực kỳ hưởng thụ tình trạng có người giúp cô quyết định chuyện vặt vãnh trong cuộc sống.

Đường Nathan là do Tsim Sha Tsui mở rộng đến bán đảo Cửu Long lấy phía bắc làm đường ranh giới, khiến cho người ta cảm giác nó rất dài. Ở đây các hàng quán nhỏ san sát nối tiếp nhau, người đi đường đông đúc chen chúc nhau. (Tsim Sha Tsui là một quận lớn của Hồng Kông).

Hai người nắm tay như đôi nam nữ 17, 18 tuổi mới yêu nhau, chen chúc trong dòng người phăng phất chỉ chứa đôi phương ở trong mắt, ngay cả nhìn nhau cười một tiếng cũng cảm thấy đặc biệt thỏa mãn.

Duẩn Vị từ trước đến nay không thích những vật nhỏ kia, trên người cô rất khó tìm được một món trang sức nào, ngay cả vết tích đồ trang điểm cũng rất ít. Cho nên hai người thật sự là đơn thuần đi dạo phố, chỉ nhìn không mua, cũng có thể vui vẻ tột cùng.

Phăng phất tìm về cái loại cảm giác mấy năm trước hai người thân thiết bên nhau, người đời đều nói thời gian là thứ vô tình nhất, thế nhưng mấy năm nay cô quên rất nhiều lại chưa từng mất đi thương nhớ anh, yêu cái người đàn ông mang cho cô ánh sáng.

Đã lâu không đi đường xa như vậy, Duẩn Vị có chút mệt mỏi, đứng ở giữa đường không chịu đi nữa, trên đường người đến người đi, có người thoáng qua đụng vào cô. Lâm An Bắc đành phải đem cô che chở vào trong ngực.

"Mệt mỏi sao, vậy quay về nhé?"

Thực ra là mệt chết đi được nhưng Duẩn Vị lại luyến tiếc thời gian như vậy, bướng bỉnh lôi kéo cánh tay Lâm An Bắc đi về phía trước. Cuối cùng hoàng hôn buông xuống, cuộc sống về đêm hoang phí của Hồng Kông chính thức bắt đầu, một mảng xa hoa trụy lạc.

Thời điểm Lâm An Bắc thả Duẩn Vị xuống phát hiện cô đã ngủ ở trên lưng anh. Anh cẩn thận đặt cô lên giường, đắp kín chăn cho cô, nhìn về mặt trăng tĩnh khi ngủ của cô, đặt lên trán cô một nụ hôn.

"Đồ ngốc..."

Anh biết cô cật lực chống đỡ, thời gian như vậy anh cũng không nguyện kết thúc, cho dù nhìn cô vất vả kiên trì như thế, anh vẫn ích kỷ lựa chọn không thêm chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10

Lần trước đi công tác chính là cùng chính phủ Hồng Kông nói chuyện hợp tác công việc, chính quyền mong đợi hợp tác mở rộng lắp ráp thiết bị tinh lọc khí thải xe hơi.

Đây là bãi container máy bay công nghiệp của công ty hữu hạn nghiên cứu chế tạo máy bay chiến đấu kiểu mới nghiên chế ra, nhưng không phù hợp với đầu đốt của ngành hàng không cho nên Lâm An Bắc thông qua một số thủ đoạn nhỏ khoắc lác tăng bốc lên tận mây xanh mua được bản quyền sáng chế này.

Giá thành chưa tới năm trăm đồng một thiết bị nhỏ có thể làm cho lượng khí thải xe hơi có hại giảm xuống 47%, đối với chủ trương hiện nay là xã hội hài hòa mà nói, đây tuyệt đối là một dự án chính phủ vui mừng khi trông thấy.

Nhưng lần trước không ra mặt là để sau này lấy danh nghĩa đầu tư cùng đối phương đàm phán, lần này cũng lấy thân phận tổng giám đốc tập đoàn Trì Vũ sang đây bàn chuyện hợp tác. Nếu như chuyến đi Hồng Kông này thuận lợi thì tương lai không xa những trang thiết bị này sẽ được ứng dụng trong toàn quốc thậm chí toàn bộ động cơ xe trên thế giới. Đây là công trình vĩ đại bậc nhất nên cần phải cẩn thận sắp xếp mọi mặt mới có thể thành công, bằng không một bước đi nhầm thua cả ván bài.

Lần này Trì Vũ đệ trình cho chính phủ Hồng Kông bản báo cáo khả thi trong đó chỉ ra rõ dự án lần này mang đến cho chính phủ và nhân dân Hồng Kông những lợi ích gì, hơn nữa đối với việc thúc đẩy kinh tế Hồng Kông phát triển nhanh chóng và hấp dẫn đầu tư bên ngoài tuyệt đối là có lợi.

Đối với mục đích hợp tác như vậy, chính phủ Hồng Kông chưa từng lo lắng quá nhiều, giống như tập đoàn Trì Vũ đạt được hợp tác công việc lâu dài sẽ đầu tư xây dựng ở Hồng Kông, rồi sau này chính phủ cũng sẽ công khai chính sách cường chế xe hơi lắp đặt thiết bị tinh lọc khí thải.

Hợp tác lần này nằm trong dự liệu của Lâm An Bắc, chẳng qua Trì Vũ thuận tiện lượm được một món hời lớn như vậy. Hành trình ba ngày ở Hồng Kông kết thúc, bởi vì chuyện tiến hành rất thuận lợi nên Lâm An Bắc có nhiều thời gian trống đưa Duẩn Vị vòng vo quanh Hồng Kông.

Duẩn Vị mới vừa trở lại đã bị Trần Cẩm Ngôn lôi đi coi công việc, Lâm An Bắc quay về công ty báo cáo tình hình. Lâm Trì xử lý xong đồng văn kiện

trên bàn là phải đi Mỹ, mong mỗi lâu như vậy rốt cuộc được gặp cháu ngoại bảo bối của mình. Ông cũng không muốn bỏ lỡ, với lại con gái rượu chắc chắn sẽ khóc, con gái của ông là đứa con tốt nhất trên thế giới, ông phải ở bên cạnh con.

Lâm An Bắc đem hộp đồng đặt lên bàn làm việc của Lâm Trì, đối với hành vi lưu manh của ba mình khá khinh thường.

"Cái này ba hài lòng chưa?"

"Tiểu tử thôi, những thứ này còn chưa phải là của con sao, ba còn không truy cứu vụ đầu tư của con mặc dù xử lý cũng không tệ lắm?"

Cáo giả mà, ba còn cho là mình lừa gạt được anh chứ, hóa ra ba chỉ ung dung thản nhiên mà thôi.

"Ba đừng đánh trống lảng, thiết bị tinh lọc cũng đã đưa cho ba."

"Con phá công ty ba cũng không quan tâm, ngày mai An Chính về nước, con nhớ đi đón nó, trong nhà không có ai, con và nó ở chung đi."

"Vâng."

"Chuyện của công ty con là anh trai phải phụ trách, đừng ở trước mặt ba giả bộ, vợ con còn chưa gặp người lớn, con không mau biểu hiện cách xử sự đi?"

Ông không hổ danh ở trên giang hồ dốc sức làm việc vài chục năm, nói một câu là trúng. Thế nhưng tuy nói như vậy vẫn phải phát tiết một chút bất mãn trong lòng, anh sao lại dễ bị uy hiếp như vậy chứ, vì cô gái kia bây giờ liên tiếp bị người chi phối, cảm giác này thật đúng là khó chịu tuy rằng người kia là ba anh.

"Ngài còn chưa về hưu đâu."

"Thấy con tài giỏi như thế, ba cũng định về hưu sớm."

"Đừng, ba để cho An Chính đến đây đi, con không có hứng thú."

"Được thôi, miễn là con có thể khuyên nhủ được nó."

Đuẩn Vị nghe nói Lâm An Chính sắp quay về, hơn nữa còn ở chung cùng bọn họ, liền vô cùng khẩn trương, sáng sớm đã thức dậy chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn buổi trưa.

Lâm An Bắc có chút bất mãn, đối với mình chưa từng dễ dàng như vậy, đối với thằng nhãi kia tốt như vậy làm gì?

"Được rồi, nó muốn ăn cái gì sẽ tự làm lấy, em cũng đừng bận rộn quá."

"Em ấy vẫn còn là trẻ con, mới vừa về nước thế nào cũng phải để cho em ấy ăn vui vẻ một chút."

Lâm An Bắc nhìn trên bàn đủ các loại món ăn Trung Quốc và phương tây, trong lòng ghen tị không ít, mọi lần cô không phải điều tiện tạm bợ nấu cho anh ăn sao, lần này cũng sắp vượt qua mấy bữa tiệc trong ngày lễ của Trung Quốc rồi.

"Rõ ràng em đối đãi khác biệt như vậy, đừng quên em là vợ của ai đấy?"

Đuẩn Vị xoay người ôm thắt lưng anh, hai tay còn dính bột mì ở sau lưng anh qua lại, nhẹ nhàng ôm anh: "Bởi vì em ấy là em trai anh cho nên em mới đối tốt với em ấy."

Mười giờ, tại sân bay quốc tế thành phố A.

Lâm An Chính mang kính râm thật to, một thân ăn mặc nhàn nhã, hướng Lâm An Bắc quơ tay múa chân, động tác khoa trương của cậu ta dẫn tới xô xao không nhỏ, tất cả mọi người đều xoay người theo hướng của cậu ta nhìn An Bắc bọn họ.

Đuẩn Vị thực xấu hổ, loại cảm giác bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy thật đúng là không quen, Lâm An Bắc lại đã tập thành thói quen từ lâu, bình tĩnh chờ An Chính tới gần.

Lâm An Chính năm nay mới hai mươi bốn tuổi, vừa mới tốt nghiệp tiến sĩ tại đại học kinh tế Luân Đôn, không có ý định tiếp tục nghiên cứu sau tiến sĩ, từ chối một đám công ty nước ngoài lớn ra sức mời gọi, dự định trở về đền đáp tổ quốc.

Cậu ta coi như là may mắn có điều kiện, chưa về nước đã tìm được công việc rồi, nào giống như Đuẩn Vị phí hoài thời gian lâu như vậy mà vẫn còn là kẻ vô tích sự. Hôm qua Trần Cẩm Ngôn dẫn cô đến công ty kia, giám đốc ở đó háo sắc nhìn cô chằm chằm, chính cô còn chưa phát câu Trần Cẩm Ngôn đã đứng dậy lôi cô đi thẳng, đôi phương còn không ngừng ở phía sau hô lớn: "Tổng biên tập Trần, sao lại đi vậy, không phải đang trò chuyện vui vẻ sao?"

Lâm An Chính đi tới trước mặt hai người, đem một đồng hành lý sau lưng giao cho Lưu Nham, đánh giá hai người vài năm không gặp.

"Không phải nói hai người chia tay rồi sao? Bây giờ coi như là tái diễn duyên xưa lặp lại chuyện cũ sao?"

"Duẩn Vị then thừng ngại mở miệng, Lâm An Chính trước đây cô từng gặp qua vài lần, bởi vì cậu ta trốn học về nước lại không dám quay về thành phố A cho nên phải đến Bắc Kinh tìm Lâm An Bắc. Lần đầu tiên gặp Duẩn Vị cậu ta đã nói thẳng Lâm An Bắc không có mặt, tổn hại người tổn hại đến mình đầy thương tích.

Nhưng bởi vì tuổi tác xấp xỉ nhau nên hai người rất nhanh thì trở thành bạn tốt. Mấy năm ở Mỹ kia, Lâm An Chính vẫn luôn liên lạc với cô. Chỉ là không nghĩ tới cái người thiếu niên bốc đồng nhanh nhẹn trước đây giờ đã trưởng thành, hơn nữa còn hại nước hại dân như thế, không thể không nói, toàn gia đình nhà họ Lâm đều là nam thanh nữ tú.

"Em nói thật nhiều."

Lâm An Bắc không để ý tới cậu ta, kéo Duẩn Vị xoay người đi ra sân bay. Lâm An Chính gãi đầu gãi tai, cảm thấy anh trai mới có như vậy đã khó chịu rồi sao?

Lúc Duẩn Vị ở Mỹ vẫn là sống một mình, lúc về nước cũng chỉ nhiều thêm một Lâm An Bắc mà thôi, hơn nữa bình thường anh không ở nhà. Bây giờ đột nhiên trong nhà lại thêm một người nữa, vẫn là có chút không quen. May là Lâm An Chính không giống Lâm An Bắc, cậu ta là loại người khéo ăn khéo nói, những tin đồn thú vị trong nước lẫn ngoài nước về cậu ta đều có thể hạ bút thành văn, một chút cũng không làm cho bầu không khí vắng lặng.

Đối với tài nấu nướng của Duẩn Vị, Lâm An Chính rất nể nặc còn cực kỳ ca tụng một phen: "Tiểu Vị, chị đúng là người con gái đầu tiên nấu cơm cho em ăn, bảo em lấy cái gì báo đáp đây."

Tiểu Vị? ánh mắt sắc bén của Lâm An Bắc quét tới, ý tứ cảnh cáo rất đậm, Lâm An Chính lập tức ngoan ngoãn đổi giọng, "Có chị dâu thật tốt."

Lâm An Bắc trở lại thư phòng xử lý công việc, An Nhiên không ở trong nước Lâm Trì liền quang minh chính đại đem tất cả công việc của công ty giao cho anh lo liệu dùm ông, còn mình phải tay làm ông chủ.

Nhìn Lâm An Bắc lên lầu, Lâm An Chính mới dám mở miệng, dùng chân đá đá cô gái đang chú tâm xem TV bên cạnh: "Này, thiết thời em gọi chị là chị dâu nhiều năm như vậy, chị cũng quá là đồ thất lễ đi?"

Quá là đồ thất lễ? Nhị thiếu gia nhà họ Lâm này kỹ năng mắng chửi người thật phát triển. Duẩn Vị di chuyển cách cậu ta rất xa, tránh cho lại bị cậu ta tới một bước.

"Đồ cũng không phải là tôi ép cậu."

"Kính nhờ, rõ ràng bộ dạng chị rất hướng thụ, thật là cùng Lâm đại thiếu gia giống nhau."

Phải không? Đây là lần đầu tiên có người nói như vậy, Duẩn Vị thực hăng hái hỏi: "Phải không? Giống nhau chỗ nào vậy?"

"Khó chịu giống nhau."

Mười mấy tiếng ngồi trên máy bay cộng thêm cả đêm bị người nào đó quán quít lấy không được nghỉ ngơi tốt, Lâm An Chính khẽ xoa tay đi lên lầu nghỉ ngơi, bỏ lại Duẩn Vị một mình ở đó xem bộ phim truyền hình tám giờ buổi chiều kia.

Mười giờ tối, Lâm An Bắc còn ở thư phòng bận bịu, Duẩn Vị sợ quấy rầy công việc của anh liền tắm rửa một chút rồi đi ngủ trước. Mới vừa mơ mơ màng màng đã cảm thấy cả người lạnh lẽo, Duẩn vị giãy giụa mở mắt thấy Lâm An Bắc đang hôn cô cô, cô vất vả đẩy anh ra.

"Anh làm gì thế, đã trễ thế này rồi, An Chính còn đang ở phòng bên cạnh, anh đừng làm loạn."

"Nhà chúng ta hiệu quả cách âm cũng không tệ lắm..."

Lâm An Bắc vươn tay ra vén chăn trên người cô, cô mặc váy ngủ màu đen, đùi nõn nà lộ ra một mảng lớn. Vốn là váy ngủ rất bình thường nhưng bởi vì ánh mắt sáng rực của anh nhìn chăm chăm cô, làm cho Duẩn Vị có loại ảo giác mình không mặc quần áo.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất đem váy ngủ trên người kéo xuống dưới, che chắn bắp đùi. Chỉ là vừa cúi đầu, khe rãnh trước ngực liền đập vào mắt anh, hai luồng trắng lóa kia treu ghẹo dục vọng của anh. Lâm An Bắc trực tiếp ôm cô lên, gạt dây áo ngủ của cô thuận tiện ngậm một bên.

Anh dùng sức gặm cắn, kẹp cô thiếu chút nữa rơi lệ, khoái cảm cùng đau đớn đồng thời kéo tới, cô cầm lấy tóc anh, giọng đã mang theo chút mờ mịt khàn khàn: "Đừng cắn mạnh như vậy, đau..."

Lâm An Bắc tựa như không nghe được, tiếp tục động tác, trong phòng vô cùng yên lặng an tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng nuốt của anh, Duẩn Vị cảm giác trên mặt mình giống như có lửa, nóng đến chết người.

Mặc dù sinh sống bốn năm ở nước Mỹ coi mở phóng khoáng nhưng cô không phải là người buông thả, vậy mà mỗi khi Lâm An Bắc treu chọc cô đều tức vũ khí đầu hàng, tùy anh muốn làm gì thì làm.

Váy ngủ của cô đã bị đẩy tới thắt lưng, bên trong đùi trắng nõn được ánh sáng ngọn đèn chiếu vào càng thêm chói mắt.

"Ừm... Khốn kiếp... Anh chậm một chút..." Anh liêu lĩnh như vậy, động tác hung hăng đâm tới làm cho cô gần như xấu hổ và giận dữ muốn chết.

"Đây không được?" Lâm An Bắc chậm rãi mở miệng, trong giọng nói mang theo dục vọng nồng đậm.

Lâm An Bắc. . . Anh. . . Đau"

"Chính là muốn em đau, đồ phụ nữ nhẩn tâm... Cùng An Chính liên lạc vậy mà không nhớ gọi điện thoại cho anh." Sau khi Lâm An Bắc nói xong lại đem chính mình chậm rãi đẩy mạnh tới, khẽ chạm đến cái điểm kia của cô, cô liền toàn thân bắt đầu run rẩy.

"Anh... Anh biết..."

Anh sao lại có thể biết cô và Lâm An Chính liên lạc? Thực ra không có Lâm An Chính nhiều lần bảo đảm, Duẩn Vị cũng không có dũng khí về nước.

"Em đã đến mấy lần kinh nguyệt anh đều biết, em tin không?" Anh cúi đầu hôn lên môi cô.

"Không tin...A... Động chậm một chút... Động chậm một chút...A... Anh... Em... Không được..."

Anh đột nhiên kịch liệt nhún một trận, như là đang nghiêm phạt cô vừa rồi không tín nhiệm anh, nhắm ngay cái điểm kia của cô lúc nhẹ lúc nặng sâu đến tận đỉnh.

"An Bắc... Đừng... Thật khó chịu..."

"Đồ phụ nữ nhẩn tâm, còn dám lặng yên không tiếng động rồi đi, xem anh có giết chết em không."

Duẩn Vị sớm đã mệt mỏi không có sức đánh trả. Trong không khí tràn đầy mùi vị hoan ái, còn có tiếng thở dốc của hai bên. Chân của Duẩn vị vẫn quẩn ở bên hông anh, bắp chân đều đã mỏi nhừ, thắt lưng cũng đau.

Lâm An Bắc cúi đầu xuống lại một lần nữa ngậm đỉnh đỏ bồng của cô, Duẩn Vị sợ hãi, cho là anh còn không định buông tha mình, vội vã muốn lui về phía sau nhưng lại bị anh siết chặt.

Cả người cô đau mỏi, giọng nói không tự chủ mang theo chút ý tứ hàm xúc xin tha thứ: "Ông xã... Hôm nay người ta bận rộn cả ngày mệt mỏi quá rồi..."

"Đừng nhúc nhích." Lâm An Bắc khàn giọng nói.

"Thực sự không thể, em mệt chết đi được..."

"Anh bảo em đừng nhúc nhích." Lâm An Bắc ngắt lời cô.

Câu này của anh vừa mới dứt lời, bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa.

"Anh? Hai người ngủ chưa? Mẹ nói..." Giọng nói của Lâm An Chính ở ngoài cửa vang lên.

"Ngủ rồi." Lâm An Bắc không đợi cậu ta nói xong đã ngắt lời cậu ta.

"Mẹ nó, sớm như vậy đã ngủ? Cầm thú à."

"Có chuyện gì ngày mai nói."

Duẩn Vị đột nhiên bị tiếng đập cửa làm cho cả người run rẩy nổi da gà, đợi Lâm An Bắc trả lời xong câu hỏi của An Chính liền vội vã đẩy anh. Cuối cùng Lâm An Bắc ôm cô đi tắm lại một lần nữa, lúc tắm Duẩn Vị chỉ xối nước một lần lên người đã muốn trốn đi, thế nhưng vừa mới đi mấy bước liền nhũn hết người ngừng lại, may mắn Lâm An Bắc kịp thời đỡ cô.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cầm thú nhỉ, ngủ sớm như vậy, thức đêm tập thể dục!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11

Sáng sớm hôm sau trên bàn ăn, Lâm An Chính cố ý ngay trước mặt Duẩn Vị hỏi báo nhiệm vụ An Nhiên dặn dò.

"Anh, mẹ nói mẹ giúp anh hẹn Lưu tiểu thư ăn cơm, bảo anh đúng giờ đến nơi hẹn, thời gian và địa điểm đã thông báo cho trợ lý Lưu, anh ta sẽ nhắc nhở anh để cho anh nhất định phải đi."

Lâm An Bắc liếc mắt nhìn Duẩn Vị, cô không phản ứng gì, đầu rũ xuống, một bộ dạng chăm chú uống canh, nhưng khớp xương trở nên trắng bệch lại tiết lộ tâm tình của cô.

Xem ra bà căn bản là không tin chuyện kết hôn của Lâm An Bắc là thật, còn chưa từ bỏ ý định để cho anh đi xem mặt đây mà. Cũng khó trách, trước đây là người đánh chết cũng không kết hôn, đột nhiên nói cho bà biết đã kết hôn rồi nhưng lại luôn luôn che giấu cất kín, cho nên An Nhiên cho rằng đây là con trai làm trò qua mặt bà.

"Em biết phải làm sao rồi chứ?"

"Em không biết, chuyện cũng không liên quan đến em mà, đừng nghĩ kéo em xuống nước."

"Vậy em đến công ty đi?"

Lâm An Chính từ nhỏ đã không thích kinh doanh buôn bán, cậu ta thậm chí đã từng muốn đi làm giáo viên, chỉ là bây giờ lại bắt ngờ đi vào con đường chính trị này.

Lúc đó vẫn còn nhỏ muốn thăm dò cho cậu ta vào khuôn khổ nhưng lại bị cậu ta từ chối. Duẩn Vị từng hỏi cậu ta nguyên nhân, dù sao đây là cơ hội mà người bình thường luôn tha thiết mơ ước. Lâm An Chính trả lời lại gây ngạc nhiên lớn: Tôn sùng ngôi sao đó là đứa trẻ không hiểu chuyện, tôn sùng doanh nhân đó là không trưởng thành, đợi thời điểm cô tôn sùng chính khách, chúc mừng cô cuối cùng đã chín chắn.

Thực ra Duẩn Vị có thể hiểu rõ sự chống đối của cậu ta, trong nhà đã có doanh nhân như ánh sao sáng rực thành công như vậy, một Lâm Trì, một Lâm An Bắc, nếu như cậu ta muốn thành công chắc chắn phải hơn hẳn bọn họ. Mà ở Trung Quốc, có khả năng đại diện cho tiêu chí thành công nhất chính là chính khách.

Cho nên có người nói, người thông minh nhất đều ở chính phủ. Lâm An Chính còn biện minh cho mình, cậu ta ghét nhất chính là ngồi cả ngày trong văn phòng suy tính xem ký được bao nhiêu đơn hàng, kiếm được mấy trăm triệu.

"Ba đã từng đồng ý không cần em đến công ty."

"Phải không?"

Lâm An Chính sợ anh không tin, liều mạng gạt đầu, bộ dạng vô cùng đáng yêu. Sau khi ăn xong Lưu Nham tới đón Lâm An Bắc, Lâm An Chính lôi kéo Duẩn Vị cùng cậu ta đi ra ngoài dạo chơi, cậu ta đã nhiều năm không quay lại thành phố A, tất cả đều đã trở nên mơ hồ từ lâu.

Người này cũng kỳ quái, đã không muốn tự mình lái xe đi lại cũng không muốn đón xe, hai người cứ như vậy từ hoa viên xanh ngắt đi thẳng đến khu vực thành phố. Duẩn Vị mệt mỏi không muốn tiến thêm một bước nào về phía trước nữa, ngồi ý trên mặt đất không muốn dậy.

"Lâm An Chính, cậu bị bệnh thần kinh, mệt chết chị rồi..."

Lâm An Chính đá đá người trên đất, không phản ứng, chỉ có thể dùng sức kéo người đang ngồi trên mặt đất, kéo thế nào cũng không đứng dậy.

"Mới đi được vài bước, chị mau đứng dậy đi, nhiều người nhìn như vậy."

"Lái xe còn phải mất nửa tiếng đồng hồ, cậu hình dung xem bao nhiêu bước cho chị?"

"Không phải chứ? Chị mau đứng lên đi."

Cuối cùng Lâm An Chính không có biện pháp, hai người đành phải đón xe. Trần Cẩm Ngôn nhận được điện thoại của Duẩn Vị vội vã chạy tới, bởi vì Duẩn Vị đối với thành phố A cũng không quen thuộc cho nên chỉ có thể tìm người duy nhất ở đây giúp đỡ.

"Em sao lại đột nhiên nổi điên muốn đi dạo thành phố A?"

Thời tiết rất oi bức, ngồi nửa tiếng trong quán cà phê Duẩn Vị mới thấy khá lên một chút, Trần Cẩm Ngôn lái xe tới đây cũng xuất ra một thân mồ hôi, bụng ỳ nước trên bàn liền trút một ngụm lớn.

Duẩn Vị uể oải ôm cái cốc dựa vào hai cánh tay: "Không phải em muốn đi dạo mà..."

Lâm An Chính bình tĩnh nhìn cô gái hùng hùng hổ hổ đi vào, dáng người cao gầy tinh tế, mặt trang điểm tỉ mỉ, trang phục làm cho gọi hòa, cả người tản ra sức quyến rũ mê người.

Thở hổn hển một hơi, Trần Cẩm Ngôn mới chú ý tới An Chính bên cạnh, nhú mày hỏi Duẩn Vị: "Nhóc con này nhà ai?"

Duẩn Vị cười ha ha, nhìn bộ dạng Lâm An Chính bức bối trong lòng không hiểu sao rất không vui.

"Nhóc con nhà em..."

Trần Cẩm Ngôn từ trong túi lấy ra bản đồ vứt trước mặt Duẩn Vị: "Đây là bản đồ của thành phố A, em đánh mất nữa thì gọi điện cho chị, không có thời gian cùng mấy đứa nhóc các em chơi đùa, chị đi trước đây." Lại dốc một ngụm nước lớn, Trần Cẩm Ngôn cầm túi lên hùng hăng bước đi.

Người đã đi thật xa, An Chính vẫn còn si ngốc nhìn chăm chăm vào hướng người ta rời đi.

Đuẩn Vị lấy tay quơ ở trước mặt cậu ta: "Này, hồi hồn đi."

"Không phải hai người chỉ uống nước bọt của nhau sao, em còn oán hận nhìn chăm chăm người ta như thế là gì?"

Vừa rời Trần Cẩn Ngôn uống ly nước kia là An Chính mới vừa uống một ngụm đặt xuống, cậu ta còn chưa kịp ngăn lại chị ấy đã dốc vào miệng rồi. Cô gái như thể Lâm An Chính cho tới bây giờ chưa từng tiếp xúc, nhiệt tình như lửa, giống như một cây gai thẳng tắp đâm vào lòng cậu ta.

Lâm An Chính bung ly nước kia lên uống một ngụm ở vị trí chị còn lưu lại vết son môi. Cậu ta cảm thấy chỉ liếc mắt một cái, cô gái kia đã đi vào tim cậu ta rồi, nhận thức như vậy khiến cho cậu ta càng vui vẻ, cảm thấy như vậy cũng coi như là bọn họ tiếp xúc thân mật đi.

Gần đây Trần Cẩn Ngôn bận bịu, buổi lễ mừng tòa soạn tròn mười năm sắp đến, chị là tổng biên tập mặc dù có Quý Minh Vũ giúp đỡ, chị vẫn bận rộn không còn thời gian dành cho việc khác.

Đuẩn Vị nhàm chán nghiên cứu tấm bản đồ trong tay, bản đồ rất chi tiết, những con đường lớn bé trong thành phố A đều được đánh dấu rõ ràng, còn nữa còn cẩn thận đưa ra những vùng đất nghỉ ngơi và lộ trình các tuyến xe của thành phố A.

"Cô ấy là ai?"

Lâm An Chính không đầu không đuôi câu hỏi, Đuẩn Vị cũng không để ý đang hoảng trả lời: "Tổng biên tập tạp chí Người đẹp."

"Rốt cuộc chị muốn đi đâu đây? Nóng muốn chết, nếu không chị theo em đi tìm việc làm đi?"

Lâm An Chính thường thức chiếc ly trong tay, tâm tình thật tốt bèn đáp ứng. Đừng nói, có nhân tài tốt nghiệp từ đại học Luân Đôn ra tay là khác ngay, Đuẩn Vị thật sự tìm được công việc, không chỉ đúng chuyên ngành mà còn bởi vì công ty mới thành lập cho nên về mặt đãi ngộ cũng không tệ lắm.

Một tuần sau Đuẩn Vị sẽ chính thức bắt đầu gia nhập tập đoàn Bác An, thử việc ba tháng, từ việc phụ trách bồi dưỡng thực tập sinh, sau khi đủ tiêu chuẩn sẽ tiến vào bộ phận nhân lực làm việc.

Thực ra đối phương vốn là ra sức mời Lâm An Chính gia nhập nhưng bị cậu ta từ chối, cuối cùng Lâm An Chính lại cố sức đề cử, với lại công ty mới thành lập, đang trong giai đoạn chiêu mộ nhân tài cho nên đối phương đồng ý, cũng ngầm ám chỉ nếu làm tốt sẽ rất nhanh thăng chức.

Đuẩn Vị rất quý trọng cơ hội việc làm lần này, hăng hái lôi kéo Lâm An Chính cùng đi mua quần áo phù hợp với đi làm. Quần áo bình thường cô đều rất tùy ý không thể nào thích hợp. Ngày hôm nay tâm tình Lâm An Chính đặc biệt tốt, không những giúp Đuẩn Vị tìm được việc làm mà còn cùng cô đi mua quần áo, toàn bộ hành trình không có một câu oán giận.

Lúc trở về hai người đón xe, Đuẩn Vị kiểm tra túi quần áo, cúi đầu hỏi Lâm An Chính: "Hôm nay vất vả cho cậu rồi, muốn chị cảm ơn cậu thế nào cứ việc nói."

Khóe miệng Lâm An Chính hiện lên một tia vui vẻ như ý, đã đợi thật lâu chờ cô nói ra những lời này.

"Từ giờ trở đi, em hỏi chị câu gì chỉ trả lời câu ấy là được rồi."

Đuẩn Vị nghĩ, mình không có bí mật gì cậu ta không biết, hơn nữa xem ra cũng không phải có vẻ rất khó, vì vậy đồng ý.

"Nói rõ trước, không được liên quan đến chuyện riêng tư."

Lâm An Chính khịt mũi khinh bỉ: "Em đối với chuyện riêng tư của chị không có hứng thú."

"Mới vừa rồi bạn chị tên là gì?"

Nghe cậu ta hỏi như vậy, Đuẩn Vị ngẩng đầu, cảnh giác đánh giá em chồng mới của mình: "Cậu muốn làm gì?"

"Không phải muốn báo đáp em sao, cho chị một cơ hội, đừng hỏi nhiều như vậy, hỏi chị cái gì trả lời cái đó là được rồi."

Ngại vì cậu ta là ân nhân lớn của mình, Đuẩn Vị cũng không tiện từ chối, hơn nữa chuyện này cũng không phải cái gì ghê gớm lắm.

"Trần Cẩn Ngôn, nhưng chị nói cho cậu biết, người ta đã có bạn trai, hơn nữa chị ấy so với anh trai cậu còn lớn hơn, cậu cũng đừng làm loạn."

"Chưa kết hôn?"

"Sắp rồi, còn cậu thừa lúc còn sớm mà chết cái tâm kia đi."

" "

" "



Duẩn Vị không đem chuyện này để ở trong lòng, dù sao Lâm An Chính nhỏ hơn Trần Cẩm Ngôn năm tuổi, hơn nữa cậu ta còn mới vừa về nước sẽ không đem trọng tâm đặt vào tình cảm.

Lâm An Bắc trở về nghe nói Duẩn Vị tìm được việc làm không tỏ ý kiến gì, cũng không phản đối, ăn cơm tối xong liền lên lầu. Thiết bị tinh lọc khí thải xe hơi chính thức bước vào giai đoạn ra sức mở rộng, nhà xưởng thiết bị máy móc ở Hồng Kông toàn bộ đã đúng hạn. Nhóm thiết bị đầu tiên cũng lần lượt đi vào thị trường, sau ba tháng sẽ chính thức tham gia vào nội địa, kéo theo khối siêu thị ở Trung Quốc.

Một tuần sau đó Lâm An Chính đến tòa thị chính trình diện, trở thành tân thư ký của Thị trưởng cũng là người trẻ tuổi nhất từ trước tới nay cùng bằng cấp cao nhất trong số thư ký Thị trưởng.

Lần đầu tiên Duẩn Vị bước vào môi trường doanh nghiệp, rất không thích ứng kịp với nhịp điệu công việc của công ty. Trước đây cô toàn là ngồi chồm hổm ở nhà viết bản thảo, thời gian hoàn toàn do chính cô điều khiển, bỗng chốc đi vào cơ chế sáng 9 giờ chiều 5 giờ, có vẻ thích ứng không tốt.

"Nghe nói người mới tới kia chưa từng quản lý bồi dưỡng thực tập sinh, mà còn tốt nghiệp đại học danh tiếng, tôi thấy trong lúc học đại học toàn là ăn may đi?"

Lúc này một giọng nói lạnh lạnh vang lên, nghe có vẻ ỏng ẹo, đó là Trương Thiên phòng tài vụ: "Không phải chứ, không biết dùng thủ đoạn gì vào được công ty."

Sau đó liền nghe thấy hai người ăn ý cười haha bước vào. Duẩn Vị có thể nói từ nhỏ chính là từ trong đồng lời đồn đại lớn lên, mấy lời nói nhảm rảnh rồi này sao có thể gây tổn thương đến cô. Cô chỉ đặc biệt tò mò, cô không có tiếng tăm gì chỉ là cái đỉnh ốc nhỏ nhỏ, thường ngày cũng không bao giờ chủ động động chạm đến người khác, tại sao lại thành đề tài buồn chuyện của mấy cô kia.

"Xin lỗi, xin nhường một chút."

Đối với việc chủ nhân câu chuyện bất thành linh xuất hiện, hai người đều có vẻ xấu hổ, dù sao vụng trộm nói xấu sau lưng người ta còn bị bắt tại trận không phải là cái chuyện về vang lấm. Còn đang trang điểm hai người vội vàng thu lại các thứ trong tay đi ra ngoài.

Duẩn Vị thông thả ung dung rửa tay, tâm tình nhìn có vẻ không tệ lắm. Nhà vệ sinh nữ quả nhiên là nơi chủ yếu lưu thông tin tức. Bởi vì quản lý bồi dưỡng thực tập sinh là cần mỗi một ngành một ít chuyên môn. Hôm nay Duẩn Vị mới vừa đến phiên làm thư ký, vừa tan ca, tổng giám đốc Tư Tuấn Tiêu để cho Duẩn Vị chuẩn bị một chút, chờ lát nữa cùng anh ta đi ra ngoài, buổi tối có một bữa tiệc.

Đối với loại người không hề có kinh nghiệm công việc như cô mà nói đây tuyệt đối là cơ hội học tập tuyệt vời, có thể làm cho cô rất nhanh quen thuộc guồng máy công việc trong công ty, còn có thể giao tiếp với đồng nghiệp. Thực ra nghĩ đến quay về muộn như vậy An Bắc sẽ tức giận, cô có chút chân chừ.

Tư Tuấn Tiêu ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc lạnh nhạt: "Có chuyện gì?"

"Không có, tôi lập tức chuẩn bị."

Khẽ cắn môi, Duẩn Vị vẫn quyết định đi, cô là người mới phải để cho mình nhanh chóng thích ứng với công việc như vậy. Tư lượng của Duẩn Vị cũng không tệ, trước uống một chút sau lấp cái dạ dày, như vậy cũng không đến mức quá tổn hại sức khỏe.

"Đối phương là hẹn mười mấy lần mới đồng ý lời mời lần này, cô chốc nữa phải thông minh chút."

Tư Tuấn Tiêu không ngại phiền hà một lần nữa nhắc nhở Duẩn Vị, chỉ sợ cô đối người mới làm đắc tội với ông chủ lớn của công ty. Thực ra không muốn để cho cô đến, Lâm An Chính vẫn ám chỉ anh, mang Duẩn Vị tới bàn chuyện chắc chắn có thể ký được hợp đồng.

Tư Tuấn Tiêu là bạn học thời đại học của Lâm An Chính, so với Lâm An Chính lớn hơn vài tuổi, không phải là con ông to bà lớn gia đình giàu có gì, anh có được ngày hôm nay đều là dựa vào hai bàn tay mình dốc sức ra ngoài đi làm. Chẳng qua là sau khi tốt nghiệp Lâm An Chính ở lại Anh tiếp tục học chuyên sâu còn anh quay về nước tạo dựng tập đoàn Bắc An.

Đang nói chuyện, ánh sáng chói lòa từ cánh cửa đại sảnh bỗng nhiên truyền đến cùng tiếng phanh xe. Một chiếc limousine màu đen hiếm có vững vàng dừng ở cửa, mọi người nghe thấy cũng đều dừng chân nhìn xung quanh. Tài xế xuống xe, đi vòng qua chỗ ngồi phía sau mở cửa, người đàn ông đáng người cao lớn chân dài một mét bước từ trong xe ra, độc tác có vẻ nhanh gọn lưu loát, vừa nhìn biết ngay là người quyết đoán.

Tư Tuấn Tiêu vội vàng nghênh đón: "Hàn tiên sinh, xin hoan nghênh."

Duẩn Vị chìm ngập trong đồng người tò mò hướng ra phía ngoài nhìn khắp nơi, tò mò muốn chết xem là ai mặt mũi lớn như vậy, có thể làm cho tổng giám đốc thường ngày vẫn nghiêm túc phải uốn mình theo người ta.

Mới vừa nhớ ra cái đầu đã bị người ở trước mặt vỗ một cái: "Đàng hoàng một chút coi"

Duẩn Vị xoa cái gáy mới bị vỗ, lẩm bầm lùi về, vẫn còn tức giận bất bình biện bạch đôi câu: "Chị Sở, chị đừng có đánh vào đầu em, thực sự rất đau."

"Câm miệng."

Người nọ là thư ký tổng giám đốc, tên là Sở Khuynh Thành, có ý là khuynh quốc khuynh thành, dáng dấp rất đẹp, tính tình lại tuyệt không đẹp chút nào, bộ dạng thường xuyên trông thấy cô là nổi giận. Duẩn Vị rất thích cô ta, có lẽ trên người cô ta có cái bóng của Trần Cẩm Ngôn làm cho Duẩn Vị cảm thấy có một người quen theo ở bên cạnh mình, không đến nỗi không biết làm thế nào.

Tư Tuấn Tiêu cùng người vừa tới đi vào nhà hàng, đằng sau đi theo người tài xế kia, đoàn người dẫn đầu tiến vào phòng, người của Bác An mới theo sau đi vào. Duẩn Vị và Sở Khuynh Thành đi ở phía sau cùng, cúi đầu xen lẫn vào trong đám người, tìm một vị trí khuất ngồi xuống.

Cô thực ra tò mò muốn chết xem người kia dáng dấp ra sao, nhưng ngại Sở Khuynh Thành ngồi bên cạnh, chỉ dám len lén ngẩng đầu liếc một cái. Nhưng là cái nhìn này khiến cô khiếp sợ đến nỗi lập tức cúi đầu giả bộ tàng hình.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 12

Người đàn ông quay mặt lại, ngũ quan anh tuấn, mặt mũi hiện ra một chút thâm trầm. Toàn thân âu phục màu đen được cắt may vừa khéo biểu lộ rõ địa vị không tầm thường, chiếc áo vest khá đắt tiền lộ ra khí chất bên trong của anh ta.

Tư Tuấn Tiêu đi thẳng vào vấn đề nói rõ mục đích hợp tác, đồng thời đem văn kiện bộ phận kế hoạch chuẩn bị một ngày một đêm khép lại.

Tư Tuấn Tiêu chăm chú nói, đối phương cũng chỉ tỏ vẻ tôn trọng, cúi đầu nghiêm túc nghe chưa từng mở miệng nói câu nào. Sau lưng một người đàn ông anh tuấn trẻ tuổi đứng nghiêm, lễ phục màu xám bạc, hai tay đặt phía sau, mắt nhìn thẳng phía trước.

Duẩn Vị kéo vạt áo Sở Khuynh Thành, nhát gan hướng về phía chị ta thăm dò tin tức: "Chị Sở, người đàn ông kia có lai lịch gì mà tổng giám đốc coi trọng như vậy?"

Sở Khuynh Thành liếc cô một cái, chị ta là người đối với những việc hệ trọng của công ty chưa bao giờ có ý tham gia, chị ta vốn không muốn đề ý đến cô, nhưng đôi mắt to hấp háy mong đợi của cô nhìn chị ta, chị ta không thể nói lời từ chối cho nên mới tạo thành bộ dạng như bây giờ, ở trước mặt cô không chút kiêng kỵ.

"Anh ta là Hàn Địch của G thị."

Sở Khuynh Thành nhẹ nhàng nói một câu nhưng lại khiến cho Duẩn Vị mờ hồ đầm đìa, thì ra đúng là anh ta.

Hàn Địch năm nay 36 tuổi, là nhân vật hô mưa gọi gió ở cả trong hai giới chính trị và kinh doanh. Mấy năm trước về nước dốc sức phát triển sự nghiệp, dựa vào sự nhạy cảm trời sinh đối với ngành nghề tài chính thu được thành công trước nay chưa từng có.

Đầu tiên dùng hết tiền vốn đầu tư vào nghề phục vụ, thoát khỏi nguy cơ tài chính lại tiếp tục dùng tiền bạc liên tục chiến đấu ở các chiến trường ngoại hối cùng chứng khoán, dần dần nâng cao thực lực của chính mình. Những khoản tiền nhìn thấy và không nhìn thấy đều chảy vào tay anh ta, hai năm trước, anh ta đạt tới thời kỳ đỉnh cao cả về tiền bạc lẫn quyền lực.

Câu chuyện về anh ta đều được các tạp chí kinh tế và tài chính lớn dùng làm điển hình, thỉnh thoảng mời một vài chuyên gia đến phân tích. Chỉ cần nói là Hàn Địch của G thị thì có rất nhiều người trẻ tuổi hâm mộ. Không một ai lại thử đi đấu với một chủ ngân hàng. Tư Tuấn Tiêu cũng không ngoại lệ.

Không biết Hàn Địch nói câu gì, khoảng cách có hơi xa Duẩn Vị không nghe rõ, chỉ thấy môi anh ta khẽ động, Tư Tuấn Tiêu gật đầu có vẻ như là đồng ý.

Sau đó Hàn Địch đứng dậy mang theo tài xế rời khỏi phòng, Duẩn Vị cố gắng đem thân thể dựa vào phía sau Sở Khuynh Thành, nhưng lúc ra đến cửa vẫn bị ánh mắt hàm ý sâu xa của anh ta nhìn thấy, làm cô sợ đến nỗi không dám hít thở mạnh.

Hàn Địch xuất hiện từ đầu tới cuối không đến mười phút vậy mà tràng khí nóng vẫn kéo dài không tàn đi. Sở Khuynh Thành lờ Duẩn Vị từ sau lưng đi ra, trần trụi hứng thủ đánh giá cô: "Sao vậy, Hàn Địch hình như biết em?"

Duẩn Vị đẩy ra hai tay chị ta đang nắm cánh tay mình, áp ứng giải thích: "Làm sao em có thể quen biết anh ta được chứ."

Sở Khuynh Thành cũng chỉ là tùy tiện đoán một chút, dù sao Duẩn Vị vừa mới về nước, hơn nữa cùng Hàn Địch không giống như người của một thế giới, cũng không truy hỏi kỹ càng thêm nữa.

Nhân vật chính đã đi, mọi người dĩ nhiên cũng nên tan cuộc, Duẩn Vị đang đợi Tư Tuấn Tiêu thông báo ai về nhà nấy nhưng đợi mãi cũng chỉ là sự yên lặng của anh ta. Hơn nữa quản lý phòng kế hoạch và trợ lý tổng giám đốc, cả nhóm năm người cũng đều yên lặng. Không ai dám tiến lên hỏi câu nào xem rốt cuộc hợp tác có thành công hay không, tất cả mọi người không hện mà cùng yên lặng.

Đây là lần đầu tiên Duẩn Vị tham dự hoạt động như thế này, hơn nữa cô vẫn còn chưa tìm hiểu tính tình mấy người này, ngoại trừ Sở Khuynh Thành là

ngoài ý muốn, mấy người này cô cũng không dám tùy tiện đi trêu chọc, đặc biệt Tư Tuấn Tiêu, tính tình rất nghiêm túc.

Đợi một hồi, Sở Khuynh Thành mở miệng: "Các người đi về nghỉ ngơi trước đi, có gì ngày mai nói."

Mọi người như được ân xá nối đuôi nhau ra khỏi phòng. Duẫn Vị cầm lấy túi xách đi tới đại sảnh khách sạn mới dám thẳng lưng kêu một tiếng, vừa rồi thực sự là hù chết cô, không ngờ bộ dạng Tư Tuấn Tiêu không nói lời nào lại kinh khủng như vậy, e rằng cả công ty cũng chỉ có Sở Khuynh Thành dám làm như vậy.

Lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ đã hơn tám giờ, trên điện thoại không có một cuộc gọi nhớ nào, xem ra Lâm An Bắc đối với cô rất yên tâm, hoặc là có lẽ không quan tâm. Anh không quan tâm cô, cô liền thỉnh thoảng chủ động xuất hiện trước mặt anh để tăng thêm một chút cảm giác tồn tại.

Duẫn Vị lấy ra chiếc điện thoại mới vừa ném vào trong túi, bắt đầu nghiêm túc bấm số điện thoại bàn ở nhà. Điện thoại vừa mới reo lên vài tiếng là đã được nhận, Duẫn Vị còn cho là anh không ở nhà nhưng bây giờ điện thoại được nhận, trái lại cô không biết nên nói cái gì.

"Vâng, là em."

"Anh biết."

Duẫn Vị dứt dứt tóc, dùng sức kéo căng một chút, cảm môi không biết nên làm gì tiếp theo, ngắt máy thì lại không nổi.

"Bây giờ anh đang ở đâu vậy?"

Bên kia yên lặng một lát, giọng nói của Lâm An Bắc mới lại vang lên: "Em đang gọi số điện thoại ở nhà."

"À."

Duẫn Vị nhắm hai mắt, vẻ mặt vẻ hối hận, thực ngu ngốc, hỏi cái gì không hỏi lại đi hỏi cái đấy.

Dường như không phát hiện sự ngượng ngùng của cô, Lâm An Bắc chủ động hỏi: "Sao vẫn chưa quay về?"

"À, tăng ca, em lập tức quay trở về."

Duẫn Vị cúp điện thoại đi ra đại sảnh nguy nga lộng lẫy, bên ngoài vẫn là thế giới sầm uất đông nghịt, cuộc sống về đêm ở cái thành phố lớn này vừa mới bắt đầu, mà lúc này nỗi nhớ nhà của cô dường như cũng vừa đến.

Vừa mới đi tới cửa hiên đã bị tiếng phanh xe đình tại của chiếc xe Bingley đen bóng ngăn cản dừng ở trước mặt mình. Duẫn Vị giơ tay xoa xoa cái trán, xem ra vẫn không thoát được. Hàn Định, thật đúng là người đàn ông âm hồn không tan mà.

Duẫn Vị tự giác mở cửa xe ngồi vào, chiếc xe Bingley màu đen thoáng cái liền biến mất vào trong bóng đêm.

Ngày hôm nay Lâm An Bắc đúng giờ tan ca, tất cả công chuyện của tập đoàn đều vận hành bình thường, anh thay mặt chủ tịch đi làm cuối cùng cũng hết giờ, lòng tràn đầy vui mừng về nhà, không ngờ lại đối mặt với cái căn phòng lạnh băng. Đây giống với mấy năm qua như đúc, Lâm An Bắc bật cười, người thật đúng là không thể cung chiêu, mới không có cô ở nhà một chút đã trở nên không quen rồi!

Bác Trần từ bên nhà lớn sang đây đưa cơm: "Cậu hai nói tối nay không có ai nấu cơm đã bảo bác Ngô nấu món thịt kho tàu cậu thích ăn nhất qua đây."

Lâm An Chính mới vừa nhậm chức theo thị trường sang họp ở tỉnh bên cạnh, chắc là Duẫn Vị bảo cậu ta làm như vậy. Vừa rồi tâm tình Lâm An Bắc vẫn còn phiền muộn theo bữa cơm này quét sạch hết. Anh nhìn đồng hồ, hơn tám giờ đã nói đang về nhà, giờ gần mười một giờ mà vẫn chưa thấy đến nhà, anh nhớ từ tập đoàn Bác An về đây cũng không quá nửa tiếng đi xe.

Gọi điện thoại thì không bắt máy, mặc dù Lâm An Bắc biểu hiện không quan tâm nhưng trong lòng vẫn lo lắng, không nỡ làm cô tổn thương.

"Luu Nham, điều tra xem tối nay cô ấy đi đâu."

"Vâng."

Mười một giờ rưỡi, rốt cuộc Duẫn Vị cũng trở về. Rón rén lấy chìa khóa mở cửa, không mở đèn mà lần mò đi tới hướng nhà tắm dưới lầu, nhưng còn chưa đi được hai bước đèn phòng khách chợt sáng lên, ánh mắt Lâm An Bắc chuyển chú, sắc mặt lạnh lùng nhìn cô, trong tay còn nắm điều khiển ti vi.

Duẫn Vị có chút chột dạ không dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ có thể cúi đầu đứng tại chỗ. Lâm An Bắc vốn là chờ câu giải thích của cô, cho dù là thanh minh anh cũng chờ nghe, nhưng cô vẫn chỉ đứng ở đó, bộ dạng giống khó mà giải thích, lộ ra vẻ không một chút quan tâm.

Sự yên lặng ở giữa hai người lan ra. Duẫn Vị vốn đã chuẩn bị tinh thần nghe anh chất vấn, nhưng Lâm An Bắc lại không nói câu nào, đứng dậy lướt qua sofa, đi qua người cô lên lầu. Khi anh từ bên cạnh sắp biến mất, Duẫn Vị túm lại cánh tay phải của anh, đầu vẫn cúi xuống không có ý định giải thích.

Lâm An Bắc đợi một hồi, cô từ đầu tới cuối vẫn không mở miệng, vung cánh tay của cô ra, mở cửa đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau chợt nghe thấy tiếng động cơ xe thể thao từ bên ngoài truyền đến.

Duẩn Vị như quả bóng xì hơi, mệt mỏi nhấc chân đi tới ghế sofa ngồi xuống. Trên mặt bàn thủy tinh sang trọng còn rải rác vài tấm ảnh, là tối nay cô lúc ở trong xe Hàn Định bị chụp, mặc dù toàn bộ chỉ có bóng dáng của cô nhưng cũng đủ để kẻ khác tưởng tượng.

Duẩn Vị lật tấm ảnh trong tay được chụp rõ ràng cười nhạt, hóa ra đã sớm định tội của cô rồi cho nên mới không chất vấn. Đây chính là tình trạng hiện nay của bọn họ, bề ngoài hài hòa nhưng lại không qua nổi một chút sóng gió, chút tin tưởng vô cùng nhỏ bé kia cũng theo Hàn Định tan tành.

Phản tình cảm này bây giờ là hi vọng duy nhất của cô, Duẩn Vị không muốn vì vậy mà mất đi, cầm lên điện thoại di động bắt đầu ấn dãy số đã thuộc lòng trong đầu, nhưng chỉ truyền tới từng hồi trả lời lạnh nhạt: "Số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy..."

Mãi đến khi điện thoại hết pin Duẩn Vị mới chán nản buông xuống. Cô không biết, Hàn Định xuất hiện, rốt cuộc là kiếp này cô còn mắc nợ cái gì, chỉ là cô đã sớm không còn cách nào quay đầu lại.

Buổi sáng hôm sau, bởi vì một đêm không ngủ, sáng sớm Duẩn Vị đã ra cửa, thời điểm đến tập đoàn Trì Vũ vẫn chưa tới 8 giờ, cô đem xe đỗ cách đó rất xa muốn chờ Lâm An Bắc đến đi làm.

Bởi vì mắt nhìn chăm chú vào phía trước, cộng thêm một đêm không ngủ, tinh thần không tốt, cảm giác mất điều sưng lên, chỉ chốc lát sau liền gục trên tay lái ngủ mất.

Cô bị tiếng động gõ trên cửa đánh thức, xoa xoa ánh mắt không quá mức mình mẫn của mình, hạ thấp kính xe, một đồng chí mặc đồng phục cảnh sát giao thông đứng ở trước xe cô. Đòi này cô sợ nhất là tiếp xúc với cảnh sát, lúc này bị dọa không nhẹ, giọng nói có chút run rẩy: "Đồng chí cảnh sát, có việc gì sao?"

"Xin chào, ở đây không thể đỗ xe, xin mời lấy ra bằng lái xe của cô."

Nhìn bộ dạng cảnh sát giải quyết công việc, Duẩn Vị lập tức nhanh nhẹn lấy ra bằng lái đem hai tay đưa đến.

Cảnh sát giao thông lật đi lật lại nhìn mấy lần, rồi so người với ảnh chụp trên bằng lái mới nghiêm túc nói: "Duẩn tiểu thư, bằng lái của cô không phải ở trong nước, phiền cô đi tới đồn cảnh sát một chuyến."

"Hả? Thật thất lễ, đồng chí cảnh sát, tôi thật không biết bằng lái này không được dùng ở trong nước, có thể bỏ qua một lần được không?"

Lúc Duẩn Vị lấy được bằng lái lại chưa từng lái qua, bình thường không quan tâm mấy tin tức về mặt này, vốn không biết bằng lái ở Mỹ không thể sử dụng ở trong nước. Không những không đợi được Lâm An Bắc mà còn bị cảnh sát mời về đồn.

Bởi vì bằng lái ở Mỹ không được thừa nhận ở Trung Quốc, nếu Duẩn Vị muốn lái xe ở trong nước nhất định phải xin bằng lái xe trong nước, hoặc là lúc nhập cảnh xin bằng lái tạm thời.

Cô ở đồn cảnh sát làm biên bản, xe cũng bị giam giữ tạm thời, bao giờ có bằng lái mới được lấy. Hôm nay đi ra ngoài, cô ở trong nhà để xe của Lâm An Bắc tùy tiện mở một chiếc xe thể thao, chính cô cũng không hiểu những chiếc xe này nổi tiếng với mức giá thế nào trên thị trường, dù sao nhìn cũng rất đẹp, đến đồn cảnh sát nhìn kiểu lái xe của cô, viên cảnh sát lắc đầu nói cô chà đạp chiếc xe tốt như vậy.

Duẩn Vị ở đồn cảnh sát gọi điện thoại cho Lâm An Bắc, vốn là muốn để cho Trần Cẩm Ngôn giúp cô nhưng chị ấy nói chị ấy là người đã có chồng rồi cúp điện thoại, hơn nữa công ty còn chưa xin nghỉ.

Gọi nhiều lần, điện thoại mới được nhận, là Lưu Nham nhận, dù sao Duẩn Vị cảm thấy Lưu Nham không thích cô lắm, trò chuyện lạnh lùng, có cảm giác xa xôi.

"Trợ lý Lưu, tổng giám đốc Lâm có ở đây không?"

Lưu Nham nhìn người bên cạnh vẫn vui đầu vào công việc, giống như cuộc điện thoại này cũng không quan tâm, nhưng thực ra bút trong tay đã dừng lại từ lâu.

"À, tổng giám đốc Lâm đang họp, phu nhân có việc gì cần tôi chuyển lời giúp không?"

Phu nhân? Duẩn Vị đặc biệt không quen với chức vị này, hơn nữa viên cảnh sát trước mặt vẫn đang chờ câu trả lời của cô, cô có chút lúng túng cười gượng, hạ thấp giọng: "Vậy có thể bảo anh ấy xong việc đến đồn cảnh sát một chuyến được không?"

"Đồn cảnh sát?"

Lưu Nham còn chưa kịp hỏi xong, điện thoại đã bị Lâm An Bắc nhận lấy, anh ta đành phải thức thời lui ra ngoài, còn tốt bụng đóng cửa lại.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Anh họp xong rồi à?"

Anh vốn không phải họp chỉ là tạm thời không muốn nghe cô nói, Lưu Nham vừa rồi nói dối, giờ cũng chỉ có thể theo đến cùng: "Mới vừa kết thúc, em gặp rắc rối à?"

"Vâng, anh có tới đồn cảnh sát được không?"

Rất nhanh thì Lâm An Bắc chạy tới đồn cảnh sát, đưa cho anh biên bản bỏ sung, nộp tiền phạt, lấy xe để cho tài xế lái quay về. Chiếc xe ngày hôm nay cô đi chính là chiếc Lamborghini màu xanh nhạt anh mới mua, chính anh còn chưa từng lái qua, ánh mắt cô cũng thực sự là tốt.

"Em không biết xe kia, bởi vì nó ở phía ngoài cùng nên mới đi nó."

Hai người quyết định không đề cập đến chuyện tối hôm qua, Lâm An Bắc đưa cô đến công ty.

Lúc xuống xe anh cũng xuống xe theo, Duẩn Vị khó hiểu nhìn anh: "Em đến rồi, anh quay về đi làm đi."

Lâm An Bắc không để ý tới cô bước vào trong thang máy, cô vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 13

Thì ra là Lâm An Bắc tới tìm Tư Tuấn Tiêu. Duẩn Vị nhìn anh ra khỏi thang máy, đi thẳng tới phòng làm việc của tổng giám đốc, còn cô thì bị Sở Khuynh Thành chặn lại ở ngoài cửa.

Cô mới đi làm được vài ngày đã đi muộn rồi, bị Sở Khuynh Thành dạy dỗ một trận, từ việc nhỏ nhặt trong cuộc sống đến các đạo lý lớn trong cuộc đời, dù sao chính là muốn nhấn mạnh, đừng đem công việc biến thành trò đùa, hai năm qua tìm việc cũng không dễ dàng gì.

"Tổng giám đốc có khách quý tới, cô mang hai ly cà phê vào đi." Cuối cùng kết thúc "khóa học" hôm nay, nghe Sở Khuynh Thành lên tiếng, Duẩn Vị như được ân xá.

"Vâng."

Duẩn Vị ngoan ngoãn bùng vào, cà phê là cho Tư Tuấn Tiêu, nước ấm là cho Lâm An Bắc.

Mới vừa đặt xuống đã bị Tư Tuấn Tiêu gọi lại: "Duẩn Vị, tổng giám đốc Lâm rất thích uống cà phê."

Anh có bệnh dạ dày, uống cà phê không tốt đối với dạ dày, Duẩn Vị không dám nói cái gì lộ liễu, lén lút liếc mắt trừng Lâm An Bắc, đồng ý nghe theo: "Vâng, tổng giám đốc, tôi lập tức đổi cốc khác."

"Không cần, nước cũng được."

"Vậy cô ra ngoài đi."

Duẩn Vị lui ra ngoài, thuận tay khép cửa.

Lâm An Bắc bùng cốc nước lên uống một ngụm, hóa ra không phải nước lọc mà đã bỏ thêm đường hoa cúc của Sydney, xem ra là cô bí mật bỏ vào: "Nghe nói tập đoàn Bắc An dự định hợp tác cùng Hàn Dịch của G thị?"

Tư Tuấn Tiêu không chút bất ngờ khi Lâm An Bắc đến, hợp tác với Hàn Dịch cũng chỉ thiếu một bước nữa là tới cửa, anh ta đến tương đương với việc bổ sung một bước then chốt này.

"Còn đang trong thời kỳ thương lượng, chẳng biết tổng giám đốc Lâm có hứng thú gia nhập hay không?"

Tư Tuấn Tiêu và Lâm An Chính là bạn tốt, đối với Lâm An Bắc lại không quen thuộc mấy, nhưng theo An Chính nói, cùng anh trai cậu ta làm ăn không cần sử dụng nhiều thủ đoạn như vậy, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề trái lại sẽ thu được hiệu quả không ngờ tới.

"Sắp tới Trì Vũ không có dự định phát triển theo hướng hàng không?"

"Tôi biết Trì Vũ không có dự định về mặt này, nhưng tôi cho rằng bản thân tổng giám đốc Lâm có nguyện vọng này, lẽ nào không đúng sao?"

Nếu Lâm An Bắc có thể tra ra được tập đoàn Bắc An và Hàn Dịch hợp tác, cũng sẽ hiểu rõ được ý đồ của bọn họ, anh ta tin tưởng Lâm An Bắc sẽ có hứng thú.

Tập đoàn Trì Vũ chen chân vào rất nhiều ngành nghề, thậm chí là lũng đoạn thị trường địa ốc và khách sạn, nhưng duy nhất chưa từng đặt chân vào ngành hàng không. Lâm Trì từng có ý định đưa Trì Vũ phát triển về mặt này, dù sao đó là cuộc chiến lợi nhuận với nhà nước, một tập đoàn Trì Vũ cũng chưa đủ để chống lại một quốc gia.

Hai người rất nhanh đạt được nhất trí đối với hợp tác, trước khi ra cửa Tư Tuấn Tiêu đứng dậy đưa tiễn.

"Duẩn Vị, làm phiền cô."

Tư Tuấn Tiêu sừng sốt một chút, lập tức phản ứng kịp.

"Cũng được."

Hai người cùng nhau ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, Lâm An Bắc và Tư Tuấn Tiêu bắt tay tạm biệt, Tư Tuấn Tiêu gọi Duẩn Vị.

"Giúp tôi tiễn tổng giám đốc Lâm."

"Nhưng tôi còn phải..."

"Trước để đó đã."

Duẩn Vị tiễn Lâm An Bắc xuống lầu, anh không cần biết cô ở phía sau có theo kịp hay không cứ sai bước đi nhanh về phía trước. Thấy anh lên xe, Duẩn Vị định quay về lại bị anh gọi lại.

Lâm An Bắc sắp bị tức chết rồi, cô gái này không có một chút ý thức tự giác nào, thỉnh thoảng nếu không nhắc nhở có lẽ cô đã quên mất rồi. Bởi vì đứng ở cạnh xe không chịu lên, nhìn thấy bảo vệ ở quanh đây liên tục giục anh mau đi.

"Có người đang nhìn, anh đi nhanh đi, em còn quay về làm việc."

"Lên xe."

"Em còn phải làm việc mà?"

"Có muốn anh gọi điện thoại cho tổng giám đốc của em không?"

Duẩn Vị nhìn ra ý đồ của anh vội lên xe, Lâm An Bắc thích nhất là uy hiếp người khác, lúc một mình đối mặt với cô, anh luôn trái ngược với vẻ huyền bí kiêu ngạo thường ngày mà sử dụng đủ loại thủ đoạn hạ lưu, dù sao mọi việc anh muốn đều được như ý.

Công năng của xe thể thao rất tốt, chớp mắt một cái liền biến mất ở chỗ rẽ. Lâm An Bắc quay thẳng về nhà, hôm nay anh phải giải quyết rõ mọi việc tránh cho đêm dài lắm mộng.

Duẩn Vị ngoan ngoãn theo anh vào nhà, Lâm An Bắc ngồi trên ghế sofa, cầm lấy ảnh chụp tối qua vẫn còn để trên bàn trà.

"Giải thích đi."

"Cái này..."

Thực ra Duẩn Vị cũng không biết giải thích thế nào, Hàn Dịch là anh trai Hàn Tiêu, cô và Hàn Tiêu rất thân. Cũng mới chỉ gặp mặt Hàn Dịch mấy lần mà thôi, nhưng Hàn Dịch rất quan tâm cô. Chỉ là sau này giữa hai người xảy ra một số chuyện không vui, cô cho rằng sẽ không liên lạc nữa, nào biết Hàn Dịch lại đến thành phố A.

"Duẩn Vị, cơ hội chỉ có một lần."

Duẩn Vị ngồi vào bên cạnh anh, túm lấy cánh tay anh, sợ anh đợi một lúc tức giận lại đứng dậy đá cửa đi mất.

"Trước đây Hàn Dịch bảo em làm bạn gái anh ấy, em không đồng ý."

Lâm An Bắc nhìn chăm chăm cô, không tin chỉ có những thứ này: "Chỉ có như vậy?"

"Anh ta, anh ta từng nhốt em."

Trước đây lúc Hàn Dịch trở về Mỹ nhìn thấy Duẩn Vị liền rất quan tâm cô, mà anh ta là anh trai của bạn tốt, cô cũng không để ý chỉ coi anh ta là anh trai.

Sau đó Hàn Dịch bày tỏ với cô, cô từ chối, Hàn Dịch liền nhốt cô ở trong biệt thự của anh ta, cô làm loạn lên muốn tự sát, anh ta mới thả cô ra. Tiếp đó vì công ty ở trong nước, mà lại còn gặp phải nguy cơ tài chính cho nên Hàn Dịch về nước xử lý công chuyện của công ty. Anh ta rất ít khi về Mỹ, cũng từ đó hai người không còn liên lạc, Duẩn Vị nhân cơ hội này lặng lẽ trở về nước.

Thì ra là thế, hơn nữa Lâm An Bắc phát hiện bóng lưng cùng Duẩn Vị đi vào khách sạn kia chắc cũng là Hàn Dịch.

"Bên cạnh em còn có những thứ hoa hòe hoa sỏi nào ngày hôm nay khai báo hết ra đi."

Bây giờ Lâm An Bắc giống như một vị đế vương, cực kỳ có cảm giác vượt trội, ai bảo Duẩn Vị đi sai một bước trước, Duẩn Vị đành phải chịu đựng.

sau này sẽ từ từ trả lại hết cho anh.

Muốn nói những thứ hoa hòe hoa sói, hồng nhan tri kỷ bên cạnh này, tổng giám đốc Lâm của chúng ta tuyệt đối đếm ba ngày ba đêm cũng không hết, hơn nữa chuyện người trước ngã xuống người sau tiếp bước còn khối người. Cho nên không biết suy cho cùng là ai không có thái độ tự giác làm chồng.

"Em chỉ biết cái này, em không biết bọn họ ăn đầu thực quá tốt."

Chuyện này coi như là chấm dứt như vậy, bây giờ Duẩn Vị cũng không có ý định yêu cầu Lâm An Bắc bảo đảm cái gì, nhưng chính cô sẽ giữ gìn cuộc hôn nhân không dễ có này.

Bởi vì hiện nay ban ngày Duẩn Vị phải đi làm, kịch bản cũng chỉ có cuối tuần rảnh rỗi mới viết một chút, hơn nữa cô là người đặc biệt không thích vội vã, lúc nào có cảm hứng viết ra cái gì đó thì mới hài lòng.

Cô rất may mắn gặp một người trước giờ chưa từng thúc giục cô là Trần Cẩm Ngôn, chuyện của cô chị ấy cũng sẽ xử lý rất thỏa đáng cho cô, có thể coi như là người nhà yên tâm giao cho chị, hoàn toàn không cần cô phải lo lắng.

Trần Cẩm Ngôn gọi điện thoại cho cô, kịch bản mới của cô có người cảm thấy hứng thú, nếu như cô bằng lòng sẽ để cho cô đi tiếp xúc một chút.

"Chị xem rồi xử lý đi, trước đây đều là chị nói chuyện, em cũng không hiểu gì, chị quyết định là được rồi."

"Được rồi, chị gặp đối phương trước rồi thông báo lại cho em."

Thực ra bây giờ đối với thể loại phim đạo đức gia đình đạo diễn rất ít khi cảm thấy hứng thú, bởi vì khán giả không mua nó. Cộng thêm những bộ phim Hollywood sản xuất thâm nhập vào, vì vậy những thể loại phim này muốn có một phòng vé tốt thật không dễ dàng, cho nên không có mấy người sẵn lòng làm chuyện tốn sức không được cảm ơn này.

Mặt trời tháng mười hai nói về một người thứ ba có con với người khác và câu chuyện của một người đàn ông đã ly hôn, kết cục câu chuyện rất mơ hồ, để lại không gian cho khán giả phán đoán, bọn họ có thể cùng một chỗ hay là xoay người rồi đi.

Cô muốn diễn đạt một loại trạng thái tình cảm thực tế, cô lấy nguyên mẫu từ một cô gái đích thân trải qua mà cô biết ở Mỹ, tất nhiên thực tế cuộc sống giữa bọn họ rất hạnh phúc.

Mà kịch bản mới của cô vẫn chưa hoàn thành, nhưng cô mong muốn nhân vật trong kịch bản có một kết thúc tốt đẹp, giống như cuộc sống của cô.

Lâm An Bắc bắt đầu trở nên bẽ bội nhiều việc, bình thường đều là Duẩn Vị đã thức dậy mà đèn thư phòng vẫn còn đang sáng, hơn nữa số lần anh đến tập đoàn Bắc An cũng dần dần thường xuyên hơn, chỉ trừ lần đầu tiên, cho tới bây giờ đều là đến vội mà đi cũng vội, không nói câu nào với Duẩn Vị, hoàn toàn giống như người xa lạ.

Cuối tuần Duẩn Vị tự mình ăn ở bên ngoài vài thứ đồ tạp nham, dù sao Lâm An Bắc không ở nhà, cô cũng hiếm khi nổi lửa. Về nhà tắm xong liền nằm xuống ngủ, ngủ được hơn hai tiếng lúc thức dậy bên ngoài đã tối hẳn, lấy điện thoại dưới gối lên nhìn, phát hiện có mười mấy cuộc điện thoại gọi nhờ.

Trong đó có một cuộc là của Lâm An Bắc, nói đã đến Hồng Kông, còn hơn mười mấy cuộc toàn là của một dãy số có 5 số cuối xa lạ. Nhưng Duẩn Vị biết là ai, Hàn Dịch đặc biệt yêu thích 5 số này, bất kể là số điện thoại di động hay số biển xe đều là 5 số cuối như vậy. Có nên gọi lại hay không, vấn đề này thật đúng là nan giải.

Suy nghĩ một hồi vẫn là gọi lại: "Xin chào."

Bên kia đã kết nối nhưng lại không có người nói chuyện.

"Là Hàn tiên sinh phải không? Xin hỏi có chuyện gì không?" Duẩn Vị nói không chút tình cảm nào, giống như đối xử với người gọi nhầm số.

"Em đang ở đâu?" Ngay câu đầu tiên Hàn Dịch đã lạnh lùng hỏi.

"Ở nhà, em nói rồi em đã kết hôn." Trong lòng Duẩn Vị cười lạnh, chắc không định giam lỏng cô mấy ngày nữa chứ.

"Anh nói rồi anh không quan tâm."

"Hàn tiên sinh, em tin anh có thể tìm được một người tốt hơn em, mà em tự có định nghĩa hạnh phúc của riêng em. Em cảm ơn anh đã từng giúp em nhiều như vậy, nếu như có chỗ nào làm cho anh hiểu lầm xin anh hãy tha thứ cho."

Duẩn Vị không kiên nhẫn trả lời, xoẹt một cái cắt đứt điện thoại, đứng dậy đi ra cửa. Điện thoại của Sở Khuynh Thành bỗng nhiên reo lên, đúng lúc Duẩn Vị đang định tới buổi đầu giá làm cô hoảng sợ suýt chút nữa lăn từ trên cầu thang xuống.

"Alo."

"Duẩn tiểu thư, em thay một bộ quần áo cần mấy tiếng đồng hồ sao?"

"Em lập tức tới ngay."

"Đi thẳng tới khách sạn, buổi đấu giá còn nửa tiếng nữa là bắt đầu."

Dựa theo kế hoạch lúc trước, Tư Tuấn Tiêu mang theo Sở Khuynh Thành và quản lý bộ phận kế hoạch cùng đi đến buổi tiệc đấu giá tối nay. Duẫn Vĩ là theo tới đây hỗ trợ, cô cũng không biết vì sao Tư Tuấn Tiêu làm gì cũng mang cô theo, mà cũng không phân nhiệm vụ, chỉ gọi cô đến nhìn, trở về nộp một bản báo cáo là được.

Bởi vì biệt thự cách khách sạn Trì Vũ khá gần, hơn nữa cũng không phải trong giờ cao điểm cho nên Duẫn Vĩ rất nhanh đón xe đi tới địa điểm.

Các phòng tiệc trong Trì Vũ đều được đặt dùng hết cho buổi đấu giá đêm nay, cách giờ đấu giá chính thức bắt đầu còn mười phút, hội trường đã ngồi chật kín người mà vẫn còn có người lục tục đi vào.

Duẫn Vĩ đứng ở ngoài cửa chờ mấy người Tư Tuấn Tiêu, nhóm bốn người rất nhanh tìm được chỗ ngồi xuống. Duẫn Vĩ nhìn một vòng xung quanh, đều là những người ăn vận gọn gàng trên người đeo đầy vàng bạc, hơn nữa cô còn nhìn thấy Hàn Dịch, vội vàng cúi thấp đầu xuống, không ngờ anh ta cũng tới. Ngồi bên cạnh anh ta là một cô gái tóc búi cao tinh xảo, cúi đầu cùng anh ta trò chuyện cái gì đó.

Giống như là có linh tính, Hàn Dịch đột nhiên ngừng đầu nhìn thoáng qua bên này, Duẫn Vĩ vội vàng xoay đầu đi, anh ta giống như không phát hiện ra cái gì, nghiêng người tiếp tục trò chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14

Buổi bán đấu giá bắt đầu lúc bảy giờ đúng, vài món hàng đầu tiên đều là trang sức châu báu, rất nhiều người liên tiếp gõ bảng để tranh giành, thật sự là một cảnh tượng tranh cường đấu phú.

Thật ra thì Duẫn Vĩ vẫn không hiểu tập đoàn Bắc An tới tham dự buổi đấu giá như vậy để làm gì, tập đoàn chưa từng liên quan đến lĩnh vực châu báu thời cổ này, hơn nữa Tư Tuấn Tiêu cũng chưa gõ bảng lần nào.

Buổi đấu giá kết thúc, tập đoàn Bắc An mua được một khối ngọc với giá cực kì cao, hơn nữa đối thủ cạnh tranh còn là Hàn Dịch.

Khi nhìn hai bên liên tiếp gõ bảng, Duẫn Vĩ vốn tưởng rằng tập đoàn Bắc An thua chắc rồi, dù sao Hàn Dịch của thành phố G không phải là một tập đoàn mà năng lực của Bắc An có thể chống lại được.

Giá tiền từ giá khởi điểm 150 vạn tăng liên tục đến thời điểm hiện tại là 450 vạn, mà đối phương vẫn còn theo.

Duẫn Vĩ kéo kéo tay áo Sở Khuynh Thành, khó hiểu nhìn giám đốc Lý đang liên tiếp gõ bảng, "Chị Sở, nguồn gốc của khối ngọc đó từ đâu vậy?"

Lời giới thiệu vừa này cô cũng không chú ý, dù sao lúc vừa bắt đầu có rất nhiều người tranh giành, càng về sau cục diện chỉ còn tập đoàn Bắc An và Hàn Dịch đang giằng co, tất cả mọi người nhìn hai người như xem kịch vui, bởi vì người sáng suốt nhìn vào sẽ biết giá trị của khối ngọc kia chắc chắn không cao đến mức giá hiện tại.

"Ngọc trắng Dương Chi, tinh khiết nhẫn mịn, chứa am-phi-bon thấm thấu đến 99%, sắc trắng bóng bẩy như ẩn chứa ánh sáng, là bảo bối thời kỳ vua Thanh Càn Long."

"Không phải chỉ là một khối ngọc thôi sao, lại không thể làm cơm ăn, có cần đắt đến như vậy không?"

"Mấu chốt là ở chỗ giá trị ngầm mà nó mang lại."

Duẫn Vĩ còn chưa tốt nghiệp đã xuất ngoại, mấy năm nay vẫn luôn chăm sóc mẹ, đối với những cái này cô chưa từng tiếp xúc qua, cũng không hiểu lắm tại sao bọn họ lại làm như vậy, đành phải nghe theo phân phó của Tư Tuấn Tiêu, ghi chép lại khối ngọc qua ba lần tranh đấu mới giành được này.

Cuối cùng tập đoàn Bắc An giành được khối ngọc trắng Dương Chi với giá 655.2 vạn, bởi vì đối thủ là Hàn Dịch, hơn nữa giá bán đi lại cao, ngày hôm sau, tin tập đoàn Bắc An đánh bại Hàn Dịch, giành được ngọc trắng Dương Chi đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Tại cổng tập đoàn Bắc An, nhóm phóng viên truyền thông tụ tập càng nhiều, Tư Tuấn Tiêu vừa mới xuống lầu, bọn họ liền vây quanh như ong vỡ tổ, may mắn đã bị bảo vệ kịp thời ngăn lại.

"Tổng giám đốc Tư, xin anh nói một chút về phương hướng phát triển của tập đoàn Bắc An trong tương lai?"

"Xin hỏi một chút tập đoàn Bắc An tại sao lại mua ngọc trắng Dương Chi với giá rất cao, có phải có tính toán gì hay không?"



Từng một từng một câu hỏi sắc bén được đặt ra, đều vây quanh về buổi đầu giá tới qua của tập đoàn Bắc An, Duẩn Vị nhìn thấy tình hình như thế, sợ tới mức đã chuẩn bằng cửa khác từ lâu, cô không muốn mình bị đăng lên đầu trang báo.

Những ngày ở nhà một mình, vốn dĩ cô đã quen rồi, nhưng mấy tháng ở chung với Lâm An Bắc, trở về thấy phòng ốc trống rỗng, ngược lại cảm thấy không quen.

Duẩn Vị cười cười tự giễu, xem ra con người thật đúng là không có thói quen, thói quen nhiều năm chỉ vì mấy tháng đã trở nên khó thích ứng trở lại.

Mở cửa, cô quét tước nhà cửa một phen, tự nấu hai món đơn giản, gọi điện thoại cho Lâm An Chính.

"Anh không về ăn cơm sao?"

Hình như Lâm An Chính rất bận, trong điện thoại còn nghe thấy tiếng lật giấy sột soạt, "Không có thời gian, em ăn trước đi."

Duẩn Vị bĩu môi, tự mình xới chén cơm, hai món vừa mới nấu, có thể là đói bụng thật rồi, nên cảm thấy tối nay thức ăn ngon lạ kì.

Có vẻ như gần đây Lâm An Chính rất bận, căn bản không ăn cơm ở nhà, lúc về nhà đã là nửa đêm, sáng sớm hôm sau liền ra khỏi cửa, còn bận rộn hơn cả Lâm An Bắc.

Ăn cơm xong, cô dọn dẹp phòng bếp, đứng trong phòng khách rộng lớn, Duẩn Vị đột nhiên cảm thấy rất mờ mịt, không biết mình nên làm gì, trước kia là Lâm An Bắc làm việc trong thư phòng, cô ngồi trên ghế sofa ôm máy tính gỗ chữ, TV đang chiếu bộ phim thần tượng nhằm chán, thỉnh thoảng cô giương mắt xem một chút.

Nhìn nhìn xung quanh, không nhiễm một hạt bụi, không cần dọn dẹp gì nữa, cô tự rót cho mình một ly trà sữa, ôm máy tính bắt đầu gõ chữ.

Trong trí nhớ của cô, chưa từng tồn tại một người cha, từ lúc cô bắt đầu nhận thức, đều là mẹ chăm sóc cô, mặc quần áo cho cô, thắt tóc đẹp cho cô, đưa cô đến trường.

Khi đó mẹ cô đang làm ở tiết mục giải trí tại một đài truyền hình, thường xuyên về muộn, hơn nữa xung quanh hàng xóm đều xa lạ, bởi vì hai người họ mới chuyển nhà.

Cô nhớ mang máng ban đầu nhà ở rất to, chỉ có hai người là mẹ và cô ở, có lúc đứng ở phòng khách gọi mẹ còn có tiếng vọng lại mơ hồ, khi đó cô có thể thấp thoáng nhận thấy được mình không giống với con của những gia đình khác, cho nên cô chưa bao giờ hỏi về ba, cũng có thể là không biết có tồn tại một người gọi là ba hay không.

Khi đó cuộc sống của hai người họ thật yên bình, mặc dù có lúc mẹ len lén rơi lệ, nhưng ngày hôm sau mẹ sẽ cười tươi với cô như bình thường, tết cho cô đủ kiểu tóc đẹp.

"Tiểu Vị nhà ta thật xinh xắn."

Mỗi lần mẹ khen cô, cô đều ngẩng đầu nhìn mẹ cười ha ha, mẹ cũng nhìn cô cười, nhưng cười cười rồi từng giọt từng giọt lệ trong mắt bà rơi xuống, ướt đầm cả khuôn mặt xinh đẹp.

Khi đó cô rất sợ, cho là mình làm mẹ buồn, cô sẽ ôm chân mẹ khóc lóc, "Mẹ ơi, mẹ ơi"

Cho đến một ngày, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ, cô mặc chiếc váy công chúa mẹ mới mua cho, màu hồng, màu mà đa số con gái đều thích, hai bím tóc tết cao, mẹ cũng trang diện thật xinh đẹp, hình như là từ tối hôm qua trở về đã rất vui, khoe mắt đuôi mày đều là ý cười, sáng sớm hôm sau đã rời giường nấu bữa sáng cho cô.

Ăn cơm xong mẹ đưa cô đến trường, mới vừa xuống lầu liền bị nhiều người vây quanh; đèn flash, micro, máy ảnh; còn có nhiều người cả nam lẫn nữ không nhìn rõ mặt mũi, tiếng cười cợt đầy cả mảng nhĩ của cô.

Cô được mẹ ôm vào ngực, đầu đặt trước ngực mẹ, một tay mẹ bịt tai cô, khó khăn đi về phía trước.

Ngày hôm sau hai người họ liền chuyển đến căn khác mà lúc ấy Duẩn Vị thấy nó thật nhỏ hẹp và cũ nát, không có thang máy, nhưng vừa đến giờ ăn cơm sẽ ngửi thấy được mùi thơm đồ ăn của các hộ khác, hơn nữa ra khỏi nhà gặp hàng xóm trên đường, cũng sẽ có người thân thiết chào hỏi.

Những ngày dời nhà ở sang nơi mới hẳn là những ngày tháng vui vẻ nhất của Duẩn Vị, bởi vì mẹ không hề về muộn nữa, giúp cô chuyển trường, mỗi ngày đều đúng giờ đưa cô đến trường rồi đón cô về, mỗi ngày nấu cho cô rất nhiều món ngon, khi đó Duẩn Vị thật sự cảm thấy mùi vị hạnh phúc tràn ngập cả căn phòng nhỏ, nhẹ nhàng hít thở cũng cảm thấy hương thơm động lòng người.

"Mẹ"

Duẩn Vị không tự chủ ni non ra tiếng, nước mắt đọng trên khuôn mặt sạch sẽ, rơi trên bàn phím laptop, rồi dọc theo khe hở chậm chậm thấm vào trong, tựa như nỗi nhớ nhung đang gặm nhấm cả trái tim cô.

Bởi vì không có cảm hứng gì, Duẩn Vị đã lên giường ngủ từ sớm, vốn dĩ không có thói quen ngủ sớm, lăn qua lộn lại hơn một tiếng sau vẫn không ngủ được, cô đành bò dậy, cầm điện thoại lên bắt đầu quấy rầy người nào đó, dù sao trước kia anh cũng thường làm như vậy.

Điện thoại vừa mới thông đã được bắt máy ngay, Duẩn Vị cũng không ngờ anh sẽ bắt máy nhanh như vậy, nhất thời không biết mở miệng làm sao, ú ớ nửa ngày chỉ hỏi một câu, "Anh ăn cơm chưa?"

"Ý em là cơm sáng hay cơm trưa?"

Bởi vì bây giờ đã là rạng sáng, An Bắc cũng biết cô đang tìm chuyện để nói, nhưng không hiểu sao anh rất muốn trêu chọc cô, nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, dáng vẻ lắp ba lắp bắp khiến anh cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Duẩn Vị nhắm mắt, tại sao mỗi lần cô mở miệng đều lộ vẻ ngốc nghếch như vậy chứ? Nhưng nếu cô không chủ động gọi điện thoại, chờ Lâm An Bắc gọi thì không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào.

Thật ra cũng chỉ mới mấy tiếng không gặp, nhưng Duẩn Vị đã cảm thấy mình bắt đầu nhớ anh rồi, dù sao ngày mai là Chủ nhật, ý tưởng điên rồ đó trong lòng cô càng lúc càng lớn, nhanh chóng lan tràn trong tim.

"Lâm An Bắc."

"Sao?" An Bắc đột nhiên bị cô kêu tên làm sợ hãi, không phải là thẹn quá thành giận chứ?

"Ngày mai là Chủ nhật."

"Cho nên?"

"Em đến Hồng Kông gặp anh nhé?"

"Đừng làm rộn, ngày mai anh về rồi, em nghỉ ngơi cho tốt đi."

"Lâm An Bắc."

"Lại sao nữa?"

"Em nhớ anh lắm."

Lâm An Bắc sững sốt, đợi đến lúc muốn trả lời lại thì điện thoại đã truyền đến tiếng tút tút máy bận, cô gái kia hẳn là lấy bao nhiêu dũng khí mới nói ra được những lời này.

Duẩn Vị cúp điện thoại rồi mới cảm thấy hai má nóng bừng, những lời này thực là từ trong miệng cô nói ra ư? Cô thế mà lại làm ra hành động mà bản thân luôn cho là "mất trí" như vậy.

Không được không được, vẫn là lên giường ngủ tốt hơn, những lúc tỉnh táo thật vô cùng khó khăn, bởi vì luôn không nhịn được mà nhớ đến ai kia.

Lâm An Bắc trở về vào khuya Chủ nhật, Lâm An Chính ba ngày hai bữa không về nhà, Duẩn Vị không biết anh đang bận chuyện công việc hay là đã trở về nhà họ Lâm, dù sao thỉnh thoảng sẽ thấy anh xuất hiện một lần, thật là xuất quỷ nhập thần.

Lưu Nham đưa Lâm An Bắc tới cửa thì trở về, anh vừa đi công tác về, phải nghỉ ngơi hai ngày, đúng lúc có thể đến Bắc Kinh gặp người nào đó một chút, bằng không cô lại là chỗ chực khóc chỉ vào mũi anh kể khổ.

Lâm An Bắc mệt mỏi đi vào nhà, ngoài cánh cửa đen, ngọn đèn trên tường phát ra ánh sáng mờ nhạt, đèn các phòng đều bị tắt tối sầm, trong phòng không mở điều hòa, không có nóng bức của ban ngày, ánh trăng chiếu lên cây cỏ ngoài ban công, gió đêm thổi qua cửa sổ đang mở lớn, còn có thoang thoảng mùi vị ban đêm.

Mãi đến hôm nay, Lâm An Bắc vẫn chưa quen với cảm giác có người đợi mình về nhà, hàng ngày có người vương bận trong tim, nên theo thói quen muốn ấn công tắc mở đèn, quay đầu lại nhìn thấy Duẩn Vị đang cuộn một góc trên ghế sofa, cuối cùng, anh buông hành lý trong tay, cẩn thận đi tới trước mặt cô.

Từ trên cao nhìn xuống cơ thể cuộn tròn nhỏ nhoi kia, vì không mở điều hòa, vài sợi tóc trên trán đã hơi ướt, cái trán đầy đặn trắng nõn đang cúi xuống, cánh mũi xinh xinh cũng lấm lấm mồ hôi, trông giống như đứa bé đang chìm trong nước, thật đáng thương.

Duẩn Vị bị ngộp mà tỉnh dậy, cái cảm giác sắp hít thở không thông mà chết đó, làm cô bừng tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Lỗ mũi bị ai nắm không thể hô hấp, muốn mở miệng ra thở một chút, nhưng không những không được như ý, ngược lại khiến vật lạ thừa dịp tiến vào, cạy hàm răng cô ra, cả đôi môi bị hôn, cảm thấy toàn bộ lưỡi đều tê dại.

Lâm An Bắc hôn lên môi cô, mới đầu là lực nhẹ, nhẹ nhàng liếm hôn, thật chậm rãi, rồi thuận theo nụ hôn sâu trở nên hứng thú.

Vốn chỉ muốn hôn cô một chút, thế nhưng một khi bắt đầu sẽ không dừng lại được, mùi vị ngọt ngào ngon miệng kia, khiến người ta muốn ngừng mà không được, xem ra nhất định phải đánh thức cô rồi.

## Chương 15

"Ông xã?" Dẫn Vị khó khăn mở hai mắt đang mờ mịt, kinh ngạc nhìn Lâm An Bắc đang không ngừng liếm mặt cô, không phải anh nói sáng mai mới có thể trở về sao, hiện tại có tính là ngạc nhiên không?

"Xuyt" Lâm An Bắc ngăn lại động tác muốn ngời dậy của cô, một tay ôm đầu gối của cô, một tay đặt dưới eo cô, ôm ngang cô lên, còn mình ngồi trên ghế sa lon, khiến Dẫn Vị dạng chân ngồi trên thất lưng anh, sau đó tiếp tục hôn khoe môi cô rồi xuống cằm.

"Đừng làm rộn nữa, trẻ thể này rồi"

Ý của Dẫn Vị là đêm khuya trẻ như vậy anh lại trở về gấp, nên chắc anh mệt rồi, nào biết Lâm An Bắc lại hiểu sai ý cô, khẽ cười đáp lại, "Ừ, quả thực rất chậm\*."

(\*từ gốc 晚 trong bản tiếng Trung có 2 nghĩa là chậm hoặc muộn, tối, trẻ)

Trong lúc nói chuyện hai bàn tay còn chui vào vạt áo của cô, vuốt ve khắp nơi.

"Đừng làm rộn"

Dẫn Vị khẽ đẩy vai anh một cái, muốn mượn lực đứng dậy, nào ngờ toàn thân đã sớm vô lực, lập tức ngồi lại lên thất lưng anh, khiến Lâm An Bắc cười ha ha.

Lâm An Bắc cũng không dùng lực, thoải mái tựa vào lưng ghế sa lon, hai chân tự nhiên duỗi thẳng phía trước, tay trái ấn đầu buộc cô khom người xuống, tay phải véo nhẹ mặt cô, đầu lưỡi mạnh mẽ vươn tới ép cô mở miệng, đảo qua mỗi một chiếc răng, lại cuốn lấy cái lưỡi đang muốn trốn tránh của cô, hung hăng hôn, khuấy động mút vào.

"Ừm ừm"

Hai tay Dẫn Vị đẩy vai Lâm An Bắc, thân thể uốn éo, kiếp này anh là người đàn ông duy nhất của cô, nằm sâu trong tim cô từ lâu, thêm vài ngày không gặp, rõ ràng cô không có năng lực chống cự đối với anh, nhưng cô cảm thấy cả đêm anh trở về vội vàng, vẫn nên nghỉ ngơi trước.

Nhưng cô bị anh ấn đầu xuống, ma sát khiến cơ thể hai người dần nóng lên, hơn nữa đầu lưỡi bị anh ra sức mút vào, hoàn toàn không thể thoát khỏi phạm vi vòng tay của anh, Dẫn Vị giầy giụa từ từ dần trở nên vô lực, hai tay đặt trên vai Lâm An Bắc, bị cuốn vào mà không hề hay biết, tự giác bắt đầu đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh.

Lâm An Bắc phát hiện Dẫn Vị phối hợp với mình, liền buông lỏng tay phải như xiềng xích trên mặt cô, từ từ dời xuống dọc theo đường cong cơ thể của cô, cách áo ngủ tơ lụa mỏng manh, dừng tại hai khối đầy đặn trước ngực, nhẹ nhàng dùng sức nắn bóp, sau đó từ từ đưa bàn tay đặt trên cái bụng bằng phẳng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Dẫn Vị cảm thấy tay Lâm An Bắc vẫn tiếp tục dời xuống, men theo bụng đi thẳng xuống dưới, tháo dây buộc bên hông ra, bàn tay mang theo sức nóng liền chen vào.

"Đừng như vậy"

Lời nói của Dẫn Vị không biết là phản kháng hay là rên rỉ, lần nữa bị Lâm An Bắc ngăn lại tiếng thét, chỉ có thể phối hợp với ngón tay của anh, khẽ vịn vẹo eo.

Lâm An Bắc chậm rãi chuyển động cơ thể, xoay người Dẫn Vị đặt ngang trên ghế sa lon, ngay sau đó anh liền đề lên, liếm láp tai cô, tay phải anh vuốt ve mái tóc cô, tay trái dịu dàng vuốt ve giữa mông và đầu gối của cô, "Bà xã, ông xã có làm em thoải mái không?"

"Ừ" Dẫn Vị cắn môi, hai tay nắm tóc anh, vô thức làm bầm, nhắm mắt lại, cảm giác đầu lưỡi của chồng mình lướt qua da thịt làm cô say mê.

Lâm An Bắc thấy Dẫn Vị đã hoàn toàn rơi vào trạng thái mà anh muốn, thật đúng là tiểu biệt thắng tân hôn, Dẫn Vị luôn luôn ngại ngùng xấu hổ đối với chuyện này cũng có thể biến thành người khác.

Nghĩ đến trước kia khi "yêu", cô sẽ không bao giờ mở miệng nói một chữ, mím chặt môi, một tay che mắt, bất kể anh trêu chọc thế nào, thì cô có đánh chết cũng không muốn kêu lên một tiếng, hoặc là trợn mắt liếc anh một cái.

Nhưng bây giờ, cô thật sự thay đổi rất nhiều, sau khi về nước, số lần "yêu" không nhiều lắm nhưng có thể thấy rõ cô có thay đổi đối với chuyện này.

Anh chưa bao giờ hỏi cô mấy năm nay có quen bạn trai không, anh tin chỉ cần anh muốn biết, toàn bộ mọi chuyện của cô khi ở Mỹ sẽ phơi ra trước mặt anh, nhưng anh không muốn làm như vậy.

Nếu như có một ngày, anh dùng quan hệ để điều tra cô thật, như vậy thì, ở trong lòng anh cô đã không còn ý nghĩa gì.

Nhưng nghĩ đến nếu như có một người như vậy tại đất nước xa lạ đó, đã từng dạy cô như thế này, khiến cô thay đổi thái độ với chuyện ấy, khiến cô hưởng thụ, trong lòng anh liền tức giận không chịu được.

Phản ứng cơ thể phản ánh tâm tình trong lòng, Lâm An Bắc luồn tay vào, tách hai cánh hoa khẽ ái ra, hai ngón tay dễ dàng tìm được nơi đó, chìa khóa tiến vào ổ khóa một cách hoàn mỹ. (khúc này có tả âm thanh nữa mình thấy thô quá nên cắt phẳng đi rồi @@)

Quả nhiên nơi đó đã là một vùng lầy, móng tay của anh bắt đầu nhẹ nhàng cạo thành thịt mềm mại.

"Ách"

Mông Dẫn Vị thít chặt theo động tác tay của Lâm An Bắc, buông lỏng, rồi lại thít chặt. Đôi tay dòi đến đặt trên lưng anh, tám ngón tay thon dài không để móng cào một cách vô dụng, muốn nhờ động tác này để thả lỏng một chút.

"Ông xã"

"Cởi ra."

Lâm An Bắc cầm hai tay trên lưng mình của Dẫn Vị xuống, đặt trên khóa cài dây nịt, hai mắt tràn đầy ngọn lửa dục vọng đang cháy, trán cũng lấm lấm mồ hôi.

Dẫn Vị cuống đến phát khóc, dây nịt gì mà khó tháo như vậy?

"Không tháo được"

Nhìn cô luống cuống tay chân nửa ngày trời, bàn tay nhỏ bé trắng trẻo bị then cài kim loại ma sát đến đỏ lên, đáng vẻ rõ ràng là không hề có kinh nghiệm, cuối cùng Lâm An Bắc mới bỏ qua cho cô, tự mình ra tay cởi trói buộc trên người ra một cách thuần thực, chỉ lát sau đã đổi mặt cùng cô.

Lâm An Bắc quý gối giữa hai chân Dẫn Vị, đỉnh đầu đặt tại động khẩu đang không ngừng tiết ra mật ngọt, hai tay nắm nụ hoa trước ngực đã đứng sững của cô.

"Nhìn anh"

"Không muốn" Dẫn Vị phản xạ có điều kiện nhắm chặt hai mắt, cơ thể nằm phía dưới anh không ngừng vận vẹo đã phiếm hồng.

"Không mở mắt anh sẽ không vào."

"Anh" Ánh mắt Dẫn Vị trốn tránh, ai oán nhìn Lâm An Bắc, tại sao người đàn ông này có thể lưu manh như vậy?

"Vậy anh xuống đi."

"Chắc chắn?"

"Chắc chắn và khẳng định, dứt."

Dẫn Vị tức giận thật rồi, giống như con mèo con phát điên, hai tay hai chân vung loạn phía dưới Lâm An Bắc.

Khỏe miệng Lâm An Bắc chứa đựng nụ cười thỏa mãn, nhìn cô vùng vẫy mệt rồi, mới đề lên người cô một cái, ngậm cái miệng nhỏ nhắn đang lăm nhăm của cô, điên cuồng mút vào nước miếng ngọt ngào từ miệng cô, đồng thời dùng khuỷu tay khác đè lại đầu gối đang ngo nguậy của cô, hai tay dùng sức vuốt ve cô bộ ngực xinh đẹp, thân dưới tiến lên phía trước, vật tượng trưng của đàn ông liền hung hăng đâm vào lối đi ẩm ướt.

Sáng sớm hôm sau Dẫn Vị bị đồng hồ báo thức đánh thức, mơ mơ màng màng tắt đồng hồ, lật người, bắt ngờ cảm giác thật ấm áp.

Lúc này Dẫn Vị mới kịp phản ứng, tối hôm qua anh về rồi.

Hôm nay là Thứ hai, đành phải bỏ dậy mặc quần áo làm bữa sáng, còn phải đến công ty.

Lâm An Bắc ngủ cực kì sâu, tiếng Dẫn Vị rời giường soạt soạt cũng không đánh thức anh, xem ra là rất mệt mỏi.

Cũng đúng, lộ trình làm việc cả tuần, bị kẻ biến thái nào đó ép lại còn hai ngày, không riêng gì anh, Luru Nham cũng sắp điên rồi, còn ngồi máy bay bay về Bắc Kinh suốt đêm.

Đối với người vốn một tuần lễ sau mới về, đột nhiên xuất hiện trước mặt mình như vậy, cho dù là ba giờ sáng, Tân Minh cũng không nhận được vui vẻ kêu to, may là nhà đơn, bằng không thể nào cũng bị khiếu nại.

"Aaa ông xã"

Luru Nham bắt đầu đi để hành lý trong tay sang một bên, hai tay Tân Minh vừa chạm đã hết như bạch tuộc nhảy lên người anh, "Nhỏ giọng một chút, không sợ bị khiêu nài sao."

"Ồ ồ ồ, đúng, mẹ vẫn còn ngủ bên trong đấy."

Hai tay Luru Nham tách chân cô ra, hành lý bị anh đặt trước cửa, một chân đóng cửa lại, ôm cô về phòng.

"Mẹ em tới rồi?"

"Đúng vậy, anh lại không có ở đây, bà lo cho em, cho nên tới đây ở hai ngày."

"Cũng đúng, tính em cầu thả, con có ngoan không?"

Luru Nham cẩn thận đặt cô lên giường, có thai mới ba tháng nên vẫn chưa rõ lắm, nhưng trợ lý Luru là ông bố đúng chuẩn, đã sớm cấy quyền thiên vị, lợi dụng chức vụ có khác, phê bình vợ mình là giả, ngoài việc nghi sinh dưỡng thai là giả, còn có đủ loại làm giả trong vài năm sau đều lần lượt sửa lại hết.

Dù sao không ai dám có ý kiến, bao gồm cả ông chủ Lâm An Bắc.

"Con nhớ anh đó, anh không ở bên cạnh con, cho nên con lúc nào cũng hành hạ em "

Tân Minh giọng điệu oán trách, nhưng trên mặt lại là nụ cười sáng lạn, Luru Nham ngồi xổm trước mặt cô, hai tay cô thì vòng qua cổ anh, ôm anh, nghe thấy hô hấp giữa hai người, liên tục can rờ trên mặt anh.

Bác sĩ đã nói, trước ba tháng và sau ba tháng không nên sinh hoạt vợ chồng, người đàn ông vốn đã kìm nén đến khó chịu, còn tạm xa cách thời gian qua, trong bụng vọt lên dục hòa vừa nhanh lại mãnh liệt.

"Đừng làm rộn!"

Luru Nham lấy hai cánh tay trên cổ mình ra, bế cô lên giường, đắp kín mền cho cô, giọng nói đã có chút khàn khàn khó giấu, xoay người cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, Tân Minh bị bung bít ở trong chăn, lộ ra nửa cái đầu, cười nham nhở rất vui vẻ vì thực hiện được mưu kế.

Xem ra, chỉ có thể để ông xã tui thân dùng tay phải của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16

Lâm An Bắc nghỉ ngơi vài ngày liên tiếp, mỗi ngày đều nhàn nhã ở nhà xem báo uống trà, không chỉ có Lâm An Chính đồ mắt hờ hết không công bằng, ngay cả Duẩn Vị thường ngày ít nói cũng bắt đầu ghen tị với anh, anh thật là có chút quá nhàn nhã.

Mặc dù anh không đến công ty, nhưng Duẩn Vị vẫn thường xuyên gặp được bóng dáng của Thân Kính, bởi vì mấy ngày nay cô ấy đều đến nhà đưa văn kiện, sau đó buổi chiều lại lấy về.

Mới sáng sớm hôm nay cô ấy lại đến, Duẩn Vị mở cửa cho cô, Lâm An Bắc và Lâm An Chính đều còn đang nghỉ ngơi trên lầu, trong phòng rất yên tĩnh.

"Vào trước đi, anh ấy vẫn đang ngủ."

Thân Kính thay giày vào nhà, đặt một chồng tài liệu lớn trong tay lên bàn làm việc của Lâm An Bắc trong thư phòng, lúc đi ra Duẩn Vị đang bụng một ly sữa nóng đến.

"Tối đây cùng nhau ăn chút đi, nấu nhiều lắm."

Đừng nói, sáng sớm rời giường, thật có hơi đói bụng, vì cô gái nhỏ trước mắt này, cô đã hy sinh bao nhiêu chỉ có Lâm An Bắc biết, cho nên anh mới dùng từng việc thỉnh thoảng cô cố tình gây sự.

"Là cô tự nấu?"

Duẩn Vị đem sandwich chuẩn bị xong đặt trước mặt cô, rửa tay rồi ngồi đối diện cô, cầm sữa tươi lên uống một ngụm lớn trước.

"Đúng vậy, thích thì ăn nhiều một chút."

"Ừ, cảm ơn."

Thân Kính không biết nấu cơm, ở nhà đều do người nọ làm, anh ấy không có ở nhà thì cô ra ngoài ăn hoặc gọi đồ ăn bên ngoài, dù sao thì cô kiên quyết sẽ không tự mình nấu, bị nói rất nhiều lần, trong nhà sách dạy nấu ăn cũng đã chất thành núi nhỏ, nhưng có đánh chết cô vẫn không học.

Bởi vì cô rất hưởng thụ thức ăn người khác nấu.

Ăn bữa sáng xong, Thân Kính tiện thể chào Duẩn Vị rồi đến công ty, cho nên cô mới đến sớm như vậy, không cần phải lo lắng chạy đi quét thẻ\*, có thể nói từ ngày đầu tiên ra, đây là lần duy nhất mà cô bình tĩnh thông dong đi quét thẻ.

(\*cho những bạn chưa biết, quét thẻ là hình thức trong một công ty, nv đến công ty hay tan sở đều quét thẻ để xác nhận hôm nay mình đi làm cũng như cấp trên kiểm soát được nv có đi làm đúng giờ không)

Sở Khuynh Thành đến rồi, đang cúi đầu sắp xếp lại tài liệu, thấy Duẩn Vị đi tới, tiện tay đưa văn kiện trong tay cho cô, "Cái này, em sắp xếp xong rồi giao cho Tổng giám đốc."

Duẩn Vị bữu môi nhận lấy, không dám nói Sở Khuynh Thành, bây giờ vẫn chưa tới giờ làm việc đâu, không phải ai cũng như chị, nguyên ý vì công ty làm trâu làm ngựa.

Lại nói cô chỉ là một đỉnh ốc nhỏ tầm thường trong công ty, làm sao giống công thần lập quốc, luôn luôn sẵn sàng hết lòng hết sức dâng hiến cả đời vì công ty được?

Hiện tại Duẩn Vị vẫn chưa đến làm tại Bộ tài nguyên nhân lực, mà vẫn ở lại Bộ thư ký, toàn bộ công việc đều do Sở Khuynh Thành phân phó, về cơ bản từ lúc cô bắt đầu đến công ty, cho đến lúc tan tầm, có rất ít thời gian nhàn rỗi, có lúc cũng không kịp ăn cơm trưa, đành phải dùng bữa trong văn phòng.

Nhưng lợi ích của việc này chính là, trình độ của cô trong công ty đã lên rất nhanh, có nhiều chỗ thiếu sót, Sở Khuynh Thành sẽ kịp thời chỉ cho cô hoặc dạy cô làm thế nào, dĩ nhiên, bằng cách thức chỉ đạo rít gào sở trường của Sở đại mỹ nữ.

Thậm chí có khi Tư Tuấn Tiêu tự mình dạy cô, mỗi lần đều khiến cô lo sợ trong lòng, không dám thở mạnh, sợ không cẩn thận sẽ đắc tội với cấp trên nghiêm túc kín kẽ này.

Cả công ty cũng chỉ có Sở Khuynh Thành dám đối nghịch với anh, ai biết người ta là người một nhà chứ, cho dù bị uất ức, về nhà lập tức có thể tìm về vùng đất của mình.

Duẩn Vị mở xấp văn kiện ra, ảnh của Hàn Định rất rõ nét liền đập vào mắt, phía dưới là chồng giấy thật dày, tất cả đều là thông tin cá nhân của anh ta, xem ra, tin đồn Hàn Định của thành phố G chuẩn bị đầu tư vào tập đoàn Bắc An cũng không phải không có căn cứ.

Duẩn Vị cau mày khó hiểu, Hàn Định tham gia bỏ vốn đầu tư cô có thể hiểu được, dù sao anh ta là một thương nhân, đặc điểm chung của thương nhân chính là coi trọng lợi ích, tiền đồ phát triển của tập đoàn Bắc An rất rộng lớn, bây giờ đầu tư vào cũng không bị chỉ trích nhiều.

Nhưng Lâm An Bắc cũng xen vào đó, lại muốn náo loạn gì đây?

Một chồng phía dưới là tư liệu của Lâm An Bắc, xem ra công ty dự định thăm dò hai người này trước.

Duẩn Vị vừa sắp xếp tư liệu, vừa lưu ý tin tức của hai người.

Thì ra Hàn Định đã kết hôn rồi, nhưng đối phương là ai thì tài liệu không nói rõ, hơn nữa còn có đứa con gái hai tuổi. Cái tin này giống như quả bom hạng nặng, khiến đầu óc Duẩn Vị nổ tung.

Nếu đã kết hôn rồi, vậy anh ta còn nhiều lần tìm cô làm phiền là tại sao?

Nhưng những người không quan trọng có thể không quan tâm, Lâm An Bắc cũng quá đáng thật, tư liệu của anh thế mà lại là chưa kết hôn, cũng không biết là thám tử nào thu thập tin tức, thật quá nghiệp dư.

Sở hồng trong nhà bị cô cắt gấu kĩ càng, thế mà bên ngoài Lâm An Bắc lại giả làm trai chưa vợ? Không biết mỗi ngày có bao nhiêu cô nàng ảo tưởng có thể chui vào quần tây của anh.

Tên đàn ông chết tiệt, sổ sách này ta nhớ kĩ.

Đúng giờ Duẩn Vị tan việc, tình cờ gặp Trần Cẩm Ngôn ngoài cổng công ty.

"Tại sao chị lại tới đây?"

"Thấy em gần đây biến thành gái nhà lành rồi, chị không thể làm gì khác hơn là tới cửa bắt người."

"Đi chết đi." Duẩn Vị lên xe Trần Cẩm Ngôn, hai người đến quán cà phê gần đó.

Duẩn Vị gọi một ly nước, bây giờ cô tránh tất cả những thứ có chứa cà phê, cho nên cũng tận lực tránh phải nhìn thấy món đồ kia.

"Có chuyện gì thì gọi điện cho em, em đến thẳng đó là được rồi, cần gì cố ý đi một chuyến."

"Không phải sợ làm trễ nãi công việc của em sao, dù sao gần đây chị tương đối rảnh rỗi."

Một năm 356 ngày, Trần Cẩm Ngôn cũng không có mấy ngày nghỉ ngơi, một người bận bù đầu như thế mà lại nói mình rảnh rang, cũng kì lạ quá đi?

"Chị không có chuyện gì chứ?"

Trần Cẩm Ngôn nắm lấy cánh tay đang vươn ra của Duẩn Vị, "Nhìn chị giống như có chuyện gì lắm sao? Yên tâm, rất bình thường."

"Không đúng, tòa soạn đóng cửa rồi?"

"Miệng quạ đen, đóng cửa rồi cũng không có lợi cho em, nói chuyện để nghe một chút sẽ chết sao."

"Chị, nói thật đi, chị và chồng chị cãi nhau à?"

"Cũng không phải là người yêu nồng nhiệt thời trẻ, còn cãi vã gì chứ." Trần Cẩm Ngôn thế mà lại làm ra bộ dáng then thùng khác thường, khẽ vén tóc ra sau tai, mắc cỡ nói, "Tụi chị sắp có con rồi."

Duẩn Vị sững sờ tại chỗ, trên thế giới này không có người nào nghe những lời này mà hưng phấn bằng cô, hai năm rồi, rốt cuộc chị ấy có thể thoát khỏi đoạn bóng ma kia rồi sao?

Duẩn Vị áy náy cúi đầu, "Chị, thật xin lỗi."

Trần Cẩm Ngôn mắt húng, bóp lên đầu Duẩn Vị một cái, tính tình nóng nảy trước kia của Trần Cẩm Ngôn hình như lại trở về rồi, "Nói cái gì vậy, toàn nói những lời chị không thích nghe nhất."

Duẩn Vị cũng hiểu Trần Cẩm Ngôn không muốn cô áy náy, kiếp này chuyện cô hối hận nhất chính là lần tùy hứng hai năm về trước, mang đến cho Trần Cẩm Ngôn và Quý Minh Vũ đau đớn không thể phai mờ, còn có đứa bé còn chưa ra đời đã ra đi, còn chưa kịp nhìn thấy thế giới phức tạp này, nghe ba mẹ kêu một tiếng bảo bối, cứ như vậy bỏ mọi người mà rời đi.

"Hôm nay tìm em chủ yếu là vì kịch bản kia của em, có người nhận rồi."

"Ai vậy?"

"Vẫn đang thương lượng, nhưng cơ hội rất lớn, cũng rất gấp rút, cho nên nói để em chuẩn bị tâm lý thật tốt, có thể phải thúc em viết kịch bản."

"Em cũng sắp hoàn thành rồi, có điều phần kết vẫn còn rối rắm không biết viết thế nào cho hay."

"Lâu rồi không cùng nhau đi dạo phố, hôm nay có thể tạm thời vứt bỏ chồng em, đi dạo với chị một chút không?"

"Không thể." Duẩn Vị đứng lên, kéo tay Trần Cẩm Ngôn nói, "Đi thôi, bây giờ chồng đối với chị cũng không quan trọng."

Hai người đi dạo một vòng khu mua sắm Trì Vũ, ngồi nghỉ ngơi ở quán cà phê trên lầu hai.

"Chị, trước khi sinh con cần phải hợp pháp hóa một tý đúng không?"

"Không cần."

Đây là logic gì đây? "Tại sao chứ?"

"Không muốn kết hôn, cứ như bây giờ là tốt rồi."

"Chồng chị đồng ý?"

Theo Duẩn Vị biết, Quý Minh Vũ muốn kết hôn hơn ai hết, không hợp pháp hóa thân phận của mình, nội tâm anh sẽ pháp phùng lo sợ, luôn thấy không yên, cho dù Trần Cẩm Ngôn đồng ý có con.

"Lúc nào thì đến phiên anh ấy đồng ý?"

Đối với Trần Cẩm Ngôn nhanh nhẹn dũng mãnh, Duẩn Vị chỉ có thể tỏ vẻ vô cùng sùng bái. Lúc đưa Duẩn Vị trở về, bỏ lại một cái xe liền dừng bên ngoài sân, nhìn thấy tài lái xe không cao siêu lắm làm cô kinh hồn bạt vía.

Lúc Duẩn Vị vừa xuống xe thì gặp Lâm An Chính trở về, dừng xe trước mặt hai người, hạ cửa sổ xe xuống, nhìn túi lớn túi nhỏ trên ghế ngồi phía sau, "Chắc chắc, khu mua sắm chưa bị hai người mua về hết đó chứ?"

"Sao hôm nay em về sớm vậy?"

Trước kia cậu ấy không tới nửa đêm sẽ không tan làm, cho nên Duẩn Vị khó tránh khỏi cảm thấy giật mình.

"Về nhà lấy đồ, định trả phòng thuê lại cho chị."

Xem ra hai ông bà nhà họ Lâm trở về rồi, Duẩn Vị có chút không biết làm sao, ngoài Lâm An Chính ra, cô vẫn chưa gặp người nhà khác của anh.

"Em vào trước đi." Trần Cẩm Ngón đưa đồ cho Duẩn Vị, để cô vào trước. Lâm An Chính phải vào ga-ra đỗ xe, Duẩn Vị vào nhà trước.

Mới vào cửa liền ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, Duẩn Vị để đồ trong tay xuống, đi vào phòng ăn nhìn thử, trên bàn bày đầy món ăn sắc hương có đủ, đúng lúc Lâm An Bắc từ trên lầu đi xuống.

"Anh nấu sao?"

"Bà Ngô tới đây nấu."

Bà Ngô là bảo mẫu của nhà họ Lâm, nấu món cay Tứ Xuyên rất ngon, Duẩn Vị cũng hưởng lây phúc của hai anh em họ, ăn qua vài lần, lần nào cũng nhớ mùi vị ấy, lại ngượng ngùng nhờ bà ấy truyền dạy một chút, bởi vì mỗi lần bà ấy đến đều rất kiệm lời, cũng xem Duẩn Vị thành một thành viên trong nhóm bạn gái đồng đảo của Lâm An Bắc.

Bà ấy đối với cô không thể nói là khinh thường, nhưng cũng không thích lắm.

Lâm An Bắc giục cô đi rửa tay ăn cơm, vừa chờ cô vừa dọn cơm.

Rửa tay xong ra ngoài, Lâm An Bắc đã xới cơm xong, Lâm An Chính đỗ chiếc xe thể mà lại lâu như vậy, vẫn chưa vào nhà, cô kéo ghế ra ngồi xuống.  
"An Chính phải chuyển đi sao?"

Lâm An Bắc tâm tình vui vẻ nhìn bộ hiểm thấy, múc chén canh cho Duẩn Vị, uống canh trước khi ăn cơm rất tốt cho dạ dày.

"Ừ, ba mẹ về rồi, cậu ấy không có lý do gì ở lại đây nữa."

Quả nhiên trưởng lão nhà họ Lâm đã trở về, nhưng dáng vẻ vui mừng của anh cũng rõ ràng quá đi!

"Tâm trạng anh rất tốt sao?"

"Không tệ lắm."

"Vì sao?"

Mỗi ngày cô giống như bông vụ quay vòng vòng, vất vả cần cù lao động, thế nhưng người đàn ông này, mỗi ngày không phải đọc sách thì là đọc báo, trước kia vào thứ ba và thứ năm còn đến công ty, nào nghĩ cần mẫn được một thời gian, bây giờ ngày ngày đều nằm ở nhà.

Tuy rằng mỗi ngày về nhà có thể nhìn thấy bóng dáng của anh thật rất vui, nhưng mà, có thể đừng chóng mặt như vậy được không, hại cô có chút hối hận khi đến công ty đi làm.

Lâm An Bắc bưng chén canh lên uống một ngụm, mới thông dong trả lời, "Cậu ta chói quá, gai mắt."

Xem em ruột của mình như kỳ đà cản mũi, nhưng nếu Lâm An Chính chuyển đi, vậy bọn họ có thể chính thức tận hưởng thế giới của hai người rồi?

Lúc Lâm An Chính tiến vào đã là chuyện của nửa tiếng sau, cơm cũng không ăn, mặt sa sầm đi thẳng về phòng, chỉ chốc lát sau đã xách theo hành lý xuống lầu.

Duẩn Vị bưng chén cơm, giật mình nhìn anh, "Động tác thu dọn của em thần tốc thật."

"Xi." An Chính xì một tiếng, "Giống hệt bộ dáng chỉ sợ người khác không biết hai người định làm chuyện xấu, lo sợ tới mức đó sao?" Nói xong lập tức xách hành lý đi.

Duẩn Vị không hiểu nhìn người ngồi đối diện đang cười thoải mái ăn cơm từ đầu đến giờ, bộ dạng như thể người đã sớm thu dọn xong hành lý của Lâm An Chính để cậu ấy biến mất nhanh một chút không phải là anh.

"Ăn cơm."

"À." Duẩn Vị ngơ ngác múc hai muỗng cơm, cảm thấy không đúng, cô lo sợ lúc nào chứ, rõ ràng mỗi lần đều là người nào đó gấp gáp, "Vậy hành lý là anh thu dọn giúp An Chính à?"

"Không phải, là bà Ngô."



Nói nhảm, anh không lên tiếng bà Ngô dám đi thu dọn sao. Nghĩ đến Lâm An Bắc làm ra những việc khiến người khác mặt đỏ tím đập kia, tai Duẩn Vị đỏ bừng, không dám hỏi tiếp, cúi đầu ra sức ăn cơm.

Buổi tối Duẩn Vị viết kịch bản trong thư phòng. Lâm An Bắc đứng sau lưng cô bất động thanh sắc, thấy đồng hồ đã chỉ mười một giờ, mới chậm rãi mở miệng nói một câu, Duẩn Vị sợ đến mức tay vung một cái, xóa đi câu vừa mới viết.

"Bà xã, nên đi ngủ rồi."

Cô biết ngay, tên này sẽ không buông tha cho cô mà!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 17

Ngày mai là Chủ nhật, càng khiến Lâm An Bắc viện cớ.

Duẩn Vị hơi sợ thể lực của anh, mặc dù với cô mà nói đây là một cơ hội tốt, nhưng bây giờ là kỳ an toàn, hơn nữa cô chuẩn bị viết kịch bản vào Chủ nhật này, nếu để anh được như ý, có thể ngày mai phải nằm trên giường cả ngày.

"Anh ngủ trước đi, em còn phải viết kịch bản nữa, đang bí (ý tưởng) gần chết."

"Anh xem thử."

Duẩn Vị đứng dậy, để Lâm An Bắc ngồi xuống, mà cô thì bị anh ôm ngồi trong lòng. Cô rất rối rắm không biết nên viết phần kết như thế nào, suy nghĩ mấy ngày cũng không có cái kết nào vừa ý, dừng tại phần này không viết tiếp được.

Lâm An Bắc cũng không nhìn kỹ, chỉ xem lướt qua một lần, quay đầu nhìn Duẩn Vị chăm chú, "Không phải rất hay rồi sao? Nội dung đậm chất nhân văn, xây dựng tình tiết cũng rất hấp dẫn lôi cuốn, bên trong cũng ẩn chứa rất nhiều triết lý và hi vọng trong cuộc sống, bí chỗ nào chứ?"

"Phần kết, rối rắm ở chỗ không biết dựa theo thương mại (ý nói tiền bạc) mà viết hay là dựa trên nghệ thuật mà viết."

"Em muốn viết thế nào thì viết thế ấy, đừng quên, em là biên kịch không phải đạo diễn."

"Nhưng nếu như theo ý tưởng của em, nhất định sẽ thiếu đi giá trị thương mại, đến lúc đó đừng nói người xem có thích hay không, có thể ngay cả cơ hội gặp mặt bọn họ cũng khó."

Đây là lần đầu tiên hai người thảo luận về một vấn đề như vậy, hơn nữa còn là một vấn đề liên quan đến công việc của cô mà trước đây Lâm An Bắc chưa từng quan tâm, trong lòng Duẩn Vị rất cảm động, đây chắc cũng được tính là một biểu hiện tốt của anh, anh cũng là muốn hòa hợp với cô.

"Lâm phu nhân, ước nguyện ban đầu của bà khi viết kịch bản này là gì? Là vì muốn truyền đạt điều gì đó hay là vì kiếm tiền?"

Duẩn Vị thật sự chưa nghĩ tới vấn đề này, khi đó viết kịch bản cũng là tình thế bất buộc, mục đích quan trọng nhất chắc chắn là vì kiếm tiền. Nhưng bây giờ, tình huống không giống nữa, cô cũng không còn là người vì mấy trăm đồng tiền mà liều chết thức khuya, cuộc sống coi như sung túc, không lo cơm áo, viết kịch bản giống như đã trở thành một thói quen sinh hoạt hàng ngày.

"Nếu nói ước nguyện thật sự ban đầu, đương nhiên là vì kiếm tiền."

"Em thiếu tiền lắm sao?" Nếu như Lâm An Bắc nhớ không lầm, kịch bản này hẳn là sau khi Mặt trời tháng mười hai khai máy cô mới bắt đầu viết, khi đó cô cũng đã trở thành Lâm phu nhân, chẳng lẽ cô ngu ngốc như vậy sao?

Lại nói, cho cô một cơ hội tăng giá trị của bản thân lên, thế mà cô gái này vẫn ngốc nghếch nói là vì kiếm tiền, chẳng lẽ người bình thường không nên cảm thấy một phen vì mình đạt được ước mơ xa vời lại vĩ đại sao?

Nếu nói những lời này trước mặt bà Lâm, phần ẩn tượng này, sẽ bị mất điểm dần dần, nhưng Duẩn Vị lại hoàn toàn không hiểu dụng tâm lương khổ\* của Tổng giám đốc Lâm, chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.

(\*bỏ ra nhiều tâm tư trí trí lực để suy nghĩ, cân nhắc)

"Đúng vậy, sau khi trả anh sáu trăm vạn trong thẻ của em chỉ còn sáu ngàn đồng."

Thật sự Lâm An Bắc luôn muốn bỏ đầu cô ra nhìn xem bên trong có phải có cấu tạo đặc biệt không hay là bị thiếu sót phần nào, tại sao lẫn lộn trong xã

hội nhiều năm như vậy, còn là trình độ của người mới từ Mỹ vui chơi trở về, nhưng cô không phải vàng tỏa ra sắc vàng óng ánh mà là một thứ đồ tỏa ra màu sắc tương tự mà thôi.

"Sớm biết em nghèo như vậy, sáu trăm vạn đó anh đã không vứt đi rồi, bỏ thí cho em tốt hơn nhiều, còn dẫn đến cảnh cảm động đến rơi nước mắt."

"Vứt đi?" Duẩn Vị không ngờ Lâm An Bắc nhăn tâm như vậy, đồng tiền mồ hôi nước mắt cô cực khổ kiếm được, vậy mà anh cứ thế mà vung tay áo vứt đi, hơn nữa, bây giờ tiền của anh cũng là của cô, vậy không phải là cô cũng bị tổn thất một nửa sao, "Anh anh anh... anh vứt đi đâu rồi?"

"Thùng rác? Ghế sa lon? Không nhớ rõ nữa, cũng không biết em phải bán bao nhiêu kịch bản mới kiếm lại được đây."

"Anh làm gì vậy?" Trước khi anh nói dứt câu, đột nhiên Duẩn Vị từ trên đùi anh nhảy xuống, không biết có phải cố ý trả thù hay không, giẫm mạnh lên chân anh, đau đến mức anh hít một hơi lạnh, thiết đau quá đi.

Lâm An Bắc theo Duẩn Vị xuống lầu, nhìn cô khí thế ngất trời lục tìm trong mấy gói ôm, đem dựa và vằn vằn trên ghế sa lon, lúc cô đối diện với anh, bởi vì mùa hè nên cổ áo sơ mi cài không kín, cô khê khom lưng, không hề bắt ngờ bộ ngực trắng muốt đồ sộ lộ ra, thấy vậy, một chút tâm tư vốn không đứng đắn của tổng giám đốc Lâm càng bộc phát thêm, nóng lòng muốn cứ vậy mà nhào vào cô ăn sạch sẽ.

"Đừng tìm nữa, cũng không phải là thứ quan trọng gì."

Duẩn Vị ngẩng đầu phẫn uất nhìn người ở trên lầu đang tựa nửa người lên tay vịn cầu thang, một tay chống cằm, một tay tùy ý đặt trên tay vịn, hai chân vắt chéo thoải mái, một người đàn ông đáng vẻ thanh thoi lại có chút thật nhảm chán, dao găm từ trong ánh mắt cô phóng ra vèo vèo.

Có lẽ Lâm An Bắc ý thức được đây không phải chuyện tốt, sờ sờ chớp mũi, đứng thẳng người lên, "Ách, anh tìm giúp em." Nói xong bước chân ưu nhã xuống lầu.

Có thể bởi vì thời gian gần đây không đến công ty, thời gian làm việc và nghỉ ngơi coi như có quy luật, nghỉ ngơi lấy lại sức cũng lâu rồi, cho nên so với trước kia nhìn anh có tinh thần hơn nhiều, cho dù có lúc đầu óc Duẩn Vị rối rắm nói chuyện xung đột với anh, anh cũng đại nhân không chấp tiểu nhân mà cười cười, không so đo với cô, lúc tâm tình tốt ngược lại còn đùa giỡn chế nhạo cô vài câu, nhìn cô đỏ mặt tía tai mà cười ha ha không hề nể mặt cô, chờ Duẩn Vị phản ứng kịp, chạy theo đuổi giết anh khắp nhà.

"Lâm An Bắc, em cho anh biết, nếu tới nay không tìm thấy sổ tiết kiệm, ngày mai trong nhà bắt đầu thực hiện chủ nghĩa ăn chay, rau xanh đậu hũ dưỡng sinh rất thích hợp với anh."

"Mẹ anh cũng chưa từng ngược đãi anh như vậy." Lâm An Bắc nhỏ giọng nói thảm một câu, ai bảo anh cam tâm tình nguyện dung túng cô như vậy chứ, cho nên bây giờ chỉ có thể chấp nhận "Tự thực ác quả"\*, cúi đầu giúp cô giày vò mấy cái gói ôm kia.

(\*na ná câu Gieo gió gặt bão trong tiếng Việt, tự mình gánh hậu quả do mình gây ra)

Hai người lật tung chiếc ghế sofa thủ công hoàn mỹ nhập khẩu từ Ý, chỉ thiếu điều lật lên dùng tia hồng ngoại soi thử, vẫn không thấy cuốn sổ tiết kiệm chết tiệt kia.

"Rốt cuộc là anh ném lên ghế sa lon hay là ném vào thùng rác, tại sao không thấy vậy?" Duẩn Vị ngồi trên ghế sa lon, trên trán đã có tầng mồ hôi mỏng, đang ôm chiếc gối, phờ phạc rãi ròi tựa vào ghế, bộ dạng giống như lâm bầm trút giận.

Cứ giằng co vài lần như vậy, Lâm An Bắc cũng mồ hôi đầy đầu, nửa quỳ trên thảm trải sàn, một tay chống trên đùi, một tay tựa vào ghế sa lon, nhìn cặp mắt vô hồn của vợ yêu, không biết nên khóc hay nên cười, quả nhiên mấy trăm vạn còn quan trọng hơn anh.

"Không nhớ ra, mà em cũng chưa cho anh biết mật mã, em có chắc là cam tâm tình nguyện đưa cho anh chứ?"

Duẩn Vị nghĩ tới bản thân ăn tiền ở tiền, số tiền còn lại cũng không nở mua đồ hàng hiệu, cứ như vậy bị Lâm An Bắc phóng khoáng vứt đi, giận dữ ngút trời, cố ý hung dữ chặn họng anh, "Dĩ nhiên là không cam tâm tình nguyện, cho nên mới không nói cho anh biết mật mã."

"Em nói rồi mà, mặc dù động tác ném sổ tiết kiệm của anh hết sức phong độ, nhưng rõ ràng còn làm không được lưu loát."

"Có tổng giám đốc Lâm làm rất lưu loát đây này, ngài đây rất am hiểu đạo lý này đây."

"Anh nghĩ có phải em mang thai hay không, tại sao tức giận ghê vậy? Em có cảm thấy hình như lúc nào em cũng soi mói anh không?"

"Anh mới mang thai, không cảm thấy gì cả."

Duẩn Vị như bị nói trúng tim đen, bắt đầu xù lông giậm chân, nhanh chóng trả lời hai câu hỏi của Lâm An Bắc, không chỉ lấy chiếc gối trong tay làm vũ khí ném sang Lâm An Bắc, còn chưa thấy đủ liền nhảy lên trực tiếp lấy bom thịt người đè lên Lâm An Bắc.

Vì để tiếp được cô, sợ cô đụng đầu vào đâu đó, Lâm An Bắc không thể làm gì khác ngoài đứng bất động tại chỗ, chờ đau đón bay tới.

Quả nhiên, rất đau.

Hơn nữa cô thật chính xác ngồi ngay trên đùi anh, bộ phận quan trọng nào đó vẫn luôn ngẩng đầu ưỡn ngực từ khi Lâm An Chính chuyển đi đã đứng mũi

chịu sào bị công kích, đau đến nỗi Lâm An Bắc hít một hơi lạnh, trong hơi thở tràn ra một tiếng rên rỉ khổ sở.

"Đuẩn Vị, em muốn sau khi kết hôn sẽ thủ tiết sao không nói thẳng đi, cách này thật khiếm tốn."

"Em nặng đến vậy sao?" Đuẩn Vị không hài lòng nói thầm, cô đã rất nhân từ rồi, không có nện xuống mà là ngồi xuống. Nhưng cũng bởi vì lần ngồi xuống này, thiếu chút nữa ngồi chết sinh mạng của Lâm An Bắc.

"Không nặng không nặng, là ‘cậu em’ của anh quá yếu đuối."

Cho dù là Lâm An Bắc, cũng biết vào giờ phút này không thể nói thật, cái phụ nữ không thể đối diện trừu tượng của mình ra thì chính là cân nặng.

Cuối cùng Đuẩn Vị cũng hiểu ra chuyện gì vừa xảy ra, vội vàng muốn đứng dậy, lại bị Lâm An Bắc ôm lấy eo không nhúc nhích được, quay đầu lo lắng nhìn anh, "Anh, không sao chứ?"

"Em nói xem?"

"Em không có ý, ai bảo anh chọc em"

"Ừ, hôn anh đi anh tha lỗi cho em"

Lâm An Bắc chỉ vào mặt mình, bộ dạng đặc chí chờ đợi được cưng chiều, Đuẩn Vị đẩy gương mặt đang lại gần của anh ra, rồi lại dùng tay nâng mặt anh, nghiêm túc nhìn anh.

"Ông xã, ba mẹ anh trở lại rồi phải không?"

Sự thay đổi giọng điệu này, mới vừa rồi còn cực kì tức giận kêu gào Lâm An Bắc, bây giờ thì ‘ông xã’ ngọt ngào mà ngày thường hiếm khi mở miệng gọi, thật không biết quan sát, không hề quan tâm một chút nào đến tâm hồn ‘người anh em’ đang bị thương nặng rất cần được vỗ về của anh.

Gần đây Lâm An Bắc rất thoải mái với hình thức sống chung như vậy, ngọt ngào như hôm qua, khiến người ta không nổi tinh lại, nhưng ông bà Lâm đã trở về, không thể không nhắc nhở anh, những ngày tháng đau đầu nhất của anh sắp tới.

Nhưng đối với người tên Đuẩn Vị này, thật đúng là phải dọa cô một phen thật thích đáng, bằng không ngày nào đó có ý nghĩ bông bột, gặp phải khó khăn một tí, theo quán tính đầu lại rụt vào mai rùa.

Lâm An Bắc cố ý cau mày, đáng vẻ rất đắn đo "Đúng vậy, mẹ anh á, từ nhỏ đã không để anh chịu uất ức, nếu biết con mình bị người khác vứt bỏ mà chẳng biết xấu hổ lại lấy về, có thể sẽ cắt đứt quan hệ mẹ con với anh."

Đuẩn Vị chưa từng gặp người nhà họ Lâm, đương nhiên nếu không tính Lâm An Chính. Nhưng mặc kệ là Lâm Trì hay là người anh rể như thánh sống Đường Kinh Vũ kia, đều là khách quen bên tài chính kinh tế, hai người đều là bộ dạng ‘người lạ chó tới gần’, trong lòng cô thật đúng là có chút sợ hãi.

Hai tay vòng qua cổ Lâm An Bắc, khẽ chạm lên miệng anh một chút, rúc vào cổ anh làm nũng nhận lỗi, "Ông xã, anh biết em không phải cố ý mà, mẹ em ngã bệnh, bà lại không thích anh, khi đó làm sao em nhẫn tâm cãi lời bà ấy được, anh nói có đúng không?"

"Vậy bây giờ thì sao, mẹ em vẫn không thích anh như trước, vậy tại sao em đồng ý gả cho anh?" Lâm An Bắc xấu hổ thừa nhận, anh rất muốn ăn bộ dạng làm nũng nhận lỗi này của cô, cảm thấy Đuẩn Vị như vậy có một hương vị mới lạ.

"Bà ấy không có cơ hội phản đối nữa."

Giọng Đuẩn Vị trầm xuống, vui đầu lên vai Lâm An Bắc không muốn dậy, trong giọng nói đượm vẻ đau thương bị kiềm nén, mặc dù cô đã cố gắng khiến giọng mình bình thường, nhưng sớm chiều chung sống cùng cô lại đã khắc ghi hình bóng của cô vào đáy lòng từ lâu, nên Lâm An Bắc nghe một chút liền nhận ra.

"Có thể tâm sự với anh một chút không cần phải giấu mặt mẹ vợ được không?" Lâm An Bắc kiên quyết giữ đầu cô, khiến ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh, anh mở miệng nói đùa một chút, muốn hóa giải sự bi thương của cô, cũng muốn hóa giải tất cả của cô, bao gồm cả mẹ vợ chỉ gặp mặt được một lần kia.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 18-1

Trước khi mẹ Đuẩn sinh hạ Đuẩn Vị, bà là nữ bá chủ có quyền thế rất mạnh ở đài truyền hình, bà là chủ trì của nhiều tiết mục giải trí và mục tin thời sự, thỉnh thoảng làm khách mời hoặc DJ của đài phát thanh, giọng nói dịu dàng dễ nghe đó là liều thuốc an thần cho những người nửa đêm về đến nhà sau một ngày mệt nhọc.

Cũng bởi vì một cơ hội ngẫu nhiên, trong một lần giúp người khác làm DJ khách mời cho đài phát thanh, bà quen được Mộ Hoa khi ấy còn là một diễn viên hạng ba, cũng chính là minh tinh điện ảnh và đạo diễn thế hệ mới vang danh quốc tế sau này.

Không ai có thể phủ nhận rằng, hai người đã từng trải qua một quãng thời gian vô cùng ngọt ngào.

Cho dù khi đó điều kiện của cả hai có sự chênh lệch rõ ràng, mẹ Duẩn vẫn không xa rời mà chăm sóc ông ấy và ngôi nhà của hai người. Mộ Hoa khi ấy, ngay cả đi ăn nhà hàng cao cấp một lần cũng phải do dự rất lâu, chứ đừng nói đến mua xe mua nhà, mọi chi phí trong nhà đều do mẹ Duẩn chi trả, ngay cả bữa tối lãng mạn thỉnh thoảng mới có một lần, cuối cùng cũng do bà thanh toán.

Mẹ Duẩn vẫn luôn tin rằng, là vàng thì sẽ có lúc tỏa sáng, mà tài hoa của Mộ Hoa cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng đã hấp dẫn bà khiến bà hăm sâu vào vũng bùn.

Quả nhiên, vì một cơ hội tình cờ, Mộ Hoa nhận được sự ưu ái nổi trội từ quốc tế, mang về một số tiền lớn, cuối cùng Mộ Hoa cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, mới bộ phim đầu tiên đã đạt được giải thưởng cực kì danh giá Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Từ đó về sau, cuộc đời của ông có sự biến đổi to lớn, cuộc sống bắt đầu thuận buồm xuôi gió, các cúp giải thưởng lớn gần như chất đầy cả thư phòng, thỉnh thoảng sẽ dẫn mẹ Duẩn đến dùng bữa tại nhà hàng cao cấp một lần, nhưng phần lớn là nhờ trợ lý đem túi xách hoặc quần áo xa xỉ về cho bà.

Mẹ Duẩn cũng rất buồn rầu, mặc dù sự nghiệp của ông ấy dần dần khởi sắc, nhưng không thể tránh khỏi việc thời gian gặp mặt của hai người càng ngày càng ít. Nếu như ông ra nước ngoài quay phim, vậy thì có thể một năm hay nửa năm hai người mới gặp mặt một lần, mà mỗi lần ông lại luôn bận rộn, vụng trộm quay về thật vội vã.

Chính tại tình huống chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều đó mà có được Duẩn Vĩ, mẹ Duẩn cảm tờ báo cáo kiểm tra của bệnh viện, rơi lệ trong nháy mắt vì hạnh phúc, theo bà, đây là kết tinh tình yêu của hai người, cũng có thể là cơ hội để hóa giải tình trạng trước mắt của cả hai.

Khi đó Mộ Hoa đã đặt trọng tâm công việc chuyển sang hải ngoại, ý định tấn công sang thị trường quốc tế, bởi vì mặc kệ nói thế nào thì nước Mỹ luôn là trọng tâm phát triển quốc tế nổi trội nhất, rất ít đặt chân vào thị trường điện ảnh trong nước.

Mẹ Duẩn khi cảm điện thoại lên đã thấy do dự ngay tức khắc, bởi vì Mộ Hoa ghét nhất bị người khác quấy rầy khi ông ta đang làm việc, ngay cả mẹ Duẩn cũng không ngoại lệ, cho nên cuối cùng, bà vẫn buông điện thoại xuống, chờ ông trở về xem như là cho ông một kinh hi.

Khi ông ta vẫn còn là một diễn viên hạng ba, một lần mẹ Duẩn bị viêm ruột thừa cần người chăm sóc, khi đó ông ta đang quay phim tại vùng khác, vừa mới bắt máy đã nói một câu ‘Tôi rất bận’, sau đó liền cúp điện thoại, từ đó về sau, mẹ Duẩn chưa bao giờ gọi điện khi ông ta đang làm việc.

Tiểu Duẩn Vĩ trong bụng đang lớn lên từng ngày, bụng của mẹ Duẩn cũng dần dần lộ ra, người ở đài truyền hình đều là những con người hai mặt, chắc chắn sau lưng không thiếu những lời nói xấu, mẹ Duẩn cũng chỉ có thể vờ không nghe thấy, tiếp tục công việc và cuộc sống hằng ngày của mình.

Nhưng bá chủ vốn dĩ là một hình tượng không thể bị vấy bẩn, mà những người bép xép ngày càng nhiều, mẹ Duẩn dứt khoát xin nghỉ dài hạn, ở nhà an胎 dưỡng thai. Cũng may mặc dù áp lực công việc ở đài truyền hình lớn, nhưng tiền lương tương đối đãi ngộ, cho nên khi đó mẹ Duẩn mới dám bắt đầu nghỉ phép.

Theo mẹ Duẩn, cả hai người đều không phải là người tùy tiện chơi đùa, tuy rằng không nhất định sẽ lấy nhau, nhưng chỉ ít hai người bắt đầu đoạn tình cảm này xem như toàn tâm toàn ý, có thêm đứa bé như thêm thêu hoa cho tình yêu của hai người.

Thật vất vả mới đợi được đến ngày quay phim kết thúc, nhưng chờ được không phải là một người đàn ông tràn đầy vui mừng, mà là tấm thiệp cưới in thật đẹp báo tin vui, càng buồn cười hơn ở chỗ, đám cưới này bị người khác tiết lộ cũng là có con mà cưới, đến lúc này, sự tồn tại của Duẩn Vĩ trở thành truyện cười.

Từ trước đến giờ mẹ Duẩn không phải loại người im lặng nhẫn nhịn, nhưng nếu người ta đã vứt bỏ bà, bà cũng không phải loại người quản quít không buông, chỉ là trong cái vòng lẩn quẩn đó đến người ngốc cũng biết, chuyện không căn cứ là chuyện bình thường.

Cho đến khi Mộ Hoa dắt một đứa bé khoảng hai ba tuổi xuất hiện trước mặt bà, bà mới biết thì ra bản thân vẫn luôn tự lừa mình dối người. Mà ông ta đối với Duẩn Vĩ, thái độ vẫn có hoài nghi nhưng đồng ý gánh vác trách nhiệm, mẹ Duẩn tức giận đã phẩy tay áo bỏ đi.

Công việc bị người khác thay thế, cộng thêm phản ứng có thai ngày càng nghiêm trọng, mẹ Duẩn quyết định từ chức, mỗi ngày ở nhà nghiên cứu các loại thức ăn ngon, thế sẽ thật bình an mang đứa bé đến thế giới này.

Cho dù vào lúc cuộc sống gian nan nhất, bà cũng chưa từng có ý định bỏ đứa bé.

Sức đề kháng của đứa bé rất kém, ba ngày hai bữa nhập viện là chuyện thường, cũng vì vậy mà tiêu hết tiền tích góp của mẹ Duẩn, bà không thể không suy tính bắt đầu đi làm lại.

Nhưng bản chất ngành truyền thông muốn vào thì vào muốn ra thì ra, truyền thông thời đại mới đã đến, áp lực cuộc sống ngày càng nặng nề ép con người ta không thở nổi, ai còn nhớ tới giọng nói dịu dàng êm tai từng bầu bạn với họ trên đường về nhà vào lúc nửa đêm nửa chứ.

Không để ý đến sĩ diện, mẹ Duẩn xưa nay không cầu xin người khác đã vận dụng tất cả mối quan hệ có thể vận dụng khía ấy, cầu xin hết tất cả người có thể cầu xin, sau khi bị khinh rẻ lạnh nhạt một phen, rốt cuộc bà mới tìm được một công việc, chủ trì một tiết mục giải trí của đài truyền hình.

Tỉ lệ người xem TV không cao, thời lượng phát sóng cũng không nhiều, nhưng vì giữ công việc này, mẹ Duẩn tốn thời gian làm việc gấp hai lần so với người khác, thường đi sớm về trễ, ngay cả cơ hội gặp Duẩn Vị cũng không nhiều.

Trừ vài phút đưa cô ra cửa để lên xe đưa rước học sinh vào buổi sáng, hai mẹ con gần như không có thời gian trò chuyện, lúc bà về nhà Duẩn Vị đã ngủ say, chờ đến lúc Duẩn Vị từ nhà trẻ về, bà vẫn còn phải làm việc tại đài truyền hình.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18-2

Cuối cùng, tiết mục cũng dần dần khởi sắc, mà lãnh đạo đài truyền hình cũng có ý định sẽ tăng tỉ lệ phát sóng tiết mục, tăng lương cho mẹ Duẩn. Khác với mọi ngày, đêm hôm đó mẹ Duẩn về rất sớm, còn dành thời gian ra chợ mua cho Duẩn Vị cái váy mặc theo mùa đang giảm giá. Bà còn tự mình nấu cho con gái một bàn đầy món ăn ngon, buổi sáng thắt bím tóc xinh xinh cho cô, chuẩn bị đưa cô đi học.

Cũng vào chính ngày đó, cuộc sống bình yên của hai mẹ con bị phá vỡ, một đám phóng viên vây quanh hai người, khi đó Duẩn Vị vẫn còn nhỏ, chỉ biết khóc thút thít, bị mẹ ôm vào lòng, ôm thật chặt cổ của mẹ, không dám buông lỏng, tại cô đây những lời nói mà cô nghe không hiểu.

Ngày hôm sau hai mẹ con chuyển đến ở tại một nơi nhỏ, không còn sống trong căn nhà rộng rãi xinh đẹp kia nữa, không có thang máy, mỗi ngày về nhà đều phải bò lên lầu năm, mẹ Duẩn lại thất nghiệp một lần nữa, may là căn phòng được một người bạn bán lại với giá phải chăng.

Nói đến đây thì Duẩn Vị không muốn nói nữa, tựa vào ngực Lâm An Bắc, nghe nhịp tim đều đặn của anh, hai tay cô đang vòng trên thắt lưng của anh bất giác lại thắt chặt, "Xem đó, đây chính là mẹ em, vài trăm từ đã có thể tóm tắt cả đời của một người phụ nữ tầm thường."

Đây là lần đầu tiên hai người nói đến mẹ Duẩn, người phụ nữ xinh đẹp trí tuệ chỉ gặp mặt một lần ấy, Lâm An Bắc vỗ vỗ lưng cô như vỗ một đứa trẻ, cảm đặt trên đỉnh đầu của cô, giọng nói trầm thấp từ đỉnh đầu truyền đến giống như âm thanh đến từ bầu trời xa xôi, làm người ta nguyện ý tĩnh tâm lại mà lắng nghe, "Ai nói bà ấy tầm thường chứ, người phụ nữ đã sinh ra một cô con gái đáng yêu lương thiện như thế này thật là vĩ đại, anh nghĩ, nhất định mẹ sẽ rất vui mừng khi em gái cho anh."

Duẩn Vị bị anh chọc cười, càng chui vào lòng anh, xì một tiếng, "Không biết xấu hổ."

"Thật mà, trên thế giới này, trừ bà ấy ra, không có ai yêu em hơn anh đâu." Lâm An Bắc cũng đã hiểu được, ban đầu mẹ Duẩn phản đối không muốn gặp mặt anh, nguyên nhân chủ yếu nhất đại khái là vì phi nhiệm quốc tế\*, còn có địa vị của nhà họ Lâm. Người ngoài nhìn vào, những người như hai người họ, làm sao có thể nói đến tình yêu, ngay cả hôn nhân, cùng lắm chỉ là một thủ đoạn để củng cố sự nghiệp mà thôi.

(\*mình không hiểu phi nhiệm quốc tế là gì nữa, tra gu gồ baidu các kiểu cũng không thấy, bản gốc là 妃染国际, bạn nào biết là gì chỉ mình với để mình chỉnh lại)

Mà bà ấy đã dùng tất cả mọi thứ để nuôi nấng con gái, chắc chắn không muốn cô gả vào một gia đình như vậy, lại càng không muốn sau này con mình bị người ta ruồng bỏ, ngay cả bà còn bị như vậy, huống chi một Duẩn Vị có bối cảnh chẳng có gì đáng nói.

Duẩn Vị ngẩng lên, nhìn vào mắt anh không hề chớp mắt, "Cái này coi như anh đang tỏ tình sao?"

"Nếu như em nhất định phải hiểu như vậy, vậy thì cứ xem là vậy đi."

"Vậy anh nói lại lần nữa đi."

"Những lời phàm tục như vậy thường xuyên nói sẽ càng phàm tục hơn."

"Em rất thích nghe lời phàm tục."

"Được rồi, người phụ nữ tục không chịu được là đáng ghét nhất."

"Lâm An Bắc" Duẩn Vị lại bắt đầu xù lông, quen biết nhau nhiều năm như vậy, nhưng cho tới bây giờ Lâm An Bắc chưa bao giờ nói những lời như vậy với cô. Khi cô mới về nước, bộ dạng anh giống như ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng chán ghét không chịu được, lời nói đầy ý châm biếm.

Đó là quãng thời gian thống khổ nhất của Duẩn Vị, người đàn ông chôn sâu trong lòng vẫn khôi ngô như cũ, nhưng đã trở nên chỉ xích thiên nhai\* từ lâu, cô vĩnh viễn không còn là cô công chúa mà anh nâng niu trong tay nữa.

(\*gần nhau trong gang tấc mà như xa cách ngàn dặm)

Cuối cùng, cô đã kiên trì vượt qua.

"Được rồi được rồi, em đừng có lúc nào cũng ngu ngốc như vậy được không."

"Ai ngu ngốc chứ, đàn ông thích phá hư không khí cũng đáng ghét nhất."

"Nói thật đi, nếu không phải bởi vì người cha vợ chưa từng gặp mặt đó, ban đầu em có dễ dàng đồng ý gả cho anh như vậy không?" Bây giờ mặc dù hai người là vợ chồng hợp pháp, nhưng truy cứu nguyên nhân là vì Lâm An Bắc vẫn có chút canh cánh trong lòng. Có ai kết hôn như bọn họ đâu chứ, giống như trao đổi món hàng ngang giá.

"Kì thật thì, em nghĩ rằng gả cho anh có thể không cần trả lại năm trăm vạn kia nữa, sớm biết cuối cùng vẫn phải trả cho anh, em đã không đồng ý gả cho Lâm An Bắc rồi, nhanh nhanh nhanh, không tìm thấy sáu trăm vạn kia em sẽ lột da anh."

Người phụ nữ này, bầu không khí tốt đẹp đều bị phá hư cả.

Cuối cùng hai người vẫn không tìm thấy sổ tiết kiệm, nhưng Lâm An Bắc là người thế nào chứ, mất thẻ diện rồi, nhất định phải tìm lại vùng đất của mình.

Đuẩn Vị không hiểu, rõ ràng hai người đang tìm sổ tiết kiệm, thế nào mà cuối cùng lại cùng nhau lẫn lộn trên thảm, đến lúc bị hôn đến choáng váng, Đuẩn Vị vẫn luôn nghĩ, tại sao lại thành ra như vậy rồi?

Cách lớp vải mỏng manh, Lâm An Bắc cắn thật mạnh lên đỉnh hồng trước ngực của Đuẩn Vị như muốn trả thù, "Đây xem như em công khai khinh thường anh sao?"

Đuẩn Vị đau đến hít vào một hơi, không thể không xóc lại tinh thần để đối mặt với con đại sói xám trên người này, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể bị nó ăn sạch sành sanh không còn một vụn xương.

"Anh, có thể đừng muốn chuyện này suốt như vậy được không?"

"Không thể." Trả lời cô là một tràng công kích ý loạn tình mê của Lâm An Bắc, mà cô, dường như chỉ có thể chọn con đường là rơi vào tay giặc.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19-1

Nghe nói toàn bộ người nhà họ Lâm tạm thời sống ở thành phố S, bởi vì đại tiểu thư Lâm vừa sinh một bé gái bảo bối như khối ngọc mài khắc trắng trẻo, ngay cả Lâm Kỳ Sơn chỉ xuất hiện ở bản tin thời sự cũng đặc biệt đi vòng qua thành phố S đến thăm cháu cố ngoại bảo bối.

Kể từ sau đêm Đuẩn Vị chung đụng hài hòa với Lâm An Bắc đó, mặc dù giữa hai người còn có nhiều bí mật chưa biết, nhưng cô tin rằng, một ngày nào đó, hai người có thể mặc kệ hiểm khích lúc trước mà chân thành với nhau.

Bởi vì đã xem nhiều phim truyền hình cầu huyết, khiến trong lòng Đuẩn Vị lo lắng bất an, sợ một ngày nào đó về nhà, đột nhiên nhìn thấy một quý bà lạ mặt hỏi cô là ai, làm sao vào nhà được, vậy thì thật sự quá cầu huyết rồi.

Cũng may một câu của Lâm An Bắc đã khiến cô yên tâm, nhưng đồng thời lại có một giọng nói nhắc nhở trong tim. Bởi vì phu nhân Lâm ra lệnh buổi tối Lâm An Bắc phải về ăn cơm, hơn nữa cả nhà đại tiểu thư Lâm cũng tới, ba mẹ con sẽ ở lại thành phố A một thời gian, nhân tiện ở cứ.

"Mấy giờ em tan việc, anh đi đón em?"

"Sáu giờ rưỡi, nếu không hôm nay em xin nghỉ luôn cho rồi, cũng không thể đến tay không nhỉ?" Đuẩn Vị nghe nói Lâm An Bắc có một đứa con trai đã ba tuổi rồi, tên thật là Trần Trí Hiên, nữ danh là Đường Tiểu Quai, miệng nhỏ nói ngọt như mía lùi, thẩm thiết làm các trưởng bối rất thích, ngay cả bản thân Lâm An Chính vẫn còn con nít cũng cực kì cưng chiều cậu nhóc, thường xuyên ở Anh gửi quà về cho cậu.

Sắp đến tháng Chín rồi, thời kì đầu thu mưa dầm liên tục, chốc thì hạn hán chốc thì lũ lụt, giầy vò dân chúng lầm than, ngay cả Lâm Kỳ Sơn muốn lui về từ lâu để ngắm kẹo đua châu cũng phải tiếp tục giữ vững ở tuyến đầu. Núi đất đang chờ thiên tai ập đến, hàng không vũ trụ CY cũng trở nên bận rộn, càng không cần nói đến Trần Nhượng Đào nhân vật số một trong quân đội, cho nên An Nhiên mới nghĩ đến việc để con gái tới thành phố A ở cứ, dù sao bà cũng nhàn rồi và buồn chán không có chuyện gì làm.

Lâm An Bắc đưa áo khoác trong tay cho Đuẩn Vị, đứng trong phòng quần áo tìm y phục, áo sơ mi âu phục đều được phân loại và sắp xếp gọn gàng, ngón tay lướt qua một hàng giá áo, dừng tại cái áo sơ mi màu hồng nhạt, "Lấy cái này đi." Rồi lấy xuống đưa cho Đuẩn Vị.

Đuẩn Vị không tập trung nhận lấy chiếc áo, nhón chân lên cài cúc áo cho anh, cúi đầu cài đến cúc cuối cùng, mới phát hiện chiếc áo này nhìn thật quen mắt, cô ngẩng đầu lên nhìn Lâm An Bắc, không biết anh có phát hiện gì hay không, đây chính là chiếc áo mà lần trước cô tốn 5000 đồng bạc mua cho anh, xem ra anh cũng mới phát hiện ra phòng quần áo có rất nhiều y phục.

"Tại sao lại mặc cái này, không phải cho anh tự chọn quần áo rồi sao?" Duẩn Vị thăm dò hỏi một câu, cũng không biết hiện tại anh mới phát hiện hay là đã phát hiện từ lâu, bây giờ mới nhớ tới mặc mà thôi.

"Có vấn đề gì không?" Bộ dạng Lâm An Bắc giống như đây chỉ là một chiếc áo bình thường mà thôi, về mặt mặc áo nào cũng là mặc, xem ra anh vốn dĩ không phát hiện ra.

Duẩn Vị hơi nhụt chí, tên đàn ông này thật không có nhãn lực, quần áo đã treo trong tủ lâu như vậy mà không hề phát hiện, có phải chỉ cần trong nhà không bị dọn sạch anh cũng sẽ không phát giác đồ bị trộm hay không?

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy chiếc áo này thật nữ tính, không phù hợp với hình tượng anh tuấn cao lớn của anh." Duẩn Vị chỉ kém điều rống lên một tiếng đây là lão nương tốn 5000 đồng bạc mua cho nhà người, không cảm ơn một tiếng thì thôi, còn làm bộ dạng ngây thơ gọi đòn. Hậm hực cái chiếc cúc áo cuối cùng cho anh, chỉnh lại nếp may quần áo, thuận tay nhận lấy cả vạt anh đưa tới thắt cho anh.

"Vậy à? Xem ra phải dẫn em đi kiểm tra lại mắt hoặc đổi mắt kính luôn cho rồi, mắt thẩm mỹ thật non kém." Lâm An Bắc không nói rõ ý tứ lại khuy tay áo, thờ ơ cúi đầu nói một câu như vậy, ánh mắt anh đang rù xuống, bởi vì Duẩn Vị thấp hơn anh nên có thể nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của anh.

Lời này có nghĩa là, anh biết cái áo là do cô mua rồi ư? Nhưng anh làm bộ không hề bận tâm làm chi vậy, ra vẻ mừng rỡ một chút cũng không mất miếng thịt nào, cố làm ra vẻ người đàn ông bình tĩnh không chỉ đáng ghét, mà còn đáng hận!

Bình thường Duẩn Vị rất ít đeo mắt kính, độ cận cũng không nặng, lúc trước bắt đầu đeo kính khi học đại học, đeo mãi đến giờ, cô lười biếng nên không đi đo độ, dù sao khi đeo không có phản ứng xấu gì\*, nên vẫn luôn đeo như vậy.

(\*Ý chị í là đeo không thấy mờ hay nhức mắt gì)

"Đáng ghê tởm." Duẩn Vị nói nhỏ một tiếng, nhưng anh có thể mặc đồ cô mua cho, cô vẫn cảm thấy khá vui vẻ, đây là cảnh tượng cô mong đợi bao nhiêu năm rồi, anh mặc quần áo mà cô mua, cô nhón chân lên thắt cả vạt cho anh, bây giờ tất cả đã thực hiện được, hơn nữa cảm giác khiến người ta hạnh phúc hơn nhiều so với tưởng tượng.

"Hôm nay anh cũng không đến công ty sao?" Đã liên tục mấy ngày anh không đến công ty, cũng không biết anh đi làm như thế này là tình trạng gì, không sợ người ta nói xấu sao.

"Đi chứ, chờ em đến công ty trước, buổi trưa anh lại chờ em đi mua quà, em đến công ty xin nghỉ đi."

Trên đường đi Lâm An Bắc gọi điện thoại tới đây, bởi vì là giờ cao điểm, dòng xe cộ chật ních, Lâm An Bắc không dám liều lĩnh nghe điện thoại, để Duẩn Vị nhận.

"Là mẹ của anh đó." Duẩn Vị cầm chiếc điện thoại đang vang không ngừng giống như đang cầm củ khoai lang nóng phỏng tay, nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được.

"Đạo lý con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng em không thể không hiểu chứ, chẳng lẽ em muốn đi trong bóng tối hoài như vậy sao?"

"Em...em hơi hộp quá làm sao đây?"

Lâm An Bắc không lên tiếng, trước mặt Duẩn Vị dường như xảy ra chuyện, có xe của cảnh sát tuần tra đang chạy. Anh nheo mắt nhìn cô một cái, ánh mắt 'Em tự mình lo liệu đi' rồi không để ý đến cô nữa, chuyên tâm nhìn chăm chú con đường phía trước.

Lâm An Bắc đã từng có một quãng thời gian điên cuồng phản nghịch, xe thể thao chạy trên đường nóng lòng như muốn bay lên, đua xe buổi tối như tiết mục giải trí cho bữa cơm gia đình hằng ngày, nhưng trưởng thành theo năm tháng, cũng từ từ thu hồi những trò đó, con người trở nên khiêm tốn lễ độ, ít nhất về bề ngoài khiến người khác cảm thấy như vậy, lúc đi làm mở cửa cũng không còn là cửa xe đua nữa mà đổi thành xe hơi màu đen khiêm tốn.

Đặc biệt là người phụ nữ đang ngồi bên cạnh anh và sẽ nắm tay anh suốt quãng đời còn lại, người phụ nữ đã từng khiến anh đau khổ tột cùng, đêm không thể say giấc.

Lâm An Bắc thừa nhận, sự thay đổi trong những năm này, một phần nguyên nhân rất lớn chính là do lúc đầu Duẩn Vị không từ mà biệt. Khi cô ra đi, mỗi ngày mỗi đêm anh chỉ biết hận cô, Lưu Nham đưa cho anh bản ghi chép xuất ngoại của công ty hàng không, bị anh xé soạt một phát, nếu cô đã nhẫn tâm bỏ anh mà đi như vậy, anh hà tất gì phải trèo non lội suối đi tìm cô.

Rượu thật không phải là một thứ tốt đẹp gì, rõ ràng thân thể đã không chịu nổi nữa, đầu cảm thấy khó chịu như vừa rơi từ trên mây xuống địa ngục, nhưng trong tim lại rất tỉnh táo, Lâm An Bắc luôn không thích uống rượu khi đó mới hiểu được, mượn rượu giải sầu gần như là một loại hành vi tự ngược, nhưng bản thân vẫn không khống chế được mà vuron tay với tới những loại chất lỏng ấy, bởi vì như vậy ít nhất anh có thể ngủ, nếu may mắn còn có thể nằm mơ thấy cô, sau khi tỉnh khỏi giấc mộng mới thật sự là giày vò, mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ đến cô, trong tâm trí đều là bóng dáng cười nói xinh đẹp của cô quanh quẩn không ngừng, cho nên lại bắt đầu uống rượu, cứ liên tục chuyển biến theo hướng xấu như vậy.

Vẫn còn nhớ khi cô lại xuất hiện trước mặt anh một lần nữa, Lâm An Bắc ngược ngùng kịp thời phản ứng lại, suy nghĩ đầu tiên của anh không phải là cảm phần, mà là luống cuống, đúng vậy, chính là cảm giác luống cuống sợ hãi bị vứt bỏ một lần nữa, cho nên phản ứng của anh là xoay người rồi đi, mặc kệ người phía sau bởi vì anh mà phản ứng như thế nào.



Nhưng một tuần sau, anh vẫn không nhìn được mà mở miệng tìm cô trước, bởi vì sợ lại bị cô khiến cho tay không kịp mà chặt vật nhếch nhác, cho nên trước tiên anh phải vội vàng trối cô lại bên mình như vậy, lấy danh nghĩa báo thù, trong lòng anh tìm một cái cớ cho hành vi đáng xấu hổ của mình.

"A lô"

Phía trước chắc hẳn vẫn còn gắng sức thoát khỏi cảnh kẹt xe, dòng xe nhích rồi dừng, Lâm An Bắc nghe thấy giọng Duẩn Vị, đuôi mắt liếc cô một cái, bộ dạng của cô cực kì nghiêm chỉnh giống như một học sinh tiểu học phạm lỗi, hai tay gắt gao nắm chặt điện thoại đang đặt bên tai, đáng vẻ thận trọng như vậy, làm vành mắt Lâm An Bắc có chút đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19-2

Trong hoàn cảnh phiền não như vậy, nhưng khóe miệng anh lại xuất hiện nụ cười khế, cô (khẩn trương) như vậy, là vì cô quan tâm?

Lâm An Bắc không biết được, nếu như cô âm thầm ra đi một lần nữa hoặc bỏ anh mà đi, liệu anh còn có thể có lại dũng khí ấy để tiếp nhận sự vứt bỏ của cô hay không, cũng hoài nghi rằng khi đó bản thân liệu có thể dễ dàng tha thứ cho cô như vậy hay không!

Hiển nhiên An Nhiên nghe thấy giọng nữ bắt điện thoại thì thái độ cực kì hưng phấn, nhìn điện thoại một lần nữa vì không dám tin, xác định không gọi nhầm số, mới cẩn thận hỏi một câu, "Cháu là bạn của An Bắc?"

Thật sự Duẩn Vị không biết phải trả lời như thế nào, vốn dĩ cô không giỏi xã giao với mọi người, lần này người gọi điện lại là mẹ của Lâm An Bắc, muốn nói chuyện với bà ấy nhưng tim cô thấp thỏm hồi lâu, mặc dù Lâm An Bắc luôn an ủi cô rằng An Nhiên là người tốt, rất tiến bộ, không phải loại mẹ chồng ác độc thích bới móc, nhưng cô không khỏi cảm thấy căng thẳng, sợ sau khi An Nhiên gặp cô sẽ thất vọng, sợ sẽ không nhận được lời chúc phúc của mọi người, bởi vì Duẩn Vị hiểu rõ, hôn nhân chưa bao giờ là chuyện của hai người, mà nó được hình thành từ sự hài hòa mỹ mãn của hai gia đình.

Cô không có trình độ học vấn cao, không có bối cảnh hiển hách hay một gia đình đậm ảm, bản thân cũng không xuất sắc, cô như vậy rất tự ti, đặc biệt là khi đối mặt với người mà cô quan tâm, cô sợ mất đi, cô sợ sẽ khiến Lâm An Bắc khó xử!

Cô không có nhiều thông minh sắc bén, vậy nên chỉ đành phải đáp phụ họa, "Vâng"

Mặc dù trong lòng An Nhiên cảm thấy nghi ngờ, nhưng Lâm An Bắc chưa bao giờ đề cập tới, hơn nữa giọng nói vừa rồi không phải là của nha đầu Thân Kính chết tiệt kia, ít nhiều bà vẫn cảm thấy một chút mừng rỡ, nói như vậy thẳng con ngu ngốc nhà bà đã bắt đầu thông suốt rồi, không còn bị nha đầu Thân Kính kia mê hoặc nữa.

Bà cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn dò vài câu, bảo buổi tối Lâm An Bắc về sớm một chút, Trần Trí Hiền cứ tìm anh suốt!

Cúp máy, Duẩn Vị phát hiện xe đã hoàn toàn dừng lại, mà người đàn ông ngồi bên cạnh nhìn cô chăm chăm không hề chớp mắt, giống như cô vừa gây ra tội ác tày trời gì đó không thể tha thứ.

Trả điện thoại lại cho anh, Duẩn Vị nghi ngờ ngẩng đầu, "Làm gì nhìn em như vậy, làm sao bây giờ, bị kẹt ở nơi này, mẹ anh còn bảo anh về sớm một chút đây."

Vốn là khoảng cách rất gần, lời của An Nhiên cho dù không có ý Lâm An Bắc cũng nghe được một chút, sắc mặt anh có chút khó coi, xe cứ nhích rồi dừng cũng khiến anh bức dọc, dứt khoát tắt máy xe, không quan tâm tiếng kèn inh ỏi phía sau.

"Vừa nãy mẹ anh nói gì?"

"Bảo anh về sớm một chút, nói con của chị anh một mực tìm anh."

"Bà ấy không hỏi em là ai?"

"Hỏi em có phải bạn anh không."

"Sau đó thì sao, em trả lời như thế nào?"

Rất cuộc Duẩn Vị cũng hiểu tên này muốn náo loạn trò gì rồi, lỗ tai đỏ lên có chút ngượng ngùng, cố ý không quan tâm trả lời một câu, "Em nói đúng vậy, cũng không phải là anh không nghe thấy, hỏi lại làm gì."

"Anh bị bệnh!"

Rất cuộc xe cũng di chuyển, vừa đến đoạn đường trống, Lâm An Bắc liền đạp ga vọt ra ngoài, không bao lâu xe đã dừng tại dưới lầu của tập đoàn Bắc



An, đang là giờ cao điểm mọi người đi làm, người người ra rồi vào trong văn phòng, nhìn bộ dạng Lâm An Bắc như muốn ăn thịt người, Duẩn Vị cũng không dám để anh đỗ xe ở chỗ xa.

Nhìn biểu hiện tức giận rõ ràng của anh, bộ dạng khó chịu ấy thật là đáng yêu, cô muốn xuống xe, nhưng khóa xe lại vang lên ‘cạch’ một tiếng, cô quay đầu lại nghi hoặc nhìn người đàn ông đang im lặng không nói một lời, không phải anh thẹn quá hóa giận chuẩn bị gây ra bạo lực gia đình chứ?

"Cái đó, tổng giám đốc Lâm à, bạo lực gia đình là phạm pháp, còn gây tổn hại hình tượng vĩ đại sáng chói của ngài nữa đó."

Hai tay Lâm An Bắc nắm lấy tay lái, trên cánh tay nổi gân xanh, thật muốn một phát bóp chết người phụ nữ này cho rồi, sự tồn tại của cô chính là để khiêu khích ranh giới cuối cùng của anh, rèn luyện sự nhẫn nại của anh.

Duẩn Vị thấy anh chẳng nói câu nào, nhìn mình chằm chằm với cặp mắt phát hỏa, cũng biết không thể cười giỡn quá mức, tự mình mở khóa xe, xuống xe rồi đi đến trước đầu xe, qua tấm kính chắn gió mà còn có thể nhìn thấy cặp mắt hực lửa của anh.

Vốn đã đi hai bước nhưng cô lại quay trở lại, dừng tại vị trí người lái, gỡ lên kính xe một cái, nhưng Lâm An Bắc không hề để ý tới cô, cô làm bộ muốn đi, anh mới hạ cửa kính xe với vẻ mặt ‘có gì nói mau, ông đây tâm tình không tốt người không nhìn thấy sao’.

Duẩn Vị cúi người nhìn anh, cô cố ý làm bộ dạng cười ngây ngô thật dễ thương, nhưng Lâm An Bắc không thèm để ý đến dáng vẻ nịnh hót của cô, ánh mắt cũng không nhìn cô một cái, Duẩn Vị lúng túng đứng thẳng lên, nhìn nhìn xung quanh thấy mọi người đều đang trò chuyện, cô bất chấp tất cả xoay đầu anh lại rồi hôn lên môi anh, "Sao lại nhỏ mọn dữ vậy chứ, không phải chờ chút nữa sẽ gặp nhau rồi hay sao, không cho tức giận."

Nói xong cô lại hôn chụt thật to lên mặt anh rồi đỏ mặt xoay người giẫm lên đôi giày cao gót chạy trời chết, cô vẫn không quen bị người khác nhòm ngó, như vậy đã là cực hạn của cô rồi!

Đến khi bóng dáng của cô biến mất ở đại sảnh, Lâm An Bắc mới nâng cửa sổ xe lên, chân đạp ga rời khỏi tập đoàn An Bắc, trong xe đã đóng kín rồi cho nên không ai có thể nhìn thấy nụ cười sắp toét đến mang tai của anh!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 20

Duẩn Vị gần như chạy trốn vào văn phòng, vào đến đại sảnh, xoay người nhìn xem xe của Lâm An Bắc đi chưa, mới chỉnh sửa quần áo lại một chút rồi đi về phía thang máy!

Cô làm việc tại công ty này cũng đã được hai tháng, mọi người ở đây gặp mặt nhau thường xuyên, hơn nữa thật trùng hợp là những người đứng chờ tại cửa thang máy đều cùng công ty với Duẩn Vị, mặc dù không cùng bộ phận.

Gật đầu một cái coi như chào hỏi, Duẩn Vị nghiêng người đứng một bên chờ thang máy, mặc dù mọi người đều tò mò người đàn ông vừa đưa cô tới là ai, nhìn khá quen mắt, nhưng mọi người đều tự nhận mình là người lịch sự, hướng chi họ và Duẩn Vị cũng chỉ xem như có quen biết, cho nên ai cũng chỉ hoài nghi trong lòng mà lên quan sát cô, không ai mở miệng hỏi một câu, trước thang máy cực kỳ yên lặng.

Cho đến khi Sở Khuynh Thành đi tới giống như đang giẫm trên mây cầu vồng, theo đó là tiếng giày cao gót đi trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch, ngay sau đó một bóng hình xinh đẹp thướt tha đập vào mắt mọi người, tất cả đều lên tiếng chào hỏi bà chủ tương lai, Sở Khuynh Thành buột tóc lên, nhìn chuyên nghiệp lại không mất đi ý vị, vẻ bình tĩnh lạnh lùng vốn có từ trong xương.

Gật đầu với mọi người một cái xem như chào hỏi, đúng lúc thang máy xuống, mọi người ngoan ngoãn tiến vào thang máy, Duẩn Vị bước vào theo mọi người mà lòng không yên, bởi vì cô còn đang suy nghĩ phải mở miệng xin nghỉ với Sở Khuynh Thành như thế nào, có thể không tránh khỏi lại bị chị ấy giáo huấn một trận.

Không biết từ lúc nào chỉ còn lại hai người trong thang máy, Duẩn Vị chần chừ có nên mở lời trước khi vào công ty hay không, như vậy thì có bị giáo huấn cũng không đến nỗi bị bề mặt trước mặt mọi người, trong lòng cô hơi sợ Sở Khuynh Thành, người phụ nữ này nổi giận còn kinh khủng hơn Tư Tuấn Tiêu.

"Còn chưa chuẩn bị mở miệng sao, thang máy sắp đến rồi."

Đột nhiên Sở Khuynh Thành lên tiếng, cô đã nhìn thấu Duẩn Vị có lời muốn nói, bộ dạng rề rà rề rà, nhìn như ai ức hiếp em ấy, thật khó hiểu, Sở Khuynh Thành cũng cảm thấy kỳ quái, đối với người khác cô có thể nhìn, nhưng đối với cô ấy thì nhìn không được, luôn có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Chị Sở, buổi chiều em có thể xin nghỉ hay không, trong nhà có chút chuyện."

"Sửa sang lại tài liệu của em rồi đặt trên bàn làm việc của Tổng giám đốc thì tan việc được rồi, về sau có chuyện gì thì nói thẳng, chị ăn thịt em được sao."

Thật ra thì trên đường tới, Lâm An Bắc đã gọi điện thoại cho Sở Khuynh Thành, không ngờ cô gái nhỏ này giấu kín như vậy, con dâu của nhà họ Lâm, thật thú vị, nếu như Lâm An Bắc không gọi điện thoại, Sở Khuynh Thành sẽ không thể nghĩ đến điều đó.

Nhưng cô không phải người nhiều chuyện, thấy Duẩn Vị không nhắc đến đoán chừng là cô không muốn để người khác biết, cho nên cô cũng giả vờ không biết, nhưng trước khi đi, cô vẫn nhìn không được mà chế nhạo một câu, "Nhớ khi sắp xếp tư liệu đợi một chút, chỉnh lại tổng giám đốc Lâm thành 'đã kết hôn'."

Về mặt Sở Khuynh Thành vẫn bình thường rồi đi, nhưng Duẩn Vị lại vì câu cuối cùng của chị ấy mà đứng sững sờ tại chỗ, đợi đến khi thang máy sắp khép lại một lần nữa, cô mới gấp gấp nhấn nút mở cửa, luống cuống ra khỏi thang máy.

Cô sợ nhất người khác biết quan hệ của cô và Lâm An Bắc, biệt danh của Trung Quốc có thể nói là Sherlock Holmes tái thế, nếu người nào đó 'có tâm' truyền ra, như vậy cuộc sống bình yên của hai người họ nhất định sẽ trở nên thật đặc sắc, có thể là vì mối quan hệ của ba mẹ, cô thích cuộc sống bình thản như bây giờ này.

Mặc dù biết Duẩn Vị là vợ của Lâm An Bắc, thái độ của Sở Khuynh Thành đối với cô vẫn như cũ không có gì thay đổi, điều này khiến Duẩn Vị rất cảm kích.

"Đợi chút nữa em hãy gọi điện thoại cho Hàn tiên sinh, nói tôi nay Tổng giám đốc mời anh ta dùng bữa, bảy giờ tại Ngạn Chi Đình Lan, thấy không còn việc gì nữa thì em có thể về."

"Vâng" Duẩn Vị sửa sang lại tài liệu trong tay, đặt trên bàn của Tư Tuấn Tiêu, cả ngày nay không nhìn thấy anh ấy, có thể là ra ngoài bàn chuyện làm ăn rồi, cũng có thể là cãi nhau với Sở Khuynh Thành, bởi vì ngày hôm qua trước khi đi cô nhìn thấy hai người trong phòng làm việc không hề đi ra, còn có tiếng vật nặng rơi xuống, Duẩn Vị đoán rằng có thể hai người họ đánh nhau.

Mặc dù cô có số điện thoại cá nhân của Hàn Dịch, nhưng lần này Hàn Dịch đến thành phố A một mình, địa bàn của anh ta ở thành phố G, cho nên Duẩn Vị đành phải gọi số điện thoại đi làm mà anh ta công bố ra ngoài.

Cũng sắp đến mười một giờ, cô đoán loại người cuồng công việc như anh ta hẳn là đã thức dậy từ lâu, cho nên Duẩn Vị bấm số của anh ta. Điện thoại reo thật lâu mới có người nhận, "A lô." Giọng nói nghe thật lười biếng, bộ dạng thỏa mãn, Duẩn Vị nhìn không được lại liếc nhìn thời gian ở góc phải phía dưới màn hình vì tính, sau khi xác định mình không nhìn lầm, cô liếc mắt một cái rất không thực nữ, nhà tư bản thật là tốt, giờ này rồi mà vẫn còn ngủ.

"Xin chào Hàn tiên sinh, tôi là thư kí Tổng giám đốc của tập đoàn Bắc An - Duẩn Vị, Tổng giám đốc của chúng tôi muốn hẹn ngài bảy giờ tối nay dùng bữa tại Ngạn Chi Đình Lan, không biết khi đó Hàn tiên sinh có bận việc gì khác hay không."

Mặc dù cô không thích Hàn Dịch, nhưng công tư vẫn phải phân minh.

"Bảy giờ?" Giọng Hàn Dịch có chút chần chờ, nhưng Duẩn Vị lại có chút khản trương, nếu như anh ta không rảnh thì phải sắp xếp lại thời gian hoặc hẹn khi khác, đến lúc đó còn phải đặt lại chỗ lần nữa, như vậy thật phiền phức.

Chỉ nghe trong loa truyền đến giọng Hàn Dịch hỏi ý kiến ai đó, "Bây giờ em có rảnh không?" Chỉ chốc lát sau, một giọng nữ không rõ ràng truyền đến, còn kèm theo tiếng nước chảy ào ào, "Bây giờ? Không rảnh." Duẩn Vị cảm thấy giọng nói này thật quen tai, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra.

Sau đó truyền đến giọng nói thật rõ ràng của Hàn Dịch, "Tôi biết rồi, vậy bảy giờ đi."

"Được, làm phiền Hàn tiên sinh rồi."

Duẩn Vị cúp điện thoại, rất may mắn Hàn Dịch không có nói điều gì kỳ quái, nhưng giọng nữ vừa rồi thật rất quen tai, nghĩ đến việc Hàn Dịch đã kết hôn, chẳng lẽ giọng nói vừa này là của vợ anh ta?

Tiếng nước chảy? Đang tắm? Vào giờ này? Đột nhiên Duẩn Vị cảm thấy mình quá đơn thuần, thì ra có khối tên đàn ông sói đói giống như Lâm An Bắc.

Gọi điện thoại đặt chỗ tại Ngạn Chi Đình Lan xong, Duẩn Vị báo tình hình cho Sở Khuynh Thành rồi xách túi xách ra về, đây là lần đầu tiên cô ra về trước giờ tan ca, nhìn mọi người bận rộn bù đầu, trong lòng cô chợt hiểu, thì ra cảm giác nhàn nhã nhìn người khác bận rộn thoải mái như vậy, thảo nào Lâm An Bắc thường xuyên bỏ bê công việc.

Bây giờ cách giờ tan làm vẫn còn sớm, cô gọi cho Lâm An Bắc, anh bảo Duẩn Vị bắt xe đến công ty chờ anh.

Vốn là Duẩn Vị không muốn đi, nhưng nghĩ đến lát nữa anh tan việc ra còn phải cố ý đến đón cô một chuyến thật lãng phí thời gian, cho nên cô đi ngay. Trên đường cô còn lo lắng nếu như bị chặn lại trước đại sảnh Tri Vũ thì cô nên nói như thế nào, bởi vì trên TV hay diễn như vậy.

Nghĩ ra thật nhiều cớ, nhưng không có cái nào được, vừa tới đại sảnh, Lưu Nham nhìn thấy bóng dáng của cô liền tiến lên đón, "Tổng giám đốc Lâm đang họp, có thể cô phải đợi một tý."

"Không sao, tôi đợi anh ấy trong phòng làm việc được rồi."

Lưu Nham dẫn Duẩn Vị đến phòng làm việc của Lâm An Bắc, bung vào ly nước trái cây cho cô, anh đi ra rồi đóng cửa lại, lúc này Duẩn Vị mới có cơ

hội quan sát kỹ phòng làm việc của Lâm An Bắc.

Đây là lần đầu tiên cô tới tập đoàn Trì Vũ, càng là lần đầu tiên vào phòng làm việc của Lâm An Bắc, thiết kế đơn giản, không bày biện dư thừa, bàn làm việc ngược hướng với cửa sổ sát đất rộng lớn, ghế sa lon màu trắng gạo đặt bên tay phải, trong góc phòng trang trí vài bồn hoa, nhìn chúng có vẻ căng tràn sức sống.

Nổi với phòng làm việc là phòng nghỉ ngơi, trang bày không khác phòng ngủ trong nhà là mấy, chỉ nhỏ hơn một chút mà thôi.

Trên bàn làm việc chỉ có vài vật dụng đơn giản và một chồng tài liệu dày, còn có một tấm ảnh gia đình đặt ở vị trí dễ thấy. Ngồi tại vị trí của Lâm An Bắc, Duẩn Vị nhàm chán nằm lên bàn cân thận suy nghĩ về tấm ảnh gia đình kia.

Lâm Kỳ Sơn vẫn nghiêm túc như trong bản tin thời sự, đáng về Lâm An Chính thì thật miễn cưỡng nhìn có chút khó hài, những người khác Duẩn Vị đều chưa gặp, nhưng nhìn một cái cô đã phân biệt được ai là ai.

Đáng dấp Lâm An Bắc và Lâm Trì giống nhau đến bảy phần, Lâm An Hiểu di truyền về đẹp của An Nhiên, thật là một gia đình đẹp mắt. Duẩn Vị chưa từng chụp ảnh gia đình, chỉ có vài tấm hình mà còn là nắn ni mẹ chụp chung, ảnh gia đình của anh là chụp cả nhà, mà ảnh gia đình của cô chỉ có hai người là cô và mẹ.

Kết thúc hội nghị Lâm An Bắc đi ra ngoài, Lưu Nham liền nói cho anh biết Duẩn Vị đang đợi anh trong văn phòng, đẩy cửa ra đã nhìn thấy cô nằm trên bàn, nhìn tấm hình trên bàn hết sức chăm chú.

Anh ôm lấy cô từ phía sau, hít vào mùi hương của riêng cô, ghé vào bên tai cô nhẹ giọng hỏi thăm, "Nhìn gì mà nhập thần như vậy?"

"Gia đình anh, thật vui vẻ."

"Ngốc nghếch, đó cũng là gia đình của em, đi thôi, đi ăn cơm trước."

Lâm An Bắc không muốn Duẩn Vị chìm trong không khí buồn bã đó, mạnh mẽ kéo cô đứng lên đi ăn cơm. Đối với việc Tổng giám đốc đến trễ về sớm, phàm là nhân viên đã làm tại tập đoàn Trì Vũ trên ba tháng sẽ trở nên 'thấy nhưng không dám nói gì' từ lâu, chỉ có những nhân viên mới sẽ ngạc nhiên cảm thán hoặc giọng điệu ước ao ghen tị nói thầm "Tốt số thật" hoặc là "Sớm muộn công ty cũng sẽ sụp đổ trong tay anh ta", nhưng chờ sau khi bọn họ biết được năng lực của Lâm An Bắc, sẽ ngoan ngoãn câm miệng, hối hận vì ban đầu bản thân đã phán đoán xằng bậy.

Vốn là Duẩn Vị cúi đầu, vừa đi được mấy bước đã bị Lâm An Bắc ôm eo, ép buộc cô ngẩng đầu lên, cuối cùng ra khỏi tập đoàn Trì Vũ trong lúc mọi người đang hoang mang quan sát hai người.

Đây là lần đầu tiên Tổng giám đốc dẫn phụ nữ đến công ty, tất cả mọi người đều cho rằng thư ký Thân chắc chắn là ứng cử viên cho vị trí bà chủ tương lai, nào biết nửa đường nhảy ra con ngựa đen, những ai bình thường hòa đồng tương đối thân thiết với Lưu Nham đều được mọi người phái tới thăm dò nhưng đều bị anh nói vài ba câu chặn lại mà trở về.

Mọi người chỉ có thể ngượng ngùng trở về vị trí của mình, trong lòng lại nghĩ đến cổ tích cô bé Lọ Lem gặp được hoàng tử.

Hai người ăn cơm xong, đi chợ chọn mua quà, Lâm An Bắc lái xe chở Duẩn Vị về nhà. Mới vừa vào sân, nghe tiếng động cơ ô tô Trần Trí Hiên liền chạy ra ngoài.

"Cậu ơi, cậu ơi, mau đi xem em bé một chút."

Lâm An Bắc tiếp được cậu nhóc đang nhào tới, hai tay Duẩn Vị xách quà, vào nhà cùng Lâm An Bắc, đi qua vườn hoa, đi tới bậc thang. Trần Trí Hiên dọc đường đi đang diễn tả hình dáng em bé cho Lâm An Bắc hình dung rồi cuộc cũng phát hiện Duẩn Vị phía sau, cậu nhóc ôm cổ Lâm An Bắc non nớt hỏi, "Cậu ơi, chị này là ai của cậu vậy?"

Một tay Lâm An Bắc vỗ bốp lên mông cậu một cái, một tay kéo Duẩn Vị đứng bên cạnh mình, quay sang dạy dỗ Trần Trí Hiên, "Cô ấy không phải chị, gọi là mẹ."

"Nhưng..." về mặt Trần Trí Hiên rất bối rối, Duẩn Vị hơi lúng túng.

"Nhưng cái gì, có muốn đồ chơi hay không?"

"Nhưng bà ngoại nói cái cô bên trong mới là mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 20-2: Ngoại truyện Trần Trí Hiên

Buổi tối khi Đường Kinh Vũ tan việc về nhà, toàn bộ căn nhà yên tĩnh, Lâm An Hiểu và Đường Tiểu Quai đều không trông thấy bóng dáng.

Những người này đi đâu cả rồi?

Buồng gói hàng trong tay mới mang về từ chỗ người gác cổng, Đường Kinh Vũ cầm điện thoại bàn cạnh sô pha lên gọi cho vợ, nhưng tiếng chuông lại đang vang lên trong phòng ngủ.

Đường Kinh Vũ đẩy cửa phòng ra, trong căn phòng mờ tối, trên giường lớn nhô lên một cái sườn núi nhỏ.

Tâm Đường Kinh Vũ khẽ lay động, tiện tay nói lỏng cả vạt, ném tây trang trên mặt thảm, tung người một cái đè lên trên sườn núi nhỏ, lòi tâm tình trong miệng anh còn chưa kịp nói ra, đột nhiên, gian phòng ồa lên tiếng khóc kinh người.

Đây là? Đường Tiểu Quai?

Đường Kinh Vũ vội vàng đứng dậy, vạch chăn ra, Đường Tiểu Quai giống như chó con cuộn chân lại, vùi trên gối, hai tay kê dưới mặt, thân thể đang khóc run lên đến cực kì đau lòng.

Điều này làm cho Đường Kinh Vũ bị dọa sợ, cũng có một chút quẩn bách, tại sao thằng bé này lại chạy đến chỗ này. Vợ vàng xoay người bé lại, bạn nhỏ Đường nhắm hai mắt, nước mắt lại không chịu thua chút nào tiếp tục rơi, khóc đến tim gan Đường Kinh Vũ run lên.

"Được rồi được rồi, nam tử hán đại trượng phu khóc nhè thật mất mặt, mẹ đâu?"

Đường Tiểu Quai hai tuổi vẫn còn chưa biết nhiều từ, chỉ biết khóc không ngừng, quệt toàn bộ nước mắt nước mũi trên áo sơ mi Đường Kinh Vũ, mặc kệ anh dụ dỗ thế nào, vẫn cứ khóc hu hu, cũng không biết đang nói cái gì, cuối cùng ở trong ngực Đường Kinh Vũ từ từ ngủ thiếp đi.

Đặt bé vào lại trong chăn, đắp kín chăn cho bé, Đường Kinh Vũ vừa mới xoay người, thằng bé này lại giống khi nãy, như chó con nằm ở trong chăn, cái miệng nhỏ cong lên, đôi tay kê ở dưới mặt, ngoẹo cái đầu nhỏ ngủ trông rất dễ thương.

Đường Kinh Vũ vuốt trán thở dài, tư thế ngủ của thằng bé này không phải là loại ngoan cố thông thường, sửa thế nào cũng không được, bắt đắc dĩ nhẹ nhàng lật người bé lại, dùng chăn bọc kỹ bé, nhìn một lát thấy bé không quấy ra nữa, mới đi ra ngoài cửa.

Trong phòng khách cũng không có bóng dáng của Lâm An Hiểu, Đường Kinh Vũ đẩy cửa phòng cho trẻ ra, đập vào mắt chính là người phụ nữ yêu dấu dựa vào cạnh giường, đang ngồi trên tấm thảm trải sàn thiếp đi.

Đường Kinh Vũ rón rén đi tới, bé cô lên giường, nghiêng người nằm xuống bên cạnh cô.

Giường trong phòng cho trẻ rất nhỏ, chỉ đủ cho một người ngủ, hai người thì rất chật chội, huống chi còn là đàn ông dài tay dài chân như Đường Kinh Vũ, lập tức cảm thấy giường trở nên cực kì nhỏ.

Trên mặt Lâm An Hiểu vẫn còn vệt nước mắt đã khô, khóc đến đỏ hết cả chóp mũi, mắt cũng sưng một chút.

Đường Kinh Vũ vỗ nhẹ lưng cô, ngửi thấy mùi thơm đặc biệt trên người anh, cô mới chậm rãi tỉnh lại.

"Đánh thức em sao?"

Lâm An Hiểu không nói gì, nhìn người đàn ông trước mắt, chưa nói gì nước mắt đã rơi, Đường Kinh Vũ bị dọa sợ nhanh chóng ngồi dậy, ôm cô vào lòng dỗ dành, hôm nay là ngày gì mà tại sao lớn nhỏ đều khóc hết vậy nè?

"Bảo bối, tại sao lại khóc? Nói cho chồng nghe một chút đi."

"Đường Kinh Vũ, con trai của anh, con trai của anh ức hiếp em."

"Được rồi được rồi, con cũng là con trai của em, nói anh nghe, tại sao con ức hiếp em, ngày mai anh đi trừng trị con ngay."

"Con muốn ăn cơm, em đưa cơm rồi. Muốn thịt, đưa thịt rồi. Con muốn dưa hấu, đưa dưa hấu rồi. Con muốn em ôm con ngủ, ngủ rồi. Con muốn thay quần áo, thay rồi. Con muốn đội nón đi hóng gió, đi rồi. Chính là vì không mua cho con trà sữa gì kia, con đòi chết không muốn sống nữa. Chẳng lẽ nước ép trái cây ở nhà không thơm ngon bổ dưỡng bằng quán ven đường đó sao? Hu hu chắc chắn là kiếp trước bà đây nợ con anh ba phen tiền, kiếp này đến đòi nợ, chắc chắn em chính là mẹ già có số mệnh nữ giúp việc nấu cơm, con anh chờ đó cho em, ngày mai không cho nó ăn cơm nữa hu hu..."

Đường Kinh Vũ xấu hổ, tại sao cô gái này cứ tung tăng chạy trên con đường ấu trĩ trẻ con không chịu quay đầu vậy chứ? Nhưng thật sự thì, anh lại yêu chết tính ngây thơ của cô, thật là một cô gái dễ thương.

Việc cấp bách trước tiên là ổn thỏa nội bộ, trong nhà cũng không có nhiều người, nếu hai vị "tổ tông" này xảy ra chiến tranh lạnh, chỉ có bản thân anh là bị động cứng.

"Được rồi được rồi, lần này là Đường Tiểu Quai không đúng, sáng sớm ngày mai anh phạt con ngay, trả thù cho em có được không?"

"Em muốn đánh cái miệng nó, còn phải phạt nó chép Tam Tự kinh, hu hu"

"Được được được, em muốn trừng phạt thế nào đều nghe theo em được rồi chứ, đừng khóc nữa."

Lâm An Hiểu thật không hổ là mẹ của Đường Tiểu Quai, quệt nước mắt nước mũi lên nửa áo sơ mi còn lại của Đường Kinh Vũ, nhìn chiếc áo hôm nay mới mặc lần đầu tiên, cái áo này là do anh ăn vạ thật lâu, làm Lâm An Hiểu không còn cách nào phải mua cho anh, thế nhưng mới ngày đầu tiên thì bị hỏng nát, ngày mai bắt cô đền mới được, bằng không cô cũng không nhớ nổi ngày tháng năm nào càng không tự giác đi mua quần áo cho anh.

"Con trai của anh thật hư, hư y như anh vậy, hu hu"

"Đúng đúng đúng, lỗi của anh, anh hư nhất rồi, vợ à, áo của anh bị em làm dơ cả rồi, làm sao đây?"

"Hu hu, Đường Kinh Vũ, anh không có lương tâm, chẳng lẽ em còn thua cả bộ quần áo của anh hay sao?"

"Anh không có ý này, được rồi, anh sai rồi, được chưa, đừng khóc nữa."

Lúc tắm xong đi ra, Lâm An Hiểu đã nằm trên giường ngủ thiếp đi, Đường Kinh Vũ cởi giày ra, leo lên giường, kéo cô ôm vào lòng, chỉ có ôm lấy cơ thể thơm ngát của cô, anh mới có thể ngủ ngon cả đêm.

Nhưng mười phút trôi qua, một mõi cả ngày nhưng Đường Kinh Vũ chẳng những không buồn ngủ, ngược lại tinh thần càng phấn chấn hơn, vật nào đó giữa hai chân cũng bởi vì Lâm An Hiểu mè nheo mà ngoay ngoay đứng thẳng, đang kêu gào muốn thoát khỏi trời buộc.

"Vợ à, em đừng lộn xộn."

"Nhưng chật chội quá, anh ra phòng khách ngủ đi."

"Sao có thể chia phòng ngủ được chứ, anh có một cách."

"Cái gì?"

Lâm An Hiểu e lệ nhắm chặt hai mắt, hai tay chống trên ngực Đường Kinh Vũ, hai chân tách ra vòng ngang hông gầy gò của anh, mà hai tay của anh vịn tại cái hông đầy một nắm tay của cô, thân thể theo động tác của anh mà nhấp nhô lên xuống.

"Ahhh, bảo bối, em thật giỏi, kẹp chặt chông thật thoải mái."

Lâm An Hiểu bị động vận vẹo người, cả người đều phiêu hồng đáng yêu, trên tóc mai đã có vài giọt mồ hôi trong suốt.

"A khôn kiếp, đây chính là cách mà anh nói đó hả? A chậm một chút "

Sáng sớm hôm sau, Đường Kinh Vũ bị âm thanh của Lâm An Hiểu làm thức tỉnh, duỗi tay lãn mò, trong ngực sớm đã không còn bóng dáng của người đẹp, thuận tay cầm áo choàng tắm bên cạnh giường lên mặc vào, đi ra khỏi phòng trẻ.

Trong phòng khách, Lâm An Hiểu ôm Đường Tiểu Quai, đưa lưng về phía anh, mà Đường Tiểu Quai vẫn rầm rì khóc suốt.

Không phải muốn trừng phạt con thật đó chứ?

Đường Kinh Vũ đi tới, "Sao vậy, chuyện này là?"

"Không biết, sáng nay vừa thức dậy thì nhìn thấy, mí mắt phải của con sưng phù, làm em hoảng sợ, lấy nước lạnh thoa, bôi kem đánh răng lên cũng không ích gì."

Đường Tiểu Quai ở trong ngực Lâm An Hiểu, hai tay xoa mắt, nhất quyết không cho phép người khác đụng vào mí mắt của mình, miệng nhỏ vẫn lẩm bẩm, hôn hôn, hôn hôn, Lâm An Hiểu thom chọt con một cái, thế nhưng thẳng bé lại lắc đầu, cuối cùng chỉ vào mí mắt nói: còn sưng hôn hôn.

Lâm An Hiểu nhìn Đường Kinh Vũ, "Làm sao đây? Tại anh hết, tối hôm qua không để ý đến con gì cả."

Đường Kinh Vũ cam chịu, dù sao mặc kệ như thế nào, cuối cùng đều là lỗi của anh là được rồi, từ khi kết hôn đến nay hình như chủ động thừa nhận sai lầm là việc anh làm tốt nhất.

Hơn nữa tối hôm qua cô gái này còn la hét muốn trừng phạt con, hôm nay giống như quên mất mối "thâm thù" tối qua, trái tim mẹ hiền thiên hạ thật đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 21

Trần Trí Hiên mới ba tuổi, giọng nói ập úng giống như gió xuân dịu dàng lướt nhẹ qua gò má, thế nhưng lại làm Duẩn Vị đứng trên bậc thang rét run, càng cảm thấy món quà trong tay thật nặng, tại sao toàn thân lại có cảm giác không động đậy được?

Thật ra thì không phải cô không nghĩ đến việc người nhà họ Lâm sẽ cảm thấy bất mãn với cô, đối với việc bọn họ có thể sẽ kiên trì phản đối hôn nhân của hai người, cô đã âm thầm tự mình chuẩn bị tâm lý thật lâu, mặc kệ như thế nào, nhất định phải kiên trì, không thể cái gì cũng không nể thử đã lùi bước theo thói quen.

Cô vẫn luôn tự nói với mình, yêu Lâm An Bắc và kết hôn với anh, là chuyện dũng cảm nhất và đúng đắn nhất trong đời mà cô đã làm.

Nhưng nói thì nói như thế, có mấy người có thể thực hiện được như những điều mình đã dự tính. Những tình tiết như thế này, trong chính tác phẩm của mình Duẩn Vị đã viết muốn nát cả rồi, nhưng khi chuyện thật sự xảy ra với bản thân cô, những biểu hiện thông minh cơ trí kia đã sớm bị cảm giác tưng quẫn thay thế, nói cho cùng, cô cũng chỉ là một người phụ nữ hết sức bình thường mà thôi.

Lâm An Bắc cũng phát hiện Duẩn Vị khác thường, gương mặt tái nhợt trong nháy mắt kia của Duẩn Vị chính là cái mà anh mong muốn khi vừa mới kết hôn, nhưng điều này không hề do một người đàn bà khác đem đến, mặc kệ kết cục cuối cùng của bọn họ như thế nào, đoạn tình cảm này, anh chưa bao giờ muốn dính dáng đến người thứ ba, lại càng không muốn nói đến những người đàn bà không liên quan đó.

Thật ra thì, nói cho cùng còn không phải là một câu nói, anh không bỏ được!

Đầu Trần Trí Hiên bị cốc một cái, Lâm An Bắc bắt mắt mở miệng, "Tiểu tử thú, nói bậy gì đó, không kêu mẹ thì về sau có thể sẽ thiếu mất một bao lì xì bự đấy."

Từ nhỏ đến lớn điều Trần Trí Hiên thích nhất ngoài mẹ ra chính là tiền lì xì, có thể mua thật nhiều thật nhiều đồ chơi, hơn nữa không có chuyện gì còn có thể lấy ra vầy vẩy, nghĩ đến thêm mẹ là thêm một bao lì xì lớn, cậu có chút do dự rồi.

Bà ngoại nói mẹ kia cũng chưa nói sẽ cho cậu tiền lì xì mà, cho nên, tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh, thông thái biết nhiều, bạn học khô ngô Đường Tiểu Quai nhảm tính, sau khi trầm tư 4020 là 1 giây thì ngẩng đầu lên, trên mặt lập tức bùng lên nụ cười tươi rói, ngọt ngào nhìn Duẩn Vị, "Mẹ, chiêm chiêm". Còn nhân cơ hội nâng hai má Duẩn Vị, chiêm chiêm chính là hôn hai cái, khiến cho tâm tình mới nảy còn lâm vào vực sâu, cô hoàn toàn không biết cậu cháu thần kinh này đang ở tần số nào.

Duẩn Vị đại ra, vẫn còn duy trì động tác lúc Trần Trí Hiên nâng mặt cô, điều này khiến Lâm An Bắc đen mặt, đưa tay lau sạch sẽ nước miếng trên sườn mặt cô, nắm tay cô đi vào trong, vẫn không quên dạy dỗ Trần Trí Hiên, "Đó là vợ của cậu, lần sau còn dám hôn loạn cậu sẽ đánh con."

Trần Trí Hiên không hề sợ Lâm An Bắc, đối với người cậu này, không hiểu sao nó càng thân thiết hơn so với mẹ mình, đang ôm cổ anh cậu nhóc khom người cả gan muốn hôn Duẩn Vị một lần nữa, lại bị Lâm An Bắc siết chặt lấy cơ thể nhỏ bé không cho cậu động đậy.

Duẩn Vị chỉ cao đến cổ Lâm An Bắc, mà Trần Trí Hiên đang bị Lâm An Bắc ôm, muốn hôn cô phải khom người xuống, vừa nãy là vì Duẩn Vị đứng cao hơn hai người họ một bậc thang, cho nên cậu nhóc mới hôn được, lần này bị Lâm An Bắc nhìn thấu rồi, cậu nhóc mất hứng vịn lấy mặt anh, "Đàn ông hẹp hòi là đáng ghét nhất rồi, hừ, mẹ ơi bé bé."

Duẩn Vị nhìn Lâm An Bắc không biết làm sao, nhìn hai cánh tay của Trần Trí Hiên đang đưa ra muốn cô ôm lấy, cô cảm thấy có chút mờ mịt, cô rất thích trẻ nhỏ, nhưng đến nay vẫn chưa thật sự bế bồng qua bao giờ, hơn nữa lần này còn là cục cưng của nhà họ Lâm.

Lâm An Bắc cười cười, nhận lấy quà trên tay cô, Trần Trí Hiên lập tức tự động chui vào trong ngực cô. Đứa bé ba tuổi vóc dáng đã không còn nhỏ, hơn nữa cậu nhóc Trần Trí Hiên vốn cao to hơn một chút so với những đứa bé cùng lứa, Duẩn Vị ôm một tí đã có chút vất vả.

Trần Trí Hiên được nhiều người bế nên quen rồi, vừa vào trong lòng cô, hai tay hai chân liền quẩn lấy, hai tay ôm cổ cô, hai chân kẹp eo cô, hại Duẩn Vị không nhìn được đường đi phía trước.

Lâm An Bắc cười cười, tâm tình rất tốt, cũng không định giúp một tay, ôm eo Duẩn Vị đi về phía trước, dĩ nhiên, tuyệt đối không quên giáo huấn Trần Trí Hiên không được có tư tưởng tùy tiện bỏ nhào vào lòng vợ anh.

Người giúp việc đã đứng một bên chờ lâu rồi, vừa nãy Trần Trí Hiên có thể lao ra cũng là nhờ người giúp việc mở cửa chính, bằng không với chiều cao của cậu nhóc mà không có chiếc ghế đầu thì không thể mở cửa được.

Nhận lấy món quà trong tay Lâm An Bắc, mặt tươi cười chào hỏi, "Đại thiếu gia về rồi."

Khi còn bé, thân thể Lâm An Bắc không khỏe, bình thường đều ở nhà, anh chỉ hay nổi nóng với người nhà và những người thân thiết, cho nên trong mắt người giúp việc, Đại thiếu gia là một người rất hiểu biết lại là người lễ phép, để lại ấn tượng rất tốt cho đám người làm trong nhà, sống chung với bọn họ cũng rất tốt, thỉnh thoảng trở về nhà cũ còn tặng quà cho họ, thật là đối đãi bọn họ như người trong nhà.

"Bà Trần, đây là Duẩn Vị mua cho bà, nghe nói gần đây chân bà không được khỏe, ăn cái này là hữu hiệu nhất rồi."

Lâm An Bắc lấy một hộp quà trong tay đưa cho bà Trần đang mở cửa, bà ở nhà họ Lâm đã mấy chục năm, bây giờ bà đã lớn tuổi, nhà họ Lâm vẫn đồng ý để bà ở lại, cho nên bà vô cùng biết ơn, đối với chuyện của nhà họ Lâm càng thêm tận tâm tận lực.

Thật ra hộp quà này là do Lâm An Bắc bớt chút thời gian đến tiệm thuốc mua, hoàn toàn không liên quan đến Duẩn Vị, cô cũng không hề biết trong nhà họ Lâm còn có những người này, cho nên cô biết, đây là Lâm An Bắc giúp cô tạo ấn tượng tốt với mọi người.

Duẩn Vị nhìn Lâm An Bắc với ánh mắt cảm kích, thế nhưng anh lại giả vờ không nhìn thấy, để bà Trần cầm những hộp quà còn lại đưa cho những người khác. Hốc mắt bà Trần đã có nước mắt, đây là lần đầu tiên Lâm An Bắc dẫn bạn gái về nhà, cũng biết được hàm ý là gì.

"Cảm ơn Duẩn tiểu thư, mau vào đi, bên ngoài nóng quá kéo bị cảm nắng."

Lâm An Bắc giả bộ tức giận nhìn bà Trần, kéo tay bà làm nũng, "Bà Trần, bà còn khách sáo với cô ấy làm gì, bà mới là người vất vả nhất, gọi cô ấy Tiểu Vị là được rồi."

An Nhiên đã sớm nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, nhưng chờ thật lâu mà không thấy ai vào nhà, Đường Kinh Vũ ở trong phòng cùng với Lâm An Hiểu, Lâm Tri và Lâm An Chính đều chưa về, trong phòng khách chỉ có hai người.

"Tiểu Cẩm con ngồi xuống trước đi, đi xem thử có phải thẳng nhóc thú vị này về rồi hay không."

"Đi à đi bận nhiều việc, không cần quan tâm con đâu."

"Ha ha, vậy thì tốt, con đừng gò bó quá, cứ coi như nhà mình là được rồi."

Người đang ngồi trong phòng khách chính là Lưu tiểu thư – Lưu Cẩm hiền thực, có gia giáo theo như lời của An Nhiên, là quán quân Taekwondo theo như lời Lâm An Bắc nói lúc trước, vốn là lần trước sau khi nghe Lâm An Bắc nói câu đó, An Nhiên cũng có chút lo lắng, cho nên không thu xếp chuyện gấp mặt lần đó.

Vốn tưởng rằng mọi chuyện cứ bỏ mặc như vậy, nhưng lần trước khi ra ngoài uống trà, bắt gặp Lưu phu nhân cùng con gái đang đi dạo phố, An Nhiên nhìn thấy rất thích, là một người hào phóng, không hề giả tạo chút nào, đáng đáp cũng thật xinh xắn, mặc dù học Taekwondo nhưng dáng người tương đối đẹp.

Mái tóc dài mềm mại, mắt to, sống mũi thẳng, thật là một sự kết hợp Trung Tây rất đặc biệt, làm cho ai gặp qua cũng không thể quên được. Hơn nữa quan trọng nhất là rất biết kiềm chế, An Nhiên tin rằng cô gái này nhất định phù hợp với Lâm An Bắc, hai người quen nhau khẳng định rất thích hợp, cho nên hôm nay tự mình mời cô tới nhà làm khách.

Nói đến vận số cũng thật tốt, vốn tưởng rằng không phải Chủ nhật thì người ta sẽ rất bận, An Nhiên lại không có số điện thoại của Lưu Cẩm, cho nên ôm ý định gọi thử cho Lưu phu nhân xem, nói muốn mời Lưu Cẩm tới nhà chơi, không ngờ đúng lúc hôm nay Lưu Cẩm nghỉ không đi làm, cho nên An Nhiên lập tức cho người đi đón cô tới đây.

Ba mẹ của Lưu Cẩm đều là giáo sư đại học, có thể nói là gia đình làm quan có học thức, mặc dù An Nhiên không coi trọng những điều kiện bề ngoài này, cũng không có ý kiến gì về dòng dõi, nhưng là một người mẹ, dĩ nhiên bà hi vọng con mình không chỉ qua lại với người mà con thích, mà còn phải là người tốt nhất.

"Bà ngoại, đây là mẹ."

Trần Trí Hiền thấy An Nhiên đang đi tới đầu tiên, ôm cổ Doãn Vị giới thiệu với bà một cách kiêu hãnh, thái độ khoe khoang đó, giống hệt như có nhiều bao lì xì thì sẽ có nhiều tiền hơn.

Thằng quý nhỏ ngốc nghếch này, đại khái chưa từng nghĩ tới tài sản mà cha nó để lại, liếc mắt nhìn trộm không biết là có bao nhiêu con số không, trong mắt cậu nhóc, bao lì xì là nhiều tiền nhất rồi.

"Con về rồi, vị tiểu thư này là?"

An Nhiên làm bộ không nghe thấy câu giới thiệu của Trần Trí Hiền, tò mò quan sát Doãn Vị, câu hỏi cũng là hỏi Lâm An Bắc.

Bà Trần thấy An Nhiên đi tới, lên tiếng chào hỏi xong liền vào phòng bếp bận việc, khó có được hôm nay mọi người đều ở nhà ăn cơm, hơn nữa đưa con gái lớn một nhà bốn người cũng ở đây, bà Trần vui lắm, mới sáng sớm đã đi chợ mua thức ăn, bây giờ đang bận bịu cùng bà Ngô, Đại thiếu gia thích món cay Tứ Xuyên bà Ngô làm nhất.

Lâm An Bắc sợ Doãn Vị mệt, ôm Trần Trí Hiền xuống, vỗ vỗ cái mông của cậu nhóc để cậu chạy đi chơi, "Mẹ, đây là Duẩn Vị". Nói xong lại kéo Duẩn Vị, "Mau gọi mẹ."

Mặc dù trong lòng Duẩn Vị là sóng to gió lớn, nhưng trên mặt vẫn lộ ra nụ cười thích hợp, không kiêu ngạo không tự ti khom lưng chào một cái, "Mẹ, gọi con Tiểu Vị là được rồi."

Duẩn Vị không biết An Nhiên có ý gì, bà quan sát Duẩn Vị một chút, nhàn nhạt liếc nhìn Lâm An Bắc, "Duẩn Vị à, mau vào đi, hoan nghênh cô tới nhà làm khách."

Đây rõ ràng là thái độ xem cô như khách, mặc dù làm người khác có chút khó chịu, nhưng điều này đã vượt quá mong đợi của Duẩn Vị, ít nhất bà không làm ra sắc mặt khó coi hoặc ánh mắt lạnh lùng cao ngạo với cô.

An Nhiên đi phía trước, đến phòng khách, Luru Cẩm cũng chú ý tới Duẩn Vị đang được Lâm An Bắc ôm trong lòng, vẻ mặt không hề biến sắc đứng lên chào hỏi, "Dì à, người này chắc là An Bắc."

"Đứng đứng đứng, lại đây đi giới thiệu với các con một chút, đây là con gái nhà chú Luru - Luru Cẩm, đây là con của dì Lâm An Bắc, còn có Duẩn Vị là vợ nó." An Nhiên kêu Luru Cẩm ngồi xuống, tay Lâm An Bắc không hề rời eo của Duẩn Vị, cùng Duẩn Vị ngồi trên ghế sa lon, gật đầu một cái coi như chào hỏi.

Duẩn Vị cũng không nói lời thừa thãi, hỏi thăm Luru Cẩm một tiếng, Lâm An Bắc quán lấy cô thì thầm to nhỏ, mặc dù cô cảm thấy không ổn lắm, nhưng biết là Lâm An Bắc cố ý, cũng khéo léo phối hợp với anh.

An Nhiên vốn là mời Luru Cẩm tới làm khách, Lâm An Bắc làm như vậy khiến bà có chút mất hứng, đây cũng là lần đầu tiên bà gặp mặt Duẩn Vị, thoát nhìn là một cô gái tính lạnh, bộ dáng xinh đẹp động lòng người, nếu An Bắc đã giới thiệu như vậy, bà cũng không nói gì nhiều, nhưng vẫn muốn xem xem nhân phẩm của cô như thế nào.

"Con lên lầu xem chị với anh rể con một chút, bảo tụi nó chuẩn bị xuống ăn cơm, tiện thể gọi điện cho ba con và An Chính lần nữa, hỏi xem đi tới đâu rồi."

"Con biết rồi." Lâm An Bắc bắt đắc dĩ buông tay đang ôm eo Duẩn Vị ra, hôn lên môi cô một cái mới đứng lên, "Em ngồi một lát, chờ một tí anh dẫn em đi xem phòng anh một chút."

Duẩn Vị gật đầu một cái, sau khi Lâm An Bắc đi chỉ còn lại ba người, An Nhiên đứng lên, "Các con đều là bạn cùng lứa hẳn có nhiều đề tài tán gẫu, Luru tiểu thư là khách của mẹ, Tiểu Vị giúp mẹ tiếp khách một chút, mẹ đi xem thử bà Ngõ nấu thức ăn có ngon không."

"Dạ được."

Những lời này của An Nhiên thật khéo, bà vừa cho thấy tầm quan trọng của Luru Cẩm vừa cho thấy cô ấy là người bà ưng, nhưng lại để Duẩn Vị giúp bà tiếp chuyện với Luru Cẩm, giống như bà đã khẳng định thân phận của cô, lại giống như không có, cố tình muốn xem thử nhân cách cũng như năng lực xử sự của cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Trí Hiên: Mẹ ơi, mẹ cho con hôn một cái con cho mẹ một bao lì xì nha!

Duẩn Vị: Cậu con sẽ đánh con đó.

Trần Trí Hiên: Không sợ đâu, ba con còn lợi hại hơn cậu.

Duẩn Vị: Sao con biết ba con lợi hại chứ?

Trần Trí Hiên: Ồ, mẹ à, mẹ gian ác thật, bị cậu làm hư rồi, con đi mách bà ngoại.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 22

Duẩn Vị mỉm cười rót trà cho Luru Cẩm, tư thế đó, thật sự có chút giống bộ dáng nữ chủ nhà, dù nói thế nào thì Luru Cẩm cũng không còn là nữ sinh nhỏ bé mới hai mươi tuổi đâu, nếu An Nhiên đã chủ động gọi điện thoại mời cô tới đây, cô cũng hiểu được là ý gì.

Trái lại Duẩn Vị bây giờ, mặc dù lúc giới thiệu An Nhiên có nói là vợ của Lâm An Bắc, nhưng hiển nhiên là không được mọi người chấp thuận, hơn nữa nhà họ Lâm cũng chưa từng có tin muốn cưới dâu, cho nên Luru Cẩm kết luận, đây nhất định là Lâm An Bắc tìm đại một người để qua mắt An Nhiên.

Bởi vì trước khi đến đây cô cũng có nghe người khác nói, An Nhiên muốn Lâm An Bắc kết hôn, hơn nữa còn cực lực phản đối bạn gái trước của anh, chính là nữ trợ lý cùng công ty với anh, mà nhà họ Lâm lại chủ động lấy lòng cô, ý tứ là gì không cần nói cũng biết.

Cho dù lui lại một vạn bước mà nói, nếu như Duẩn Vị thật sự là bạn gái mới của Lâm An Bắc cô cũng không sợ, bởi vì bây giờ bạn trai bạn gái gọi nhau ông xã bà xã nhiều lắm, có thể bọn họ cũng không ngoại lệ, nâng chung trà Tây Hồ Long Tỉnh thượng hạng lên khẽ nhấp một ngụm, mượn dịp quan sát Duẩn Vị một chút, khóe miệng Luru Cẩm lộ ra nụ cười tình thế bất buộc. (Ngta là vợ chồng thật luôn rồi đó thím ơi :))) ghét con mẹ Cẩm này quá)

Kiểu như thế này, thật sự cô gặp nhiều rồi!

"Lần đầu tiên gặp tiểu thư Duẩn, là đang làm việc tại tập đoàn Trì Vũ đúng không?"



Duẩn Vị cười cười, không chấp nhặt cô ta, cô ta thật sự xem cô như những người đàn bà không đứng đắn kia. "Không phải, là tập đoàn Bắc An."

"Tập đoàn Bắc An?" Lư Cẩm cố ý tỏ vẻ giật mình, ngược lại nhẹ vén tóc sau tai nói xin lỗi, "Xin lỗi cô, kiến thức của tôi có chút nông cạn, thật sự là tôi chưa từng nghe tên tập đoàn Bắc An, nằm trên đường Nhân Dân sao?"

Người sống ở thành phố A đều biết rõ, công ty lớn chân chính tọa lạc trên đường lớn Phụng Hoàng, còn đường Nhân Dân, chỉ là những tiểu thương nhỏ lẻ, những lời này của Lư Cẩm chắc chắn là ám chỉ Duẩn Vị không xứng với nhà họ Lâm.

"Vậy sao? Đất nước kêu gọi đi theo đường lối quần chúng, đến cùng quần chúng đi cùng quần chúng\*, cho nên khi tôi trở về có thể đề nghị ông chủ của chúng tôi thử xem có muốn chuyển từ đường lớn Phụng Hoàng sang đường này hay không, đa tạ tiểu thư Lư đã nhắc nhở, không chừng như vậy tôi còn có thể được tăng tiền lương đó chứ."

(\*câu này mình chém ko biết edit ra làm sao, bản gốc 从群众中来到群众中去, bạn nào biết nghĩa là gì chỉ mình nhé để mình sửa lại)

Lời mỉa mai của Lư Cẩm không những không có tác dụng, ngược lại còn bị Duẩn Vị lật ngược ván cờ, dáng vẻ của cô như cho thấy rằng cô ta nông cạn cỡ nào, dù gì cũng là lớn lên trong thư hương thế gia\*, tấn công bên ngoài không được, vậy thì chỉ có thể dõn dặt sách, nhắm thẳng vào điểm yếu cũng là một cách hay, đặc biệt là vào thời điểm yếu thế.

(\*gia đình gia giáo, có học thức)

"Ha ha, nghe nói hai người kết hôn rồi, thật ngại quá, tôi chưa kịp chúc mừng, đã bỏ lỡ hôn lễ rồi, thật là đáng tiếc."

Ai cũng biết nhà họ Lâm chưa từng tổ chức lễ cưới, tại sao lại nói chúc mừng, nói trắng ra là, Lư Cẩm vẫn không cam lòng, ngầm ngầm ám chỉ rằng Duẩn Vị không xứng với nhà họ Lâm, không có được sự tán thành của nhà họ Lâm.

"Xem tiểu thư Lư nói kia, hôn lễ làm sao có thể không thông báo cho mọi người biết được chứ, đến lúc đó chắc chắn tiểu thư Lư là người đầu tiên được gửi thiệp mời, khi đó hi vọng Lư tiểu thư có thể bớt chút thời gian đến dự."

"A, hai người chưa cử hành hôn lễ sao?" Hai mắt Lư Cẩm mở to, dáng vẻ giật mình không dám tin, bộ dáng cứ như thật. (má này diễn sâu ghê >.<)

"An Bắc nói mùa xuân mới thích hợp để làm hôn lễ, cho nên tổ chức muộn." Duẩn Vị vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng chuông cửa, cô đặt ly trà xuống rồi đứng lên, "Thật xin lỗi, cô ngồi đây một chút, tôi đi mở cửa."

Nhìn bóng lưng Duẩn Vị thon dong như thế, nhưng hai tay trước ngực đã rất run rẩy, chỉ có thể siết chặt lấy nhau, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Mới vừa mở cửa, Lâm An Chính đã vội vã xông vào nhà, đầu đầy mồ hôi kéo cả vạt trên cổ xuống, áo khoác giắt trên cánh tay cũng bị anh ném xuống đất, không biết động tác này có phải do di truyền hay không, khi Lâm An Bắc nóng nực, vào cửa cũng bắt đầu ném loạn quần áo như vậy.

"Tại sao mở cái cửa thôi mà lâu như vậy." Bộ dáng của cậu ấy giống như không hề hoảng hốt khi thấy sự xuất hiện của Duẩn Vị, cứ như cô mở cửa là chuyện đương nhiên, khi đi lên lầu thấy Lư Cẩm đang ngồi trong phòng khách, mới cau mày đứng lại, xoay người nghi hoặc nhìn Duẩn Vị, "Khách tới nhà?"

Duẩn Vị yêu đôi lông mày nhũn chặt đó của Lâm An Chính chết đi được, đúng là trời sinh để làm diễn viên, diễn hay đến mức cô sắp không phân được đâu là thật, đâu là giả. Nhưng ít nhất cậu ấy rất giữ mặt mũi cho cô, vừa vào cửa không hề hỏi ngay tại sao cô lại ở đây hay là kinh hô một phen.

"Đúng vậy, tiểu thư Lư, khách mẹ mời tới."

"Được rồi, lần sau trong nhà có người đẹp tới nhớ gọi điện nhắc em một tiếng, thật mất mặt quá." Lâm An Chính nói xong nhanh chóng chạy lên lầu, An Nhiên từ trong phòng bếp đi ra, lau nước trên tay, "An Chính về rồi à?"

"Dạ, đã lên lầu rồi."

"Thằng nhỏ này, cũng không biết chào hỏi một tiếng, con đi gọi tụi nó xuống ăn cơm đi."

"Dạ."

An Nhiên tới phòng khách tiếp chuyện với Lư Cẩm, Duẩn Vị cũng không biết bà ấy có ý gì, bảo cô đi lên gọi bọn họ xuống ăn cơm mặc dù biết rõ đây là lần đầu tiên cô tới nhà, đây không phải là làm khó cô sao!

Nhìn hai người đang trò chuyện trong phòng khách thật vui vẻ, Duẩn Vị đành bất chấp đi lên lầu. Lên đến lầu hai, cô gõ cửa căn phòng gần đó nhất.

Đợi được một chút, cửa phòng được mở ra 'két' một cái, Lâm An Chính tựa lên cạnh cửa, nửa người trên ở trần, xem ra là định đi tắm, nhìn thấy là Duẩn Vị, cậu nhếch môi cười tà ác, "Mặc dù mấy vụ chị dâu và em chồng rất kích thích, nhưng mà tổng giám đốc Lâm vẫn đang ở trên lầu, chị định lấy thân thử nghiệm thật sao hả, chị yêu."

"Biến, ai là 'chị yêu' của cậu." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duẩn Vị đỏ bừng, đẩy cậu thật mạnh một cái, đóng cửa cái rầm, hình như ảnh hưởng đến những người bên cạnh, Trần Trí Hiền mở cửa phòng lộ cái đầu ra, nghi ngờ nhìn chung quanh một chút.

Đột nhiên nhìn thấy Duẩn Vị đang mạnh mẽ lôi kéo Lâm An Chính, cậu nhóc vui sướng kêu to, giống như nhìn thấy rất nhiều bao tiền lì xì đang nhảy múa trước mắt mình, "Mợ ơi mợ ơi, mợ tìm cậu sao, mợ cho con bao tiền lì xì đi con nói cho mợ biết cậu ở đâu ngay."

"Bao lì xì không phải mừng năm mới mới đưa sao?"

"Người nào quy định chứ?"

"Ách, vậy mợ nọ con nhé, chờ chút nữa mợ cho con hai bao được không, con dẫn mợ đi tìm cậu trước đi?"

Trần Trí Hiền hoài nghi nhìn Duẩn Vị, giống như đang cân nhắc lời nói của cô là thật hay giả, nhưng nghĩ đến hai bao tiền lì xì, sau khi cậu nhóc tỉnh ranh cân nhắc kĩ càng, hai tay nhỏ bé buông lỏng, đang tay chạy đến bên cạnh Duẩn Vị, nắm tay cô kéo vào phòng.

"Cậu đang nhìn em bé, cậu đang nhìn em bé."

Duẩn Vị theo Trần Trí Hiền vào phòng, bên trong căn phòng rộng rãi trang trí vô cùng ấm áp, màu chủ đạo là màu xanh da trời, rèm cửa sổ, ghế sofa, chăn dra đều là màu xanh nhạt, mà trước nôi em bé là Lâm An Bắc đang ngồi xồm bên cạnh đùa với Trần đại tiểu thư đang ngủ trong nôi.

Trần Trí Hiền ghé vào nôi em bé, kéo tay Duẩn Vị sờ vào gương mặt trắng nõn trong nôi, nhìn thấy Duẩn Vị căng thẳng đến mức ngón tay run rẩy, khoe miệng Lâm An Bắc khẽ cười, cười đến mức gọi là yêu nghiệt.

Trần Trí Hiền nựng em bé đủ rồi, nhìn hai người đối diện không hề ngượng ngùng mà làm trò trước mặt cậu, cậu nhóc không hài lòng mở miệng, "Tại sao ba mẹ vẫn chưa đi ra? Mẹ cũng không bị táo bón tại sao lại muốn ba đi cùng chứ." (khúc này mắc cười quá :v)

Lúc này không biết Lâm An Bắc đang rí tai Duẩn Vị cái gì, dù sao làm hại mặt cô vốn đồ càng thêm đồ sắp chín, liên tục đẩy người anh ra, "Tên xấu xa, lảm nhảm thật, chúng ta đi xuống trước."

Vừa đi đến cửa liền nhìn thấy Đường Kinh Vũ đang ôm Lâm An Hiểu đi ra, mà người anh ôm trong lòng đang vui mặt trong ngực anh, nhưng vẫn có thể nhìn thấy lỗ tai hồng hồng lộ ra bởi vì tóc đã cắt ngắn do mang thai.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 23-1

"Duẩn Vị?"

Lâm An Hiểu dò hỏi thử, mặc dù đã nghe tên cô ấy từ lâu, nhưng đây mới là lần đầu tiên gặp mặt, hơn nữa đối với cô gái có thể chế ngự được con ngựa hoang Lâm An Bắc này, bản thân cô cảm thấy cực kì tò mò.

"Dạ đúng, chào chị, anh rể."

"Mọi người đừng hân huyên nữa, đi xuống ăn cơm đi, không thể để khách quý của mẹ chờ lâu được!"

Lâm An Bắc nói một câu, từ 'khách quý' nói cực kì rõ, giống như sợ người khác không hiểu được thâm ý của anh, Trần Trí Hiền đang ôm ngang eo anh, hai chân cuốn lấy bắp chân của anh, bị anh bế thốc lên ôm vào lòng.

"Cậu ơi, cái mợ dưới lầu là khách quý sao? Khách rất quý à?"

Lâm An Bắc hưng phấn hân lên trán cậu nhóc một cái, xoay người bế cậu nhóc xuống lầu, "Cái gì mà 'cái mợ dưới lầu', đó là 'người di quý', biết chưa?"

Sợ tiểu công chúa của nhà họ Trần sẽ tỉnh giấc, Đường Kinh Vũ không nê hà vát vả bế cô bé xuống lầu, Lâm An Hiểu và Duẩn Vị đi cuối cùng, hai người song song xuống lầu, Lâm An Hiểu kéo tay Duẩn Vị, "Em đừng để bụng, mẹ vẫn không biết chuyện của hai em, An Bắc cũng giấu rất kín, yên tâm đi, mọi người sẽ thích em mà."

"Cám ơn chị." Duẩn Vị cảm kích cười cười, mới vừa nãy bởi vì câu nói vô tâm của Trần Trí Hiền mà cảm thấy uất ức, bây giờ cuối cùng trong lòng cô cũng dễ chịu hơn một chút.

Thật ra thì Lâm An Hiểu nói câu này, một nửa nguyên nhân là để an ủi Duẩn Vị, một nửa là vì cô ấy là người mà Lâm An Bắc thích, điều này đã định cuộc chiến chưa bắt đầu đã kết thúc, mà cuối cùng cô ấy nhất định là người chiến thắng!

Lúc đi tới phòng ăn, người giúp việc đã dọn xong thức ăn, một bàn lớn rất nhiều món, sắc hương vị đầy đủ nóng hổi, lúc này Lâm Trì đã rửa tay xong, đang ngồi trên ghế, Lưu Cẩm thì đang thay An Nhiên xới cơm múc canh cho mọi người.

Trần Trí Hiền mới vừa xuống lầu đã chui ngay vào lòng Lâm Tri, cậu nhóc chuẩn bị thừa dịp không có người chú ý đến định vươn tay bóc thức ăn ăn vụng, bị Lâm An Hiểu liếc một cái sợ hãi quá liền rút tay về, rúc đầu vào lòng ông ngoại để được an ủi.

"Trần Trí Hiền, xuống ngay cho mẹ."

"Kêu la cái gì kêu la cái gì, để cháu nó ngồi ở đây, ba dứt cho nó ăn được rồi."

"Nó lớn như vậy rồi mà ba còn dứt nó ăn, để nó tự ăn đi."

"Lúc con lớn cỡ này không phải cũng làm nũng muốn ba dứt cho hay sao, chả thấy khá hơn chút nào, còn không biết ngượng mà dạy dỗ người khác."

"Đúng rồi, ngài đã quen cung chiều rồi, có cần con giao Trần Mộ Nhiều cho ba luôn không."

Hai cha con huyền thuyên đùa giỡn không biết mệt, "Được rồi được rồi, nhanh đi rửa tay ăn cơm, Tiểu Quai và An Chính đi rửa tay đi." An Nhiên lên tiếng, Lâm An Chính vừa mới tắm xong đi ra đành phải cam chịu bế tiểu tổ tông vào phòng rửa tay.

Xem như Lâm An Bắc có lương tâm, không để Duẫn Vị lúng túng băn khoăn đứng đó, kéo tay cô đến trước mặt Lâm Tri, đẩy lên phía trước, "Ba, đây là con dâu của ba - Duẫn Vị." Lâm An Bắc rướn người lên phía trước, thừa dịp An Nhiên không chú ý nói nhỏ, "Bao lì xì gì đó em không cần khách sáo, em lo mẹ anh là được rồi."

"Ba, gọi con Tiểu Vị được rồi." Lòng bàn tay Duẫn Vị đã ướt mồ hôi, nếu Lâm An Bắc không đỡ eo cô, cô cũng không biết mình có bị mềm oặt ngã xuống hay không, Lâm Tri, tổng giám đốc của tập đoàn Tri Vũ trong truyền thuyết, người ngoài thù về hình tượng của ông vô cùng yêu ma quỷ quái, thế nhưng bản thân ông lại không hề khiến người khác cảm thấy áp lực nặng nề, là một ông lão rất ôn hòa.

"Tiểu Vị à, hoan nghênh con trở thành một thành viên của nhà họ Lâm, lần đầu tiên gặp mặt, hi vọng lão già này không dọa con sợ."

"Ba, con rất vui có thể trở thành thành viên của nhà họ Lâm."

Lâm Tri bảo bà Ngô đem cái hộp trong túi áo khoác của ông tới, đặt vào tay Duẫn Vị, "Đây là quà gặp mặt, xem thử xem có thích hay không, về sau thường xuyên về nhà ăn cơm, ở cùng hai lão già chúng ta là vui rồi."

Duẫn Vị nhìn Lâm An Bắc một cái, anh cũng bày ra bộ dáng vô tội, xem ra Lâm Tri đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, có thể đã sớm đoán được có một ngày Lâm An Bắc mang người về nhà.

Trong hộp không phải đồ trang sức châu báu quý giá gì, mà là một cây bút máy màu đen thoát nhìn rất bình thường, nhìn kỹ, là thành viên của gia tộc Parker, có cảm giác khiêm tốn nhưng xa hoa, trở thành thứ các nguyên thủ quốc gia thích nhất.

"Về sau dùng nó ký tên đi, dĩ nhiên, cuốn sách đầu tiên nhất định phải đưa cho ba."

Duẫn Vị từng xem qua một bộ phim tên là "Mỹ lệ tâm linh", trong đó có một cảnh rất kinh điển, lúc bắt đầu, ở trong phòng ăn dành cho nhân viên nhà trường, Nash nhìn thấy các đồng nghiệp đem bút máy của mình tặng cho một vị giáo sư, nhiều năm sau chuyện của giáo sư ấy, Nash vào phòng ăn uống trà thì mọi người đem từng chiếc từng chiếc bút máy đặt trước mặt anh, cảnh ấy là cảnh cảm động nhất.

Giới học thuật dùng bút máy tượng trưng cho một người thành đạt, mọi người đặt bút máy trước mặt anh cũng chính là công nhận những cống hiến của anh. Nash nói khi đó anh không hề nghĩ tới, anh quá xúc động chỉ biết nói cảm ơn với mọi người. Nhìn về mặt không biết làm sao của Nash, làm người ta cảm thấy vui mừng, anh đã chiến thắng bản thân mình, thắng được sự kính trọng của người đời.

Mà Lâm Trilàm như vậy, cho thấy ông đã biết cô nhận viết kịch bản mà Tri Vũ mới đầu tư vào, hơn nữa là ông công nhận kịch bản của cô. Từ lúc Duẫn Vị bắt đầu viết văn đến bây giờ, chưa từng nghĩ tới việc nhận được sự ghi nhận của ai, cô chỉ muốn kiếm nhiều tiền một chút, lại kiếm nhiều hơn chút nữa, để mẹ có thể dùng thuốc men và thiết bị điều trị tốt nhất. Mà những điều này, cô chỉ theo bản năng mà làm như vậy, chẳng hề vì tình yêu cao thượng với nghề mà cống hiến.

Mặc dù cô kiếm nhiều tiền hơn cũng không giữ mẹ lại được, nhưng hình như nó đã trở thành một thói quen của cô. Khi đó thức đêm viết văn đã để lại di chứng, ngồi lâu cả xương sống cảm thấy liên tục đau nhức, thế nhưng những điều này cô chưa từng kể cho ai, bởi vì theo cô, đó là điều mình nên tự chịu đựng.

Hôm nay nhận được sự công nhận của người khác, còn là người rất quan trọng với cô, Duẫn Vị không biết nói gì, giọng nói có chút nghẹn ngào, không thể làm gì khác ngoài gật đầu thật mạnh nói cảm ơn.

"Người một nhà đừng nhắc tới hai chữ kia, ngồi xuống ăn cơm đi."

Lâm An Bắc không biết tại sao Duẫn Vị lại khóc, nhưng ít ra có thể thấy không phải do đau lòng mà khóc nên anh cũng yên tâm, dẫn Duẫn Vị ngồi xuống bên phải Lâm Tri.

Từ nãy đến giờ Lâm An Hiểu đang trò chuyện với Lưu Cẩm, hai người đã biết nhau từ nhỏ, chỉ có điều không thân, thấy Lưu Cẩm cứ liên tục nhìn về phía Duẫn Vị, Lâm An Hiểu liếc nhìn Đường Kinh Vũ, anh nhìn cô lắc đầu, cô đành phải làm như không thấy kéo cô ta thao thao bất tuyệt. Duẫn Vị đã là con dâu nhà họ Lâm, đây là sự thật không thể thay đổi, cô cũng không cho phép người ngoài phá hư hạnh phúc của em trai mình.

An Nhiên míc chén canh đặt trước mặt Lâm Tri, làm như vô tình liếc nhìn chiếc bát máy Duẩn Vị để một bên, lúc đặt chén xuống thâm ý trợn mắt nhìn Lâm Tri một cái, thế mà ông lại làm bộ không nhìn thấy tiếp tục nói chuyện với Duẩn Vị.

Người nhà họ Lâm ai cũng biết bữa cơm này chính là chiến trường không có khói thuốc súng, không chỉ Lâm An Chính, ngay cả Trần Trí Hiền cũng ngoan ngoãn ăn cơm, trên bàn cơm trầm mặc ghê gớm, thỉnh thoảng chỉ có vài câu An Nhiên và Lưu Cẩm Trò chuyện với nhau, gấp thức ăn cho cô, bảo cô ăn nhiều một chút.

Ăn xong mọi người ngồi trong phòng khách xem ti vi ăn trái cây, “Hóa tuyền Tam huynh đệ”, cảnh tượng rất châm biếm, tình tiết gây cười, mặc dù xem không hiểu nhưng Trần Trí Hiền cũng vui vẻ cười ha ha, làm Lâm An Hiểu phải đỡ trán. Những đứa trẻ ba tuổi khác đều xem “Hi dương dương và Hôi thái lang”[1], chỉ có Đường Tiểu Quai nhà cô, trình độ thưởng thức phải gọi là cao cấp, “Kiêu hãnh và Định kiến”[2] cậu nhóc cũng có thể xem được.

([1] Tên bộ phim hoạt hình cho trẻ em ở Trung Quốc ;[2] Tên bộ phim tình cảm tâm lý Mỹ, tên tiếng Anh là Pride and Prejudice.)

Dĩ nhiên, cậu nhóc chỉ sẽ chỉ vào màn hình hô to ‘Mỹ nữ kia’ hoặc là ‘Đẹp quá’, bây giờ cũng vậy, bởi vì nhóc cảm thấy nhân viên phục vụ của nhà hàng Nhật Bản thật xinh đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 23-2

Lâm An Chính phụng mệnh chở Lưu Cẩm về nhà xong, về đến nhà, lên tiếng chào hỏi liền chạy về phòng, có rất nhiều nguyên do không thể ở đây lâu. Cả nhà Lâm An Hiểu cũng lấy cớ con nên đi ngủ rồi trở về phòng, bởi vì trong lòng mọi người biết rõ, kế tiếp nhất định là giai đoạn tra xét, để tránh bị lặc ọp, vẫn nên phòng thân thì hơn.

Lâm An Chính cảm thấy mình vô tội nhất, vốn dĩ toàn bộ quá trình chẳng liên quan đến anh, kết quả anh phải phụ trách hộ tổng công chúa thua trận hồi cung. Trở về phòng, anh cầm điện thoại di động lên nhìn, chỉ có mấy cái tin nhắn khuyến mãi, không còn gì khác.

Lâm An Chính thấy mình không độc tài tàn nhẫn giống Lâm Tri, cũng không quý kẻ đa đoan như Lâm An Bắc, nhưng tuyệt đối cũng không phải kiểu người dễ dàng buông tha, chỉ là người đó đã tỏ thái độ như vậy, còn định vì người đàn ông kia mà sinh con đẻ cái, mình còn không biết xấu hổ quần quít không buông hay sao?

Nhìn chăm chú vào dãy số quen thuộc trên màn hình, ngón tay vô thức vuốt dọc cạnh điện thoại, nhưng vẫn không nhấn xuống. Đợi đến khi điện thoại tắt màn hình lần nữa, anh mới như phục hồi tinh thần lại, nhấn lần nữa để màn hình sáng lên lại, quyết định nhấn chuỗi số kia.

Duẩn Vị tưởng rằng An Nhiên sẽ hỏi cô nhiều vấn đề, trình độ học vấn gia đình nghề nghiệp vân vân...những vấn đề này cô đã nghĩ qua cả, thế nhưng thật ngoài dự đoán, bà ấy không hỏi gì cả, chỉ bàn bạc với cô về kịch bản một chút, dặn bọn họ về phòng đi ngủ sớm một tý.

Nhìn bóng lưng hai người đã đi xa, lo lắng trong lòng Duẩn Vị không vì vậy mà giảm bớt, An Nhiên chẳng quan tâm hỏi han gì ngược lại làm lòng cô càng thấp thỏm hơn. Cuộc hôn nhân này là cô không màng tự tôn mà cưỡng cầu được, nếu như có những quấy nhiễu từ bên ngoài, cô không biết được cuộc hôn nhân vốn dĩ đã mong manh này có thể giữ vững trong bao lâu.

Lâm An Bắc nhìn Duẩn Vị thất thần, nắm tay cô, một tay ôm vai cô, "Đừng nghĩ lung tung, mẹ anh như vậy chắc chắn không phải là không thích em, chỉ là hôm nay bà bị mất thể diện trước mặt em nên thấy ngượng mà thôi."

Duẩn Vị lấy lại tinh thần, khó hiểu nhìn anh, "Nghĩa là sao?"

"Mẹ anh vẫn luôn cho rằng anh nói kết hôn là để dối phó bà, cho nên mới sắp xếp để anh đi xem mắt, tiểu thư Lưu này chính là người mà trước kia bà nói tới, có điều bà không nghĩ tới hôm nay con dâu chính quy lại tới cửa, khiến bà trở tay không kịp, cảm thấy thật mất mặt trước mặt em mà thôi. Bây giờ chắc chắn mẹ đang lo lắng em sẽ nghĩ bà là bà mẹ chồng cô hủ."

"Vậy tại sao bà ấy không hỏi em gì cả, cái này hình như không hợp lý cho lắm?"

"Cái này có gì đâu, lúc đầu khi mẹ anh gả vào nhà họ Lâm, bà nội của anh cũng như vậy, chưa bao giờ gây áp lực cho mẹ, chỉ là đối xử với mẹ anh giống như con gái của người khác, bây giờ bà ấy đối với em cũng như vậy, ngày mai em dậy sớm giúp mẹ anh làm bữa sáng là được rồi."

"Được rồi, hi vọng lời anh nói là thật."

"Bà Lâm à, bây giờ có thể đi tham quan phòng ngủ của chúng ta chưa?"

Lâm Tri tắm xong vừa đi ra ngoài đã bị một vật thể bay trên không trung đập trúng, nhìn cái gói ôm roi trên chân rồi nhìn đến An Nhiên ngồi trên ghế sa

lon đang khoan tay, bộ dáng đờ đờ sát khí, ông sờ mũi một cái, đờ đờ nhặt gối ôm lên đặt lại chỗ cũ, chủ động nhận lỗi.

"Bà Lâm à, tôi sai rồi, bà muốn phạt thế nào cũng được."

"Biến, chẳng nghiêm túc gì cả." An Nhiên càng nói càng tức, cầm gối ôm quất tháo mấy lần nữa mới thoáng thấy hả giận, mà tổng giám đốc Lâm người ở bên ngoài luôn hô mưa gọi gió, lúc này cũng chỉ có thể yên lặng cam chịu.

"Tôi nói tại sao ông thích phá đám tôi vậy chứ, để tôi trước mặt tiểu bối\* không còn mặt mũi nào."

(\*người vai dưới)

Hai mắt Lâm Tri như phát sáng lên nhìn vào cổ áo của An Nhiên vì mới vừa cực kì kích động mà khẽ hở ra, mắt tự nhiên dời mắt sang nơi khác, "Thế nào, bà muốn tiểu thư Lưu gia làm con dâu thật à, cũng không thêm hỏi ý kiến An Bắc, cũng không phải kết hôn với bà, bà quyết định được sao?"

"Vậy ông cũng không thể tặng quà gấp mặt cho con bé trước mặt nhiều người như vậy chứ, ông muốn tôi phải làm sao, ông giỏi lắm, trở thành ông bố chồng hòa ái dễ gần, còn tôi chính là bà má chồng không hiểu chuyện, độc ác ngoan cố không thay đổi chứ gì?"

"Được rồi được rồi, đó là do chuẩn bị xong từ trước, hôm nay đột nhiên nhớ ra vẫn luôn mang bên người mà thôi, không phải tôi cố ý không bàn trước với bà."

"Đột nhiên nhớ ra? Tôi thấy là ông có dự tính từ trước, nhất định ông đã gặp con bé trước, còn giấu diếm hay như vậy, bụng dạ khó lường."

"Bà nói mãi không dứt đến trời cũng sắp sáng luôn rồi, nếu sáng mai mà không dậy nổi, vậy ấn tượng trong mắt con dâu còn tệ hơn, nói vậy không chỉ có không hiểu chuyện, mà còn là bà má chồng lười biếng."

"Đứng đứng đứng, ngủ thôi ngủ thôi, ngày mai phải dậy sớm."

Khóe miệng Lâm Tri lộ ra nụ cười hài lòng, đối phó An Nhiên, ông hẳn là phải có biện pháp.

Đuẩn Vị theo Lâm An Bắc vào phòng, đèn còn chưa mở cô đã bị đè lên phía sau cửa, đôi môi cũng theo đó tiến tới, cướp đoạt hô hấp của cô, đầu lưỡi còn chần chừ trong miệng cô, quét qua từng chiếc răng, lần nữa chơi đùa với cái lưỡi nhỏ nhắn ướt át của cô.

Toàn thân cô ướt đầm mồ hôi, sau lưng đang dựa trên cánh cửa rắn chắc, cảm giác ướt đó càng làm người ta thêm khó chịu, hai tay theo bản năng đẩy người đàn ông trước mặt, đầu nghiêng trái nghiêng phải tránh né công kích của anh.

"An Bắc, anh đừng như vậy, mở đèn trước có được không?"

Lâm An Bắc cố ý dùng □ \* chạm vào Đuẩn Vị, "Nó nói không được, đợi không kịp rồi." Cái gì đó anh dừng đứng nghiêm từ lâu chống đỡ giữa hai chân cô, từng cái vuốt ve khiến sức nóng càng lan nhanh từ phía, đợt nóng này còn chưa tan đi, một đợt khác nóng bỏng hơn lại đợt kích, thế nhưng cô đã có một chút ẩm ướt trào ra, làm ướt chiếc quần lót nhỏ nhỏ.

(\*bản gốc cũng đề ô vuông, nhưng mà chắc ai cũng hiểu là cái gì chứ hi :3 vận dụng trí óc 'chong xáng' của mình đi nào :33)

Đuẩn Vị không thể tin được phản ứng của cơ thể mình, thẹn thùng cắn môi để tránh phát ra tiếng ngậm nga đáng mắc cỡ.

"An Bắc, chúng ta... chúng ta chờ chút nữa được không?" Đôi môi Đuẩn Vị run rẩy nói xong, mà động tác trắng trợn của Lâm An Bắc càng làm cô nói không ra lời, sợ mở miệng sẽ không không chế được tiếng ngậm nga đang bị kiềm nén.

"Ngày mai không phải dậy sớm, xuân tiêu nhất khắc thiên kim\*, em xem, đến nó cũng đang lác đầu." Lâm An Bắc vén cao váy Đuẩn Vị lên, áo ngực bị anh tuột xuống, áo lót và váy đều bị dòn một chỗ ngay hông cô, áo sơ mi màu vàng đã bị anh thuần thục cởi ra ném xuống dưới chân từ lâu.

(\*đêm xuân đáng giá nghìn vàng)

Vùi đầu trước ngực cô, cắn lên bộ ngực đang ưỡn cao, cảm giác đau nhói khiến toàn thân Đuẩn Vị run lên. Ngón tay mang theo một chút mát mẻ của nhiệt độ phòng tiến vào nguồn nhiệt của cô, đầu ngón tay đặt tại lối đi hạn hẹp kiềm chế lúc nặng lúc nhẹ, cô đã quen tần số của anh, thỉnh thoảng đột nhiên ấn mạnh lên hạt trần châu một lần, thiếu chút nữa khiến Đuẩn Vị kêu thành tiếng.

Đuẩn Vị nhỏ giọng khóc, cách một tầng vải, hàm răng gât gao cắn lên bờ vai rắn rỏi, đôi tay sau lưng anh vuốt ve, cái trán trượt xuống dừng trên da thịt trần trụi, nóng bỏng cắn một cái, khiến Lâm An Bắc hít vào vài hơi khí lạnh.

Đầu ngón tay dưới dự dẫn dắt của sức nóng trên bắp đùi, từ từ tiến vào lãnh địa ẩm áp, làn sóng nhiệt dâng lên từ bốn phương tám hướng, như một đóa tuyết mỹ, cắn nuốt cả người lẫn tim!

Theo động tác khuấy động của Lâm An Bắc, Đuẩn Vị cảm giác ngày càng trống rỗng, muốn nhiều hơn nhiều hơn nữa. Mà vật dâng trào trong quần anh cũng dần dần to tướng, cho dù hai người không kề sát vào nhau, nó vẫn chống đỡ thẳng tắp tại nơi anh liên tục ra vào, sức nóng tỏa ra như bóng da ấy, còn muốn nhiều hơn nữa.

"Bảo bối, có muốn không?"

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 24-1

Sáu giờ sáng hôm sau Duẩn Vị đã tỉnh, nhẹ nhàng nhắc cánh tay của Lâm An Bắc đang khoác trên eo cô ra, xuống giường rồi nhặt quần áo dưới đất lên đi vào phòng tắm, lúc sửa sang xong ra ngoài, Lâm An Bắc vẫn đang ngủ rất ngon, Duẩn Vị hôn lên trán anh một cái, đóng cửa phòng rồi xuống lầu.

Thời kì đầu thu, sáu giờ rưỡi sáng bên ngoài cửa sổ vẫn còn mờ tối, trong phòng khách vẫn chưa mở đèn, chỉ mở vài chiếc đèn tường, trong phòng bếp đèn mở sáng trưng.

Duẩn Vị tìm nơi có ánh đèn đi tới, thấy An Nhiên đang pha cà phê.

"Mẹ, để con làm cho, mẹ ngủ thêm lát nữa đi, trời vẫn còn sớm lắm."

"Người già ngược lại không muốn ngủ nữa, con không cần dậy sớm như vậy, dù sao hôm nay là Chủ nhật, nghỉ ngơi nhiều một chút đi."

"Không sao, để con làm cho."

An Nhiên xoay người lại, thấy Duẩn Vị đang đi tới, khoe miệng nâng lên nụ cười, thấy cô khẳng khái muốn nhận làm, liền nhường cho cô rồi đứng sang một bên. Nhìn động tác thành thạo của cô, hẳn là đứa bé biết làm việc nhà, mặc dù An Nhiên không yêu cầu điểm này, nhưng vẫn hy vọng có thể siêng năng việc nhà là tốt nhất.

"Sống chung với An Bắc như thế nào, nếu nó ức hiếp con con nói cho mẹ biết ngay, mẹ giúp con trừng trị nó."

"Rất tốt ạ, nhưng mà đôi lúc rất kén ăn, khiến người ta có chút đau đầu."

An Nhiên bật cười, thói xấu đó của Lâm An Bắc là do bà nuông chiều mà ra, nghĩ thử cũng đúng, là thiếu gia nhà họ Lâm thì yêu cầu phục vụ sẽ khó khăn, nhưng con bé lại nguyện ý bao dung con bà, hơn nữa thấy tình cảm hai đứa không tệ, chắc cũng không phải đứa trẻ hư, bà tin tưởng mắt nhìn của con trai bà.

"Chuyện ngày hôm qua là mẹ không đúng, mẹ xin lỗi con trước, lúc trước An Bắc nói kết hôn mẹ tưởng là nó nói giỡn, con đừng để trong lòng!"

Cho một chút hương chocolate và hương caramel vào tách cà phê vừa mới pha xong, khuấy một lần, bung lên đưa cho An Nhiên, "Con biết, là con nên nói xin lỗi, lâu như vậy mới tới đây thăm hỏi ba mẹ."

"Từ nhỏ An Bắc bị chúng ta làm hư rồi, nếu như có chuyện gì các con phải bao dung lẫn nhau, nếu đã cùng nhau chung sống thì phải quý trọng lẫn nhau, bốn năm trước nó có quen một người bạn gái, kết quả hình như bị người ta vứt bỏ. Mấy năm này con bé kia cũng không dễ dàng gì, cái cô thư kí trong công ty nó, mẹ còn sợ cuối cùng chúng nó ở bên nhau, để cho nó chịu tổn thương lần nữa." Nhìn dáng vẻ giật mình của Duẩn Vị, An Nhiên không hề thấy kỳ quái, bà chỉ cho rằng Duẩn Vị giật mình vì thấy Lâm An Bắc điều kiện tốt như vậy mà cũng bị bỏ rơi.

"Trước kia An Bắc có nhắc tới tên cô gái kia với gia đình, cụ thể tên gì thì không nhớ rõ, chỉ là sau này đột nhiên không thấy nhắc đến nữa, chúng ta cũng đoán được chuyện gì xảy ra, cho nên cũng làm bộ như không biết, có điều người nào lúc còn trẻ mà không có quá khứ, mẹ hi vọng cho dù về sau các con nghe được lời đồn đại gì cũng không được kích động, quan trọng nhất là không được mất trí, làm ra những việc khiến mình hối hận không kịp."

Duẩn Vị cúi đầu, chuyện ban đầu đúng thật là cô sai, nhưng khi đó cô thật sự không còn lựa chọn nào khác, An Nhiên nói như vậy rõ ràng là bà không biết cô chính là người vứt bỏ Lâm An Bắc khi xưa, nếu như cô nói cho bà ấy biết, bà ấy có thể sẽ không thích cô nữa không? Hoặc là phản đối hai người họ ở bên nhau? Duẩn Vị rất rối rắm.

"Thật xin lỗi, trước kia con..."

An Nhiên ngắt lời cô, bây giờ bà không quan tâm chuyện trước kia, chỉ cần về sau hai đứa sống hạnh phúc thì bà vui rồi, "Con không cần phải giải thích, ai mà không có quá khứ chứ, người nào cũng có những lúc thân bất do kỷ\*, mẹ có thể hiểu được, trước đây mẹ cũng từng trải qua cảm giác tra tấn như vậy, mặc kệ thế nào, mau mau sinh một đứa cháu mập mạp cho chúng ta bế bồng, ba con cũng sắp về hưu rồi, vừa vặn cho ông ấy vài chuyện làm."

(\*những lúc mình phải làm những chuyện mà mình không muốn làm để tồn tại, thích nghi với hoàn cảnh sống hiện tại.)

Duẩn Vị không ngờ An Nhiên là một bà mẹ chồng hiểu chuyện và đầy cảm thông như vậy, lời giải thích đã đến khoe miệng lại nuốt xuống, hãy để cho cô hạnh phúc mấy ngày đi! Mà những câu cuối của bà vừa đúng chọt trúng tâm tư của cô, xấu hổ cúi đầu, "Dạ, tụi con sẽ cố gắng."

"Ha ha, dù sao cũng còn sớm, uống cà phê xong đi tản bộ một vòng với mẹ không?"

Hai người đi ra ngoài đi hết một vòng quay về, vừa nói vừa cười chuẩn bị bữa sáng. An Nhiên hoàn toàn quên mất không vui ngày hôm qua, vẫn đang đắm chìm trong cảm giác vui vẻ có con dâu, hơn nữa lúc cô PK\* Lưu Cẩm, cá nhân bà cực kỳ hài lòng, không kiêu ngạo không tự ti, rất có chừng mực!

(\*chắc ai cũng biết nghĩa nhưng mình cũng ghi phòng hờ, nghĩa là đánh bại.)

Ngày Chủ nhật thật đẹp, tỉnh dậy đầu tiên là tiểu công chúa Trần Mộ Nhiêu, mặc dù ăn nhiều ngủ nhiều là một ưu điểm lớn, nhưng khóc lên cũng khiến bốn phía kinh hoàng, vang dội cả căn nhà, tra tấn Đường Kinh Vũ muốn điên, mặc dù quần mắt đen thui sắp rớt đất (??), nhưng cả ngày vẫn phải cười ha ha không nỡ bỏ mặc con bé.

Cả căn nhà chỉ có Lâm An Chính là không có Chủ nhật, gần đây ban quản lý thành phố đang kêu gọi đầu tư hoạt động, chuẩn bị tiến hành mô hình cơ sở thiết bị xây dựng nông thôn mới, sau khi Trần Mộ Nhiêu tỉnh anh cũng tỉnh dậy, vội vàng uống vài ngụm sữa, cầm cái sandwich, sau khi phần uất cảm thán một câu "Tôi không đi làm thì có chết hay không!!", liếc nhìn đám người trên lầu vẫn còn chìm trong mộng đẹp đành khởi động xe lái đi.

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Đường Kinh Vũ còn phải bế Trần Mộ Nhiêu đi tới đi lui đỡ dành trong phòng khách, An Nhiên vào phòng bếp pha cho con bé bình sữa bột, mà tiểu công chúa không hề thông cảm cho ba mình xiu nào, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Nhìn đứa bé khóc đến khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt thật to khóc sung cả lên, giọng cũng trở nên khàn đi, Duẩn Vị đau lòng vô cùng, đi tới trước mặt Đường Kinh Vũ, hơi bần khoản đưa tay ra, "Anh rề, anh lên nghỉ ngơi đi, em bế con bé được rồi, không thấy anh con bé sẽ không khóc nữa."

Cô nói chuyện với Lâm An Hiểu còn không quá mấy câu, hướng chỉ là nói với Đường Kinh Vũ, mặc dù sự tích của anh ấy Duẩn Vị đã nghe nói từ lâu, nhưng khi đối mặt với người thật vẫn có chút hồi hộp, hơn nữa Đường Kinh Vũ cũng từng là tư liệu sống cô dựa theo để sáng tác.

Đường Kinh Vũ cực kỳ mệt mỏi, con vừa khóc trong lòng anh liền bắt đầu run rẩy, sợ con bé đói, sợ con bé lạnh, thật là nâng trong lòng bàn tay cũng cảm thấy chưa đủ, cẩn thận đưa đứa bé trong tay cho Duẩn Vị, lau khô nước mắt cho con bé, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn một cái, "Đứa nhỏ này thích em, thật sự không khóc nữa."

"Anh lên nghỉ ngơi đi, buổi sáng em trông con bé được rồi, dù sao em cũng thích con nít."

"Vậy vất vả cho em rồi, nếu thấy mệt thì kêu anh ngay, đứa nhỏ này đã khóc sẽ không chịu dừng."

"Em bé thì phải khóc mới đúng chứ."

An Nhiên mang sữa bột ra, hai người phục vụ tiểu công chúa ăn no, Lâm An Bắc mới ngủ dậy, mắt vẫn còn lim dim xuống lầu, nằm lên sofa ngủ tiếp.

Duẩn Vị đặt Trần Mộ Nhiêu cạnh sofa, để anh nhìn đứa bé, cô đưa sữa nóng cho anh. Lần đầu tiên Trần Mộ Nhiêu nhìn thấy người cậu này, hai mắt vừa mới mở tò mò nhìn anh chăm chăm, hai cánh tay nhỏ bé quơ quào như bọ ngựa, giống như muốn muốn gây sự chú ý của cậu nó.

Lâm An Bắc gật gù vẫn chưa tỉnh ngủ, vốn là tối hôm qua đi ngủ trễ, hơn nữa hội chứng Chủ nhật lại tới, bây giờ không có tí tinh thần nào, đứa trẻ hơn nửa tháng mặc dù không có sức lực gì, nhưng tay chân nhỏ xiu ấy cứ đánh lên bụng anh, móng tay nhọn cào phải cũng rất đau, ôm luôn con bé nằm yên trên bụng, hai tay bắt chéo ôm lại, tránh cho nó lộn xộn.

Ánh mắt vẫn còn mơ màng, đứa bé đã Duẩn Vị bế lên, oán trách nhìn anh, "Có ai đối xử với trẻ con giống anh không, đi ăn sáng nhanh đi."

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24-2

Duẩn Vị ôm đứa bé ra ngoài phơi nắng, Lâm An Bắc đứng dậy gỡ gỡ mái tóc bù xù, không biết mình đã đắc tội gì với Đại tiểu thư này, cho nên mới mặt nặng mày nhẹ với anh.

Ăn cơm xong Lâm An Bắc phụ trách lái xe, Duẩn Vị và An Nhiên bế theo Trần Mộ Nhiêu đi siêu thị, mua cho em bé vài bộ quần áo, còn phải mua cái cặp sách cho Trần Trí Hiên, thứ Hai sẽ đưa cậu nhóc đi nhà trẻ, tuần trước đã dẫn cậu nhóc đi tham quan trường học.

Vừa tới siêu thị đi dạo không bao lâu thì điện thoại Duẩn Vị vang lên, "Chị, tại sao lại gọi em giờ này?"

Giọng Trần Cẩm Ngôn nghe có chút tức giận và khó xử, giọng nén xuống, chắc là bên cạnh còn có người, hơn nữa bầu không khí giữa hai người có vẻ không được vui, "Tiểu Vị, bây giờ em rảnh không, có thể gặp đạo diễn thương lượng chuyện kịch bản một chút chứ?"

"Đạo diễn Mộ Hoa?"

"Đúng vậy, hình như ông ta không đồng ý với kết cục của kịch bản."



"Khi nào, bây giờ em không rảnh."

"Tối nay, thời gian với địa điểm chút nữa chị nhắn cho em."

"Được, cũng đến lúc em nên gặp ông ta rồi."

Lâm An Bắc bế Trần Mộ Nhiêu, uể oải đi bên cạnh An Nhiên, còn bà thì đang hào hứng bưng bưng chọn cặp cho cháu ngoại, đứng cạnh Lâm An Bắc tạo nên sự khác biệt rõ ràng. Lúc Duẩn Vị cúp điện thoại đi vào trong, Lâm An Bắc lập tức dính lấy, huých vai cô một cái, nhìn bóng lưng An Nhiên giả bộ băng quơ hỏi, "Điện thoại của ai vậy ha, nói lâu như vậy."

"Đâu mà lâu, mới có hai phút thôi."

"Có thích không?" Duẩn Vị làm lơ anh, đi thẳng tới kéo An Nhiên, giúp bà chọn cặp cho Trần Trí Hiền, Lâm An Bắc tò mò lại không biết gương mặt mà hỏi thẳng cô có phải điện thoại của Hàn Dịch hay không, tên đó ăn no không có việc gì làm vẫn tiếp tục bồng đùa, mà từ đầu đến cuối Duẩn Vị làm như chẳng biết gì cả khiến anh tức anh ách.

Hai người vừa nói vừa cười, không biết có gì mà vui thế, đặc biệt là Duẩn Vị cứ thỉnh thoảng quay đầu lại nở nụ cười ý vị sâu xa, Lâm An Bắc dám khẳng định là người mẹ thân yêu của anh đang nói xấu anh để lấy lòng con dâu của mình.

Nào biết Trần Trí Hiền thấy cái cặp liền bắt đầu khóc, ném cái cặp xuống đất, hai chân dẫm lên nhảy nhảy, đập đá liên tục, "Đập nát mày, đập nát mày, con không muốn đi học, con không muốn đi học."

Đường Kinh Vũ người cuối-cùng-cũng-ngủ-được-một-giấc-ngon-lành bắt đầu nổi giận, tại sao một đứa vừa mới yên tĩnh thì đứa khác lại bắt đầu quấy nhiễu, nắm cổ áo Trần Trí Hiền lôi thẳng vào thư phòng, còn bắt cậu nhóc úp mặt vào tường hối lỗi, suy nghĩ xem mình sai chỗ nào.

Duẩn Vị nhìn thấy bộ dáng nổi giận của Đường Kinh Vũ cũng bị dọa sợ, mà từng người nhà họ Lâm đều khuyên cậu nhóc, nên làm gì ra sao, thậm chí An Nhiên và Lâm Tri còn giúp anh dạy dỗ Trần Trí Hiền mấy câu.

Cầu vồng cái lên hông của Lâm An Bắc, nhìn đôi mắt ý vị thâm trường của anh, Duẩn Vị có chút không nở hỏi anh, "Tại sao anh không khuyên ngăn, tiểu Quai vẫn còn nhỏ mà, sao có thể đối với nó như vậy chứ."

Lâm An Bắc lấy tờ báo che kín mặt hai người, cố ý đến gần cô giống như đang nói nhỏ, cuối cùng còn nhân cơ hội hôn trộm lên môi cô một cái, "Yên tâm đi, tiểu tử kia cũng quen rồi, mà ba nó quên rút cáp mạng trong thư phòng rồi, bây giờ chắc chắn là đang vui vẻ lướt net, chỉ có em tin khổ nhục kế của nó."

"Người trong nhà của anh kinh khủng thật." Duẩn Vị không thể tin được, đứa trẻ nhỏ như vậy, tại sao có thể như vậy được chứ.

"May mà lúc còn nhỏ em không biết tổng giám đốc Đường, nếu không anh lo em có thể lớn lên tự tin như vậy mới lạ."

Nhớ năm đó hai người hợp tác khiến toàn bộ hệ thống quân dụng quốc gia giật sập, chứ nói gì đến hệ thống bán vé máy bay lật vặt, hệ thống tài vụ của tập đoàn nào đó, những thứ này chỉ là cho học sinh tiêu học thôi.

"Vậy còn anh? Anh biết cái gì? Không lẽ anh lớn lên như kì tích như vậy sao?"

"Anh chỉ biết một chút ít về máy tính mà thôi, em hay viết vờ không phải cũng thích tham gia bình xét này nọ hay sao, lần sau nói thẳng cho anh biết, anh có thể giúp em đứng nhất mà thân không biết quý không hay, hoặc là độc giả nào mắng em, không đánh giá hay để lại gì cả, anh giúp em giật sập máy chủ của cô ta."

Vụ án hệ thống quân dụng bị xâm nhập hơn hai mươi năm trước vẫn còn bỏ lửng, nhưng cả giới quân đội không ai dám nói ra bí mật bởi vì quá mất mặt, nói ra cũng không ai tin đó là chuyện của hai thằng nhóc cộng lại không tới mười tuổi có thể làm ra, hai người phối hợp không chê vào đâu được, một đứa thì tấn công vào hệ thống, một đứa thì trộm số liệu.

Nếu không phải về sau Đường Kinh Vũ được bọn họ nhận vào quân đội làm tướng, thì nhất định đã phải tiến hành quân chế hai người họ 24/24.

Duẩn Vị không biết Lâm An Bắc còn có sự tích về vang như vậy, trong lòng cô Lâm An Bắc luôn là chàng thanh niên tốt đẹp như ánh nắng mặt trời, vấn đề là mấy năm trước đã cho cô ảo giác quá sâu, khiến cô không có cái nhìn mới về anh, không nhìn thấu được bản chất xấu xa của anh.

"Được thôi, vậy tối nay anh xem thử người đó dám không tung hoa để lại lời khen ngợi em, giật sập vĩnh viễn luôn đi!"

Khỏe miệng Lâm An Bắc mang theo nụ cười kì quái, bắt đầu quan sát Duẩn Vị từ trên xuống dưới, "Tuân lệnh, bà Lâm, nhìn ra được tối nay em có thể trả hết tiền nợ?"

"Trả hết tiền nợ?" Bà Lâm ngây thơ vẫn chưa biết được tự mình đã nhảy vào cái bẫy mà tổng giám đốc Lâm đã đào.

"Ừ, chúng ta hai bên cùng có lợi."

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 25-1

Khi Duẩn Vị đến phòng của Trần Cẩm Ngôn thì đã hơn tám giờ tối, Mộ Hoa tới trễ, ông vừa bước vào đã vô cùng kính cẩn lên tiếng nhận lỗi với Duẩn Vị, "Tác giả Duẩn, thật xin lỗi, buổi tối studio có chuyện vui, vừa nãy mới kết thúc công việc, đã để cô chờ lâu."

"Đạo diễn Mộ vất vả rồi."

Trần Cẩm Ngôn ngồi một bên nghe điện thoại, ánh mắt không hề nhìn sang đây, về mặt Duẩn Vị không ổn định rót trà cho Mộ Hoa, sau đó an vị ngồi một bên chờ ông ta mở miệng, Mộ Hoa uống một hớp trà xong cũng không vội vã thảo luận chuyện kịch bản, ngược lại bắt đầu quan sát đánh giá Duẩn Vị.

"Không ngờ tác giả Duẩn còn trẻ như vậy, không biết là người ở nơi nào?"

Đối với cái nhìn đánh giá của ông ta, Duẩn Vị cảm thấy vô cùng không thoải mái, nếu như có thể lựa chọn, cô tình nguyện cả đời không gặp mặt người này, cứ ai đi đường nãy như vậy là tốt rồi, dù sao chắc chắn sẽ có lúc ông trời mở mắt, làm chuyện thất đức gì ắt sẽ có người đàm tiếu.

Hình như Trần Cẩm Ngôn xảy ra tranh cãi với người trong điện thoại, mặc dù chị ấy đã nỗ lực thấp giọng xuống, nhưng Duẩn Vị vẫn nghe ra giọng rống giận đề nện của chị ấy, "Con mẹ nó tại sao cậu nghe không hiểu tiếng người như vậy, tôi đã nói dừng quan chuyện của tôi, không cần cậu quan tâm, tôi thích như vậy."

Duẩn Vị sẽ không ngu mà cho rằng đối phương là Quý Minh Vũ, anh ấy không có gan rống với Trần Cẩm Ngôn như vậy, huống chi hiện tại chị ấy còn mang thai con của anh ấy chứ.

Trần Cẩm Ngôn ném điện thoại lên bàn ‘cạch’ một tiếng, khắp người hỏa khí uống một ngụm nước lớn, mắt kiên nhẫn ngẩng đầu nhìn Mộ Hoa đã hơi có tuổi đối diện, "Nói xong rồi đứng không, vậy chúng tôi đi." Nói xong muốn kéo Duẩn Vị đứng dậy, Duẩn Vị kéo chị ấy ngồi xuống, nhìn bộ dạng gấp gáp của chị ấy, khuôn mặt đỏ bừng, phồng má lên, trông thật đáng yêu.

"Ngồi xuống, còn chưa bắt đầu bàn chuyện nữa, chị ăn chút gì trước đi."

Duẩn Vị biết gần đây chị ấy cực kì thèm ăn, mới vừa mang thai đứa bé, lại vô cùng cẩn thận, sợ ăn phải đồ bậy bạ, mỗi lần nhìn thấy món ngon phải cực lực nhịn xuống, Duẩn Vị gấp cho chị ấy món mà chị ấy thích nhất, Trần Cẩm Ngôn liếc nhìn Duẩn Vị, không cam lòng lườm cô một cái, vùi đầu lấp đầy cái dạ dày.

"Tác giả Duẩn chắc là người thành phố A nhì, nhưng nghe giọng nói lại không giống người thành phố A cho lắm?"

Duẩn Vị vẫn chưa trả lời, Trần Cẩm Ngôn đã không nhịn được, xem ra hỏa khí từ cuộc gọi vừa nãy vẫn chưa tiêu tán, ném ‘bộp’ chiếc thìa trên bàn, hai mắt nhìn Mộ Hoa tròn trọc.

"Có chuyện gì thì nói, ông lại quan tâm chuyện người ta có phải người thành phố A hay không chỉ vậy?"

Duẩn Vị không mở miệng, cười yếu ớt nhấp nhẹ nước trà, mặc dù Mộ Hoa không hề thấy ngượng ngập, nhưng nhìn bộ dạng kinh ngạc của ông ta, trong lòng cô cũng rất hả giận, đây cũng là nguyên nhân cô không đến gặp Mộ Hoa một mình, bởi vì cô không có được khí phách giống như Trần Cẩm Ngôn.

Mộ Hoa tính tình dễ chịu gặp thức ăn cho Trần Cẩm Ngôn và Duẩn Vị, còn là món mà hai người thích ăn, "Tác giả Duẩn, về phần kết cục của kịch bản..."

"..."

Hai người nói chuyện thật lâu, thế mà đến cuối cùng hai bên đều bướng bỉnh không chịu nhượng bộ, Duẩn Vị bị chọc tức đến hai tay ôm ngực ngồi một bên giận dữ, Mộ Hoa cũng kiên quyết không nhượng bộ.

Cuối cùng Trần Cẩm Ngôn phát cáu, kéo Duẩn Vị đi ngay, "Đạo diễn Mộ, mời ông phân rõ ai là biên kịch, đừng quên thân phận của mình, nếu như có bất cứ ý kiến gì với kịch bản thì nên nói ngay từ lúc mới bắt đầu, bây giờ sắp hoàn tất bước cuối thì ông lại bảo kịch bản có vấn đề? Đúng là buồn cười, nếu như có vấn đề gì, xin mời ông chủ của các ông nói chuyện với chúng tôi."

"Chủ biên Trần, chúng tôi cũng chỉ đáp ứng nhu cầu thị trường mà thôi, bộ phim có đất khách hay không cũng không phải do một người nào, mà là do cả một tập thể, chẳng lẽ điều này mà tác giả Duẩn cũng không biết sao?"

"Đạo diễn Mộ, kịch bản giống như đứa con của tác giả và đã bắt đầu thai nghén, bây giờ đến lúc mở lấy đứa bé ra, ông đến nói một câu không được, không thích hợp với nhu cầu thị trường thì lại nhét ngược trở vào trong, ông thấy được không? Tôi nói lại lần nữa, kịch bản có bất kì vấn đề gì, mời ông chủ của các ông nói chuyện với chúng tôi, nếu như tôi nhớ không lầm, kịch bản hẳn là bán cho tập đoàn Trì Vũ chứ không phải cho riêng đạo diễn Mộ nhì."

Hai người sập cửa đi, để lại Mộ Hoa như có điều suy nghĩ nhìn chỗ Duẩn Vị mới vừa ngồi đến mắt hờn!

Ngồi vào xe, nụ cười trên khóe môi của Duẩn Vị vẫn chưa hề biến mất, cô cười như không cười nhìn Trần Cẩm Ngôn. Trần Cẩm Ngôn bị cô nhìn đến toàn thân sợ hãi, đẩy vai cô một cái, "Cười cái gì, em chắc chắn bây giờ em bình thường chứ?"

"Rất bình thường, nhanh nhanh nhanh, nói ngay, người đàn ông trong điện thoại khi nãy là ai?"

Trần Cẩm Ngôn thờ phào nhẹ nhõm, cô cho là cô ấy sẽ hỏi chuyện của Mộ Hoa!

"Một con ruồi, em đừng hỏi nữa, chị sắp phiền chết rồi."

"Tại sao lại phiền chết, không phải Quý Minh Vũ ngày ngày cung phụng chị giống như lão phật gia sao, chị thấy được thì hốt ngay đi."

"Chính vì cung phụng mới phiền, thật khiến người khác hoài nghi có phải anh ta vì đứa bé nên mới đột nhiên đổi tính như vậy, hoặc là làm việc gì trái với lương tâm. Công ty cũng không đi, ngày nào cũng theo đuôi, bây giờ chị liếc anh ta một cái cũng thấy phiền, cũng không hiểu tại sao nhìn anh ta nhiều năm như vậy được."

Đối với ý nghĩ của Trần Cẩm Ngôn Duẩn Vị không nói gì, khi đó Quý Minh Vũ không cung phụng chị ấy, e rằng đối với mẹ mình anh ấy cũng không dễ tâm như vậy, "Chị đừng có đáng đánh như vậy, lại nói người đàn ông trong điện thoại khi nãy, làm sao mà em nghe giống giọng của Lâm An Chính quá, không phải hai người mới gặp mặt một lần thôi sao? Nói cũng không quá một câu?"

Mặc dù Duẩn Vị thấy không có khả năng, nhưng cô vẫn hỏi ra nghi ngờ trong lòng, theo lý thuyết hai người chênh lệch nhiều như vậy, hơn nữa cũng không cùng một phạm vi, sẽ không gặp gỡ nhau mới đúng, nhưng giọng nói đó rất giống An Chính.

Bên này Duẩn Vị còn đang tự an ủi là mình đã nghe lầm, bên kia Trần Cẩm Ngôn đã lên tiếng, giọng nói bình tĩnh, tự nhiên giống như nhận xét món ăn bữa ăn tối, "Ừ, chính là thằng nhóc xấu xa nhà tụi em, tính khí khó ưa y như Lâm An Bắc, con người cũng đáng ghét y như cậu ta, quả nhiên không phải người một nhà thì sẽ không ở chung."

Duẩn Vị thấy có cái gì đó không đúng, nhưng phản ứng trước tiên là Trần Cẩm Ngôn đang chỉ chó máng mèo, "Ý của chị là em tính khí khó ưa, con người cũng rất đáng ghét?"

"Không có."

"Rõ ràng chị chính là ý này."

Trần Cẩm Ngôn bậm lái xe, bằng không cô thật muốn cốc hai cái vào đầu cái đồ đàn này, tại sao nghe nói gì cũng cho là nói mình?

"Khó nói lý với em, nói chuyện với đồ ngốc thật hại não."

"Không đúng, ý chị là con ruồi kia là chỉ An Chính? Nó thích chị?" Rốt cuộc Duẩn Vị cũng nhận ra điểm mấu chốt ở đâu, không dám tin nhìn chằm chằm Trần Cẩm Ngôn đã hơi phát tướng vì mang thai, thật khó để cô có thể tiếp nhận sự thật này.

"Nhóc con cảm thấy hiếu kì với chuyện mới mẻ mà thôi, qua một thời gian ngắn là xong, em cho rằng ai cũng chung tình như em sao?"

"Nhưng An Chính không giống loại người tùy tiện chuyện tình cảm."

"Vậy ý của em là chị nhìn giống à? Dưỡng thai rất quan trọng, về sau em đừng xuất hiện trước mặt chị nữa, tránh dạy hư con chị."

"Mới một tuần hơn nó làm sao có thể nghe hiểu được." Duẩn Vị lẩm bẩm, suy nghĩ đến tình cảm hơn mười năm của Trần Cẩm Ngôn và Quý Minh Vũ, cãi nhau nhiều lần như vậy cũng không hề tách ra, hơn nữa bây giờ hai người đều đang đắm chìm trong niềm vui sướng sắp làm cha mẹ, "Thế nào An Chính cũng sẽ đau khổ đây, thằng nhóc đáng thương này."

"Em nói thầm cái gì vậy, chở em về đâu đây?"

"Chị cho em xuống ngay đầu đường đi, đám người An Bắc đang uống rượu chỗ đó."

Trần Cẩm Ngôn lái xe đi, Duẩn Vị xuống xe gọi điện thoại cho Lâm An Bắc, chỉ chốc lát sau bóng dáng của anh đã xuất hiện tại cửa ra vào, dẫn Duẩn Vị vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 25-2

"Bàn chuyện sao rồi?"

"Không ổn lắm, người đại diện vĩ đại của em nói muốn nói chuyện với ông chủ của Trì Vũ."

Lâm An Bắc ôm eo cô đi lên lầu, bước đến cửa căn phòng nằm cuối lầu hai, cũng không vội vàng đẩy cửa đi vào, mà để tay trên tay nắm cửa, ép lên người Duẫn Vĩ, rồi taicô nói, "Xem ra chút nữa về nhà chúng ta phải tiến hành trao đổi cận kề một lần."

Lâm An Bắc cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘cận kề’ thật rõ, chỉ sợ người khác không biết những ý nghĩ đen tối trong đầu anh là gì, Duẫn Vĩ đẩy anh một cái, "Cận kề cái đầu anh."

"Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em mà, là đầu em nghĩ tầm bậy nha."

"Không có, là anh nghĩ nhiều, còn không đi vào?"

"Đi thôi, vừa dịp giới thiệu vài người cho em biết luôn!"

Căn phòng rất lớn và tối, đã có vài người nằm ngón ngang trên ghế sa lon, còn nhiều người vẫn hăng hái tù xì phạt rượu, thấy Lâm An Bắc ôm vợ đi vào, mà Thân Kính còn ngồi ngay bên cạnh, tất cả mọi người đều ngưng động tác, ngay cả tiếng ngáy cũng im bật.

Một người đàn ông ăn mặc thời thượng, kiểu tóc sành điệu nhìn chằm chằm rồi phun thẳng nước trái cây trong miệng, cảm như hén, giống như ngay cả hít thở cũng không có.

Lâm An Bắc mở đèn trong phòng ‘tạch’ một tiếng, căn phòng lập tức lộ ra dưới ánh sáng, nhìn cả đám tinh anh của thành phố A đều dần cả ra, kéo Duẫn Vĩ đến bên cạnh, để mọi người nhìn cô rõ hơn, "Thất thần cái gì, không mở miệng gọi được à?"

"Chào chị dâu."

Mọi người hồi hồn, không hẹn mà cùng nhau liếc mắt nhìn sang Thân Kính, sau đó mới thừa thốt mở miệng, hai bên đều không thể đắc tội, cho nên đều ăn ý lựa chọn im lặng là vàng.

Lâm An Bắc kéo Duẫn Vĩ ngồi xuống cạnh Thân Kính, dặn cô ấy để ý đến Duẫn Vĩ, còn anh muốn đi chinh đón mấy tên không biết trời cao đất rộng kia, Thân Kính mỉm cười một tiếng, nâng cái ly trong tay về phía Duẫn Vĩ, "Coi như làm thêm giờ, sắp nhờ tăng tiền lương là được."

"Phục vụ tốt bà chủ của cô, còn lo không được tăng tiền lương sao? Đừng để cô ấy uống nhiều quá, bằng không tôi sẽ hỏi tội cô."

"Tuân lệnh, ông chủ đi được rồi."

Tất cả mọi người đều tò mò quan sát hai người phụ nữ cách xa xa kia đang ngồi chung một chỗ vừa nói vừa cười, sợ khói lửa lạc tới đây, nhưng lại hiểu kỳ tại sao hai người có thể chung sống, chỉ có thể vươn dài cổ ngo sang bên kia.

Cả nhóm đều là người trong cùng một hội, bình thường giao tình với Lâm An Bắc cũng không tệ, thường ra ngoài tụ họp, mà mỗi lần yêu cầu mang theo bạn gái Lâm An Bắc đều dẫn theo Thân Kính, cho nên đương nhiên ai cũng cho rằng đó là chị dâu tương lai, không hề hoài nghi, bây giờ đột nhiên lại ra một người phụ nữ, trong lòng mọi người đều có chút không tiếp nhận được, hơn nữa cũng thấy có chút không đáng thay cho Thân Kính.

Hướng Dật Thuần là con trai của Hướng Duy Ninh và Khang Hi, nhỏ hơn Lâm An Bắc bốn tuổi, cậu là người thân với Lâm An Bắc nhất, đối với người chị dâu mới vào này cậu có quyền lên tiếng nhất, đá văng người ngồi bên cạnh, đặt mông ngồi trước mặt Lâm An Bắc, cụng ly với anh, "Anh à, đây là chị dâu thật à? Hai bác biết không?"

"Cái gì mà thật hay giả, mới từ nhà sang đây em nói xem có biết hay không?"

"Vậy còn thư kí Thân?"

"Thư kí Thân thì sao? Thu hồi tâm tư kia của cậu đi, thư kí Thân không thích hợp với cậu đâu. Cậu vẫn nên an phận nghe lời hai bác mà đi xem mắt đi."

Lâm Trì, Hướng Duy Ninh, Từ Úy Nhiên và Âu Dương Lạc từng được xem như tứ thiếu gia của thành phố A, nhưng bọn họ đều xem nhẹ những danh hiệu này, quan hệ giữ các nhà vẫn luôn khăng khít, đến thế hệ của Lâm An Bắc vẫn rất thân thiết.

Nhất là Hướng Dật Thuần, vốn là đứa con gái mà Hướng Duy Ninh thương yêu hết mực, kết quả trở thành một tên con trai nam tính, khiến ông ấy tức điên, thật muốn nhét vào bụng mẹ trở lại, từ nhỏ đã cực kì nghiêm khắc với cậu, giống như hận thù cậu không thể trở thành con gái.

Còn cả nhà Âu Dương Lạc sau khi di dân sang Mỹ rất ít khi về nước, đến khi ăn Tết mới trở về một thời gian ngắn, nhưng Âu Dương Mặc Mặc vẫn đang học đại học, nên họ ở lại không bao lâu lại phải trở về.

Từ Úy Nhiên thì càng không cần phải nói, cô công chúa nhỏ của nhà họ Từ còn ngang tàng hơn cả con trai, thường xuyên chọc giận Từ Úy Nhiên và Ngạn Phi đến mức muốn treo ngược lên đánh cho một trận, bây giờ không biết lại đang tiêu điều tự tại ở nước nào, chỉ có Hướng Dật Thuần vẫn ngoan

ngoãn sống ở thành phố A.

"Anh nói xem có cần lôi nha đầu nhà họ Từ kia về hay không, để tránh ba em ăn no không có chuyện gì làm hằng ngày nhìn em chăm chăm."

"Em có bản lĩnh đó đi rồi hãy nói, còn nữa, về sau cách xa Thân Kính một chút."

"Sao nào? Không còn là của anh nữa sao anh vẫn che chở thế? Quản nhiều chuyện quá rồi đó."

Lâm An Bắc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Hường Dật Thuần, thật đúng là không thể nói chuyện với một đứa nhóc ngu ngốc, "Dù sao xảy ra chuyện rồi thì đừng đến tìm anh, em nhàn rồi như vậy không bằng đi kiếm bạn gái nhanh đi."

Đuẩn Vị không biết bọn họ đang xúm lại nói cái gì, dù sao thỉnh thoảng có người vờn dài cổ nhìn sang đây, sau đó bị Lâm An Bắc nắm cổ áo lôi về, lú lú không biết đang thì thầm cái gì, thỉnh thoảng bật ra tiếng cười lớn.

"Bọn họ đang nói gì vậy? Một đồng đảng mày râu tại sao lại giống như liên minh hủ nữ."

Thân Kính uống rượu cũng không bao nhiêu, sau đó hai người đổi sang nước trái cây, "Nhất định là nói về gái chứ gì nữa, đàn ông tụ lại ngoài nói về tiền thì chính là gái, chẳng có gì khác."

Chỉ chốc lát sau, đã có người đánh bạo bung ly rượu đi sang kính Duẩn Vị.

Hường Dật Thuần ngồi bên cạnh Thân Kính, một tay lắc lắc ly rượu đỏ, một tay khoác lên vai Thân Kính, mặt say lơ đãng đưa đầu, nửa người dựa hết trên người Thân Kính, "Chị đầu, em tên là Hường Dật Thuần, em kính chị một ly, chúc chị và anh của em đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử."

Nói xong cũng không quan tâm Duẩn Vị phản ứng ra sao, tự mình ngửa đầu uống một ngụm hết sạch, Duẩn Vị bung ly rượu lên còn chưa kịp phản ứng, cậu ta đã ngã cắm đầu vào ngực Thân Kính, bắt đầu ngủ khò khò.

Thân Kính đẩy Hường Dật Thuần đang đè lên ngực mình, nhủ chặt mày bịt mũi đẩy cậu ta ra, "Hường Dật Thuần, đừng giả bộ với tôi, mau dậy đi."

"Tiểu Kính, tôi đau đầu quá, cô để cho tôi dựa một chút."

Vừa nhìn đã thấy rõ là giả vờ say, tử lượng của Hường Dật Thuần, làm sao có thể mảy ly vào bụng đã say bất tỉnh nhân sự, nhưng đây thế nào cậu ta cũng ăn vạ không chịu đứng dậy, Thân Kính không thể làm gì khác ngoài nhờ Duẩn Vị đi tìm Lâm An Bắc.

Lâm An Bắc còn chưa đến gần, cửa phòng đã bị một cước đá văng ra, một người đàn ông ung dung sang trọng, phong lưu nho nhã bế một bé gái phấn điều ngọc khác, trong lúc mọi người đang trợn mắt hốc mồm, bé gái đang khóc lớn nhìn quanh phòng một vòng, sau đó nhếch miệng cười một tiếng, giơ hai cánh tay về phía người đang ngồi trong góc phòng kêu to một tiếng, "Mẹ ơi, bé bé."

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 25-3

"Bàn chuyện sao rồi?"

"Không ổn lắm, người đại diện vĩ đại của em nói muốn nói chuyện với ông chủ của Trì Vũ."

Lâm An Bắc ôm eo cô đi lên lầu, bước đến cửa căn phòng nằm cuối lầu hai, cũng không vội vàng đẩy cửa đi vào, mà để tay trên tay nắm cửa, ép lên người Duẩn Vị, rỉ tai cô nói, "Xem ra chút nữa về nhà chúng ta phải tiến hành trao đổi cận kề một lần."

Lâm An Bắc cố ý nhấn mạnh hai chữ 'cận kề' thật rõ, chỉ sợ người khác không biết những ý nghĩ đen tối trong đầu anh là gì, Duẩn Vị đẩy anh một cái, "Cận kề cái đầu anh."

"Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em mà, là đầu em nghĩ tầm bậy nha."

"Không có, là anh nghĩ nhiều, còn không đi vào?"

"Đi thôi, vừa dịp giới thiệu vài người cho em biết luôn!"

Căn phòng rất lớn và tối, đã có vài người nằm ngổn ngang trên ghế sa lon, còn nhiều người vẫn hăng hái từ xì phat rượu, thấy Lâm An Bắc ôm vợ đi vào, mà Thân Kính còn ngồi ngay bên cạnh, tất cả mọi người đều ngưng động tác, ngay cả tiếng ngáy cũng im bật.

Một người đàn ông ăn mặc thời thượng, kiểu tóc sành điệu nhìn chăm chăm rồi phun thẳng nước trái cây trong miệng, cảm như hén, giống như ngay cả hít

thở cũng không có.

Lâm An Bắc mở đèn trong phòng ‘tạch’ một tiếng, căn phòng lập tức lộ ra dưới ánh sáng, nhìn cả đám tinh anh của thành phố A đều dần cả ra, kéo Duẩn Vị đến bên cạnh, để mọi người nhìn cô rõ hơn, "Thất thần cái gì, không mở miệng gọi được à?"

"Chào chị dâu."

Mọi người hồi hồn, không hẹn mà cùng nhau liếc mắt nhìn sang Thân Kính, sau đó mới thừa thốt mở miệng, hai bên đều không thể đắc tội, cho nên đều ăn ý lựa chọn im lặng là vàng.

Lâm An Bắc kéo Duẩn Vị ngồi xuống cạnh Thân Kính, dặn cô ấy để ý đến Duẩn Vị, còn anh muốn đi chinh đồn mấy tên không biết trời cao đất rộng kia, Thân Kính mỉm cười một tiếng, nâng cái ly trong tay về phía Duẩn Vị, "Coi như làm thêm giờ, sắp nhớ tăng tiền lương là được."

"Phục vụ tốt bà chủ của cô, còn lo không được tăng tiền lương sao? Đừng để cô ấy uống nhiều quá, bằng không tôi sẽ hỏi tội cô."

"Tuân lệnh, ông chủ đi được rồi."

Tất cả mọi người đều tò mò quan sát hai người phụ nữ cách xa xa kia đang ngồi chung một chỗ vừa nói vừa cười, sợ khói lửa lạc tới đây, nhưng lại hiểu kỳ tại sao hai người có thể chung sống, chỉ có thể vươn dài cổ ngo sang bên kia.

Cả nhóm đều là người trong cùng một hội, bình thường giao tình với Lâm An Bắc cũng không tệ, thường ra ngoài tụ họp, mà mỗi lần yêu cầu mang theo bạn gái Lâm An Bắc đều dẫn theo Thân Kính, cho nên đương nhiên ai cũng cho rằng đó là chị dâu tương lai, không hề hoài nghi, bây giờ đột nhiên lại ra một người phụ nữ, trong lòng mọi người đều có chút không tiếp nhận được, hơn nữa cũng thấy có chút không đáng thay cho Thân Kính.

Hướng Dật Thuần là con trai của Hướng Duy Ninh và Khang Hi, nhỏ hơn Lâm An Bắc bốn tuổi, cậu là người thân với Lâm An Bắc nhất, đối với người chị dâu mới vào này cậu có quyền lên tiếng nhất, đá văng người ngồi bên cạnh, đặt mông ngồi trước mặt Lâm An Bắc, cụng ly với anh, "Anh à, đây là chị dâu thật à? Hai bác biết không?"

"Cái gì mà thật hay giả, mới từ nhà sang đây em nói xem có biết hay không?"

"VẬY còn thư kí Thân?"

"Thư kí Thân thì sao? Thu hồi tâm tư kia của cậu đi, thư kí Thân không thích hợp với cậu đâu. Cậu vẫn nên an phận nghe lời hai bác mà đi xem mắt đi."

Lâm Trì, Hướng Duy Ninh, Từ Úy Nhiên và Âu Dương Lạc từng được xem như tứ thiếu gia của thành phố A, nhưng bọn họ đều xem nhẹ những danh hiệu này, quan hệ giữ các nhà vẫn luôn khăng khít, đến thế hệ của Lâm An Bắc vẫn rất thân thiết.

Nhất là Hướng Dật Thuần, vốn là đứa con gái mà Hướng Duy Ninh thương yêu hết mực, kết quả trở thành một tên con trai nam tính, khiến ông ấy tức điên, thật muốn nhét vào bụng mẹ trở lại, từ nhỏ đã cực kì nghiêm khắc với cậu, giống như hận thù cậu không thể trở thành con gái.

Còn cả nhà Âu Dương Lạc sau khi di dân sang Mỹ rất ít khi về nước, đến khi ăn Tết mới trở về một thời gian ngắn, nhưng Âu Dương Mặc Mặc vẫn đang học đại học, nên họ ở lại không bao lâu lại phải trở về.

Từ Úy Nhiên thì càng không cần phải nói, cô công chúa nhỏ của nhà họ Từ còn ngang tàng hơn cả con trai, thường xuyên chọc giận Từ Úy Nhiên và Ngạn Phi đến mức muốn treo ngược lên đánh cho một trận, bây giờ không biết lại đang tiêu điều tự tại ở nước nào, chỉ có Hướng Dật Thuần vẫn ngoan ngoãn sống ở thành phố A.

"Anh nói xem có cần lôi nha đầu nhà họ Từ kia về hay không, để tránh ba em ăn no không có chuyện gì làm hằng ngày nhìn em chăm chăm"

"Em có bản lĩnh đó đi rồi hãy nói, còn nữa, về sau cách xa Thân Kính một chút."

"Sao nào? Không còn là của anh nữa sao anh vẫn che chở thế? Quản nhiều chuyện quá rồi đó."

Lâm An Bắc chỉ tiếc rên sắt không thành thép nhìn Hướng Dật Thuần, thật đúng là không thể nói chuyện với một đứa nhóc ngu ngốc, "Dù sao xảy ra chuyện rồi thì đừng đến tìm anh, em nhàn rồi như vậy không bằng đi kiếm bạn gái nhanh đi."

Duẩn Vị không biết bọn họ đang xúm lại nói cái gì, dù sao thỉnh thoảng có người vươn dài cổ nhìn sang đây, sau đó bị Lâm An Bắc nắm cổ áo lôi về, lú lú không biết đang thì thầm cái gì, thỉnh thoảng bật ra tiếng cười lớn.

"Bọn họ đang nói gì vậy? Một đồng đáng mày râu tại sao lại giống như liên minh hủ nữ."

Thân Kính uống rượu cũng không bao nhiêu, sau đó hai người đổi sang nước trái cây, "Nhất định là nói về gái chứ gì nữa, đàn ông tụ lại ngoài nói về tiền thì chính là gái, chẳng có gì khác."

Chỉ chốc lát sau, đã có người đánh bạo bưng ly rượu đi sang kính Duẩn Vị.

Hướng Dật Thuần ngồi bên cạnh Thân Kính, một tay lắc lắc ly rượu đỏ, một tay khoác lên vai Thân Kính, mắt say lơ đãng đưa đầu, nửa người dựa hết trên người Thân Kính, "Chị dâu, em tên là Hướng Dật Thuần, em kính chị một ly, chúc chị và anh của em đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử."

Nói xong cũng không quan tâm Duẩn Vị phản ứng ra sao, tự mình ngửa đầu uống một ngụm hết sạch, Duẩn Vị bụng lỵ rượu lên còn chưa kịp phản ứng cậu ta đã ngã cắm đầu vào ngực Thân Kính, bắt đầu ngủ khò khò.

Thân Kính đẩy Hường Dật Thuần đang đè lên ngực mình, nhứ chặt mảy bịt mũi đẩy cậu ta ra, "Hường Dật Thuần, đừng giả bộ với tôi, mau dậy đi."

"Tiểu Kính, tôi đau đầu quá, cô để cho tôi dựa một chút."

Vừa nhìn đã thấy rõ là giả vờ say, tửu lượng của Hường Dật Thuần, làm sao có thể mảy lỵ vào bụng đã say bất tỉnh nhân sự, nhưng đây thế nào cậu ta cũng ăn vạ không chịu đứng dậy, Thân Kính không thể làm gì khác ngoài nhờ Duẩn Vị đi tìm Lâm An Bắc.

Lâm An Bắc còn chưa đến gần, cửa phòng đã bị một cước đá văng ra, một người đàn ông ung dung sang trọng, phong lưu nho nhã bế một bé gái phần điều ngọc khắc, trong lúc mọi người đang trợn mắt hốc mồm, bé gái đang khóc lớn nhìn quanh phòng một vòng, sau đó nhếch miệng cười một tiếng, giơ hai cánh tay về phía người đang ngồi trong góc phòng kêu to một tiếng, "Mẹ ơi, bé bé."

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 26-1

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn một màn kinh người này, Duẩn Vị càng kinh hãi hơn nói không nên lời, bởi vì người đang đứng tại cửa bé bé gái chính là Hàn Dịch, Hàn Dịch của thành phố G khiến người ta “nghe tên đã sợ mất mật” ấy.

Bé gái nhỏ vẫn đang dang tay về phía người ngồi trong góc, mọi người đồng loạt hướng mắt về phía Duẩn Vị!

"Mẹ kiếp." Lâm An Bắc khẽ nửa một tiếng, lướt hai bước đi tới, ôm eo Duẩn Vị kéo cô vào lòng, quay đầu nhìn vào ánh mắt như lang sói của đám anh em tốt, "Nhìn cái gì mà nhìn, đó không phải con gái chúng tôi."

"Vậy chứ con ai?"

Mọi người đều đồng thanh hỏi một câu, Hường Dật Thuần vốn đang giả say, lúc này đang tò mò chết được đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ mà mở mắt ra chẳng khác nào tự tát vào mặt mình, cho nên tiếp tục giả chết, cả người áp sát lên người Thân Kính hơn nữa.

Thân Kính nhìn vào ánh mắt có vẻ bình tĩnh không gợn sóng của Hàn Dịch, có điều ánh mắt ấy vẫn đang nhìn chằm chằm cánh tay của Hường Dật Thuần đang vòng trên eo cô, giống như từng khớp ngón tay là đường gấp khúc trên biểu đồ cổ phiếu, phải nhìn hết sức cẩn thận.

"Hường Dật Thuần, còn giả bộ nữa thì tự gánh lấy hậu quả nhé!"

"Tiểu Kính, đầu tôi đau, thật mà." Hường Dật Thuần không những không nghe lời cảnh cáo, ngược lại đầu càng chôn sâu hơn, môi gần như chạm vào mặt Thân Kính, tựa vào cổ cô, tư thế của hai người trông cực kì thân mật.

Biến cố xảy ra vốn chỉ có vài giây, nhưng tiểu công chúa cho rằng mẹ sẽ xõng lại bé bé ngay lập tức nên cảm thấy không vui, cảm thấy chờ thật lâu mà mẹ không lại bé, thất vọng rút lại hai cánh tay, quay đầu hai mắt ướt đầm nhìn Hàn Dịch, bộ dáng là chẳng khóc khiến người ta đau lòng.

Thân Kính để ý thấy Hàn Dịch hí mắt lại, đưa tay xoa đầu bảo bối, ngay trước khi anh ta sắp làm ra động tác tiếp theo, Thân Kính không thèm quan tâm Hường Dật Thuần là say thật hay giả nữa, đẩy cậu ta ra, đứng bật dậy, bước tới cánh cửa trong lúc ánh mắt mọi người đang chìm trong ngưỡng mộ.

Bởi vì đột nhiên bị đẩy ra, hơn nữa vốn đã uống không ít nên Hường Dật Thuần lập tức đụng vào cạnh ghế sa lon, đau đến mức rên lên một tiếng, xoa chỗ bị đụng đau rồi lồm bồm bò dậy, hai mắt mê mang nheo lại nhìn về nơi ngọn đèn.

Ngọn đèn mờ nhạt chiếu lên đầu ba người, cảnh tượng thật ấm áp vui vẻ, nhưng trong mắt Hường Dật Thuần, con mẹ nó tại sao thấy thật gai mắt.

Hàn Ly Yên sắp ba tuổi thấy Thân Kính đi tới, mặc dù hai mắt còn ướt nước mắt, nhưng lại sáng rõ lên kinh người, cười rộ lên chói mắt, lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn, hôn lên mặt Thân Kính một cái, ôm cô cô không biết đang thì thầm cái gì.

"Đã trễ thế này tại sao lại tới đây?"

"Ừ, đi ngang qua thôi." Hàn Dịch cũng không nói gì thêm, ánh mắt đảo quanh phòng một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Duẩn Vị đang rúc vào lòng Lâm An Bắc như con thỏ nhỏ nhìn anh ta chằm chằm, cất bước đi đến trước mặt hai người.

Hai tay Duẩn Vị nắm chặt áo sơ mi trắng của Lâm An Bắc, theo bản năng cô vẫn có chút sợ hãi Hàn Dịch, mười ngón tay nhanh chóng nhứ chặt chiếc áo sơ mi thủ công cao cấp của Lâm An Bắc, khuôn mặt trắng bệch nhìn Hàn Dịch đang từng bước đi tới, bước chân không tiếng động giống như tiếng trống gỗ, nện từng tiếng trong tim cô.

Hàn Định đứng trước mặt cô, nhìn cô chăm chú không chớp mắt một hồi, dưới ánh mắt cảnh cáo của Lâm An Bắc anh ta nhếch môi cười, hào quang trong nháy mắt đó, đã làm mờ mắt bao nhiêu người đời, cứ in đậm trong lòng người khác như vậy, quả nhiên là mỹ nam chỉ cần cười đã khuynh thành.

"Tiểu Vĩ, lâu rồi không gặp."

Đuẩn Vĩ không biết anh ta lại tính toán gì nữa, bây giờ anh ta cũng đã kết hôn sinh con, đã có một gia đình mỹ mãn, thỉnh thoảng lại xuất hiện trước mặt cô, vẫn là vẻ ngoài hào nhoáng khiến người ta nhìn nhầm, cũng không biết trong lòng anh ta tính toán thủ đoạn gì, hơn nữa trí nhớ cô lại nhớ lâu những chuyện không tốt, lần trước họ gặp nhau đến giờ không đến một tháng, không biết 'lâu rồi không gặp' của anh ta ở đâu ra.

Hàn Định cứ đứng đó cười nói tự nhiên như vậy, âu phục cắt may khéo léo, kiểu tóc gọn gàng tỉ mỉ, nụ cười đúng mực, tựa như quý công tử mới vừa tham gia yến hội cao cấp, nhưng đáy mắt lạnh lẽo lại khiến người khác sợ hãi.

Đuẩn Vĩ không muốn nói chuyện với anh ta, dù sao cô vĩnh viễn không đấu lại anh ta, cho nên chỉ có thể trốn tránh, theo bản năng cơ thể trốn ra sau lưng Lâm An Bắc, hai tay ôm hông anh, cô đã sớm quên mất mình đang đứng trước mặt nhiều người, nhỏ giọng nói thầm với Lâm An Bắc, nhưng lời nói lại giống như cố ý nói cho Hàn Định nghe.

"Chồng à, tại sao anh ta cười đến sáng lạn như vậy chứ, chẳng lẽ lại có bệnh dịch gì hoành hành sao?"

Lâm An Bắc néo lòng bàn tay cô, vẻ mặt cười trách cứ, giống như rất sợ người khác không biết hai người họ ân ái cỡ nào, "Hàn tiên sinh chắc là tức giận rồi." Nói xong quay đầu không cười nữa, trở về nụ cười ý vị sâu xa lúc trước nhìn Hàn Định, "Không phải em nói Hàn tiên sinh đối với em như anh trai thân thiết sao? Tại sao còn chưa chào hỏi nữa?"

Hàn Định cũng không quan tâm lời châm chọc của anh, anh ta đã quen với việc để đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào, anh ta thừa nhận bốn năm trước xác thực mình có vô si lợi dụng một cô gái nhỏ không ràng buộc, nhưng anh ta tự nhận thấy mình không hề có lỗi với cô, ít nhất anh ta đã cố hết sức bù đắp cho cô ở những phương diện khác, bằng không một cô gái chẳng có quan hệ gì làm sao có thể đứng đầu bảng danh sách tác giả có sách bán chạy nhất trong vòng một đêm.

Ban đầu Hàn Định lợi dụng Đuẩn Vĩ là để từ chối Thân Kính, những chuyện này trong lòng Lâm An Bắc biết rõ cả nhưng anh vẫn làm bộ như không biết, thứ nhất vì Thân Kính là bạn của anh, thứ hai là vì anh không muốn Đuẩn Vĩ biết được mình chỉ là người bị lợi dụng, anh tình nguyện để cô hiểu lầm rằng Hàn Định đến gần cô là vì thích cô, chứ không phải vì mục đích xấu xa gì khác.

Hiện tại Lâm An Bắc và Hàn Định cũng coi như quan hệ hợp tác giữa bạn bè, đối với việc bốn năm trước Hàn Định tham gia vào công nghiệp hạng nặng, về sau lại đột nhiên rút tiền, khiến cho các nhà tư sản giới công nghiệp hạng nặng lâm vào tình thế nguy cấp trong một đêm, vì chất xúc tác chủ tịch tỉnh G rút dài dần trở nên phát huy tác dụng, mà anh ta cũng không hề tốn nhiều công sức đã đạt được doanh thu kéké xù, những giao dịch ngầm như thế này có lẽ người khác chỉ được nghe nói, thế nhưng Lâm An Bắc người nằm trong cái guồng xoay này hiểu biết rất nhiều, đặc biệt là Đường Kinh Vũ cũng tham dự trong đó.

"Đúng vậy, Tiểu Vĩ giống như đứa em gái thân thiết của tôi, hi vọng hai người sẽ thích quà kết hôn, tôi đưa thư kí Thân về trước."

"Quà tặng kết hôn gì chứ?"

Đuẩn Vĩ không dám chờ mong quà của Hàn Định, anh ta không cần thỉnh thoảng trêu đùa cô như trêu mèo con thì cô đã cảm ơn trời đất, cho dù quà tặng của anh ta là món vật vô giá gì thì cô cũng cho là bom mìn e sợ tránh không kịp.

"Đến lúc đó em sẽ biết." Hàn Định giơ tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay, nâng khóe miệng xin lỗi, "Chúng tôi đi trước, đến giờ con bé đi ngủ rồi."

"Đi thông thả không tiễn." Lâm An Bắc không thích cảm giác vợ mình tập trung toàn bộ tinh lực trên người đàn ông khác, cho dù biết giữa hai người họ không có gì, anh vẫn cảm thấy không dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 26-2

Mọi người không ràng buộc để quan tâm ba người đó nói cái gì, ai cũng bị bé gái nhỏ nhắn phần điều ngọc khắc trong ngực Thân Kính hấp dẫn, các quý công tử đều không tiếc làm mặt hề chỉ bởi vì nụ cười của tiểu mỹ nữ.

Ngũ quan còn chưa phát triển, dĩ nhiên tính nết xấu xa của mỹ nhân chưa bị lộ ra ngoài, trung hòa tất cả ưu điểm của Hàn Định và Thân Kính, quả nhiên khiến người khác ghen tị chết được, bé gái đáng yêu như vậy, bao nhiêu núi vàng núi bạc cũng không đổi được.

"Chị Kính, thật không có thành ý gì cả, kết hôn cũng không thông báo một tiếng."



"Chị Kính, chị có xem tụi này là bạn không vậy?"

"Tiểu Kính, trái tim pha lê của tôi đã tan vỡ dưới đất rồi kia, tại sao em có thể đi lấy chồng, mà chú rể cũng không phải là tôi."

"Chị Kính, cho em mượn công chúa nhỏ nhà chị chơi hai ngày đi!"

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, một câu ta một câu vầy quanh hai mẹ con Thân Kính, nét mặt tươi cười như hoa của công chúa nhỏ không hề hay biết mình đang gặp phải bao nhiêu tay thủ đoạn thâm độc, công chúa nhỏ không chỉ không buồn, ngược lại cười khanh khách đến cực kỳ vui vẻ.

Bởi vì mỗi ngày ở nhà chỉ có ba, mẹ lại rất bận rộn, mặc dù ba rất tốt, nhưng công chúa nhỏ vẫn thích có nhiều chú cùng chơi như thế này hơn, nhìn bộ dạng ngây ngốc nhìn mình của bọn họ cảm thấy rất đáng yêu.

Liếc nhìn Hường Dật Thuần đang ngồi uống rượu trong góc phòng, giống như con công giành được thắng lợi, cao ngạo đi ngang qua cậu ta, bẻ lấy đĩa bé trong lòng Thân Kính, sau khi chào hỏi mọi người lập tức dẫn người bên cạnh đi về.

Hàn Dịch của thành phố G không phải là người ai cũng dám chọc, mặc dù mọi người luyến tiếc không muốn công chúa nhỏ bị bẻ đi như vậy, nhưng cũng không có cách nào, ai bảo bản lĩnh của ba người ta lớn như vậy chứ?

Cũng may lúc công chúa nhỏ đi, cô bé ghé lên vai Hàn Dịch, cười nháy mắt với mọi người, còn mĩm môi vài cái với họ đã đủ khiến một đám đàn ông mừng rỡ, còn hưng phấn hơn cả khi kiếm được vài triệu.

Đợi đến lúc yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người mới nhất trí nhìn sang người đàn ông đang uống rượu trong góc phòng đầy ý vị kia, ánh mắt có đồng tình cũng có trêu tức, tất cả mọi người đều ăn ý mà đi tới bên cạnh cậu, toàn bộ nhào sang phía người cậu.

"Người anh em, tục ngữ nói anh em như tay chân, đàn bà như quần áo, các anh em không phải vẫn còn ở đây hay sao? Nào nào nào, mọi người cùng cậu say một trận."

"Này, vì một đóa hoa mà bỏ cả một cánh rừng hoàn toàn không phải tác phong của cậu, cậu không thể học hỏi ai kia mà tách khỏi tổ chức chứ."

"Người anh em, đừng học theo anh của cậu, hôn nhân có phải nhà tù hay không, chờ hai năm sau nhìn anh cậu, tự nhiên sẽ biết."

Duẩn Vị nghe mấy người họ nhao nhao đưa lời khuyên giúp Hường Dật Thuần, thật là dở khóc dở cười, như thể Lâm An Bắc kết hôn đã nhận lấy bao nhiêu là uất ức, hơn nữa còn xem cô như người không biết thủ dai, nói xấu cô ngay trước mặt cô.

Lâm An Bắc đi ra ngoài nghe điện thoại, một người đàn ông ăn mặc thoải mái đang bung ly rượu lão đảo đi qua, Duẩn Vị sợ anh ta đi được nửa đường sẽ té nhào, đổ hết rượu lên người cô nên hết sức chú ý nhất cử nhất động của anh ta, chuẩn bị né bất cứ lúc nào.

May mắn thay dù sao rượu trong bình đã rót cho một đám người, mặc dù lão đảo, nhưng vẫn đi đến trước mặt Duẩn Vị một cách an toàn.

Cuối xuống cùng lên cái ly đặt trước mặt Duẩn Vị, thế nhưng có thể nào cũng cùng không tới, thấy ly rượu lung lay, Duẩn Vị thấy hay là bung ly lên, người đàn ông kia lại giống như muốn đổ sức với ly rượu, cùng 'keng' một cái, cái ly ngã xuống, nước trái cây bên trong đổ ra đầy sàn.

Thế mà người đàn ông sáng khoái như vừa đạt được thành tựu to lớn, nhếch miệng cười ngây ngô, nụ cười ngơ ngếch ngày thường không bao giờ xuất hiện trên gương mặt anh tuấn.

"Chị dâu, em là Từ Đình Niên, chị đừng để ý lời của tụi nó, mọi người đều rất thích chị thu tóm anh của em, bằng không anh ấy luôn phát cáu vô duyên vô cớ, mặt còn rất khó coi, cả đám anh em đều bị anh ấy liên lụy, chắc chắn là do sinh hoạt tình dục không hài hòa mà ra."

Từ Đình Niên còn chưa oán hận xong, đã bị ai đó xách cổ áo từ phía sau ném sang một bên ghế, cậu ta nể tình lập tức ngủ say ngáy o o.

"Thằng nhóc này uống nhiều quá rồi, về sau từ từ sẽ giới thiệu chúng nó cho em biết, còn nhiều dịp khác, thật không nên dẫn em tới đây, biết ngay là không nên bàn chính sự với chúng nó trên bàn rượu mà, một thằng hai thằng đều không có tiền đồ."

"Bọn họ thật đáng yêu, dễ thương hơn An Chính nhiều đúng không?"

"Cũng đúng, tên nhóc đó sẽ không cấu kết với chúng ta làm việc xấu, em cũng không thể khen tụi này trước mặt nó như vậy, chắc chắn nó sẽ giận em."

Duẩn Vị nghĩ tới bộ dạng ghen đỏ mặt không biết xả vào đâu của Lâm An Chính cảm thấy rất buồn cười, quyết tâm ngày nào đó nhất định phải thử một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Chương 27-1

Khi Thân Kính và Hàn Dịch về đến khu nhà trọ nằm tại trung tâm thành phố thì đã là chuyện của một giờ sau, Hàn Ly Yên đã ngủ trên vai Hàn Dịch từ lâu, cái miệng nhỏ hồng hào đáng yêu vênh lên, ngón tay theo thói quen ngậm trong miệng, Thân Kính chỉnh rất nhiều lần, lát sau lại tiếp tục ngậm, sợ làm bé thức tỉnh nên đành để mặc con bé.

Hàn Dịch cung chiều con gái cũng cung chiều đến cực hạn, vốn dĩ có phòng riêng cho con, hơn nữa Thân Kính cũng cảm thấy con lớn rồi nên để ngủ một mình, nhưng Hàn Dịch vẫn không yên tâm, không những đi đâu cũng bế theo, cho dù là khi nói chuyện làm ăn hoặc là hội nghị quan trọng đều bế con theo, ngay cả đến thành phố A, buổi tối lúc ngủ cũng không yên tâm để con bé ngủ một mình, cho nên Hàn Ly Yên vẫn ngủ trong phòng hai người họ.

Lúc tối trước tiên là ôm con bên cạnh dỗ ngủ, con ngủ rồi thì lại bế đặt lên chiếc giường nhỏ cố ý chuẩn bị bên cạnh.

Thân Kính vô cùng phiền chuyện này, bởi vì mười ngày nửa tháng cô và Hàn Dịch cũng không gặp được một lần, bình thường anh ta rảnh rồi sẽ bế con sang đây, hoặc là khi ăn Tết cô đến thành phố G, cho nên mỗi lần đều giống như anh ta đã tích góp từ rất lâu, làm không dứt.

Những điều này Thân Kính cũng có thể chịu được, nhưng người kia cố tình không để con gái ngủ phòng riêng, cho nên lần nào Thân Kính cũng phải gắt gao can thiệp, không dám phát ra tiếng, mà người đàn ông phong độ bị dục vọng chiếm giữ nào còn nhớ đến con gái ở bên cạnh.

Có đôi khi Thân Kính không nhịn được can thiệp vai anh dùng sức giãy giụa, khóc không thành tiếng, khi đó anh ta mới chú ý đến tình trạng của cô, ôm cô đến phòng khách, có một lần nửa đêm đột nhiên Hàn Ly Yên tỉnh lại, mắt to đen láy nhìn chăm chăm hai người không chớp mắt, khiến cả hai hoảng hốt, đột nhiên con bé khóc lớn, Thân Kính vội vàng đẩy ra người phía trên ra, không thêm để ý anh ta, tiện tay đã cầm lấy áo ngủ mặc vào rồi ôm con dỗ.

Thân Kính vừa đi ra vừa lau tóc, liếc nhìn Hàn Ly Yên ngủ say trên giường nhỏ, nhắm hai mắt, nỗ lực kiềm chế không đánh thức con bé, cô muốn giáo dục đứa bé trở thành một tiểu thư khuê các, tất cả tâm huyết đã bị Hàn Dịch phá vỡ trong nháy mắt, tư thế ngủ kia giống tiểu thư khuê các chỗ nào chứ, tiểu lưu manh ngủ còn ngay ngắn hơn con bé!

Hàn Dịch đang làm việc với cái laptop đặt trên đùi cũng chú ý tới tư thế ngủ của con gái yêu, đặt laptop sang một bên, cầm lấy cái khăn trong tay Thân Kính lau tóc cho cô, nhân cơ hội hôn lên má cô một cái, "Được rồi, con còn nhỏ gò bó như vậy làm gì, chỉ cần con bé sống vui vẻ là được."

"Đừng nói chuyện với em, bằng không chắc chắn em sẽ nhịn không được mà đánh thức con gái bảo bối của anh."

"Chờ chút nữa con khóc lên rồi thì đỡ không nín ngay được đâu."

"Cho nên anh đừng có nói chuyện với em, đúng rồi, rốt cuộc thì khi nào anh đi vậy?"

Bình thường Hàn Dịch rất bận rộn, lần này lại khác thường ở lại lâu như vậy, trong thời gian đó có rời đi vài lần, nhưng ngày hôm sau đã về lại, cho nên mấy tháng nay Thân Kính là người chăm sóc Hàn Ly Yên, vốn dĩ cô đã dạy cho con bé nhiều thói quen tốt, Hàn Dịch trở về đã thành phí công nhọc sức.

"Đi đâu? Nơi này không phải nhà anh sao?"

Hàn Dịch giả ngu không hiểu cô đang nói gì, tránh ánh mắt dò xét của Thân Kính, cúi đầu chuyên tâm lau tóc cho cô.

Thân Kính không có nhiều kiên nhẫn và nhiều mưu mô như anh ta, kéo bàn tay trong khăn lông đang lau tóc cho mình ra, ngồi ở cuối giường cách xa anh ta, để tránh bị anh ta ảnh hưởng, lời nên nói lúc nào cũng biểu đạt không hoàn chỉnh.

"Đừng cho là em không biết anh đang tính toán cái gì, em nói rồi trong thời gian ngắn em không thể rời khỏi chỗ này được, anh cũng đừng nghĩ sẽ uy hiếp Lâm An Bắc đuổi em đi, vô dụng thôi."

Hàn Dịch thật muốn học máu, anh ta nào có đe dọa Lâm An Bắc chứ, chỉ là ra oai một chút mà thôi, hơn nữa đã bỏ vốn đầu tư cho anh ta (LAB) nhiều như vậy, là người bình thường thì chắc ai cũng thích uy hiếp như vậy, nhưng với Thân Kính thì chuyện không giống như vậy, cô chỉ cảm thấy Hàn Dịch quỷ kế đa đoan, muốn ép cô trở về thành phố G.

"Anh nào dám uy hiếp anh ta chứ, ân nhân cứu mạng của Hàn phu nhân, không thấy anh đang giúp đỡ anh ta sao?"

Hàn Dịch trước mặt người ngoài là nhân vật không ai bì được, về nhà thì ngược lại hoàn toàn, trước kia Thân Kính đã quá rõ khả năng giả ngu của anh ta, vừa về nhà đã lập tức hiện nguyên hình, không thêm để ý anh ta, Thân Kính đi ra phòng khách sấy tóc.

Hàn tiên sinh đang trằm chằm lên đầu chờ ai kia đến ai ủi mình thì chợt không nghe thấy động tĩnh gì nữa, vén chăn lên nhìn thử, nào còn bóng dáng của người đó nữa, tâm tình của một người đang ghen tuông vốn đã không tốt rồi, chân trần xuống giường đi tìm người tỉnh số.

Bởi vì Hàn Ly Yên đi trong nhà hay bị va chạm, cho nên toàn bộ phòng đều trải thảm lông dê thật dày, giẫm lên không hề có tiếng động. Hàn Dịch khẽ đẩy cánh cửa phòng khách đang khép hờ, Thân Kính đang cúi đầu sấy tóc cạnh đầu giường.

Năm ngón tay đang luồn vào những sợi tóc mềm mại, muốn đuổi cảm giác ẩm ướt đi nhanh một chút, đột nhiên vòng eo mảnh khảnh lại bị ai đó ôm lấy từ phía sau, hơi thở ấm áp phun lên gáy, tiếp theo là nụ hôn nhẹ nhàng sâu sắc, Thân Kính nghiêng đầu, bị ép tiếp nhận nhiệt tình bất ngờ của anh.

Máy sấy vẫn đang thổi ô ô rớt trên giường. Thân Kính xoay người hai tay ôm lấy eo gầy gò của anh ta, nhón chân cắn lên chiếc cằm đẹp mắt của anh, ngậm trong miệng mím nhẹ môi, lại dùng hàm răng khê cắn, cánh tay nhỏ bé vuốt loạn lên lưng anh.

Hồ hấp Hàn Dịch càng trở nên nóng bỏng cấp bách, bàn tay thuần thực luồn vào kẻ hở áo tắm, vuốt ve nơi không hề có che chắn nào, bàn tay đặt tại nơi tròn trĩnh xinh đẹp, nhẹ nhàng bóp đẩy, cảm thụ làn sóng trí mạng mềm mại truyền đến trung khu thần kinh tới tứ chi.

"Hàn tiên sinh, hôm nay anh, cực kỳ hưng phấn?"

Thân Kính ngửa đầu ra sau, tóc vẫn chưa khô tự nhiên rũ xuống, giữa răng và môi bị cắn nhẹ khiến thêm giọng nói yếu ớt càng thêm tê dại, hồ hấp trở nên khó khăn khác thường, muốn nắm cánh tay Hàn Dịch đứng dậy, lại bị hân lực mạnh của anh kéo lại, cả hai cùng ngã lên giường.

"Chúng ta đã hai ngày không gặp rồi, chẳng lẽ em không muốn?"

Hai mắt Hàn Dịch nhuộm màu dục vọng, hai tay tay càng trêu đùa dao động trên người cô, áo choàng tắm đã bị hai người ma sát mở rộng từ lâu, đôi môi kiều diễm đột nhiên bị anh lấp kín, đồng thời hai ngón tay xâm nhập vào nơi đã sớm ẩm ướt, Thân Kính nuốt lại tất cả âm thanh nghẹn ngào rên rỉ, vài sợi chỉ bạc tràn ra khoe miệng trong lúc răng môi quấn quýt, kéo dài khi hai đôi môi tách ra.

Hai tay Thân Kính ôm cổ Hàn Dịch, khó nhịn rướn nửa người lên để cùng anh dây dưa, Hàn Dịch khom người, hai chân đứng giữa hai chân cô, một tay ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, một tay ma sát tại nơi ẩm ướt đó, đợi đến chỗ sâu nhất thì khê cong đót ngón tay chạm vào điểm mẫn cảm, khiến Thân Kính run rẩy không nói nên lời.

"Muốn không? Hừm?"

"Muốn, vô cùng muốn." Thân Kính cảm thấy sau khi kết hôn càng lúc cô càng lớn mật, cho nên mới thấy cùng anh nói những lời tán tỉnh vào những lúc thế này thật kích thích, mới để khoái cảm tình dục ngày càng lấn át. Hơn nữa hai người đã hai ngày không gặp mặt rồi, buổi tối Hàn Dịch mới trở về, vốn dĩ cơ thể trước sau đi cả đến đã vô cùng ham muốn, cho nên hai chân cô không hề rụt rè quấn lên hông anh, thân thể chủ động cọ xát lên người anh.

Hai mắt Hàn Dịch đỏ rực, rút ngón tay trong cơ thể cô ra, thổi phồng một tiếng thật rõ khiến Thân Kính phải đỏ mặt, tinh hoa phái nữ trong suốt dính trên ngón tay, dưới ánh đèn sáng, càng thêm óng ánh cực kì.

Thân Kính đỏ mặt muốn nắm ngón tay của anh lau đi vết tích, lại bị anh giữ tay ngăn cản, trước mặt cô đưa ngón tay vào miệng mình, Thân Kính xấu hổ không chịu nổi, nhắm chặt hai mắt không để ý tới anh, thế nhưng anh lại được voi đòi tiên cạy hàm răng cô ra, đưa ngón tay mới từ trong miệng mình vào, kẹp lấy đầu lưỡi nhỏ trêu chọc.

Bởi vì vật xâm lấn, tuyến nước bọt trong miệng tiết ra mãnh liệt, lát sau đã lưu lại bên khóe miệng, thậm chí theo ngón tay chảy vào lòng bàn tay của anh, Thân Kính nắm lấy tay anh muốn kéo ra, Hàn Dịch lại vui cười ra tiếng, vùi đầu bên tai cô, tràn ngập ý định dụ dỗ, "Nếu đã vô cùng muốn, vậy thì kêu lên thật dễ nghe để dụ nó đi, hừm?"

Vừa nói đỉnh vật nào đó tượng trưng vừa chen vào hai chân cô, tiểu Hàn Dịch nhúc nhích, cách lớp nội y nhưng vẫn cảm nhận được sức nóng bắn ra tứ phía như thường, dường như còn nhìn thấy được cả mạch máu lộ ra, Thân Kính buông tay đang che mắt ra, mờ mắt nhìn Hàn Dịch để xác nhận.

"Anh nhất định muốn em nói?"

"Ừ, nó muốn nghe."

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 27-2

Hàn Dịch dẫn tay Thân Kính đặt lên nơi đang sưng lên, nắm lấy tay cô, hướng dẫn cô cách lấy lòng mình như thế nào và mang đến cho cô cảm giác phiêu diêu dục vọng. Thân Kính tò mò tròn to hai mắt nhìn vật to tròn trong tay, cảm nhận sự to cứng dần của nó theo từng động tác vuốt ve.

Hồ hấp cả hai ngày càng trở nên gấp gáp và vội vã, giữa đêm khuya tĩnh mịch càng khiến người ta thêm liên tưởng. Thân Kính vui đùa vuốt ve vật to trong tay, cúi đầu nhìn chăm chăm vật trong tay như quái thú đang dâng trào, từ từ kéo vật che chắn duy nhất trên người anh xuống, tiểu Hàn Dịch không thể chờ được nữa nẩy ra lập tức, gật đầu chào Thân Kính.

Hiển nhiên Thân Kính bị vật khổng lồ dọa sợ, quên mất động tác trong tay, nhìn chăm chăm vật dừng mảnh nhảy ra, lâm bẫm, "To thật."

Niềm kiêu hãnh của đàn ông trong Hàn Dịch được thỏa mãn cực hạn, cổ ý rúc bụng dưới khiến vật khổng lồ nhảy lên trước mắt cô, ra tín hiệu khẩn cấp với cô, nhưng Thân Kính lại không phối hợp, quan sát một phen, sau đó nói thêm một câu, "Ừ, so với những cái trong GV thì lớn hơn nhiều."

Người đàn ông vốn đang phiêu diêu chôn dục tiên giống như bị dội một gáo nước lạnh, huyết thái dương gần giật, cắn chặt hàm răng để bản thân tránh lộ

ra cảm xúc ghen tuông quá rõ, gần như là cắn răng nghiền lợi nhìn người phụ nữ đang thưởng thức “người anh em” của mình, "Em nhìn mấy cái đó?"

"À, nhìn thấy trong máy tính của Hường Dật Thuận, bọn họ thật đúng là không to bằng anh, nếu để anh đi diễn thì, khẳng định..."

Thân Kính còn chưa nói xong giả thiết của mình, hai mắt chợt mở to vì bụng dưới đột nhiên bị đâm xuyên, không thể tin tại sao người đàn ông này lúc này còn vui vẻ lại đột nhiên điên cuồng như vậy, hơn nữa tốc độ ra vào của anh càng lúc càng nhanh, xem ra đã cho anh ta cơ hội luyện tập quá nhiều.

"A... Hàn Dịch anh chậm một chút..."

"Hừm, phụ nữ ăn ở hai lòng, phía dưới cắn chặt như vậy còn bảo tôi chậm."

"Khôn kiếp, cái này với việc bảo anh chậm lại liên quan cái rắm, anh nhẹ một chút đau quá..."

Tối nay Hàn Dịch cực kì tử tế, không hề hoa hòe dư thừa, vẫn luôn dùng tư thế truyền thống, ra vào liên tục, rõ ràng là đang độ sức với mấy diễn viên GV mà Thân Kính nói, từng giọt mồ hôi trên bộ ngực trần rơi lên khe ngực của Thân Kính, cùng mồ hôi của cô hòa vào một thể, men theo khe giữa chảy dọc xuống, chảy đến phần bụng bằng phẳng rẽ thành hai tuyến.

Thân Kính bị anh ra vào mấy cái thật nặng nề đã trở nên ngoan ngoãn, hai chân bần rần vòng trên eo của anh, anh lại cố tình liên tục ma sát vào điểm đó, sau đó chậm rãi lui ra, vào lúc sắp rút ra khỏi thì lại nặng nề thúc vào, kích thích khiến Thân Kính không thể không nâng cao thắt lưng, lại nặng nề rơi xuống, thét lên đạt tới đỉnh cực khoái.

Cao triều tại chốn bông lai giữa nhân gian không có hồi kết, mỗi lần đều tiêu tốn năng lượng, thời gian dài phun ra và phát tiết, khiến toàn thân cô mềm nhũn dưới thân anh, mà người đàn ông chưa bao giờ mệt mỏi.

Hai tay Hàn Dịch ôm lấy vòng eo đã sớm vô lực của cô, càng thêm chặt chẽ khiến nơi giao nhau không chút khe hở, dây dưa với đầu lưỡi của cô, vật không lồ dâng trào không hề tách ra lần lượt rút ra lại tiến vào, cuối cùng mạnh mẽ bế thốc cô lên, đột nhiên cơ thể mất thăng bằng khiến Thân Kính giật mình, đúng lúc này Hàn Dịch lại nặng nề chen vào, khiến cô thét chói tai lần nữa.

Lúc bị anh ra vào mạnh mẽ trên cánh cửa, Thân Kính đã sớm không còn hơi sức nâng mí mắt nặng nề, mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Đột nhiên, khi Hàn Dịch hung hăng đi vào lần nữa, cô kiên quyết đẩy ngực anh ra, không để anh tiếp tục động tác.

"Đừng nào loạn kéo em không nhịn được nữa."

Hàn Dịch kỳ quái nhìn cô, hai mắt tràn đầy cực khoái đã sớm không còn phân nổi đúng sai, kéo hai tay cô ra đặt sang hai bên, vật nam tính tiếp tục tiến vào không ngừng nghỉ.

"Chồng à chồng à anh có nghe thấy không?"

"Cái gì?" Rốt cuộc Hàn Dịch cũng dừng lại mọi động tác, vật cứng thawnrgvaaxn chôn sâu trong cơ thể cô, hưởng thụ cảm giác ấm áp của vách tường bao chặt.

"Hình như là tiếng khóc con gái yêu của anh đấy."

Hàn Dịch nghe kĩ lại, hình như là tiếng khóc của con thật, lập tức trở nên luống cuống, nhưng hiển nhiên tiểu Hàn Dịch đứng sững bất khuất vẫn chưa được thỏa mãn, không chịu lui ra khỏi chốn tuyệt mỹ.

Hai mắt vô tội nhìn Thân Kính, giữa hiện rõ trong mắt Hàn Dịch, hai tay siết chặt mông cô, làm bộ đáng thương nói, "Làm sao đây, vợ ơi? Em giúp anh một chút."

Toàn thân Hàn Dịch căng cứng, một lát lại gây rối, hai tay Thân Kính siết chặt cơ bắp cứng rắn của anh, cố gắng co rúc bụng dưới, rúc mông lại khước từ vật to lớn, hi vọng nó có thể sớm rút ra nhanh một chút.

Vật to ra vào vài chục lần, thấy Thân Kính cố ý kẹp chặt, thân thể Hàn Dịch căng thẳng, vô tội nhìn vợ yêu của mình, không phong độ chút nào cầu khẩn, "Vợ ơi, quên mang bao."

Thân Kính đã sớm tới cực hạn, rõ ràng cô đã cấm Hàn Dịch làm loạn, nếu dám đùa bỡn mãnh khỏe sẽ cho anh ta ăn chay mãi mãi, vì tính phúc cả đời của mình, Hàn tiên sinh vẫn luôn khắc chế tính toán của mình, hôm nay là vì quá gấp nên quên chuẩn bị.

"Không sao, bây giờ là kỳ an toàn, anh bắn bên trong đi!"

Nhận được cái gật đầu của ai kia, rốt cuộc anh không hề nhẫn nại nữa, hai mắt sáng lên, giấu đi ánh sáng giữa hai đầu mày, thân thể không còn phải kiềm chế, mãnh liệt bắn vào sâu trong thành tử cung, khiến hai người đạt đến cao trào trước nay chưa từng có.

Hai người mặc áo choàng tắm xong, Thân Kính đã không còn hơi sức đứng thẳng người, chứ đừng nói đến bước đi, cô cảm thấy động một chút cũng có chất lỏng sền sệt lưu lại trên bắp đùi, mà cô đã sớm mệt mỏi không còn hơi sức mở miệng dặn Hàn Dịch đi tắm.

Hàn tiên sinh vốn còn có tính toán riêng nên càng không chủ động tắm cho cô, lúc ôm Thân Kính trở về phòng, quả nhiên công chúa nhỏ nhà họ Hàn đang ngồi trên giường nhỏ, hai mắt rà soát nhìn hai người đang tiến vào, chỉ vào Hàn Dịch tố cáo, "Ba hư, không cần Ly Yên nữa rồi, huhu"

Hàn Dịch cẩn thận đặt vợ lên giường, đắp kín chăn cho cô, ở cúi xuống hôn lên trán cô, mới vòng qua giường lớn đi đến trước mặt con, cúi người lập tức bế bé lên ngang tầm mắt mình, âm thanh trầm thấp đầy từ tính dụ dỗ công chúa nhỏ, “Ba làm sao có thể không cần con chứ, mẹ làm việc mệt nhọc, ba xoa bóp cho mẹ mà, Ly Yên là bé ngoan, chẳng lẽ con muốn mẹ mệt sao?”

Hiển nhiên Hàn Ly Yên bị nét mặt chân thành tha thiết của Hàn tiên sinh lừa, vốn đang khóc thút thít liền im hẳn, ôm cổ Hàn Dịch, giả bộ hiểu chuyện hôn thật mạnh lên mặt ba ba, “Ly Yên là bé ngoan, không muốn mẹ buồn đâu.”

“Ừ, công chúa nhà ta ngoan nhất, vậy bây giờ ngoan ngoãn đi ngủ, ngày mai ba mẹ dẫn con đi đón chú có được không?”

“Chú muốn trở về rồi sao?”

“Ừ, chú ấy nhớ Ly Yên quá, cho nên mới tới gặp Ly Yên, cho nên bây giờ con phải ngoan ngoãn ngủ, bằng không ngày mai không dậy nổi vậy thì chắc chắn không gặp được chú rồi.”

“Được, ngày mai Ly Yên phải dậy sớm mặc chiếc váy ba mùa hôm nay để đi đón chú.”

“Ừ, mau nằm xuống.”

Chờ con ngủ rồi, Hàn Dịch mới rón rén vén một bên chăn nằm xuống, kéo người đang nằm xa xa bên kia giường ôm vào lòng, khoe miệng mang theo nụ cười thỏa mãn đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 28-1

Sáng sớm hôm sau, Duẫn Vị bị mấy cuộc gọi liên hoàn của Hàn Tiêu đánh thức, tối hôm qua uống không ít, về nhà lại bị Lâm An Bắc đeo bám không nhẽo một hồi làm cô khó chịu cau mày rồi lật người ngủ tiếp.

Duẫn Vị vội vàng tắt điện thoại, nhẹ nhàng vén chăn xuống giường, chân trần lên đi ra ngoài ban công. Cẩn thận kéo cửa sổ sát đất xuống, ra phía ngoài cùng ban công, Duẫn Vị mới mở điện thoại gọi lại.

Không biết Hàn Tiêu đang ở đâu, âm thanh xung quanh nghe rất ồn ào, còn có tiếng khóc của con nít và tiếng đài radio không biết tên đang nói gì đó, “Anh đang ở đâu vậy?”

“Sân bay.” Giọng Hàn Tiêu rõ ràng đang khó chịu, trong tay còn đang bế đứa bé vẫn còn nhỏ, nhìn miệng bé con gian nan hô hấp, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, nhắm hai mắt khóc nức nở, anh vừa đau lòng vừa phiền não, nếu để anh bắt được người phụ nữ kia, anh không lột da cô ta ra thì tên anh không phải Hàn Tiêu nữa.

Duẫn Vị nhớ Hàn Tiêu về Mỹ cũng được hai ba tháng rồi, mà trước khi trở về cũng không báo một tiếng, Hàn Dịch cũng đang ở thành phố A, nhưng ngày hôm qua không nghe anh nhắc đến, thật không giống tác phong của Hàn Tiêu chút nào.

Hàn thiếu gia đi đến đâu mà không nói một tiếng để chuẩn bị nghi thức nghênh đón anh ta chứ, không có thì làm sao mà anh sẽ ngoan ngoãn trở về, lần này quá khác thường, thật là quỷ dị.

“Một mình anh?”

“Không phải.” Duẫn Vị có cảm giác quả nhiên là vậy, tâm tình cũng khá hơn trong nháy mắt, chỉ cần thân thể không xảy ra vấn đề gì, chẳng có tình huống ẩn giấu khó nói nào làm anh phiền muộn được, vốn dĩ Hàn thiếu gia không cần ai phải lo lắng, lập tức cô cũng có tâm tình nói đùa với anh.

“O, lần này Hàn thiếu lại dẫn theo tiểu mỹ nữ nào ngao du bốn biển vậy, có cần tiểu nhân lính đi không?”

“Lính cái đầu cô, lái xe lăn đến đây nhanh một chút, Hàn Dịch nói đến đón tôi, đợi đã nửa tiếng cũng không thấy bóng dáng, tới đây chúng ta tịch biên gia sản đi.”

“Anh có tay có chân không tự mình lái được à?”

“Tay tôi bận rồi.”

Tay bận là khái niệm gì chứ? Duẫn Vị cảm thấy khinh bỉ chính mình, dù nói thế nào Hàn Tiêu cũng là bạn tốt nhất của cô, nhìn Lâm An Bắc đang ngủ say, để lại mảnh giấy viết cho anh, cầm chìa khóa xe ra khỏi cửa nhanh như mèo.

Lần trước cô mới thay bằng lái mới, với tốc độ như rùa bò, đến được sân bay đã là chuyện của một giờ sau, Hàn Tiêu sầm mặt, khó chịu lên xe, ngay cả cơ hội để Duẩn Vị nói xin lỗi cũng không cho.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi, trên đường bị kẹt xe."

"Chẳng lẽ không phải bởi vì kỹ thuật của cô quá kém sao?" Hàn Tiêu liếc mắt nói một câu không chút phong độ, lướt qua Duẩn Vị, kéo cửa phía sau ra ngồi vào.

Bất đắc dĩ nhún vai một cái, Duẩn Vị vòng qua đầu xe, sau khi thắt chặt dây an toàn quay đầu lại nhìn Hàn Tiêu, rốt cuộc mới nhận ra có gì đó không đúng.

"Đây chính là tiểu mỹ nữ mà anh nói đó à? Đúng là nhỏ thật, chẳng lẽ anh định chơi cái trò gọi là ‘nuôi lớn rồi chơi’ à?"

Hàn Tiêu cứng ngắc ôm đứa bé chưa đến một tuổi trong tay, hai hàng lông mày anh tuấn nhíu chặt chưa hề giãn ra, đứa bé trong lòng khóc mệt rồi, bây giờ đã ngủ thiếp đi, nhưng Hàn Tiêu động một chút, con bé đã muốn tỉnh lại, cho nên anh nhất nhất một tư thế không dám động, sợ quấy rầy đến tiểu tổ tông.

Liếc nhìn nét mặt treu tức của bạn tốt, Hàn Tiêu thật có cảm giác đã chọn lầm bạn, thế nhưng hai tay đều bạn, nếu không chắc chắn đã giáng xuống ót cô một cái bốp rồi.

"Dẹp cái ý nghĩ xấu xa đó của cô đi, xin trân trọng giới thiệu cho cô biết, đây là con gái tôi, Hàn Tiểu Bạch."

"Khụ khụ, con gái anh?" Duẩn Vị nuốt chút nữa bị sặc nước miếng, Hàn Tiêu bình thường mặc dù bông đùa, nhưng không đến mức đó, tại sao bây giờ lại ra đứa con gái, chẳng lẽ là...

"Là cô gái lần trước? Không phải nói là lừa anh sao?"

Duẩn Vị nhớ lúc vẫn còn ở Mỹ, Hàn Tiêu có một đoạn thời gian qua lại với một cô bé lưu học sinh người Hồng Kông, sau lại nghe nói cô gái kia mang thai, nhưng sau một khoảng thời gian Hàn Tiêu cũng không có gì khác thường, trong nhà cũng không còn nghe ngọn gió nào thổi cỏ động, hỏi kỹ mới biết, là cô gái kia giờ trở lại đại học, sau khi kết thúc quá trình du học một thời gian, cô bé kia cũng đã trở về Hồng Kông.

"Con mẹ nó cô đừng nhắc cô ta với tôi nữa, bây giờ chờ tôi tới chỗ của Hàn Dịch, tôi tìm anh ta có việc gấp."

Nhìn Hàn Tiêu nóng nảy, Duẩn Vị cũng không biết anh có chuyện gì, không thể làm gì khác ngoài tạm thời nuốt xuống những nghi vấn kia, tìm Hàn Dịch trước rồi nói sau.

Nhà của Hàn Dịch nằm tại trung tâm thành phố nên rất dễ tìm, nhưng đây là lần đầu tiên Duẩn Vị đến đây, mặc dù cô sợ Hàn Dịch, nhưng vì có Hàn Tiêu ở đây, cho nên cô không thấy sợ Hàn Dịch lắm, lại nói anh ta cũng đã có con, không thể nào vẫn nhảm chán như vậy đi treu chọc cô.

Duẩn Vị nhấn chuông cửa nửa ngày trời vẫn không thấy ai lên tiếng, quay đầu lại nhìn về mặt mặt mũi của Hàn Tiêu, nghi ngờ hỏi, "Không phải là không có ai ở nhà chứ?"

"Sớm như vậy chắc chắn có ở nhà, nhấn lần nữa."

Duẩn Vị nhìn ánh mắt chắc chắn như vậy của Hàn Tiêu, bỗng dưng cũng thấy tin anh, tiếp tục kiên trì không ngừng nhấn chuông. Đúng lúc Duẩn Vị nghĩ rằng có phải nhầm nhà rồi không thì rốt cuộc cửa được mở ra.

Sắc mặt Hàn Dịch không tốt tựa vào cánh cửa, có chút hứng thú nhìn hai người trước cửa, bên cạnh chân anh ta chính là công chúa nhỏ đáng yêu mới gặp tối hôm qua đang ngược mắt nhìn, cô bé ôm chân Hàn Dịch, vẻ mặt mong đợi được khen ngợi nhìn Hàn Tiêu, "Chú ơi, là Ly Yên đi gọi ba mở cửa đó, một mình Ly Yên mở không được."

Nếu là vì đang ngủ nên Hàn Dịch không ra mở cửa, vậy nếu Hàn Ly Yên cũng không còn thức, vậy chẳng phải hai người họ phải đứng đến sáng luôn sao?

Hiển nhiên Hàn Tiêu không rảnh mà quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp bế Hàn Tiểu Bạch đi vào phòng khách, lúc đi ra rốt cuộc cũng thở phào, nét mặt như trút được gánh nặng.

"Tay tôi tê rần luôn rồi, Ly Yên tới đây chú xem xem có lớn thêm chút nào không."

Trừ ba mẹ ra, người mà Hàn Ly Yên thích nhất chính là người chú này, nghe giọng Hàn Tiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ cả lên, thế nhưng không vọt thẳng qua, mà bước đi khoan thai, rất thực nữ đi đến trước mặt Hàn Tiêu, bò vào ngồi gọn trong lòng anh, nhỏ giọng tranh công, "Chú ơi, Ly Yên rất muốn đi gặp chú, nhưng Ly Yên ngủ quên, phạt Ly Yên chơi với chú có được không?"

"Ừ, Ly Yên của chúng ta ngoan nhất, so với ba nó thì có lương tâm hơn nhiều."

Đứa bé mới ba tuổi nghe không hiểu từ ngữ sâu xa như vậy, ngoeo đầu suy nghĩ hồi lâu, vẫn không hiểu được, hai mắt sáng lên nhìn Hàn Tiêu, thật giống như ở trong lòng của bé, chú như một vị thần không gì sánh được, "Lương tâm là gì vậy chú? Có thể ăn không?"

"Có thể chứ, bởi vì lương tâm ba con bị chó ăn hết rồi, cho nên ba con không có lương tâm, Ly Yên của chúng ta cần phải bảo vệ tốt lương tâm của mình, không thể để cho chó đến gần biết không?"

Duẩn Vị nhàm chán ngồi một bên nghe Hàn Tiêu nói bừa hạo báng Hàn Địch, mà Hàn Địch lại chẳng thèm quan tâm, anh ta rót cho Duẩn Vị ly nước trái cây, sau đó ngồi một bên nhắm mắt nghỉ ngơi, dáng vẻ kiệt sức quá độ.

Không biết Hàn Ly Yên nói với Hàn Tiêu cái gì, tiểu cô nương giùng giăng từ trên đùi Hàn Tiêu xuống, chạy thùm thụp vào phòng, Hàn Địch chưa kịp ngăn lại, chỉ nghe thấy từ căn phòng mở toang cửa vọng ra tiếng thét chói tai của Thân Kính.

Hàn Địch che hai mắt, cam chịu đứng đây nói một câu, "Thật xin lỗi, tôi vào xem một chút." Sau đó cũng biến mất.

Hai người Duẩn Vị và Hàn Tiêu đồng thời nhìn nhau, sau đó ăn ý cười ha ha, giống như có thể tưởng tượng bên trong đang xảy ra chuyện gì. Quả nhiên chỉ chốc lát sau, Hàn Ly Yên đã bị Hàn Địch xách cổ áo ném ra khỏi phòng ngủ, tiểu cô nương đáng thương dùng chân đá đá cửa phòng, vẫn chưa hết giận chạy đến trước mặt Hàn Tiêu tố cáo.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28-2

"Rõ ràng là tự mẹ không mặc quần áo, ba trách con làm gì chứ."

"Ừ, là lỗi của ba mẹ, Ly Yên muốn đi gặp em gái không?"

"Dạ được, dạ được, con thích em gái nhất."

Tiểu cô nương nói xong lập tức nhanh như chớp đã biến mất tại cửa phòng khách, Duẩn Vị hơi lo rằng con bé hấp tấp sẽ làm Tiêu Bạch thức giấc, nhưng Hàn Tiêu lại nói sẽ không đâu, Ly Yên biết chừng mực.

Hàn công tử đã từng hào hoa phong nhã, trăm ngàn đóa hoa cũng không khiến anh vẫn vơ kia dường như đã biến mất, hai mắt sưng đỏ vừa nhìn đã biết là kết quả việc thức đêm lâu ngày, nghĩ đến một đấng mày râu như anh mang theo đứa bé nhỏ như vậy, trong nhà không náo loạn mới là lạ, hơn nữa với tính cách của anh, hai ông bà Hàn chắc chắn chưa biết chuyện này.

"Nói nghe một chút đi, làm sao mà ra có sự này, đây không phải là tác phong của Hàn tiên sinh anh."

Hàn Tiêu mệt mỏi tựa vào ghế sa lon, tay phải khoắc lên trán, thật lâu sau mới nhàn nhạt mở miệng, "Bị người phụ nữ kia lừa, lần trước tôi đi Hongkong cũng là vì nghe người ta nói cô ta sinh đứa bé, muốn đi xác nhận thử, cô ta không những trốn tôi, nửa tháng trước còn dẫn đứa bé đi Mĩ, sau đó biến mất dạng, tôi tìm mãi không thấy."

"Vậy anh không đi Hongkong tới nội địa làm gì?"

"Nghe nói cô ta tới thành phố A, cô biết đạo diễn Mộ Hoa không? Nghe nói là một đạo diễn người Hoa sức ảnh hưởng rất lớn, cô ta là diễn viên phụ trong bộ phim tiếp theo của ông ta."

Mộ Hoa? Duẩn Vị không biết là nghiệt duyên hay là gì nữa, cho nên mới lại tiếp tục dính dáng đến ông ta, chẳng lẽ là mẹ trên trời linh thiêng đang thúc giục cô báo thù?

"Tối hôm qua gặp mặt qua một lần, tác phẩm mới của ông ta ngược lại chưa từng nghe nói đến, kịch bản lần này của ông ta chính là cái mà tôi bán cho tập đoàn Trì Vũ, đoán chừng cô phải gặp người đã đợi một thời gian rồi."

Hai người vừa mới nói mấy câu, tiếng cửa phòng ngủ nhẹ nhàng vang lên, Thân Kính đã mặc quần áo đang đến gần, nhẹ vén tóc sau tai, mỉm cười chào hỏi với Hàn Tiêu, không hề nhìn ra vẻ lúng túng khi nãy.

"Tại sao trở về rồi? Tiểu thư Duẩn cũng ở đây."

Duẩn Vị gật đầu xem như chào hỏi, cho tới nay cô vẫn luôn xem Thân Kính như tình địch, mặc dù sự thật chứng minh rằng đó chỉ là suy nghĩ chủ quan của cô thật, nhưng cô vẫn không thể nào thân thiết với Thân Kính được, có thể nguyên nhân là vì cô ta là người của Hàn Địch.

"Nghỉ phép, chị tìm người thu dọn lại phòng của em một chút, có thể em sẽ ở chỗ này một khoảng thời gian, tốt nhất là tìm cho em một bảo mẫu đáng tin cậy."

Tuổi Hàn Tiêu và Thân Kính gần bằng nhau, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tuy rằng bây giờ cô ấy là chị dâu anh, anh vẫn quen cách nói chuyện không phân lớn nhỏ với cô như vậy. Thân Kính cũng không để ý, gật đầu tỏ vẻ sẽ làm tốt.

Ba người trò chuyện câu được câu không sau đó liền quay sang thảo luận vấn đề cá nhân của Hàn Tiêu, không biết từ lúc nào Hàn Dịch cũng xuất hiện tại phòng khách, bộ dạng mới vừa tắm xong, ngồi bên cạnh Thân Kính, cánh tay khoác lên ghế salon sau lưng cô ấy, chăm chú nghe cô ấy nói chuyện, không hề có bộ dạng ma quỷ xấu xa như đối với cô trước kia, có vẻ thuần lương vô hại cực kỳ.

"Nhìn cậu không có tiền đồ như vậy, nếu không anh giúp cậu giải quyết?"

Hàn Dịch giống như không hài lòng với năng lực ủng hộ của Hàn Tiêu với mấy loại scandal này, thậm chí có chút ghét bỏ, anh ta mới vừa nói xong đã bị Thân Kính sâu xa liếc, "Đây là lúc anh khoe khoang kinh nghiệm của anh à?"

"Kinh nghiệm? Loại chuyện này không cần kinh nghiệm, mọi người nói chuyện đi, tôi đi làm bữa sáng."

Đuẩn Vị giật mình nhìn người đàn ông chạy trời chết đang bận rộn trong phòng bếp, đột nhiên cảm thấy kính nể Thân Kính, quá khí phách, một câu nói nhẹ nhàng thôi cũng khiến ác ma danh xưng là Hàn Dịch nộ vũ khí đầu hàng, quả nhiên là nữ trung hào kiệt!

Có thể mỗi người đều có một người đã được sắp đặt trong đời, mặc kệ là người đứng cao cỡ nào, chắc chắn sẽ có người dốc toàn lực chỉ để được sánh vai cùng bạn, hoặc là buông bỏ tất cả tự ái và kiêu ngạo, cúi đầu vì bạn!

Ba người đang sôi nổi nói xấu Hàn Dịch, đột nhiên trong khách phòng truyền ra một tiếng thét kinh hãi, Hàn Ly Yên khóc chạy đến đứng tại cửa phòng, cánh tay úc nức liên tục chỉ vào phía trong.

Hàn Tiêu chợt biến sắc, lập tức chạy vọt vào phòng!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 29

Khi Lâm An Bắc chạy tới bệnh viện, Hàn Tiêu Bạch đã đi ra từ phòng cấp cứu, bởi vì tình hình vừa mới ổn định nên bác sĩ không cho phép quá nhiều người ở lại phòng bệnh, để tránh bị nhiễm virus vì sức đề kháng của đứa bé rất yếu, cho nên trong phòng bệnh chỉ còn Hàn Tiêu, những người khác đều ở phòng nghỉ bên ngoài.

Đĩ nhiên Hàn Ly Yên thấy miệng Hàn Tiêu Bạch sùi bọt mép thì vô cùng sợ hãi, hai tay nắm chặt áo khoác Hàn Dịch, co rúc trong lòng anh ta run lẩy bẩy, Thân Kính liên tục vuốt ve đầu con bé, kể chuyện cổ tích an ủi con gái.

Đuẩn Vị chưa từng gặp qua tình huống như vậy, đối với cô Hàn Tiêu như người trong nhà, bây giờ nhìn anh đang ngồi chăm sóc con bé bên cạnh giường với vẻ mặt tự trách, trong lòng cô cũng rất khó chịu.

Lâm An Bắc và Lưu Nham cùng nhau bước vào, liếc nhìn tình huống trong phòng bệnh, đưa cho Đuẩn Vị một xấp hình.

"Đây là nữ phụ của kịch bản tiếp theo, em xem xem có phải cô ta hay không."

Trong hình là một cô gái hé miệng mỉm cười, có chút nhỏ gầy mỏng manh, xem ra hoàn toàn không còn tinh thần phấn chấn như trong trí nhớ, nhưng đáng vẻ cho dù là trong hình cũng rõ ràng không thể nghi ngờ, gương mặt tròn tròn như con nít trước đây đã biến mất, trở thành mặt trái xoan thon gầy, đuôi mắt vẫn chứa ý cười đầy ấm áp như trước.

Mặc dù cô ấy đã gầy hơn hai năm trước rất nhiều, nhưng Đuẩn Vị liếc mắt vẫn có thể nhận ra Bạch Tiểu Vũ.

"Ừ, chính là cô ấy, cô ấy sao rồi?"

"Nghe nói đã đi huấn luyện vì tác phẩm mới rồi, lịch trình cụ thể thì không rõ lắm."

Hàn Dịch cầm lấy hình quan sát mấy lần, tiện tay ném trên khay trà, liếc nhìn Hàn Tiêu trong phòng bệnh, gật đầu với Lâm An Bắc, dẫn Thân Kính định đi, dù sao tình hình của Hàn Ly Yên cũng không lạc quan, mau sớm đẻ con bé nghỉ ngơi mới là quan trọng.

"Các anh đừng nhúng tay vào, tự nó không thể giải quyết còn có tôi, dù thế nào thì tôi cũng là anh nó."

Đuẩn Vị tự nhiên hiểu ý của Hàn Dịch, Hàn Tiêu Bạch đã qua cơn nguy kịch, ở lại bệnh viện quan sát hai mươi bốn giờ là có thể về nhà, Đuẩn Vị cũng đi theo Lâm An Bắc, buổi tối sẽ nấu canh đem tới đây.

Hàn Tiêu không hề biết chuyện cô từng bị Hàn Dịch bắt cóc, huống chi trong lòng anh đã nghĩ rằng Đuẩn Vị không quen ai ngoài anh, về chuyện cô đột nhiên biến mất vài ngày đó, Đuẩn Vị giải thích là sau khi về nước đi bàn thủ tục xuất bản, Hàn Tiêu cũng tin không nghi ngờ gì, bởi vì Đuẩn Vị không muốn hai anh em họ hiềm khích bởi vì cô, dĩ nhiên sẽ không nói gì cả.

Cho nên chuyện Hàn Tiêu về nước thăm người thân, cô cũng không nghĩ nhiều, dù sao Hàn Dịch không có ở thành phố A, cho nên cho tới bây giờ cô mới biết chuyện anh ta đã kết hôn có con từ lâu.

Dọn dẹp bình thủy xong, Duẩn Vị và Hàn Tiêu ngồi bên ngoài hóng gió, gió đêm mùa thu thổi lất phất, làm cây xum xuê trong đêm kêu xào xạc, nhìn Hàn Tiêu cứ nhắm mắt không nói gì, Duẩn Vị lo lắng đành lên tiếng, "Anh định làm thế nào, đứa bé còn nhỏ, cần có mẹ."

"Yên tâm đi, tôi tự có chừng mực, nói về cô đi, ban đầu thế sắt son rằng muốn về nước báo thù, tôi thấy cô toàn lấy có thôi."

Mọi chuyện của Duẩn Vị Hàn Tiêu đều biết cả, anh vốn đã hoài nghi động cơ ban đầu của cô, chỉ xem như cô nhất thời tính khí nổi dậy, mấy tháng sau dĩ nhiên là sẽ quay về, không ngờ cô lại cố định ở đây.

Nhìn cô bây giờ, Hàn Tiêu càng thêm tin rằng báo thù chỉ là cái cớ để cô trở lại bên cạnh Lâm An Bắc mà thôi, dù sao thì tính cách của cô không phải loại người tính toán chỉ lì, có thù phải trả.

"Có rõ ràng như vậy sao? Tại sao anh có thể nhìn ra luôn chứ."

Duẩn Vị có chút chán nản, cô cho rằng mình đã giấu rất giỏi! Cuộc sống chính là quãng đường cố định dài dằng dặc như vậy, đã đi nhiều nơi như vậy, thấy nhiều buồn vui ly hợp như vậy, dừng chân quay đầu lại, mới không thể không thừa nhận, thì ra mất đi một người, thật sự chính là mất đi dũng khí tiếp tục hạnh phúc bước đi.

"Nhưng thù tuyệt đối phải báo, chỉ là rút nhanh thời gian kết hôn mà thôi, dù sao đàn ông tốt như Lâm An Bắc trên thế giới này cũng không nhiều."

"Dừng lại, mèo khen mèo dài đuôi cũng phải phân trường hợp, nơi này cũng không ai hoan hô cô. Công ty nghiệp vụ có thể sẽ dòi một bộ phận vào nước, cần giúp một tay thì ngàn vạn đừng khách khí."

"Biết rồi, anh người là người nhà của tôi, không dựa vào anh thì dựa vào ai chứ."

Hàn Tiêu dựa lên ban công, Duẩn Vị tựa lên vai anh giống như quá khứ trước kia, rồi sau đó hai người đều an tĩnh ngây ngô, thật giống như được trở lại khoảng thời gian hạnh phúc ngày xưa. Ánh đèn ôn hòa rọi lên sau lưng, về mặt Hàn Tiêu Bạch an tĩnh ngủ say, khoe miệng ngậm ngón trỏ, thì thoảng chép chép miệng, nơi đây ban đêm vào cuối thu, mọi thứ đều ấm áp bình yên như vậy.

Mỗi tháng định kỳ Duẩn Vị sẽ thức dậy cực kì sớm, Lâm An Bắc đã phát hiện từ lâu, nhưng cô không nói ra anh cũng không định chủ động hỏi, cho dù là vợ chồng thì mỗi người cũng phải có một không gian riêng tư nhất định.

Buổi sáng Lâm An Bắc tỉnh dậy, quả nhiên bên cạnh không thấy bóng dáng Duẩn Vị, không khí dường như vẫn còn phảng phất mùi hương của riêng cô, vượn cánh tay, đã không còn hơi ấm, xem ra cô rời giường đã lâu rồi.

Hàn Tiêu và Hàn Tiểu Bạch đã về nhà, thỉnh thoảng Duẩn Vị đến thăm họ, lúc rảnh rỗi Lâm An Bắc sẽ đi cùng cô, nhưng phần lớn thời gian đều là cô đi một mình, bởi vì gần cuối năm rồi, bộ thiết bị lắp đặt lọc khí thải xe ô tô đã chính thức được cục Quản lí Thành phố thông qua, bắt đầu đưa sản xuất quy mô lớn vào nội địa, Lâm An Bắc là người phụ trách nên bắt đầu bận rộn là chuyện đương nhiên.

Duẩn Vị xách theo bữa ăn sáng đi vào, đứng thay giày trước cửa, xách theo bánh bao trong tay vào nhà bếp. Lâm An Bắc ngồi trên ghế sofa lật tờ báo buổi sáng trong tay, mắt liếc nhìn đôi giày cô mới thay ra đặt ngay cửa, quả nhiên trên mặt giày lại là những vết bùn, bởi vì tối qua trời mưa, chắc là đến cùng một nơi.

Duẩn Vị đặt bánh bao lên mâm bưng ra ngoài, cất giọng gọi Lâm An Bắc ăn sáng, còn cô thì vào nhà tắm rửa mặt.

Lúc đi ra Lâm An Bắc đã ăn xong, đang ngồi bên bàn ăn chờ cô.

Duẩn Vị vừa vén tóc vừa thúc giục hắn, "Anh đi trước đi, không cần chờ em. Lát nữa em tự lái xe đi, dù sao trời còn rất sớm."

"Duẩn Vị." Lâm An Bắc mở miệng gọi cô, Duẩn Vị ngẩng đầu lên nhìn anh, thế nhưng anh lại không tiếp tục nói hết, đưa tay xoa xoa sửa tui trên môi cô, giọng trách cứ như nói với một đứa trẻ, "Uống như thế nào mà dính đầy miệng vậy nè."

"Không có thời gian ai mà quan tâm nhiều như vậy, anh không có chuyện gì làm vậy giúp em bỏ tài liệu vào túi xách đi."

Lúc trên xe, Duẩn Vị dường như sực nhớ ra, "Đúng rồi, 'Mặt trời tháng mười hai' chắc viết xong rồi nhỉ?"

Những chuyện này Lâm An Bắc không quan tâm lắm, hơn nữa anh cũng không định lấy cớ tác phẩm của Duẩn Vị thân bại danh liệt mà đi đối phó Mộ Hoa, đối với ông ta, anh có rất nhiều cách.

Khiến loại người như vậy thống khổ nhất, chính là ngay tại đỉnh cao nhất rồi đập mạnh để anh ta rơi từ trên thiên đường xuống địa ngục, trở nên nghèo rớt mồng tơi, so với thân bại danh liệt thì với loại người "ra về đạo mao", như vậy khôn khổ hơn nhiều.

"Hắn là đến giai đoạn sau chế tác rồi, em đừng manh động, chuyện đã đồng ý với em anh không hề quên."

Lâm An Bắc không muốn Duẩn Vị làm gì cả, hơn nữa anh cũng không cho phép bất cứ kẻ nào bôi đen tác phẩm Bốn chữ của Duẩn Vị. Mà Duẩn Vị



cũng không có ý định đối phó Mộ Hoa, cô chỉ muốn gặp mặt Bạch Tiểu Vũ mà thôi.

Từ nhỏ cô đã nghe nhiều những lời công kích của người khác, lúc đầu còn cảm thấy đau lòng khổ sở, trong lòng cô cảm thấy uất ức, tại sao một chuyện không thể chịu đựng được như thế lại bắt cô phải chịu đựng. Bây giờ cô cũng đã đến tuổi lập nghiệp, có gia đình và hạnh phúc của riêng mình, dường như cô cũng có thể hiểu được dũng khí liều lĩnh của mẹ khi xưa.

Mặc dù Mộ Hoa là cha đẻ của cô, thế nhưng trên chặng đường đời này, ông ta đã xác định là khách qua đường trong đời cô. Duẩn Vị thừa nhận mình tâm thương và cũng sẽ oán giận, nhưng mặc kệ đó là cảm giác gì, Mộ Hoa cũng không thể ảnh hưởng đến cuộc sống của cô lần nữa, cô cũng không hề cao thượng đến mức sẽ tha thứ cho ông ta.

Cô nghĩ, nếu như không phải mượn cơ báo thù, cô không còn lý do nào đến gần Lâm An Bắc nữa, nhưng báo thù lại là nguyên nhân cô rất ít khi nhắc đến.

"Em cũng vậy, tội gì phải phá hủy tác phẩm của mình để đi đối phó ông ta chứ, em chỉ muốn hỏi xem Bạch Tiểu Vũ lúc nào thì quay về."

"Tháng sau chiếu phim, đến lúc đó diễn viên của bộ phim mới hẳn sẽ đến tham dự lễ ra mắt, Bạch Tiểu Vũ chắc cũng có trong đó."

An Nhiên sắp đặt chuyện hôn lễ, dù bận rộn nhưng Lâm An Bắc vẫn dành chút thời gian đi thử lễ phục và chụp hình cưới, thường xuyên tăng ca làm việc đến nửa đêm. Vốn dĩ Duẩn Vị đã rất đau lòng cho sức khỏe của anh, lúc này thấy anh bận bù đầu như vậy vì lo chuyện lễ cưới lại càng đau lòng hơn, nhiều lần cô muốn mở miệng bảo An Nhiên không cần tổ chức hôn lễ nữa, nhưng khi thấy bà bận trước bận sau thu xếp như vậy lại ngại không dám nói.

Lễ ra mắt phim được tổ chức rất long trọng, giới bên ngoài cũng đánh giá rất cao bộ phim, nhờ bộ phim lần này, đạo diễn Mộ Hoa lại lần nữa đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp, đã từng có mặt tại rất nhiều lễ trao giải.

Bộ phim mới tiếp theo của đạo diễn Mộ Hoa tự nhiên cũng được bàn tán sôi nổi, cộng thêm dàn diễn viên sáng chói giúp tỉ lệ xem ngày càng tăng, đúng là chưa diễn đã có công. Mặc dù kết cục của kịch bản đã bị ông ta chỉnh sửa một chút, càng tăng thêm giá trị buồn bán, nhưng cũng không ảnh hưởng mấy đến hiệu ứng mà bộ phim mang đến.

Nhưng mặc kệ giới bên ngoài hay thậm chí bản thân đạo diễn Mộ Hoa phát tin lăng xê bộ phim mới như thế nào, từ đầu đến cuối Bạch Tiểu Vũ không hề xuất hiện trên màn hình lần nào, ngay cả báo chí, tạp chí cũng xuất hiện tên cô rất ít, thậm chí làm cho người ta có ảo giác rằng cô không phải nữ phụ trong phim mới của Mộ Hoa, chỉ là nạn nhân của tổ diễn kịch mà thôi.

Hàn Tiêu dời bộ phận nghiệp vụ của công ty vào trong nước, ban ngày bận công việc, buổi tối còn phải giúp đỡ chăm sóc Hàn Tiểu Bạch, cho nên khi Duẩn Vị rảnh rỗi sẽ chăm sóc Hàn Tiểu Bạch giúp anh.

Lưu Nham đã sớm nói cho cả công ty biết thân phận của Duẩn Vị, cho nên khi cô bé Hàn Tiểu Bạch đến tập đoàn Trì Vũ thì không hề bị ai ngăn cản, được thư ký thân thiết mời vào phòng làm việc của tổng giám đốc, Lâm An Bắc lúc này đang họp.

Hàn Tiểu Bạch bé bé hơi gầy, tóc mọc dài một chút, thường thích nắm quả đu đủ nhỏ nhét vào miệng, nước miếng chảy đầy trên mặt, Duẩn Vị đặt bé con nằm ngang trên ghế sofa, lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau cho bé, tiểu cô nương lại tưởng Duẩn Vị đang đùa với mình, cười khanh khách thích thú.

Mặc dù Duẩn Vị chưa từng mang thai, nhưng phương diện này cô làm rất tốt, ôm đứa bé vào lòng chơi đùa, giọng cao lên, cung nựng khuôn mặt xinh xắn, Hàn Tiểu Bạch và cô thường cười đùa cùng nhau, rằng bé con vẫn chưa mọc thoát nhìn giống một bà cụ.

Thành phố A đã bắt đầu có tuyết rơi, bao phủ trong màu trắng, nhìn vô cùng đẹp và tinh khiết, Duẩn Vị vẫn đang đùa với Hàn Tiểu Bạch thì Lâm An Bắc đẩy cửa đi vào, Lưu Nham theo sau báo cáo công việc, nhìn thấy Duẩn Vị hai người đều im lặng, Lưu Nham gật đầu chào rồi lui ra ngoài.

"Trời đang lạnh lắm, sao em lại tới đây?"

Lâm An Bắc ngồi trên ghế xem văn kiện, mặc dù trong lòng anh rất thích Hàn Tiểu Bạch, nhưng nghĩ tới Hàn Tiêu lại yêu thương không nổi, Duẩn Vị sắp xem nhà họ Hàn như gia đình thứ hai luôn rồi.

"Rảnh rồi nên đến đây thanh tra đấy, sao nào, chột dạ à?"

"Vô cùng hoan nghênh." Lâm An Bắc đưa thư mời trên bàn cho Duẩn Vị, "Xem đi, có đi hay không thì tự em quyết định."

"Cái gì mà long trọng như vậy?" Duẩn Vị đưa Hàn Tiểu Bạch cho Lâm An Bắc bế, mở bao thư mời tình xáo ra, nhìn vài chữ to mạ vàng trên tấm thiệp, Duẩn Vị sửng sốt tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30

Buổi lễ quốc tế mỗi năm tổ chức một lần nên phải vô cùng linh đình và long trọng, bởi vì kịch bản ‘Mặt trời tháng mười hai’ của Duẩn Vĩ rất có khả năng đoạt giải biên kịch xuất sắc nhất, mà đây lại là lần đầu tiên cô xuất hiện trước công chúng, tự nhiên cô sẽ được xuất hiện trên nhiều trang báo.

Mộ Hoa dẫn đầu một đoàn diễn viên đến dự buổi lễ, khách khứa đang trong phòng nghỉ ngơi, mọi người thân thiện thảo luận về tin tức bộ phim tiếp theo, Mộ Hoa cũng bị một đám diễn viên vây quanh hỏi này hỏi kia, một mình Duẩn Vĩ ngồi yên lặng trong góc nghịch điện thoại, thỉnh thoảng sẽ có vài người tụ lại tới đây nói chuyện phiếm với cô, nhưng khi thấy cô chẳng mấy hứng thú thì nói khách sáo mấy câu rồi ngượng ngùng rời đi, Duẩn Vĩ cũng rơi vào im lặng.

Buổi lễ trao giải rất thành công, như trong dự liệu, ‘Mặt trời tháng mười hai’ đoạt hai giải Đạo diễn xuất sắc nhất và Biên kịch xuất sắc nhất trong bảy hạng mục giải thưởng lớn, có thể nói là một đêm thắng lớn.

Khi rời khỏi buổi lễ, không nghĩ ngợi gì, ai cũng bị từng nhóm từng nhóm phóng viên oanh tạc liên tiếp, Duẩn Vĩ không quen đối mặt với ống kính nên đã nhờ nhân viên sắp đặt rời khỏi buổi lễ từ sớm, mà đối với những tin tức như vũ bão cô cũng không có thời gian quan tâm bởi vì Hàn Tiêu đã tìm thấy Bạch Tiểu Vũ.

Hàn Tiêu chỉ ném Hàn Tiểu Bạch cho Duẩn Vĩ nhờ cô chăm giúp vài ngày, sau đó người thì biến mất, ngay cả gặp mặt chính thức Bạch Tiểu Vũ Duẩn Vĩ cũng chưa được gặp, chỉ nghe nói là tình trạng của cô ấy không tốt lắm.

Sở Khuynh Thành nhìn đứa bé ngồi dưới sàn đang gắng sức kéo chiếc áo khoác vắt trên ghế của cô, còn cầm lấy vạt áo nhét vào miệng ngậm, hai bên thái dương cô giãn giãn, thật muốn nhảy lên cắn chết tên đầu sỏ gậy nên.

Trong lòng trấn tĩnh thật lâu, cô mới chậm rãi đứng lên, đứng nghỉa từng bước một đi qua, cô đã bỏ qua việc cứu rỗi số mệnh của chiếc áo kia, vừa mới mấy phút không chú ý, nha đầu này đã đổi mục tiêu.

Dù sao con bé cầm cái gì cũng cho vào miệng ngậm, đe dọa hung hăng thế nào con bé cũng ngược đầu lên cười toe toét!

Bé Hàn Tiểu Bạch tới ngồi trên ghế sa lon, Sở Khuynh Thành cúi xuống trước mặt bé, bộ dáng giống như một cô giáo dịu dàng kiên nhẫn chuẩn bị giảng đạo lý sự tình cho con bé nghe, “Cục cưng, cái này không thể ngậm trong miệng được, con ngoan ngoãn nghe lời rồi đợi lát nữa cô mua kẹo cho con ăn được không?”

Duẩn Vĩ đang ôm một chồng tài liệu đi vào, vừa mở cửa đã nghe thấy giọng điệu nghiêm túc của Sở Khuynh Thành, mà tiểu nha đầu đối diện chỉ biết đưa tay kéo bừa tóc bên tai của chị ấy chơi đùa, mà chị ấy vẫn tiếp tục ân cần dụ dỗ, Duẩn Vĩ không nhịn được, không nể tình bật cười lớn.

Sở Khuynh Thành hơi lúng túng đứng dậy, nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh xoay người trở về chỗ ngồi, Duẩn Vĩ đặt tài liệu trước mặt chị ấy, nụ cười trên mặt sắp không nén được nữa.

“Chị Sở, tài liệu đều ở đây, quản lý bảo chị nếu dư thì đưa lại cho anh ấy.”

“Cho em nghỉ đó, mau mau đem người đi dùm chị, bảo tổ chưa qua thì không cho đi làm, một đám phóng viên chặn dưới lầu, định không để cho người khác sống hay sao chứ.”

Sở Khuynh Thành nghĩ tới cảnh tượng sáng sớm đi làm thì một đám người tuôn ra vây quanh, bây giờ nghĩ đến thôi đã thấy sợ, công ty bọn họ có một vị đại thần lâu như vậy mà mãi cô chẳng phát hiện, cho nên vào lúc Duẩn Vĩ gọi điện thoại xin nghỉ phép, cô rất muốn phê chuẩn, nhưng nghĩ đến hội nghị hôm nay, đành phải cắn răng không xét duyệt.

Kết quả là như thế, toàn bộ phóng viên chặn dưới lầu, an ninh không dám lơ là một chút nào, bằng không mấy tên phóng viên này còn tron hơn cá trạch, hơi không chú ý liền lập tức len vào.

“Thật à? Vậy bây giờ em đi được thật hả?”

“Đi mau đi mau, tiền bồi thường quần áo thì chị sẽ tìm tổng giám đốc Lâm nhà em.”

Duẩn Vĩ vui mừng bế Hàn Tiểu Bạch ra ngoài thu dọn đồ đạc, Lâm An Bắc và Hàn Dịch sóng vai đi ra từ phòng họp, Tư Tuấn Tiêu chậm hơn hai người họ một bước, ba người không biết đang thần bí thảo luận cái gì, nhìn thấy Duẩn Vĩ cả tập thể lập tức im lặng.

Duẩn Vĩ không hiểu nổi mấy chuyện trên thương trường của bọn họ, lúc ấy cô cũng không hề để ý, lên tiếng chào Tư Tuấn Tiêu, giao Hàn Tiểu Bạch cho Lâm An Bắc xong lập tức như con chim nhỏ vui sướng, khom lưng thu dọn đồ đạc.

Tư Tuấn Tiêu đi làm tiếp công việc, Hàn Dịch khoanh tay nhìn Duẩn Vĩ đang bận rộn, có chút không thể tưởng tượng nổi nhạo báng Lâm An Bắc, “Thật không hiểu nổi làm sao mà anh vừa mất cô ta.”

“Cho nên nói mất anh có vấn đề, đeo mất kính cũng vô dụng.”

Lâm An Bắc khinh thường đáp trả, người phụ nữ của anh, không ai được phép phán xét xằng bậy, có lẽ ham muốn chiếm giữ tuyệt đối người phụ nữ của mình là bệnh chung của mọi người đàn ông trên thế giới, chỉ là có người muốn chiếm giữ nhiều hơn mà thôi, như Lâm An Bắc, như Hàn Dịch.

Hai người đều không phải loại người thích tranh đấu đùa giỡn, có thể nói đùa như vậy đã là hiếm có. Là người đàn ông đã làm bố, Hàn Dịch cảm thấy mình có phần nghĩa vụ tạo cơ hội cho cặp vợ chồng son được ở riêng với nhau, cho nên anh ta hiên ngang lăm lăm đề nghị, “Tiểu Bạch mang về nhà tôi đi,

quấy rầy thế giới riêng của hai người như vậy thì không hay lắm.”

“Ngày mai anh hãy đến đón về đi, hôm nay Duẩn Vị muốn đi mua đồ cho con bé, mới sáng dậy đã nhắc mãi rồi.”

“Vậy cho nên bây giờ cô ta vui như vậy là vì đi mua quần áo cho Tiểu Bạch mà không phải vì anh sao?” Hàn Dịch nắm tay đưa lên miệng ho nhẹ, rất thất đức dùng một câu nghi vấn vạch trần chân tướng, khéo mắt Lâm An Bắc lóng lánh, muốn bao nhiêu đau thương thì có bấy nhiêu, chỉ thiếu việc cầm chiếc khăn lụa chấm dòng lệ chưa xót.

Hàn Dịch lại một lần nữa ác độc, vẻ mặt phớt tỉnh tự hỏi tự trả lời, “Tôi còn tưởng là bởi vì anh cơ đấy.”

“Đúng rồi, tối nay Thân Kính sẽ tặng ca, còn có tối mai cũng sẽ tặng ca, tối kia nói không chừng cũng sẽ tiếp tục tặng ca.”

Hàn Dịch chỉ có thể làm vẻ mặt ‘anh được lắm’, không mện không nhạt nói một câu, “Chín giờ tối nay tôi đi đón Tiểu Bạch.”

Lâm An Bắc không tiếng động mỉm cười gât đầu, tâm tình còn vui vẻ đưa tay nựng nịu đứa bé đang ngậm ngón tay trong lòng mình, thỏa thuận ngầm giữa hai người đàn ông lại lần nữa thành công.

Duẩn Vị thu dọn đồ đạc xong, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy nụ cười quý dị của hai người, thế nào lại khiến người khác bỗng rợn tóc gáy?

“Hai người các anh lại tính toán làm chuyện xấu gì đây?”

“Không có, dọn đồ xong thì đi thôi.”

Một tay Lâm An Bắc ôm Hàn Tiểu Bạch, một tay ôm eo Duẩn Vị, còn có thư kí của Hàn Dịch, một nhóm bốn người đi xuống lầu. Hàn Tiểu Bạch nằm trên lưng Lâm An Bắc, đứa bé mới tám chín tháng tò mò nhìn chăm chăm cửa cầu thang hơi đung đưa, bởi vì nơi đó vừa xuất hiện một cô gái xinh đẹp đã đi mất, cho nên tiểu cô nương rất tò mò vẫn chăm chăm nhìn theo, đến khi bước vào thang máy, bé ngoẹo người quay lại nhìn, nhưng chỉ thấy cánh cửa thang máy đóng lại.

Từ lúc đi ra khỏi đại sảnh, Hàn Tiểu Bạch đã ngoan ngoãn ngồi trong lòng Hàn Dịch, nhìn từ máy chụp hình đến micro, rồi nhìn từng người từng người, ánh mắt cực kì tò mò nhanh chóng đảo quanh.

Duẩn Vị ôm một chồng tài liệu như bông vụ nhỏ bị cấp trên bóc lột, cúi đầu đi theo sau Lâm An Bắc, dưới lầu một đám phóng viên đang bàn bạc sôi nổi để lấy tin tức, nhìn thấy vài người bước ra thì chỉ nhìn nhìn, sau đó lại ai bận việc nấy.

Có người tinh mắt nhận ra Hàn Dịch và Lâm An Bắc, hướng ống kính về phía này chụp vài tấm, nhưng phần lớn đều thờ ơ, dù sao những phóng viên chặn người ở đây đều làm cho tạp chí giải trí, đưa tin những người về lĩnh vực kinh doanh tài chính thì chẳng ra sao, cho nên cũng không có ai ý mấy người họ.

Hôm nay Lâm An Bắc không dẫn theo Lưu Nham cũng không dẫn Thân Kính đến, tự mình ngồi vào ghế lái, Duẩn Vị đã lên xe trước đó, Hàn Dịch mới đi vòng qua bên kia giao Hàn Tiểu Bạch cho cô rồi mở cửa xe ra ngồi vào hàng ghế sau.

Vốn là ngày đó tham dự lễ trao giải, Duẩn Vị trung diện rất lộ liễu để tham dự, còn có ý trang điểm đậm, nhưng hôm nay lại ăn mặc bình thường, trên mặt không đánh phấn dày, tóc cũng buông xõa che nửa khuôn mặt, hơn nữa cô cũng chưa từng xuất hiện trước mặt công chúng, cho nên dĩ nhiên sẽ không dễ dàng nhận ra.

Cho đến khi trước chiếc xe hơi màu đen chợt lóe sáng, mới có người hô to, “Tác giả Duẩn?” Mọi người mới như tỉnh lại từ trong mộng.

Phóng viên đều là những điều tra viên đã qua đào tạo, chỉ một biến động nho nhỏ, hành động của họ có thể so với các tác chiến viên hàng đầu của quốc gia. Chiếc xe phía sau kiên nhẫn bám riết không tha, thư ký liếc nhìn kính chiếu hậu rồi ngẩng đầu nhìn Hàn Dịch.

“Không sao, đến tập đoàn Trì Vũ đón vợ tôi tan làm.”

“Vâng.”

Tài xế có ý lái rất chậm, chiếc xe phía sau cũng theo sát, sau khi vòng quanh cả khu nội thành một vòng, rốt cuộc xe dừng tại dưới lầu tập đoàn Trì Vũ, theo thường lệ phóng viên sẽ ào tới như ong vỡ tổ, nhưng nếu đối phương là Lâm An Bắc thì lại là chuyện khác.

Truyền thông truy đuổi tới đây đều đứng nhìn từ xa, máy ảnh sẵn sàng nhận lệnh bất cứ lúc nào!

Khi cửa xe mở ra, khi người đàn ông ngồi phía sau bước xuống, tất cả mọi người đều ngừng thở, giống như họ chờ đợi ngàn năm chỉ để chụp lại khoảnh khắc trong nháy mắt này mà thôi.

Nhưng khi thân hình cao lớn kia đứng nghiêm trước cửa xe thì mọi người lại một phen choáng váng, người xuống xe là Hàn Dịch, đừng nói đến tác giả Duẩn, đến bóng dáng Lâm An Bắc cũng không thấy.

Bởi vì thân phận của đặc biệt nên mọi người đều nhất trí cho rằng xe có người đàn ông ngồi hàng ghế sau chính là xe của Lâm An Bắc mà không phải do anh tự lái, chiếc xe còn lại có hai người, một người ngồi ở ghế phụ, người còn lại là một đứa bé, và lại chiếc xe phía sau chạy thẳng đến tập đoàn Trì Vũ, cho nên ai cũng tin chắc không hề nghi ngờ gì mà bám theo chiếc xe phía sau.

Hàn Ly Yên giã ra khỏi người Thân Kính, giang rộng hai tay nghiêng ngã chạy về phía Hàn Dịch, nhìn bước chân lao đảo của con mà Hàn tiên sinh hô mưa gọi gió trên thương trường sợ đến toát mồ hôi lạnh, không đợi con bé chạy đến gần anh đã bế thốc con bé lên, tiểu nha đầu được ba bế lên thật cao vui vẻ cười khanh khách.

Phóng viên đứng từ xa thấy một màn này mà kinh hãi, chậm nửa nhịp mới kịp hoàn hồn, đây chính là Hàn Dịch của thành phố G đây mà, mà người phụ nữ kia, chính là bạn gái tin đồn của tổng giám đốc tập đoàn Tri Vũ Lâm An Bắc, là con dâu tương lai của nhà họ Lâm.

Còn có bé gái kia, nếu như mọi chuyện là thật, đây chắc chắn sẽ là tin tức oanh tạc, thậm chí còn gây sốc hơn nhiều so với tin về tác giả Duẩn nhiều lần đạt giải thưởng lớn nhưng không chịu lộ diện.

Mọi người chụp lấy chụp để, đèn flash không ngừng lóe sáng, hàng loạt cuộn phim cứ như vậy lãng phí hết! (câu này dịch ra là vậy nhưng mình không hiểu là sao nữa @@)

Thân Kính liếc nhìn mấy chiếc xa ở đằng xa, tuy nói dùng cách này là ‘làm một mẻ, khỏe suốt đời’, nhưng cô không thích xuất hiện trên trang đầu tạp chí chút nào, hơn nữa cô vô cùng hoài nghi tên Hàn Dịch là cố ý, không có biện pháp công bố trước công chúng nào hay hơn biện pháp này, tiết lộ thân phận đã kết hôn của cô, lại còn là tình nhân của Lâm An Bắc, đã nói người này không bao giờ làm ăn lỗ vốn mà, đúng là bản chất thương nhân!

Hàn Dịch bị vợ nhìn chăm chăm có chút không được tự nhiên, tuy nói cách làm tiền trăm hậu này có chút quá đáng, nhưng kết quả làm anh ta vô cùng hài lòng, quá trình như thế nào, thủ đoạn như thế nào anh ta không quan tâm!

“Về nhà sẽ tính sổ anh.” Thân Kính cảnh cáo xong lập tức lên xe, Hàn Ly Yên còn nằm trong lòng Hàn Dịch, tò mò truy hỏi anh tính sổ nghĩa là gì, chẳng lẽ ba thiếu tiền mẹ hay sao.

Đi làm rồi Duẩn Vị mới hiểu được, thì ra khoảng thời gian được nghỉ ở nhà vào những ngày phải đi làm thật sung sướng, dẫn theo Hàn Tiểu Bạch quẹt tiền đến kinh khủng. Xách đồ hay cả thẻ gì thế nào cũng có người làm thay, không cần bỏ tiền túi của mình thật rất sáng khoái, cô cảm thấy hối hận tại sao bây giờ mình mới phát hiện ra thú vui này.

Dưới ánh mắt long lanh áp bức của Lâm An Bắc, cô đành phải gắng gượng mua cho anh hai bộ quần áo, tên này còn mặt dày đòi mặc đồ đôi với cô, hình hoa văn trên áo là một con khỉ cười ngoác miệng, thấy mặt anh tái xanh thì Duẩn Vị vô cùng vui vẻ, ngay cả Hàn Tiểu Bạch cũng không ngừng cười phun cả nước bọt bày tỏ mình cũng rất vui!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 31

Vào dịp lễ Quốc Khánh, một show chương trình nổi danh nào đó đã mời đạo diễn kiêm diễn viên đang nổi Mộ Hoa đến làm khách mời đặc biệt, bởi vì thể loại talk show cho nên chắc chắn sẽ liên quan đến nhiều vấn đề riêng tư, vài câu hỏi được xem là tương đối nhạy cảm, cũng có thể đề cập đến những chuyện cá nhân mà công chúng cực kì quan tâm, bởi vì danh sách các câu hỏi sẽ không được tiết lộ trước cho nên rất nhiều ngôi sao không dám tùy tiện tham gia chương trình này.

Chính vì cách phỏng vấn đặc biệt này vô cùng thỏa mãn lòng hiếu kì của khán giả cho nên tỉ lệ người xem vững vàng đứng đầu bảng, bất cứ ngôi sao nào từng tham gia chương trình này đều thu hút nhiều sự chú ý, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến người ta vừa muốn tham gia chương trình này lại vừa không muốn.

Nhưng vì đề quảng bá cho bộ phim kì trước, Mộ Hoa vui vẻ nhận lời mời của chương trình, quảng cáo được truyền ra, lập tức khơi lên cuộc thảo luận rầm rộ, trên mạng khuấy lên cuộc bàn luận nóng hổi, các diễn đàn lớn khắp tứ phương đều bàn đến sự kiện này.

Năng lực điều tra của cư dân mạng thật không thể kinh thường, bối cảnh xuất thân, con đường thành danh của Mộ Hoa lập tức bị bới lên, ngay cả khi tám bé ông ta tè dầm mấy lần cũng có người thảo luận, cho nên chuyện đùa con gái riêng của Mộ Hoa nghiêm nhiên xuất hiện tràn lan trên các diễn đàn một lần nữa.

Các tạp chí giải trí lớn cũng đã lập ra một chuyên đề, liên tục cập nhật tin hot về con đường thành danh của đạo diễn Mộ Hoa!

Duẩn Vị nhìn tờ báo trên tay, tức giận đến mức toàn thân phát run, khóe mắt giận giật liên tục, cô không hiểu tại sao những người này phải ác độc như vậy, tại sao phải lộng ngôn phẫn xét phẩm chất đạo đức của người khác một cách vô căn cứ như vậy.

Ngay cả người đã chết cũng không buông tha?

Trần Cần Ngôn cầm lấy tờ báo trên tay Duẩn Vị nhìn sơ qua, lập tức tức giận đến mức xé nát tờ báo vô tội. Bởi vì cô đang mang thai, Quý Minh Vũ không cho phép cô vất vả quá, cho nên chuyện của tòa soạn chuyện cô rất ít khi quan tâm đến, bây giờ Duẩn Vị đã đến công ty đi làm, vấn đề về kịch bản cũng không cần cô phải bận tâm, cho nên cô rất ít quan tâm đến mấy tin tức giải trí, không ngờ vừa đọc được đã lập tức khiến người khác tức sôi

gan như vậy.

Trang đầu của tạp chí Quả Táo, người yêu của Mộ Hoa năm đó lần lượt bị bôi ra, tựa đề tình sử của Mộ Hoa bị vạch trần càng khiến dư luận trở mất kích động. Mẹ Duẩn từng làm xôn xao dư luận về chuyện con gái riêng dĩ nhiên trở thành người bị mọi người chia sẻ công kích, đầu tiên là vài chữ in đậm to tướng: Duẩn Trĩ và bí mật lớn của kẻ thứ ba lên ngôi thất bại bị vạch trần!

Có thể rất nhiều người đã không còn nhớ tới một người phụ nữ cao quý, thanh tao đã từng có quyền thế hùng hậu, khiến biết bao người yêu mến giọng nói và cả đôi mắt sáng long lanh như sao trời qua màn ảnh nhỏ của bà, nhưng vừa nhắc tới Mộ Hoa thì rất nhiều người loáng thoáng nhớ đến vụ lùm xùm có con riêng từng làm náo loạn làng giải trí khi xưa, nhân vật chính trên tờ báo là người chủ trì xinh đẹp đang phát tin thời sự - Duẩn Trĩ.

Vụ lùm xùm đó được xem là tin tức giải trí của thế kỉ, cuối cùng công ty của Mộ Hoa ra tay can thiệp mọi chuyện mới dần êm xuôi, sau chuyện đó, vì tác phẩm mới của Mộ Hoa được lăng xê rầm rộ nên chuyện cũng dần rơi vào quên lãng.

Còn về người phụ nữ một mực giữ im lặng trước mọi chuyện, cũng biến mất khỏi tầm mắt của công chúng sau một đêm, mãi đến sau này mới âm thầm làm việc lại. Nhưng khi đó đã không còn ai màng đến, mặc dù cũng có nơi đưa tin, nhưng cũng dần bị chôn vùi theo năm tháng.

Nội dung bài báo kể từ lúc hai người quen biết đến lúc chia tay, rồi đến sự việc con gái riêng bị bại lộ, mọi thứ không rõ chi tiết nhưng logic hợp lý, sự kiện mạch lạc rõ ràng, nếu như không phải là người trong cuộc thì thật sự sẽ cho rằng đây chính là toàn bộ sự thật, mà Duẩn Trĩ nghiêm nhiên trở thành kẻ thứ ba vô si quyền rũ chồng người khác, cuối cùng lại rơi vào cảnh mất cả tiền lẫn tình, ngay cả con gái của bà cũng trở thành đứa trẻ không biết cha mình là ai.

Mặc dù tờ báo không đề cập đến Duẩn Vị, nhưng với sự tò mò khôn xiết của mọi người, vấn đề này chỉ là sớm hay muộn!

Ở cuối bài báo có nhắc đến đứa con gái độc nhất của Mộ Hoa, người đó lớn hơn Duẩn Vị hai tuổi, vẫn luôn được Mộ Hoa che giấu kĩ càng, chưa bao giờ xuất hiện qua ống kính lần nào và trở thành đối tượng thật người với công chúng.

Trần Cẩm Ngôn rất hoảng loạn, lo lắng nhìn sang Duẩn Vị, may mắn là cô không phát hiện gì, chỉ đứng đó toàn thân run rẩy.

Cô không hiểu tại sao trên thế giới luôn có nhiều người tự cho mình là “Anh hùng chính nghĩa” như vậy, vì mục đích tìm kiếm chân tướng mà không từ thủ đoạn nào, soi mói bóc mẽ chuyện riêng tư của người khác mà không biết điểm dừng, đến cuối cùng thì lấy tư cách là người thiện lương xuất hiện, bộ mặt vờ vịt trách trời thương dân rồi bàn tán khắp phương, thấu hiểu nỗi lòng yêu mà không thành của người khác hoặc là phụ nữ tội gì phải làm khó phẩm hạnh của phụ nữ.

Bởi vì người bị tổn thương không quen biết bọn họ, chỉ bị bọn họ xem như một kẻ có nghĩa vụ phải lấy lòng họ cho nên họ có thể lạnh lùng ích kỷ chửi bới người khác bừa bãi, thậm chí bịa đặt hư cấu chuyện của người khác, dùng cách này để thỏa mãn nội tâm của mình thì không cách nào xóa bỏ được tự ti trong lòng.

Bắt đầu từ lúc Trần Cẩm Ngôn gặp mặt Duẩn Vị lần đầu tiên, cô luôn nỗ lực bù đắp cho em ấy, bảo vệ em ấy, cô ép mình trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức đủ để mang đến cho em ấy một thế giới đẹp đẽ. Nhưng đến hôm nay, cô mới phát hiện ra mình vẫn không làm được, hãy cứ để cho em ấy bị tổn thương một lần rồi cả đời an nhàn.

Lúc đầu vì Duẩn Vị vừa khóc vừa gọi điện thoại cho cô, lúc ấy cô mang thai mới năm tuần, bác sĩ bảo thai động nên phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Trần Cẩm Ngôn không quan tâm Quý Minh Vũ ngăn cản, đêm hôm đó lập tức lên máy bay sang Mỹ.

Đó là lần đầu tiên Quý Minh Vũ nổi giận với cô, lần đầu tiên khóc trước mặt cô, lần đầu tiên quỳ xuống cầu xin cô nghe lời anh, lần đầu tiên nói ra chữ chia tay, thật nhiều thật nhiều lần đầu tiên, nhiều đến nỗi bây giờ Trần Cẩm Ngôn vẫn cảm thấy rằng nếu như có kiếp sau, cô nhất định làm trâu làm ngựa chuộc tội với anh.

Khi mới vừa biết tin mình mang thai, Trần Cẩm Ngôn vô cùng hưng phấn, thậm chí vui mừng đến không biết làm sao, khó chịu đến đứng ngồi không yên. Bởi vì đứa bé này đến sớm hơn kế hoạch của cô, lại là lần đầu tiên làm mẹ, cô thật sự cực kì phấn khích, cả ngày không tập trung, cứ đi tới đi lui trong phòng làm việc.

Cho đến lúc nửa đêm, cảm thấy bụng rơi đau, sợ đứa bé có gì sơ suất nên cô không dám khinh thường, đánh thức Quý Minh Vũ vẫn đang ngủ say, hai người đi suốt đêm chạy đến bệnh viện.

Bác sĩ chẩn đoán do lo âu thái quá dẫn đến thai động, nằm trên giường nghỉ ngơi một thời gian sẽ không sao nữa.

Hai người rút cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm. Giữa trưa hôm sau nhận được điện thoại của Duẩn Vị, mà khi đó ở Mỹ là đêm khuya. Quý Minh Vũ không cho phép Trần Cẩm Ngôn đi, bởi vì tình trạng của cô không thích hợp cho việc bay đường dài.

Nhưng Trần Cẩm Ngôn không nghĩ nhiều như vậy, tự mình đặt vé máy bay rồi lên máy bay.

Mà Duẩn Vị khóc chỉ bởi vì nghe được tin Lâm An Bắc đã có bạn gái mà thôi, an ủi Duẩn Vị cả đêm, Quý Minh Vũ vội vã chạy tới, chỉ có thể trợ mắt nhìn Trần Cẩm Ngôn té xỉu trong tuyết, mà dưới chân cô là một vệt máu đỏ tươi đã bị nước tuyết pha loãng khắp đầy đất.

Cuối cùng đứa vẫn không giữ được, Quý Minh Vũ không nói chuyện với Trần Cẩm Ngôn cho đến khi cô xuất viện, sau đó một thân một mình về nước.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 31-2

Cho dù đã mất đi đứa bé nhưng Trần Cẩm Ngôn luôn là người mong Duẩn Vị được hạnh phúc hơn bất cứ ai, thế nhưng tại sao lại có nhiều chuyện bất ngờ ập tới phá vỡ nguyện vọng nhỏ nhoi của cô như vậy chứ?

Trần Cẩm Ngôn đến bên cạnh Duẩn Vị, muốn ôm em ấy, nhưng hai tay đưa ra lại không hiểu sao ngập ngừng không nâng lên được, đành chán nản bỏ xuống.

“Muốn khóc thì khóc đi, chị không cười em đâu.”

Ngoài mặt Trần Cẩm Ngôn rất hung dữ với Duẩn Vị nhưng Duẩn Vị hiểu được đây chẳng qua là cách mà chị ấy thể hiện sự quan tâm mà thôi.

“Chị, em không sao, em về trước đây, chị nghỉ ngơi cho tốt.”

Duẩn Vị cúi thấp đầu, hai tay nắm chặt, khăn khăn mở miệng. Cô không muốn Trần Cẩm Ngôn vì chuyện của cô mà phải bận tâm lần nữa, đứa bé chưa kịp chào đời ấy chính là nỗi đau cả đời cô, cả đời này cô nợ Trần Cẩm Ngôn và Quý Minh Vũ, vĩnh viễn không thể trả hết.

Hiện tại Trần Cẩm Ngôn đang mang thai, Duẩn Vị mong đứa bé này bình an ra đời hơn ai hết, cô tuyệt đối không cho phép chuyện tiếc nuối ấy xảy ra lần nữa, dù chỉ có 1/1000 cơ hội cô cũng tuyệt đối không cho phép.

Trần Cẩm Ngôn xoay người Duẩn Vị lại, nắm lấy hai cánh tay đang buông thõng của cô, cúi đầu nghiêm túc gỡ từng ngón tay đang bấu chặt của Duẩn Vị, nhìn thấy dấu móng tay lõm sâu mà trái tim cô co rút đau đớn, không kiềm được cô nhỏ giọng ní non, “Tiểu Vị, xin lỗi em.”

Duẩn Vị không biết tại sao Trần Cẩm Ngôn lại nói vậy, cô biết Trần Cẩm Ngôn vẫn luôn đối với cô như em gái thân thiết, xảy ra chuyện như vậy chị ấy nhất định sẽ tự trách mình đã không bảo vệ tốt bản thân, những điều này Duẩn Vị đều hiểu cả, nhưng là một người phụ nữ đã hai mươi bảy tuổi, từ lâu cô đã không còn có thể núp trong lòng người khác trốn tránh nữa, những người mà cô yêu thương, cô cũng có nghĩa vụ phải bảo vệ họ.

Vì không muốn khiến Trần Cẩm Ngôn lo lắng, Duẩn Vị miễn cưỡng nở nụ cười còn khó coi hơn khóc, từ từ nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của Trần Cẩm Ngôn, nói đùa với chị ấy như trước, “Không phải chứ, bảo bối này còn chưa ra đời đã thù hận với em rồi, đợi nó ra đời chắc sẽ tìm em tính sổ trước tiên, nói em hại mẹ nó buồn rầu. Được rồi, chị ở nhà một mình nghỉ ngơi, em phải về nhà phục vụ ông xã rồi, lần sau lại đến thăm chị.”

Trần Cẩm Ngôn không nói gì nữa, nhìn bóng Duẩn Vị biến mất trước cửa rút cuộc mới bất lực ngồi thụp xuống. Từ từ lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số mà trước giờ cô chưa bao giờ gọi đến, ngón tay bần khoăn trên bàn phím nửa ngày, về mặt khổ sở khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Nhắm mắt cắn răng bằng bất cứ giá nào, ngay lúc đang chuẩn bị ấn phím gọi thì cửa trước mở ra, cô bị dọa sợ thu hồi lại lực chú ý vào màn hình điện thoại, điện thoại rơi xuống cạnh bàn trà ‘cạch’ một tiếng rồi rơi tiếp xuống thảm trải sàn.

Quý Minh Vũ thấy Trần Cẩm Ngôn nhìn mình trân trân ngơ ngác, trong mắt còn có sợ hãi chưa tiêu tán, nhanh chóng bước tới trước mặt cô, túi đồ trên tay còn chưa kịp đặt xuống đã bị anh vút sang một bên, khom lưng bế Trần Cẩm Ngôn lên.

Quý Minh Vũ hôn lên tóc bên vành tai cô, cẩn thận đặt Trần Cẩm Ngôn trên ghế sofa, lo lắng nhẹ đỡ cô bụng, “Tại sao lại ngồi trên sàn? bụng không thoải mái sao?”

Nghe giọng nói lo lắng của Quý Minh Vũ, vành mắt Trần Cẩm Ngôn đỏ lên, vì che giấu tâm tình của mình cô cố ý đẩy Quý Minh Vũ ra, thẳng lưng ngồi dậy, hai mắt tỏ cáo nhìn anh, “Đều tại anh chậm chạp, con trai của anh lâu vậy rồi còn chưa được ăn nên đã em để trả thù này.”

Quý Minh Vũ nghe giọng đầy uất ức của cô rút cuộc mới yên lòng, thì ra chỉ là thèm ăn. Lập tức đứng dậy lấy túi đồ mới bị vút, mở ra trước mặt Trần Cẩm Ngôn, bên trong là hai chùm vải thật to, nhìn ngon miệng hấp dẫn khiến người ta không nhịn được muốn ăn hết.

Sau khi mang thai tình tình Trần Cẩm Ngôn thay đổi rất lớn, có lúc nổi trận lôi đình, có lúc lại giống như cô em gái nhà bên dịu dàng động lòng người trông thật ngây thơ, Quý Minh Vũ thích vẻ dịu dàng của cô chết được. Đặc biệt là cô ấy còn cực khổ sinh con cho anh bé, mang thai kết tinh tình yêu của hai người, cho nên cho dù yêu cầu của cô vô lý cỡ nào thì anh cũng mỉm cười nhất nhất đáp ứng.

“Vậy em phải nói cho cục cưng của chúng ta biết rằng bây giờ là tháng mười, cây vải được chuyển tới bằng hàng không cho nên phải mất nhiều thời gian chứ, anh tin cục cưng nhà ta là đứa bé ngoan, như vậy cũng sẽ không cáu kỉnh sẽ không ức hiếp mẹ.”

Mặt Trần Cẩm Ngôn không nén được giận, kể từ lúc mang thai cô lúc nào cũng bất chợt muốn ăn linh tinh, cô cảm rầm nói muốn ăn vải mấy ngày liền, lần tai Quý Minh Vũ bị cô nói mãi mà đau, cho nên sân bay mới vừa gọi điện thoại tới Quý Minh Vũ lập tức lái xe đi lấy, kết quả còn bị người ta ghét bỏ.

Vì để che giấu nỗi lòng, Trần Cẩm Ngôn cao giọng ra lệnh Quý Minh Vũ, “Mau đi lấy đĩa bóc vải ra, con trai của anh sắp thèm chết rồi.”

“Biết rồi, đi lấy ngay đây, lát nữa nửa đêm nửa hôm không cho phép than khó chịu, nếu không xem anh xử lí em ra sao.”

“Thế nào, anh còn dám nhảy lên đầu lật gối nữa à, Quý Minh Vũ, trong bụng lão nương có con trai của anh, anh không phục vụ thì ai phục vụ đây?”

“Được được được, anh sai rồi, anh đi lấy ngay, chờ nhé.”

Mấy ngày trước không tìm được con thềm ăn nên cô đã ăn rất nhiều đồ linh tinh, kết quả nửa đêm khó chịu không ngủ được, còn muốn lôi kéo người nào đó đi làm một mẻ cả ngày để nói chuyện, cuối cùng Quý Minh Vũ dùng chút thủ đoạn đặc thù mới khiến cô an tĩnh được.

Trần Cẩm Ngôn nhớ đến những hình ảnh to gan kia thì đỏ mặt, giờ chân đạp Quý Minh Vũ, “Nói nhảm nhiều vậy, nhanh lên.”

Bởi vì có Quý Minh Vũ quấy rầy nên tâm trạng Trần Cẩm Ngôn tốt lên rất nhiều, tâm trạng phụ nữ có thai luôn thay đổi rất nhanh, ăn no nằm trên giường, nghĩ xem nếu chuyện nửa tiếp tục xấu đi thì cô sẽ tự mình giải quyết khỏi u nhọt đó.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 32

Lúc Dẫn Vị mở cửa ra thì Lâm An Bắc vẫn chưa về, trong phòng tối mịt, ngay cả đèn đường cũng bị rèm cửa nặng nề che khuất, không để lọt một tia sáng nào vào trong.

Nắm chặt thềm ra vào trong tay, cô đứng trước cửa thay giày ra, lặng yên thất thần trong bóng tối một hồi sau Dẫn Vị mới mò mẫm đi vào phòng ngủ.

Nhưng khi vừa mới mở cửa phòng, ánh đèn sáng choang bên trong hắt ra, ánh sáng lung linh bao trùm lên Dẫn Vị. Cô ngạc nhiên đứng trước cửa phòng, nhìn người đàn ông đang say giấc trên giường, còn có bé gái nằm trên hông vai anh đang nức nẻ ngón tay, chân thì gác lên ngực anh, tướng ngủ cực kì khí phách.

Mới vừa rồi Dẫn Vị còn cảm thấy cô đơn trống vắng nhưng giờ đây trái tim cô trở nên vui vẻ hân hoan, tạm thời quên mất những phiền muộn trong lòng. Cô rón rén đi đến cạnh giường, cúi người nhìn say đắm người đàn ông duy nhất trong tim mình và cô nguyện sẽ yêu thương cả đời này, khỏe mãi cô dần nở nụ cười, cho đến khi nụ cười hạnh phúc ấy lan khắp cả gương mặt.

Bóng mờ chiếu lên gương mặt khôi ngô của Lâm An Bắc, lông mi dài khẽ động, người đang ngủ kia đã không còn vẻ ngoan độc mưu mô lúc làm việc thường ngày, cũng không còn vẻ mặt cười cợt như lúc mới gặp gỡ, tất cả những nguy trang đều đã tháo gỡ, anh hết như một đứa trẻ vừa mới chào đời, mọi thứ đều thật ngây thơ hoàn mỹ.

Dẫn Vị đưa tay phải ra như bị mê hoặc, muốn chạm đến người đàn ông như thần tiên ấy, ngay lúc gần chạm tới trán của anh thì cổ tay cô đột nhiên bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy, ngay lúc Dẫn Vị còn chưa kịp phản ứng thì cả người cô đã bị kéo mạnh xuống, toàn thân rơi vào lồng ngực săn chắc của anh.

“Trở về lúc nào vậy?”

Sau lưng Dẫn Vị bị cánh tay anh ép chặt cô vào lồng mình, hai mắt mở to nhìn bé con bên cạnh chép chép miệng miệng nhỏ nhắn, hai hàng lông mày trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu chặt lại, cô vội nín thở, sợ con bé đột nhiên tỉnh lại òa khóc.

Nhưng hiển nhiên Lâm An Bắc không bận khoăn nhiều như vậy, người đẹp đang nằm trong lòng nên anh đã sớm quên mất người cùng ngủ trên giường với mình từ lâu. Bàn tay mang theo nhiệt độ nóng rực dọc theo cột sống cô mà chuyển động dọc xuống, đến bên vòng eo mềm mại lưu luyến vuốt ve không ngừng, hô hấp nóng rực và dồn dập của anh phả lên gáy Dẫn Vị, cơ thể cô cũng theo động tác của anh mà nóng bừng lên khó nhịn.

Dẫn Vị vươn tay nắm lại bàn tay đang tiếp tục đi xuống của Lâm An Bắc, hai mắt nhàn nhạt hơi nước đầy hàm ý cứ nhìn anh chăm chăm, cô khẽ lắc đầu, anh đã sớm nảy ý xấu với cô nên dưới ánh mắt ấy của cô anh nào dừng được, bàn tay cố ý đi xuống dưới, càn rỡ hai bên hông ngạo nghễ của cô.

“Tiểu Bạch.”

Dẫn Vị không nhịn được lên tiếng nhắc nhở, nếu không tên này chắc chắn không chịu dừng lại. Lâm An Bắc đang chôn mặt trên gáy cô đành ngẩng đầu lên, ảo não liếc nhìn Hàn Tiểu Bạch bên cạnh đang ngủ đến ngon lành, anh ai oán liếc nhìn Dẫn Vị, dưới ánh mắt trêu ghẹo của cô rên rỉ một tiếng, bất mãn lật người nằm ngay đơ trên giường, trong lòng anh hận chết tên Hàn Dịch nói không giữ lời, nói chín giờ sao?

May mà hai chân bị đè của Hàn Tiểu Bạch sau khi được buông ra, con bé chỉ hươu hươu bàn tay nhỏ vài cái, nắm lấy vạt áo trên bụng rồi im lặng, không bị thức giấc.

Bởi vì sợ Hàn Tiểu Bạch ngã xuống giường nên Lâm An Bắc đặt bé ở giữa giường, thế nên lúc này Dẫn Vị bị anh ôm vào trong lòng chỉ có thể nghiêng người nằm trước ngực anh, nếu không hai người đều sẽ té xuống.



Trước mặt là người đàn ông đang nhìn mình chăm chăm, phía sau thì là mép giường. Duẩn Vị áy náy nhìn Lâm An Bắc, ghé vào tai anh nhỏ giọng thương lượng, “Hay là em ra phòng khách ngủ nha?”

“Không được.” Lâm An Bắc quả quyết cự tuyệt như trong dự liệu, không có dấu hiệu thương lượng.

“Nhưng Tiểu Bạch đang ngủ ở đây mà.” Hàn Tiểu Bạch bị cảm hai ngày nay, đêm nào cũng khóc, khóc đến tâm can Duẩn Vị giãn xé, vất vả lắm tối nay con bé mới ngủ được, động đây nữa cô chỉ sợ con bé lại bắt đầu khóc.

Lâm An Bắc cũng không biết làm sao, đối với đứa bé không thể nói chuyện này anh thật bế tắc, anh quay đầu lại nhìn Duẩn Vị, trong đôi mắt long lánh tia sáng kỳ dị, “Anh có một cách.” Đang lúc Duẩn Vị nghi ngờ thì tay anh dùng lực kéo cả người cô nằm lên anh, “Chống lên mà ngủ.”

Duẩn Vị mãnh liệt cảm nhận được biến hóa đặc sắc phía dưới của ai kia, hai mắt cô mở to nhìn anh không thể tin được, làm sao mà anh có thể chống cái vật thô cứng ấy vào bụng cô, nhiệt độ nóng phùng phùng cứ tỏa ra như muốn giết người, lan tỏa khắp vùng bụng của cô.

“Lâm An Bắc, anh cái đồ sắc lang.”

“Không muốn làm thì đừng có khiêu khích anh, đi ngủ đi ngủ, mệt chết rồi.”

Lâm An Bắc đưa tay tắt đèn, trong phòng thoáng chốc trở nên tối om, Duẩn Vị cũng cảm thấy cả người mệt mỏi, nhắm mắt chấp nhận tư thế ngủ kì quái, chỉ là cô hoài nghi làm sao hai người có thể ngủ được đây.

Quả nhiên, cô đã nói cái tên này không có thành thật như vậy đâu.

“Lâm An Bắc, tay anh đang mò đi đâu vậy hả?”

“Khu vực cá nhân.”

“Ừm” Bởi vì ngón tay càn rỡ của Lâm An Bắc mà Duẩn Vị chột kêu thành tiếng, bàn tay cô đang bắt lấy tay của anh cũng dần vô lực, đứng đưa theo động tác của anh, cuối cùng lại thành Lâm An Bắc nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô mon men đi xuống.

Đầu ngón tay vừa chạm đến đùi trong, rốt cuộc Duẩn Vị mới tỉnh táo lại biết Lâm An Bắc muốn làm gì, cánh tay yếu ớt không như cô mong muốn, giọng tức giận trong đêm tối nhìn chăm chăm Lâm An Bắc, “Lâm An Bắc, anh là tên khốn kiếp, mau buông tay ra!”

“Xuyt, em sao lại lớn tiếng như vậy, đánh thức Tiểu Bạch bây giờ.”

Duẩn Vị im lặng, tên này sao da mặt lại dày như vậy, lần nào cũng không có biện pháp tóm được anh, trong đêm tối hai người trình diễn màn giằng co hiểm cò. Bởi vì cô đang xấu hổ còn có Hàn Tiểu Bạch bên cạnh đang quay sang hướng bên này, Duẩn Vị nhỏ giọng xuống, mang theo chút run run dụi dàng và van xin nịnh hót, “An Bắc, Tiểu Bạch đang ở đây, không được...”

“Không được cái gì? Không ngủ được chẳng lẽ người muốn à?”

“Lâm An Bắc, anh dám chọc giận em nữa xem.”

Nhưng trời sinh thể lực nam và nữ đã khác biệt, huống chi là Lâm An Bắc đau ốm mà còn có thể làm cả đêm. Khi đầu ngón tay cô bị ám áp bao vây, từng đợt sóng ào tới, bao bọc xâm lấn dị vật, Duẩn Vị không nhịn được ngâm ra tiếng.

Nghĩ đến đó là ngón tay của mình trong thân thể của chính mình tìm tòi, cả người Duẩn Vị càng thêm nhạy cảm, toàn thân căng thẳng muốn rút ra nhưng cô tay lại bị Lâm An Bắc nắm không thể động đây, hơn nữa anh còn xấu xa xem ngón tay như chính mình đồng loạt tấn công.

Duẩn Vị có thể rõ ràng cảm nhận được khi tiến vào là đột phá vào bao vây đầy khó khăn, khi thối lui thì như trận đầu sóng còn, lồi đi bên trong như phát ra tín hiệu ngăn cản vật lạ tiến vào đồng thời ngăn cản vật lạ đi ra.

Động tác ngón tay phía dưới càng lúc càng nhanh, cả người Duẩn Vị như một đồng bunn nhào nằm trên Lâm An Bắc, ngay cả sức lực giãy giụa cuối cùng cũng không còn, ngón tay bị động vận động theo anh, âm thanh dâm mỹ bên tai trong đêm yên tĩnh như bụi cây anh túc gãy nghiêng, nụ hoa chớm nở!

Lâm An Bắc không làm gì nữa, ngón tay Duẩn Vị dừng lại trong thân thể, cảm nhận cảm giác toàn thân bị bao vây, vệt thấm ướt giữa hai chân cũng khiến người ta có cảm giác khác thường, đó là chứng cứ để lại sau cơn động tình. Cho đến khi một ngón tay khác tiến vào, chạm đến điểm đó, hơi đâm vào trong, cơ thể đang nâng cao của Duẩn Vị đang mơ màng, toàn thân cứng ngắc ở giữa không trung trong một giây sau đó như nặng nề rơi xuống.

Một luồng chất lỏng nóng rực như tia nước nhỏ theo ngón tay uốn lượn quanh co, làm ướt bên hông áo ngủ của Lâm An Bắc.

Lâm An Bắc cười khê, Duẩn Vị mắc cỡ nắm tay lại đánh tới lồng ngực đang run lên vì cười của anh, miệng vội vàng la lên như muốn che giấu cảm giác ngượng ngùng đang trào dâng, “Còn cười này, còn cười này, khốn kiếp, đều tại anh!”

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).



## Chương 32-2

“Được rồi, nếu còn đập nữa thì biến thành tàn phế mất, không tin em sờ thử xem?” Lâm An Bắc bắt cái tay đang làm loạn của cô, nói xong liền túm lấy đưa đến gần vật khổng lồ trong quần của mình, Doãn Vị nghe nửa câu đầu còn tưởng rằng mình đập quá mạnh làm đau anh, nhưng khi nghe nửa câu sau, trong lòng rất muốn giết người, không biết từ khi nào mà người đàn ông này lại trở thành vô sỉ như vậy.

”Anh nhịn chết mất.” Bởi vì giấy dưa không thoát, lòng bàn tay bao vây lấy vật nóng rực khổng lồ bị Lâm An Bắc kéo di chuyển lên xuống.

Chỉ một lúc sau, cô cảm thấy tay mình đã mỏi nhừ, nhưng cổ tình món đồ trong tay kia không chỉ không phản ứng, ngược lại càng ngày càng trở nên to lớn hơn, giương nanh múa vuốt, càng ngày càng nóng.

”Anh nhanh lên đi, tay em mỏi chết đi được.”

”Việc này thì không được, hay ta đổi chỗ chăm sóc nó?”

”Vô sỉ.”

Doãn Vị chỉ có thể nói Lâm An Bắc bằng hai chữ này, hai người sợ khiến cho Hàn Tiểu Bạch thức giấc, liền nhất trí ý kiến di chuyển trận địa.

Lâm An Bắc hai tay nắm đầu gối cô, hai đầu gối trơn trượt dây dưa cùng nhau, phát ra tiếng nước ám muối, mà phía bên dưới bởi vì anh không có quy luật chút nào đụng chạm, dục vọng một sâu một cạn ở địa phương ẩm ướt di chuyển.

Trong bóng tối, Lâm An Bắc lần mò đi vào, rõ ràng đã làm nơi đó rất nhiều lần, nhưng thật giống như mới lần đầu, luôn va va chạm chạm. Mới vừa ra khỏi cửa phòng ngủ, Doãn Vị liền bị anh đẩy một cái làm cho kinh hãi, phía sau lưng dán lên bức tường, thân thể của anh tiến tới, dục vọng nóng rực chạm đến tận cùng, khiến Doãn Vị không hề chuẩn bị hít một hơi khí lạnh, nửa ngày sau mới phản ứng được.

Lần thứ tư bị đặt áp sát bức tường, phía sau cửa, trước gương địa phương mạnh mẽ đang gắng sức chạy nước rút ra vào, Doãn Vị chậm nửa nhịp rất cuộc phản ứng kịp: “Lâm An Bắc, con mẹ nó chuyển như vậy anh cũng đùa giỡn em?”

Mà người đàn ông đối bụng mới làm một lần còn chưa thoả mãn, giả vờ ngây ngô chối ngược lại, “Anh thế nào?”

”Anh dám nói anh không có ý? A, khôn kiếp, nhẹ một chút, lưng em đau.” Doãn Vị mới vừa đặt câu hỏi, liền bị một cái chạm tới đỉnh khiến cho run rẩy không nói nên lời, thật lâu sau mới khó khăn nói xong ý kiến của mình.

Mà người đàn ông không biết ăn năn chút nào thậm chí quá đáng hơn, nâng cao một chân của cô, cứ như vậy làm một động tác có độ khó cao xoay cơ thể cô lại, làm cho dục vọng bên trong thiếu chút nữa tuột ra, hai tay Doãn Vị chống dựa vào bờ tường, rồi từ phía sau nắm hai chân cô đâm vào thật sâu.

Thân thể treo lơ lửng, bị anh nắm giữ hai chân, Doãn Vị sợ hãi chỉ có thể dùng đôi tay gắt gao chống lên bức tường, trong lòng lần lượt đem tổ tông mười tám đời của Lâm An Bắc rachào hỏi một lần, làm sao còn hơi sức suy nghĩ chuyện khác.

Bởi vì chiến tranh kịch liệt, cả cơ thể đều là mồ hôi, hai tay chống trên vách tường trơn tuột không hề có điểm tựa, cơ thể không tự chủ được từ từ rơi xuống theo mỗi lần va chạm, Doãn Vị sợ đến mức cao giọng thét lên: “Lâm An Bắc, con mẹ nó anh thả em xuống!”

Phòng ở hiệu quả cách âm rất tốt, cách xa như vậy, cô cũng không lo lắng đánh thức Hàn Tiểu Bạch, hơn nữa lúc này, ai còn quan tâm nhiều như vậy chứ.

Lâm An Bắc cuối cùng cũng buông tha cho cô, hai người song song ngã nhào xuống giường lớn. Thân thể vừa mới tự do, Doãn Vị thuận tiện sử dụng tay chân bò về phía trước, cô từ lâu đã sợ hãi thể lực tốt đến đáng kinh ngạc của Lâm An Bắc. Nhưng còn chưa bò đến mép giường, đã bị Lâm An Bắc nắm mất cả chân kéo lại, hai chân bị anh đặt trên bả vai, kê sau gáy một cái gối.

Lâm An Bắc một chân quỳ gối trên giường, một chân đứng ở mép giường, cứ như vậy thực hiện tư thế từ trên xuống dưới, như Mạnh Hồ Hạ Sơn từng phát từng phát đâm xuống.

Tất cả giọng nói của Doãn Vị bị ngăn lại, bụng bởi vì chứa đựng quá nhiều chất lỏng, khiến mỗi một lần anh xâm nhập khó chịu bị chặn, không nhịn được mở miệng cầu xin tha thứ: “Ông xã, trưởng quá, không cần”

Chỉ có thời điểm ở trên giường, Doãn Vị cần lấy lòng mới áp ứng kêu lên hai chữ ông xã này, bình thường đều là Lâm An Bắc tự mình xưng hô, mới không nghe lời giống như bây giờ, muốn cô gọi như thế nào thì gọi như thế đó.

”Ngoan, chờ thêm một chút nữa”

Toàn bộ cột sống của Lâm An Bắc cũng cảm thấy tê dại rồi, eo bởi vì cô cố ý co rúc lại □ mà thêm kích thích, càng tàn nhẫn phát cuồng đè cơ thể cô va

chạm mạnh mẽ, giống như ngựa hoang thoát khỏi dây thừng, bừa bãi chạy băng băng!

Doãn Vị nghĩ ở trên giường cô không bao giờ tin tưởng Lâm An Bắc nữa, cô luôn nghe lời, mặc kệ anh muốn cô nói những lời hạ lưu như thế nào cô đều ngoan ngoãn nói thật to thỏa mãn hứng thú xấu xa của anh, nhưng người đàn ông kia chỉ là một mặt thoả mãn cười, một mặt cứ theo lẽ thường chạy nước rút, không có một chút ý tứ muốn dừng lại, mà chờ một chút của anh ước chừng khiến Doãn Vị chờ suốt cả tiếng đồng hồ.

Chờ đến khi anh từ trong cơ thể mình lui ra ngoài, cô đã mệt mỏi đến mức hôn mê bất tỉnh, mặc kệ anh ôm đi tắm rửa, còn đắp chăn, cô đều ngoan ngoãn vùi ở trong ngực anh, không hề hay biết.

Lâm An Bắc đi ra phòng khách, tóc ngắn trên đầu còn nhỏ nước, cầm điện thoại đặt ở trên bàn trà, vừa đúng lúc có cuộc gọi đến, cầm lấy đi ra ngoài ban công.

Điện thoại chỉ chốc lát liền kết nối, Lâm An Bắc không nói gì, phía bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp của người đàn ông: “Xử lý xong rồi.”

Lâm An Bắc cúp điện thoại, vẻ mặt nặng nề không có giảm bớt, hai tay chống trên lan can, ánh mắt đen nhánh nhìn về phía chân trời!

Người phụ nữ của anh, từ nay về sau đều do anh che chở!

Tác giả có lời muốn nói: thịt đủ hay không? Đủ hay không?

Ta đã đem cả nồi thịt ra tiếp đãi, mọi người không biết xấu hổ còn muốn nữa hay sao?

Một vở kịch nhỏ:

Nhà họ Trần theo lệ thường tổ chức họp gia đình, Trần Trí Hiên lại hoa hoa lệ lệ tới trễ một lần nữa, bị Lâm An Hiểu phạt viết kiểm điểm, còn có ở trước cả nhà mặt thâm tình độc diễn cảm.

Thừa kế tất cả ưu điểm của ba mẹ, Trần Trí Hiên cau hàng lông mày đẹp nhãn nhó, rất khinh thường hừ một tiếng, từ trong túi đeo lấy ra tờ giấy đã chuẩn bị sẵn sàng từ tối hôm qua, hắng giọng một cái, giọng nói dịu dàng có hơi khàn khàn như dòng nước ấm chảy qua.

“Bản kiểm điểm, vào ngày mười bốn tháng hai năm xx, tôi bởi vì giúp người làm niềm vui nên đã đến muộn buổi họp gia đình, không thể hiểu ý lời nói của Trần Phu Nhân tuyệt vời vô song khiến tôi thật hổ thẹn, tôi nhất định sẽ đem bản kiểm điểm này giống như đồng hồ báo thức, lúc nào cũng nhắc nhở mình, không thể đến trễ, không thể đến trễ, đến trễ lại bị phạt viết bản kiểm điểm. Bản kiểm điểm, người viết Trần Trí Hiên, thời gian, ngày mười bốn tháng hai năm xx.”

Cả nhà ai cũng cố nhịn ý cười đầy mặt, mà Trần Mộ Nhiều đã sớm cười lăn lộn trên ghế sofa, anh trai thật có tài khiến mọi người cười đùa vui vẻ, Emma, cười đến mức đau cả bụng.

Chỉ có mỗi Lâm An Hiểu không cười, trở về chỗ trầm tư một lát, nói bốn chữ tổng kết: “Viết văn không tệ.” Sau đó neho đôi mắt ại, uy hiếp nhìn đứa con trai giống mình y hệt: “Giúp người làm niềm vui? Ý con là mẹ không đúng? Con thử nói xem mình đã làm được chuyện gì tốt hả?”

Trần Trí Hiên cầm bản kiểm điểm kẹp vào sách cất lại trong cặp, đây chính là người nọ cả đêm suy nghĩ nát óc viết ra, không thể để cho người khác lấy đi rồi vạch trần cô.

“À cái đó sao, chỉ là làm bạn trai người ta thôi.”

Trần Trí Hiên nói xong nhẹ nhàng bước lên lầu, cũng không quan tâm sau lưng mọi người cảm sắp rơi đầy đất, chỉ vài phút sau, giọng nói của Lâm An Hiểu vang lên: “Thằng nhóc thú, thử lặp lại lần nữa, trước mặt mẹ mà con lại dám bày trò yêu đương sớm.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 33-1

Buổi trưa ngày hôm sau Doãn Vị mới tỉnh lại, Hàn Tiểu Bạch đang bò qua bò lại phía trên đầu cô, đôi bàn chân nhỏ sắp đụng vào cả miệng còn bàn tay thì kéo kéo lớp chăn mỏng đắp ngang eo cô!

Cô nhẹ nhàng giữ chân lại, nhìn xuống thấy ngực, bên hông chỗ nào cũng có dấu vết mập mờ, vội vàng co người lại vào trong chăn, lần mò phía bên cạnh lấy quần áo mặc vào, xong xuôi mới kéo chăn ra, ôm Hàn Tiểu Bạch rồi giường.

Trong phòng khách, Lưu Nham đang báo cáo công việc, chỉ nghe thấy giá cô phiếu rồi cơ quan hàng không gì đó, Doãn Vị ở trên lầu cách khá xa, nghe không được rõ ràng, vội lại nghe Trì Vũ và đề cập đến những lĩnh vực kia cô không biết, cũng không có để ý nhiều.

Xuống lầu đúng lúc Lưu Nham và Lâm An Bắc vừa thương lượng xong, Doãn Vĩ gạt đầu một cái coi như là chào hỏi, định bế Hàn Tiểu Bạch trở về giường trẻ con, bỗng nhiên Lâm An Bắc giờ tay tỏ vẻ lại mình có thể bế giúp cô.

Doãn Vĩ nghi ngờ đưa Tiểu Bạch cho anh, thái độ thay đổi quá nhanh khiến định không phải là việc gì tốt, nhất định là có âm mưu gì đó chờ đợi cô.

Nhìn thần sắc Doãn Vĩ thận trọng, cả khuôn mặt Lâm An Bắc tối sầm, vừa mới xuống giường chưa được bao lâu mà, tại sao lại dùng ánh mắt như đối đãi với người bị nghi ngờ phạm tội nhìn anh, thật muốn đưa cô quay lại dạy dỗ lại một lần từ đầu đến chân.

Trợn trắng mắt, có Lưu Nham ở đây cũng không sợ bị tổn hại đến uy nghiêm của ông chủ, lập tức không vừa lòng mở miệng, “Ánh mắt của em là ý gì, còn sợ anh sẽ ghen tị xuống tay xử lý con nhóc mới một tuổi hay sao?”

Trước kia Doãn Vĩ có thể cảm giác được Lưu Nham không thích cô, nhưng hiện tại có vẻ tốt hơn rất nhiều, mặc dù hai người vẫn chưa nói chuyện qua, nhưng mỗi lần đến tập đoàn Trì Vũ Lưu Nham đều sẽ cẩn thận chu đáo tiếp đón, không đến nỗi xấu hổ khi bị ngăn lại công khai trước mặt nhiều người, Doãn Vĩ biết Lâm An Bắc tuyệt đối sẽ không tí mỉ như thế.

Lưu Nham cúi đầu, làm bộ nghiêm túc lật xem tài liệu trong tay, bình tĩnh thể hiện chuyện riêng tư của ông chủ anh không có hứng thú biết quá nhiều, nhưng thực tế là, anh nhìn cười ghen đến nội thương, rất ít khi nhìn thấy biểu hiện đáng kinh ngạc như vậy của Lâm An Bắc, cảm giác như vậy thật thoải mái.

“Tại sao bỗng nhiên anh lại thích Tiểu Bạch?” mặc dù Doãn Vĩ đã đưa bé cho anh rồi, nhưng vẫn không yên lòng đỡ phía sau, thật sợ anh không cẩn thận làm bé ngã. Cô cũng không quên khi nói muốn giữ Tiểu Bạch ở lại mấy ngày, mặt của Lâm An Bắc so với Bao công còn đen hơn.

Lâm An Bắc nghiêng người không để cho cô đụng vào, bắt chước động tác một tay nâng đỡ lưng Hàn Tiểu Bạch, một tay giữ hai cái chân nhỏ của bé, ôm vào trong ngực chơi đùa, “Bởi vì nhóc con này thức thòi, tối hôm qua không làm ra chuyện gì xấu.”

Doãn Vĩ 囧, ở trước mặt Lưu Nham phản ứng nhanh chóng chạy trốn vào phòng ngủ.

Lưu Nham thu lại nụ cười trên mặt, cầm tài liệu trong tay để xuống, uống một ngụm nước mới thân nhiên mở miệng, “Quả thật không giống với tác phong của cậu, gặp Đường Tiểu Quai cậu cũng không ôm đến lần thứ hai.”

“À, thói quen ngày trước mà thôi.”

Lưu Nham hiểu rõ, cũng bắt chước trêu chọc Hàn Tiểu Bạch. Được hai người siêu cấp đẹp trai chơi cùng, khiến cho Hàn Tiểu Bạch cho mừng rỡ, cả phòng khách chỉ nghe thấy tiếng cười của cô nhóc.

”Dự tính ngày Tân Minh sinh là lúc nào, nếu không có việc gì quan trọng thì hãy sắp xếp công việc cùng với Thân Kính rồi đi về trước đi.”

Lưu Nham nghe vậy, đôi mắt tối đen lại, tiếp tục đùa với Tiểu Bạch, “Còn hơn hai tháng, đến lúc đó rồi hãy nói.”

”Sao vậy, lại cãi nhau?”

”Không phải, mẹ vợ đang chăm sóc cô ấy.”

Lưu Nham vốn là người không dễ lộ tâm sự ra bên ngoài, Lâm An Bắc tin tưởng anh ta có thể xử lý tốt chuyện riêng của mình. Đối với Lưu Nham cũng không quá lo lắng, bây giờ tương đối e ngại đó chính là người phụ nữ Trần Cần Ngôn kia.

Hiện tại tốt xấu gì bản thân anh cũng coi như là người đã từng trải, Tân Minh và Lưu Nham gặp phải bao nhiêu khó khăn, bị bao nhiêu người xem thường, anh cũng được coi là nhân chứng tốt nhất rồi. Tính tình Lưu Nham vốn lạnh nhạt, Tân Minh rất thích hợp với anh ta, nhìn hai người tu thành chánh quả, làm huynh đệ anh cũng thật vui mừng. Vợ chồng nhà, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, trên đời có đôi vợ chồng nào không gây gổ chứ.

”Phụ nữ ấy mà, phải dụ dỗ, nói mấy câu riêng tư cũng không mất miếng thịt nào, huống hồ người ta còn chưa chịu để anh ôm đứa bé đâu, đừng trách huynh đệ không nhắc nhở trước, lòng của phụ nữ so với cây kim còn nhỏ hơn đấy.”

Chuyện của Lưu Nham và Tân Minh cũng không phải là vấn đề lớn lao gì, chẳng qua là đã lâu Tân Minh không nhìn thấy anh, tính tình đùa đùa nghịch nghịch nổi lên, vừa đúng hôm đó Lưu Nham tương đối bận rộn, giọng nói cũng không tốt cho lắm, chỉ có thể hai người liền biến thành chiến tranh lạnh, nghĩ lại chính mình cũng có lúc ngây thơ như vậy, Lưu Nham không khỏi kinh hãi, lúc nào thì người phụ nữ đó đã thay đổi anh nhiều như vậy.

Hơn nữa anh giống như thắng nhóc mới lớn cùng bà xã chiến tranh lạnh, thật sự tự khinh bỉ chính bản thân mình, đây một chút cũng không giống tác phong của Lưu Nham anh. Ban đầu Lâm An Bắc cố hết sức tác hợp cho hai người, nghĩ lại phát hiện ra cậu ta về điểm này thật cẩn thận, hẳn là sợ mình quấy rầy đến cuộc sống yên tĩnh của Lâm An Hiểu đây mà.

”Đây là kinh nghiệm cậu rút ra từ thực tiễn phải không? Không nhìn ra Doãn Vĩ lợi hại như vậy đấy.”

”Có tin hay không là tùy anh thôi, ời tôi chỉ có điều không rõ, con người kỳ cục thiếu tự nhiên như anh làm sao lại cưới được bà xã chứ, quả nhiên sở thích của Tân Minh thật đặc biệt”

Mặc dù tính tình Lưu Nham luôn lạnh nhạt, biết kiềm chế bản thân nhưng khi nghe lời trêu ghẹo của Lâm An Bắc mặt cũng đen hơn phân nửa. Dù nói thế nào, cũng không thể để người khác nhân cơ hội trêu đùa bà xã của mình, huynh đệ thân thiết cũng không được!

Thân thể Luru Nham buông lỏng tựa trên ghế sa lon, ánh mắt có ngụ ý nhìn về phía cửa phòng ngủ đang đóng chặt, thật giống như rất buồn rầu nói một câu, “Lâm tổng, anh thử nói xem nếu như Doãn tiểu thư biết được mấy chuyện này kia, cô ấy có thể trở mặt ngay tại chỗ hay không chứ? Hay là Doãn tiểu thư cũng có sở thích đặc biệt, ở kiếp này không thể là người khác cho nên mới không sợ hãi như vậy?”

Hàn Tiểu Bạch ê ê a a là không biết đang nói cái gì, ở trong ngực Lâm An Bắc dùng cả tay chân đập, mặc dù cánh tay và chân rất ngắn nhưng sức lực lại rất lớn, Lâm An Bắc không chú ý một chút, móng tay bén nhọn của cô nhóc liền cào lên khuôn mặt một vết thương thật dài, đau đến mức anh phải hít một hơi khí lạnh, nhưng cô nhóc này một chút cũng không cảm thấy áy náy còn vỗ tay sung sướng phun bong bóng.

Luru Nham không thêm giữ vẻ phong độ thân sĩ khi đứng trước mặt người khác, hoặc là con người khiêm tốn luôn mang bộ mặt giả nhân giả nghĩa nữa, khuôn mặt hiểm khi lộ biểu cảm lại nở nụ cười thật to, có vẻ cực kì hả hê khi người khác gặp họa.

“Cứ nghĩ chỉ có hạnh phúc tới nhanh như vậy. hoá ra báo ứng cũng kéo đến dồn dập nha, quả nhiên so với trước đây sức quyến rũ của Lâm tổng vẫn không giảm chút nào.”

“Nói mát người khác cũng không sợ bị đông lạnh, anh không phải muốn nhận hạng mục kia để đến Bắc Kinh hay sao? Còn không chịu cầu xin tôi, đến lúc đó tôi giao cho người khác.”

Luru Nham muốn phụ trách chi nhánh công ty ở Bắc Kinh để thuận tiện chăm sóc khi Tân Minh sinh xong, sáng sớm đã vội vàng giải bày nguyện vọng của mình với Lâm An Bắc, lúc đó Lâm An Bắc bảo rằng để sau hãy nói, xem ra là đã có mưu tính từ trước, định làm cho anh kinh ngạc sao?

“Lúc trước có lẽ sẽ hiệu quả, còn bây giờ ai cầu xin ai còn chưa chắc đâu.” Luru Nham vừa đưa ra chiến thư, đúng lúc Doãn Vị từ trong phòng đi ra, áo dài tay, quần dài che kín cả người không một kẽ hở.

“Doãn Vị, anh có việc muốn nói với em.” Bỗng nhiên Luru Nham lên tiếng, không thêm để ý đến ánh mắt cảnh cáo của Lâm An Bắc, cười nói riu rít nhìn Doãn Vị, trên mặt nở nụ cười vô hại, Doãn Vị hơi sững sốt, cô cho tới bây giờ còn chưa thấy Luru Nham cười, thì ra anh cười lên đẹp mắt đến như vậy, nhất định là vai nam chính nha.

“Tìm em? Có chuyện gì nha?” Doãn Vị xoa lớp kem dưỡng da mới vừa bôi lên tay, nhấc chân đi về phía hai người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, ngồi xuống bên cạnh Lâm An Bắc, Hàn Tiểu Bạch ngửi được mùi vị quen thuộc trên người cô, đập bụng Lâm An Bắc muốn bò vào trong lòng cô.

“Cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là nghe nói”

“Vì thời gian tới anh ta muốn đi Bắc Kinh một chuyến nên tạm biệt em trước.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 33-2

Luru Nham chưa nói xong đã bị Lâm An Bắc lên tiếng cắt đứt, còn đứng thẳng lên bắt đầu đuổi người, “Hạng mục này ở Bắc Kinh rất cấp bách, anh tranh thủ thời gian đi đi, chờ đến khi Tân Minh sinh xong chúng tôi sẽ đi thăm cô ấy.”

“À? Ra là như vậy, vậy anh đi đường bình an nhé.” Doãn Vị khó hiểu, từ khi nào Luru Nham rời đi sẽ chào tạm biệt cô chứ, áp ứng trả lời một câu lời khách sáo, nếu không cô thật không biết nói cái gì, dù sao cô và Luru Nham vẫn còn rất xa lạ.

Ánh mắt Luru Nham chế nhạo nhìn Lâm An Bắc tự biên tự diễn, không mở miệng vạch trần giữ lại cho cậu mặt mũi, đứng lên khom lưng sửa sang lại tài liệu Lâm An Bắc vừa ký tên lúc nãy, ôm vào trong ngực đếm, xác định không có sót tờ nào.

“Cám ơn.” Luru Nham đi tới cửa, đột nhiên xoay người lại, “Thật ra thì anh muốn nói là” âm cuối kéo thật dài, giống như đang chờ sự chú ý của mọi người, thấy Lâm An Bắc xù lông nguy hiểm liếc nhìn cảnh cáo, mới thoả mãn mở miệng, “Tân Minh rất thích tiểu thuyết của em sáng tác, có thể ký tên cho cô ấy hay không?”

“À? Dĩ nhiên rồi, đến lúc đó em sẽ kí toàn bộ cho cô ấy.” Mặc dù Doãn Vị cảm thấy Luru Nham rất kỳ lạ, Lâm An Bắc cũng không bình thường, trực giác bọn họ có chuyện gì gạt mình, nhưng nếu họ không muốn nói, cô cũng cũng không hỏi.

“Vậy anh đi trước, Lâm tổng, liền làm phiền cậu chăm sóc.”

“Ha ha, được rồi, anh cứ yên tâm đi đi.”

Đến khi Luru Nham đi đã lâu, Lâm An Bắc vẫn trưng lên khuôn mặt nhăn nhó, nhìn chằm chằm Doãn Vị không nói lời nào, không biết sinh hờn dỗi với ai, đáng về chắc hẳn bị chọc giận không nhẹ.

Lâm An Bắc cảm thấy uy nghiêm người chủ gia đình của mình bị tổn hại nặng nề, hai người này ở ngay trước mặt anh, hoàn toàn coi anh như đứa trẻ ba tuổi mà ngó lơ, quá đáng nhất là Doãn Vị còn tích cực phối hợp.

Đoán chắc rằng Doãn Vị sẽ không chủ động quan tâm đến anh, tự mình đi đến phòng bếp di chuyển đồ đạc rầm rầm một hồi, thoải mái lê dép quay lại phòng khách, thấy Doãn Vị cùng Hàn Tiểu Bạch ngồi trên thảm trải sàn chơi đùa, khi đó đã cảm thấy để Hàn Tiểu Bạch ở lại đây chính là chuyện sai lầm nhất, đau lòng cái cọng lông chứ đau lòng, con nhóc này chiếm đoạt bà xã thân yêu của anh.

Đầu óc Hàn Tiểu Bạch choáng váng bỏ loay quanh trên mặt đất lấy món đồ chơi, lấy Doãn Vị làm trung tâm, thỉnh thoảng đụng phải người nàg, vậy mà rất thông minh biết chuyển hướng khác bỏ tiếp. Ngồi trên nệm đá đã chân mũi chân chơi đùa với Tiểu Bạch và bà xã, Lâm An Bắc ghen ghét mở miệng nói: “Gọi điện thoại cho Hàn Dịch nói cô ấy mang đứa bé về nhé.”

”Không được.”

Lâm An Bắc hoàn toàn bị hai chữ đơn giản dứt khoát của Doãn Vị chọc cho tức giận, sắc mặt trầm xuống, nhìn chằm chằm Doãn Vị: “Em rốt cuộc có đưa nó đi không, đừng quên đây là địa bàn của ai.”

Doãn Vị nửa ngày cũng không lên tiếng, Lâm An Bắc không ý thức được mình nói sai, anh chỉ đơn thuần cảm thấy Hàn Tiểu Bạch không nên ở lại chỗ này nữa, không chừng lúc nào đó, sân bên ngoài vây đầy đám phóng viên, đến lúc đó anh không có dư thừa tinh lực chăm sóc cô.

Nhưng người như anh làm sao có thể trực tiếp biểu đạt ý tốt của mình chứ, một câu địa bàn của ai đã kích thích mạnh đến Doãn Vị, trầm mặc hồi lâu Doãn Vị mới ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh.

Lông mi dài che dấu tia sáng loé lên trong mắt, Hàn Tiểu Bạch lấy được đồ chơi điều khiển từ xa bị cô cầm trong tay nhét vào miệng: “Không quên, cần chúng em đi ra ngoài sao?”

”Ý em là gì?” Lâm An Bắc cau mày, chẳng qua là đùa một chút, tại sao Doãn Vị lại nói những lời như vậy?

”Lâm An Bắc, em biết những thứ tin tức kia là anh ngầm đồng ý, em chỉ muốn biết là tại sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt giật mình của Lâm An Bắc, Doãn Vị liền biết mình đã đoán đúng. Từ tối hôm qua cô đã cảm thấy kỳ lạ, chắc chắn Lâm An Bắc không thể không nghe được bất kỳ lời đồn nào, huống hồ Mộ Hoa còn là người của Phi nhiệm quốc tế, cô đã chuẩn bị để trả lời câu hỏi của anh từ trước, nhưng không có, Lâm An Bắc làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cho dù là an ủi cũng không có một câu, không thể không khiến cho trái tim của Doãn Vị cảm thấy băng giá.

Lâm An Bắc không giải thích một câu nào, xoay người đi vào thư phòng, giọng nói của Doãn Vị vang lên phía sau lưng, “Mặc dù em không nghĩ rằng sẽ cần anh giúp đỡ mình, nhưng ít ra em đã nghĩ anh sẽ đứng về phía em.”

Tác giả có lời muốn nói: đến buổi tối thứ sáu theo thường lệ. ^ \_ ^

Trần Mộ Nhiêu đang rối rắm không biết nên nghe nhạc giọng nam vui vẻ hay là ca nhạc Trung Quốc, trực tiếp bị Trần Dồn Hiên vung tay lên quyết định, “Chương trình nào chiếu trước thì xem cái đó.”

”Ghét, anh làm sao có thể tùy tiện quyết định như vậy.”

”Câm miệng, xem tí vi.”

Trần Mộ Nhiêu ngồi bên cạnh hờn dỗi, cô còn chưa quyết định được, anh trai liền tự mình định đoạt. Lôi kéo tay Chu Ngộ giả vờ uất ức, “Chị, chị nói xem, anh trai chỉ biết khi dễ người.”

Chu Ngộ có chút khó xử, cô cảm thấy mỗi chương trình đều có ưu điểm riêng, xem cái nào cũng được, nhưng rõ ràng Nhiêu Nhiêu thích người này hơn, chỉ có thể trái lương tâm mà nói, “Nghe giọng nam hát đi.”

Chu Ngộ vừa nói xong, Trần Mộ Nhiêu phát hiện đã chuyển kênh rồi: “Anh trai thật thiên vị!”

”Em có ý kiến? Quảng cáo dây chuyền sản xuất sản phẩm có cái gì hay mà nhìn.”

Chu Ngộ lúng túng ở một bên nhìn hai người cãi vã, hai má đỏ hồng thật là đáng yêu, thỉnh thoảng ngẫu nhiên nhìn về phía Trần Dồn Hiên.

”Lừa gạt người khác, ngày hôm qua em giúp đi mua một hộp, mở ra không có một chai tặng lực nào cả, rõ ràng là lừa gạt người tiêu dùng.”

Trần Dồn Hiên, Chu Ngộ vạch đen: “Chắc là em mua hàng giả.”

”Đúng vậy, người ta nói mua mười chai thì được thêm một chai, em mua một hộp 24 chai cũng không có tặng thêm chai nào?”

”””

”””

Trần Mộ Nhiều lúc tám tuổi suy nghĩ một đêm vẫn cảm thấy đầu óc người nào đó có vấn đề, bởi vì mỗi lần cô thi môn số học đều đúng 100%, đầu óc cô tuyệt đối không có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 34-1

Bước chân Lâm An Bắc chỉ dừng lại một chút rồi xoay người đi vào thư phòng, cửa phòng đóng lại vang tiếng rung trời.

Doãn Vị cười cười tự giễu, mấy ngày trước người đàn ông này còn lo lắng tự nhủ "Đừng hành động thiếu suy nghĩ, chuyện đồng ý với em anh sẽ không quên", nhưng bây giờ lại tự tay đẩy cô đến nơi đầu sóng ngọn gió của dư luận, chẳng trách khi đó anh lãng phí thời gian nói đạo lý cổ vũ cô đi dự buổi lễ trao giải long trọng kia.

Cũng đúng, cho dù thế nào Mộ Hoa cũng là viên ngọc quý của Phi nhiệm quốc tế, cứ như vậy bỏ qua dễ dàng thật không đáng chút nào. Cho dù có muốn vứt bỏ thật, anh vẫn là bạn thân chí cốt của lão tổng Phi nhiệm quốc tế, vậy sao có thể dễ dàng vì cô mà không màng đến đạo nghĩa bạn bè được.

Chẳng qua là Doãn Vị cảm thấy có một chút buồn cười, mấy ngày trước cô còn thể thốt đảm bảo với Hàn Tiêu, thù nhất định phải báo, nhưng là bây giờ, cô lại sắp trở thành đá kê chân cho sự nghiệp của người khác.

Con gái riêng, tin tức cỡ nào châm chọc, tuyệt đối sẽ mang đến hiệu quả tuyên truyền mười phần cho bộ phim của Mộ Hoa, hơn nữa Phi nhiệm quốc tế hao phí của cải mười mấy tỷ đồng vào trò đùa giỡn này, hiệu quả kia chắc rằng không cần nói cũng biết.

Suy nghĩ Doãn Vị dần bình tĩnh lại, nhìn chăm chú vào cặp mắt trong suốt của Hàn Tiểu Bạch, cô có chút hối hận, hối hận lúc này quá xúc động hỏi câu kia, phá vỡ vẻ hài hoà giả dối mà hai người thật vất vả tạo dựng lên, rõ ràng thời điểm cô đi tới, anh và Lưu Nham đã cố ý lảng tránh, không muốn cho cô biết cô liên không hỏi, cuối cùng vẫn không nhận được!

Cô biết mình không nên yếu đuối như vậy, chỉ một chút chuyện liên lụy vào trong vỏ của mình, thậm chí hoài nghi mục đích của Lâm An Bắc, cô biết mình phải tin anh, anh là An Bắc của cô, nhưng trong lòng vẫn có chướng ngại, vẫn do dự.

Từ hôm qua thấy đồng tin tức kia nổi lên, trong lòng Doãn Vị vẫn đè nén, dường như uất ức nhiều năm tích tụ lại bỗng bùng nổ, đây là lần đầu tiên sau khi mẹ qua đời, cô cảm thấy vận mệnh đối với mình thật không công bằng.

Đặc biệt là Doãn Trĩ, người phụ nữ đáng thương, đã đi đến một thế giới khác cũng không thể an bình. lúc này Doãn Vị lại thấy may mắn khi mẹ không có ở đây, như vậy ít nhất cũng sẽ không bị những lời đồn đại của người đời gây thương tích một lần nữa, tận mắt thấy người đàn ông mà bà đã yêu hết lòng lợi dụng, dẫm đạp một đời thanh bạch của bà để đi tới đỉnh cao của sự nghiệp!

Hàn Tiểu Bạch nhìn cô gái lệ rơi đầy mặt trước mắt, bỗng nhiên yên lặng lại, nhào người nằm co ro trên hai chân Doãn Vị, ngẩng đầu lên sững sờ nhìn nước mắt không ngừng rơi xuống, cứ như vậy dùng cặp mắt trong suốt không nhiễm thế tục chăm chú nhìn cô, như là hiểu được sự đau khổ của Doãn Vị, đột nhiên bật ra tiếng khóc kinh người.

Doãn Vị bị dọa sợ quên cả đau lòng, vội vàng ôm cục cưng bảo bối vào trong ngực dỗ dành!

Trong phòng, Lâm An Bắc cực kỳ nóng nảy, anh vì sợ Doãn Vị phát hiện đã do dự rất lâu, bình thường có hết sức che giấu, kết quả vẫn bị cô phát hiện ra, hơn nữa nhìn dáng vẻ của cô ấy rõ ràng là đã hiểu lầm anh.

Những tin tức kia là có người cố ý tạo ra, anh chỉ tương kế tựu kế, đem tình huống phóng đại lên mà thôi.

Lâm An Bắc cầm điện thoại lên đi ra ngoài, cuộc gọi vừa kết nối liền găm nhẹ vào điện thoại, giống như muốn đem tất cả bất mãn cùng uất ức ném ra ngoài: "Đến khi nào anh mới tới mang Tiểu Bạch đi, trước ba giờ chiều vẫn không qua đây tôi sẽ đưa nó đến Cô Nhi Viện."

Hàn Dịch đưa Hàn Ly Yên ra ngoài ăn cơm vừa trở lại, vừa mới nhận điện thoại liền cảm nhận được con tức của người nào đó, còn tưởng rằng tối hôm qua không đi đón Tiểu Bạch quấy rầy đến việc tốt của hắn, đây là biểu hiện việc chưa thỏa mãn dục vọng đấy.

Hàn Ly Yên mở to mắt nhìn Hàn Dịch, cô muốn chơi cùng em gái, nhưng mấy ngày trước chú vẫn không cho, Hàn Dịch cũng sợ cô gây ra chuyện, cho nên vẫn không mang cô đến chỗ ở của Hàn Tiêu, bây giờ nhìn thấy ánh mắt mong đợi của cô nhóc, trong lòng tính toán có nên cho Ly Yên thêm mấy đứa em trai em gái không.

"Tối nay con hãy tự mình ngủ trên giường nhỏ, cha sẽ đưa em gái về chơi với con."

"Vâng, con muốn ngủ cùng với em bé." Hàn Ly Yên vui mừng mở miệng đồng ý, mà Hàn Dịch, người thương yêu con gái như mạng lại có những biểu hiện khác thường như thế nguyên do là bởi mấy ngày qua cũng không biết đã tắm nước lạnh mấy lần rồi, vậy mà hết lần này đến lần khác cứ đến mỗi đêm Thân Kính đều lên giường thật sớm, một chút cũng không hiểu nỗi khổ của anh.

Hàn ly Yên chống vách tường trơn tuột nhấn nút đóng cửa thang máy, Hàn định hơi khom lưng phối hợp với cô nhóc, “Thế nào, cậu chưa thoả mãn nên tìm tôi để tính sổ sao?”

“Cút đi, con gái cùng với tài sản của anh bây giờ đều ở trên tay tôi, anh sao có thể chắc chắn rằng tôi sẽ không đổi ý chứ?”

Vì vụ án thu mua sân bay nên Hàn Định đã ném cả nửa tài sản vào trong đó, mà Thân Kính cũng cho rằng nên vì Tri Vũ, đặc biệt là Lâm An Bắc cả đời dâng hiến hết sức lực, vì vậy những lời này của Lâm An Bắc tuyệt đối là có lý, Hàn Định cũng tin tưởng Lâm An Bắc tuyệt đối làm được.

“Doãn Vị là nhân viên tập đoàn Bắc An, còn có chuyện của Mộ Hoa, nếu như cậu thật sự làm vậy, lúc trước tham dự bán đấu giá cô ấy cũng khó thoát khỏi liên quan, những thứ này tôi tin tưởng cậu đã nghĩ đến.”

“A, không lẽ anh cảm thấy Lâm An Bắc tôi không thể bảo vệ được người phụ nữ của mình sao? Hàn tiên sinh, sổ sách của chúng ta còn chưa có tính toán xong đâu, đừng có mà chọc tôi nữa.”

Hàn Định cuối cùng cũng cảm nhận được một tia mờ ám, thương cảm cho chính mình trở thành nơi để Lâm công tử trút giận.

“Nghe giọng điệu này của cậu, có phải Doãn Vị đã phát hiện ra cái gì rồi không? Nếu như theo tính toán của tôi, tương kế tựu kế không phải rất tốt sao? Cô ấy không thể nào phát hiện ra được, hay là cậu diễn hỏng rồi?”

“Anh cho rằng mỗi người trời sinh đều có khả năng diễn tốt giống như anh hay sao.”

Hàn Định im lặng, quả nhiên đàn ông khi yêu liền biến thành như vậy, thật không thể nói lý, ngay cả Lâm An Bắc cũng không ngoại lệ.

“Lâm tổng, bây giờ cậu gọi điện thoại cho tôi chứng tỏ cậu đã nghĩ ra biện pháp, nói đi, muốn tôi phối hợp như thế nào, một chút nữa bọn tôi sẽ đi đón Tiểu Bạch, cậu đây có thể yên tâm.”

“Tân Minh dự tính ngày sinh còn hai tháng nữa, vốn là để Lưu Nham về nhà trước, nhưng mà bây giờ tôi lại muốn để Thân Kính đi đến chi nhánh công ty ở Bắc Kinh trước.”

“Không được, Ly Yên còn nhỏ, không thể rời mẹ.” Hàn Định không hề nghĩ ngợi trực tiếp từ chối, tại sao chuyện của vợ chồng bọn họ, lại bắt anh hy sinh lớn như vậy để giúp đỡ chứ, anh chuẩn bị quà tặng kết hôn là đã đủ long trọng rồi, đối với Doãn Vị cũng coi như là hết lòng, nhưng bà xã thì tuyệt đối không có thương lượng.

Lâm An Bắc khe khẽ mở cửa, đi ra ngoài hành lang nhìn xuống lầu dưới, trong phòng khách chỉ có Hàn Tiểu Bạch đang bò chơi, Doãn Vị chắc đã đi vào phòng bếp nấu cơm, có mùi thơm toả ra.

“Tôi không phải đang trung cầu ý kiến của anh, chỉ là hết sức nhân đạo thông báo cho anh biết mà thôi, ngày mai bọn họ sẽ đi, Thân Kính có thể dẫn Ly Yên theo, nếu như anh cảm thấy không thể rời xa bà xã, tôi sẽ không phiền nếu anh đi cùng.”

“Cậu cần tôi giúp một tay để Doãn Vị hiểu ra mọi chuyện phải không? Tôi là thương nhân, mua bán lỗ vốn là điều xấu đấy.”

“Hàn Định anh có lúc nào thì chịu thua thiệt chứ?”

Lâm An Bắc rất ít khi hút thuốc, lúc này phiền não mới rút một cây, ngửi thấy cả người mình đều là mùi thuốc, ở thư phòng tắm rửa sạch sẽ mới đi xuống, Doãn Vị đã nấu xong cơm trưa rồi, không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch đâu?”

“Hàn Định kêu người đón đi đi rồi.”

Doãn Vị vẫn nói chuyện, chỉ là trong lời nói mất đi cảm giác thân cận với anh giống như những ngày trước, chỉ lo cúi đầu vội vàng chuẩn bị mọi thứ, không có ngừng đầu lên nhìn anh lấy một cái.

Bước chân Lâm An Bắc đi theo phía sau cô, lấy lòng: “Anh cầm giúp em.” Thời điểm Doãn Vị chưa có động tác gì, hắn đã lấy từ trong tủ ra một cái khay đưa cho cô, ân cần bận bịu giúp một tay.

Doãn Vị không lên tiếng, anh muốn giúp một tay thì mặc kệ anh, ánh mặt trời giữa trưa từ ngoài cửa sổ rọi vào, chiếu xuống người phụ nữ đang bận bịu trước kệ bếp, ở trên cổ đeo tạp dề hoạt họa một chú khi miệng rộng khả ái, vành tai và tóc ướt nhẹp một tầng mồ hôi mỏng, cả khuôn mặt như chìm đắm trong ánh vàng rực rỡ, gương mặt đỏ bừng, đứng bên cạnh có thể nhìn thấy những sợi lông tơ thật nhỏ.

Da của cô rất tốt, thích ăn món cay Tứ Xuyên, mỗi lần ăn hạt tiêu đều khiến cho Lâm An Bắc kinh hãi, sợ cô ăn cay đau bụng, nhưng cô không thèm để ý, không ăn cay cảm giác không vui, hơn nữa trên mặt cũng chưa bao giờ xuất hiện những nốt mụn khiến người khác phiền não. Nguyên nhân có thể là do cô rất ít sử dụng mỹ phẩm, màu da bình thường nhìn rất hồng hào khỏe mạnh, nhưng lúc này lại cảm giác đỏ ửng không bình thường.

Lâm An Bắc duỗi hai cánh tay ra ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, hình ảnh giống như cái đầu của một con mèo thật lớn lười biếng tựa vào trên vai cô. Khi nói chuyện hơi thở nóng rực phun ở bên gáy, ấm áp cần cổ lạnh lẽo, “Bà xã, chúng ta nói chuyện một chút nhé.”



”Nói chuyện gì?”

Lâm An Bắc lôi kéo Doãn Vị về phía phòng khách, nồi đặt trên bếp còn đang hầm cách thủy món canh mà anh thích, bây giờ lồng bông sôi trào, cả phòng bếp mùi thơm lan khắp bốn phía, giống như hương vị của hạnh phúc nồng đậm ngập tràn cả tâm hồn.

”Còn chưa tắt bếp mà.”

”Mặc kệ nó, chuyện của chúng ta khẩn cấp hơn.”

Doãn Vị còn đeo tạp dề, trong tay cầm muống canh dùng để nấu bị Lâm An Bắc kéo ngồi trên ghế sa lon, mà anh đứng ở trước mặt cô, lo lắng đi tới đi lui, khuôn mặt Doãn Vị quái dị nhìn chăm chăm người trước mắt, cho đến khi đầu cũng bị choáng váng theo, Lâm An Bắc vẫn chưa dừng lại.

Vừa nhìn qua thấy Doãn Vị muốn đứng lên, Lâm An Bắc lập tức xoay người chỉ vào cô “Em ngồi xuống.” Doãn Vị ngồi phịch xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm không chớp về phía phòng bếp, ở chỗ này cô cũng có thể ngửi được mùi canh thơm, có lẽ tràn ra ngoài mất rồi.

”Lâm An Bắc, anh dừng lại cho em, đầu cũng bị anh quay đến choáng váng rồi, trước tiên tắt bếp rồi hãy nói tiếp.”

Nghe Doãn Vị kêu lên, Lâm An Bắc mới bình tĩnh lại, bây giờ mới được mấy giờ chứ, vậy mà nhớ nhung tiếng la hét của cô ấy, chẳng lẽ chính mình lại hèn hạ như vậy?

Doãn Vị đẩy bức tường người ngăn ở trước mặt mình ra, nhanh chóng chạy tới phòng bếp, đây chính là canh cô hầm một canh giờ, suýt nữa bị Lâm An Bắc làm hỏng.

Hai người ăn xong bữa cơm này một cách lặng lẽ, mỗi lần Lâm An Bắc vừa muốn mở miệng liền bị Doãn Vị trợn mắt nhìn, thật vất vả mới com nước xong, giúp đỡ dọn dẹp phòng bếp, hai người mới nghiêm trang ngồi ở trên ghế sa lon.

”Nói đi, chuyện anh muốn nói là gì?”

Đầu óc Lâm An Bắc có chút rối loạn, không biết mở miệng từ đâu, nhưng anh cứ có cảm giác hôm nay phải nói rõ ràng, không thể để cho Doãn Vị hiểu lầm một chút nào hết, mặc kệ là tương kế tựu kế, rồi tính toán đặt bẫy, điều kiện đầu tiên là bởi vì anh yêu cô, luôn nghĩ làm thế nào để bảo vệ tốt cô ấy, chứ không phải làm tổn thương cô ấy.

Nếu quyết định ở cùng một chỗ, mặc kệ bốn năm trước hai người tách ra, ai đúng sai cũng đã không còn quan trọng nữa, anh biết giữa hai người thiếu hụt sự tin tưởng lẫn nhau. Lâm An Bắc nghĩ mình là đàn ông, về lý nên bao dung nhiều hơn, anh không nên lòng dạ hẹp hòi bức bối cùng người yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 34-2

Doãn Vị ngồi thẳng lưng trên ghế sa lon, hai tay để lên đầu gối, nhìn qua giống học sinh nghiêm túc đang nghe giảng bài.

”Em như vậy làm sao mà anh nói được?”

Lâm An Bắc bắt mắt kêu lên, là đang tâm sự mà, tại sao cô lại nghiêm túc như vậy chứ? Làm cho tinh thần anh cũng khẩn trương theo.

Doãn Vị thật sự bị Lâm An Bắc đánh bại rồi, cô cũng chỉ là cố gắng phối hợp với anh thôi, hơn nữa trái tim đập bình bịch chỉ có cô mới biết chính mình có bao nhiêu khẩn trương, động tác như vậy bởi vì cô không biết nên ngồi như thế nào, chỉ sợ chút nữa bứt rứt mất thể diện, ở trước mặt Lâm An bắc, vứt bỏ một chút tự ái cuối cùng.

”Xem ra chúng ta nên chuyển sang chỗ khác nói chuyện tiếp.” Lâm An Bắc không quan tâm Doãn Vị giãy giụa, vác cô lên vai đi vào phòng ngủ, đến khi tay chân đều bị anh giữ chặt Doãn Vị vẫn có chút không phản ứng kịp.

Sững sờ nhìn Lâm An Bắc, lấp ba lấp bắp mở miệng: “Lâm, Lâm An Bắc, không phải anh định, tối hôm qua mới làm mà”

”Nếu như em có nhu cầu, thân là ông xã cho dù một môi thế nào anh cũng sẽ thỏa mãn em, thế nào, có muốn không?” Lâm An Bắc cảm thấy xấu hổ trước lời nói của Doãn Vị, chẳng lẽ gần đây anh đòi hỏi quá nhiều, làm sao mà đủ chứ? Nhưng mà nên dọa cô ấy, trêu chọc một chút, cô ấy rõ ràng không nên trở thành cứng nhắc, nghiêm túc như vậy.

”Không, không phải, em không muốn.” Doãn Vị nghĩ thầm rằng thể lực mình không tốt như người nào đó, tối hôm qua làm cả đêm, chưa đi bệnh viện là tốt lắm rồi, còn ai dám nghĩ tới chuyện ấy nữa chứ.

”Ồi, lúc trước đã chuẩn bị thật tốt để phục vụ phu nhân một lần, nếu như vậy, đành phải để lần sau rồi.” Giọng nói Lâm An Bắc đầy vẻ tiếc nuối, làm cho



Doãn Vị giận, thật sự là tranh cãi vô ích, người đàn ông này tình trạng xông lên nào lại còn chấp mặt nữa chứ!

Vừa nghĩ đến một đồng chuyện tai tiếng xảy ra bên ngoài, cảm xúc của Doãn Vị lại chùng xuống, một người thời điểm tâm tình không tốt, cuộc sống và hôn nhân cũng sẽ không được vui, cô đoán vấn đề giữa hai người gần đây là do trong lòng cô khó chịu mà trở nên như vậy, là do cô nghĩ quá nhiều, bây giờ bọn họ là vợ chồng phải nên tin tưởng lẫn nhau mới đúng.

”Nếu anh muốn giờ trò lưu manh thì đứng dậy đi, em còn có chuyện phải làm.”

”Việc của anh đây cũng là việc gấp mà, liên quan đến đời sống sinh hoạt tình dục của chúng ta có hài hòa hay không.”

”Sinh hoạt tình dục hài hòa? Lâm An Bắc, anh có bệnh phải không?”

Lâm An Bắc cầm hai tay Doãn Vị, gút gao giữ chặt trong lòng bàn tay, đặt lên môi hôn, nhìn chăm chăm đôi mắt sáng trong của cô, vô cùng nghiêm túc mở miệng: “Doãn Vị, hãy nói những chuyện của chúng ta trong bốn năm qua đi, anh không muốn những chuyện quá khứ đó giống như quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung giữa hai chúng ta, thật sự, anh sợ lắm rồi.”

Sợ? Lâm An Bắc nói anh sợ sao? Doãn Vị khó có thể tưởng tượng lời như vậy lại từ trong miệng Lâm An Bắc nói ra, suy nghĩ trong nháy mắt lơ lửng trên cao, cảm giác phiêu bạt không nơi nương tựa vẫn đeo bám nàng suốt bốn năm nay lại quay lại, giờ phút này cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ ấy lại xuất hiện thêm một lần nữa khiến cho cô sợ sệt.

Thật vất vả mới có bến đỗ để có thể dừng chân, nếu như Lâm An Bắc buông tay, cô cũng không biết sau đó mình có thể đi tới nơi nào, muốn đi như thế nào trên con đường tiếp theo. Con người của Doãn Vị bỗng nhiên có lại chứng tỏ sự sợ hãi trong lòng cô, hai bàn tay Lâm An Bắc bị cô nắm lại, từ từ siết chặt, cho đến khi móng tay cắm vào trong da thịt, Doãn Vị mới giật mình buông ra.

Lâm An Bắc nhanh chóng xoay ngược cổ tay cô giữ chặt lại trong lòng bàn tay, siết chặt, hi vọng làm như vậy có thể khiến cô cảm nhận được sự tồn tại của mình, giống như truyền hơi ấm qua lòng bàn tay, anh sẽ vĩnh viễn mang lại ấm áp cho cô.

”Anh muốn nghe chuyện gì?” Doãn Vị khàn khàn mở miệng, trong giọng nói ngập tràn bi thương, khiến trái tim Lâm An Bắc thắt chặt, khó chịu buồn bực.

Nhưng anh biết, nếu vì sợ cô ấy đau khổ mà ngăn cản, sẽ chỉ khiến cho khoảng cách giữa hai người ngày càng xa, anh không muốn nghĩ sẽ đợi đến lúc tình yêu tốt đẹp của hai người tan biến, mới một môi trả lại tự do cho đối phương.

”Tất cả, mọi thứ đều là của em!”

Tác giả có lời muốn nói: ta sẽ không viết Doãn Vị giải quyết được những hiểu lầm này thật nhanh chóng đâu, miệng ngoại trừ tác dụng lớn nhất là hôn môi còn có nói chuyện, vì vậy sẽ không có tình tiết này xuất hiện!

Còn có một chương vào buổi chiều, chuẩn bị đăng chương mới, để cho mọi người đọc một đoạn trước nếu thấy hay tôi sẽ đăng tiếp, hắc hắc!

Công viên năm 2028

”Chát” một bạt tai vang dội lên mặt Mộc Sinh đang men say mông lung, trong giây lát khiến cô tỉnh táo lại, nhìn thấy trước mắt gò má của người đàn ông hung ác, thích gây gỗ, thậm chí có cảm giác kích động muốn liều lĩnh cười to.

”Anh cho em biết, không có sự cho phép của anh, ngoại trừ anh ra, em đến chết cũng đừng nghĩ đến việc cùng người khác nắm tay đi vào sảnh đường hôn lễ.”

Mộc Sinh khòe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, khuôn mặt bị tát lệch sang một bên, bình thần suy nghĩ, không tiếng động quan sát người đàn ông ở trước mắt.

Quần áo xộc xệch, hai má trên khuôn mặt đỏ bừng, trán nổi gân xanh, giống như là đi bắt gian vợ mình yêu đương vụng trộm vậy, một bộ dáng tức giận chỉ muốn giết người đến cực điểm.

Nhìn hai tay anh siết chặt thành nắm đấm, làm như không nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo, Mộc Sinh chậm rãi mở miệng: ”Thiếp mời sẽ được gửi tới, có đi hay không tùy anh.”

Nói xong cũng không đợi người đàn ông trả lời, xoay người rời khỏi cái nơi mà mỗi lần đến nàng đều cảm thấy khó chịu.

Bàn tay mới đặt lên núm vặn cửa liền bị người đứng đằng sau dùng lực kéo về, trong nháy mắt hai tay bị bắt chéo sau lưng, cả thân người bị va đập thật mạnh, thất lưng va phải cánh cửa, phát ra âm thanh nặng nề.

Còn chưa mở miệng hét lên, môi lưỡi trong tích tắc bị xâm lược, ngăn lại tất cả âm thanh chửi bới ác độc của cô, chậm rãi nuốt xuống.

Bộ váy màu trắng mà Mộc Sinh mặc vì cọ xát kịch liệt mà từ đầu vai dần dần tuột xuống, lộ ra bầu vú nhỏ xinh dựng thẳng, áo lót màu Lace (viền tơ) bao bọc xung quanh, da thịt khẽ ửng hồng, mang đến cảm giác mãnh liệt đánh thẳng vào thị giác.

Cô đã sắp kết hôn, anh còn định sử dụng bạo lực với cô sao?

Một Sinh là người bình thường, sẽ không giống như trong tiểu thuyết viết, hận một người đến mức tận cùng, sẽ không có phản ứng khi bị vuốt ve, ngược lại, cô đối với sự vuốt ve của anh luôn luôn nhạy cảm.

Da thịt nồn nà theo tay hắn không ngừng di chuyển, hiện lên một tầng da ửng đỏ, cả thân thể cũng theo động tác ngón tay hắn mà không ngừng run rẩy.

Anh có ý xấu căn vành tai trắng nõn của cô, dùng răng nhẹ nhàng day day mang đến khoái cảm tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 35

Doãn Vị ở trong ngực Lâm An Bắc khóc không ngừng, mặc kệ anh an ủi thế nào cũng không chịu dừng lại, cô lúc này giống như đứa bé bị lạc tìm được người thân, có thể mặc sức bày tỏ sự uất ức của mình, mà Lâm An Bắc, nghiễm nhiên trở thành người thân duy nhất trên thế giới này của cô.

Lâm An Bắc không ngừng vỗ lưng trấn an cô, giống như đối xử với một đứa bé ba tuổi, thật sự là cười khổ không được, còn chưa có việc gì mà đã khóc thành ra như vậy, mặc dù nói phụ nữ làm từ nước, nhưng cứ khóc như vậy thì biển rộng cũng phải khô kiệt rồi.

“Được rồi, đừng khóc, nếu vẫn còn khóc, anh không ngại đổi loại phương pháp khác khiến em dừng lại đâu.”

Doãn Vị cũng không biết mình gần đây bị làm sao, giống như trở nên đặc biệt yếu ớt, một ít chuyện nhỏ liền rơi nước mắt không ngừng, nhưng rõ ràng trong lòng không muốn, cứ như vậy không có tiến bộ liền khóc lên, không khống chế được chính mình.

“Lâm An Bắc, tại sao anh có thể ức hiếp người khác như vậy chứ, chuyện Mộ Hoa em còn chưa tính sổ với anh, thế mà anh còn như vậy, xem ra chúng ta không cần thiết phải nói thêm gì nữa.”

Trong phòng khách, chuông điện thoại vẫn vang lên không ngừng, Lâm An Bắc muốn mặc kệ để nó tự dừng lại, nhưng người gọi một mực cố chấp, đắp kín chăn cho Doãn Vị, xoay người xuống giường, “Là do em khơi mào trước mà, anh đi nhận điện thoại, tại sao trước kia không phát hiện ra em thích khóc như vậy chứ.”

Là Lâm Kỳ Sơn gọi điện thoại tới, nghe nói có cô cháu dâu khiến cho hai người vui mừng, ra lệnh cho Lâm An Bắc lập tức sắp xếp hành lý, mang theo vợ về Bắc Kinh gặp mặt.

“Cháu có rảnh rồi hãy mang cháu dâu về đây để chúng ta nhìn một chút, không đúng, được rồi được rồi, ngày mai các cháu hãy đến đây đi, ông kêu Tiểu Đàm đến sân bay đón các cháu, không được, hay là bây giờ, ông kêu Tiểu Đàm lập tức gọi điện thoại tới sân bay đặt vé.”

Cả đời Lâm Kỳ Sơn làm người lãnh đạo, có thói quen ra lệnh cho người khác, mở miệng ra nói đều là mệnh lệnh.

Ông còn chưa nói hết, điện thoại liền bị bà Lâm ở bên cạnh, nãy giờ đã chờ thật lâu lấy đi mất: “Bà này, tôi còn chưa có nói xong mà.” “Để tôi nói trước, ông như vậy sẽ dọa cháu dâu bảo bối của chúng ta mất.”

“Nháo Nháo à, nếu không bà nội tới gặp các cháu nhé, các cháu đi làm sẽ rất bận, dù sao bà nội cũng rảnh rồi không có việc làm.”

Cuộc đời này Lâm An Bắc ghét nhất đó chính là nhũ danh mà An Nhiên đặt cho anh khi còn nhỏ, một đứa bé trai tên là Nháo Nháo, phá hủy thanh danh một đời của anh, mỗi lần Đường Kinh Vũ có ý vỗ bả vai anh, dùng giọng trầm thấp từ tính kêu tên, anh đều có loại cảm giác đứng ngồi không yên, thật muốn quăng ngã anh ta qua vai một lần.

“Ra là như vậy, nếu không ông tự mình nói chuyện với cháu dâu nhé, cô ấy đã muốn đi thăm mọi người từ lâu, nhưng vì sợ mọi người không thích nên không dám gọi điện thoại.”

Lâm An Bắc biết, chưa hết nửa giờ thì cuộc gọi này sẽ không kết thúc, khó tránh khỏi việc thủ trưởng Lâm lại muốn dạy cho anh một khóa chính trị. Hơn nữa nếu ông nội, bà nội mở miệng, anh tin chắc rằng với tính tình của Doãn Vị thì tuyệt đối sẽ không từ chối.

“Thằng nhóc thôi, cháu vừa nói cái gì, không lẽ cháu định đề cho vợ cháu một mình tới đây sao?” Lâm Kỳ Sơn vừa nghe Lâm An Bắc nói liền nổi giận, đời này ông xem thường nhất là thương nhân đầu cơ trục lợi, thế nhưng tại sao coi trọng đứa con lớn nhất, cháu trai và cháu gái thì chúng đều đâm đầu vào, may mà còn có Lâm An Chính khiến cho ông được an ủi.

“Không phải, cháu cũng muốn đi mà, cháu hết bận công việc sẽ đến thăm mọi người. Ông nội, ông ngàn vạn lần không được tham gia vào, nếu không vừa huy động binh lực sẽ làm cháu dâu ông bị dọa.”

“Hừ, còn cần cháu phải nói sao.” Rõ ràng Lâm Kỳ Sơn không hài lòng khi bị cháu trai ghét bỏ, nhỏ giọng nhắc nhở, “Đừng tưởng rằng những việc mờ ám mà cháu làm kia không có ai biết, tốt nhất cháu nên xử lý sạch sẽ một chút, nếu khiến nhà họ Lâm mất mặt, kiểu gì ông cũng sẽ đánh cháu.”

“Được rồi được rồi, lần nào không mắng cháu là ông thấy không đúng khôn, bà nội à, Doãn Vị thích ăn món cay Tứ Xuyên, bà có muốn đi chuẩn bị một chút hay không? Tài nấu nướng của mẹ mà cũng được cô ấy khen đấy.”

“Đúng đúng đúng, bà sẽ đi chuẩn bị ngay lập tức, còn phải chuẩn bị gian phòng nữa, thật là bận bịu nhiều chuyện nha.”

Nghe tiếng đóng cửa truyền đến, giọng nói bà nội từ từ nhỏ đi rồi tắt hẳn, Lâm An Bắc mới khôi phục bộ dáng cột nhà trước sau như một, rõ ràng là có chuyện cần nhờ ông giúp một tay.

“Ông nội, gần đây sức khỏe ông như thế nào?”

“Biết, bình thường không thấy cháu quan tâm ông một câu, có chuyện gì thì nói, đừng có bắt chước bộ dáng kia của cha cháu.”

Khuôn mặt Lâm An Bắc đầy vạch đen, tại sao ông cụ này càng già càng không đáng yêu nữa rồi, cho bậc thang để leo xuống mà không tồn thất cái gì còn không chịu, thật là lòng dạ hẹp hòi.

Lật xem lịch trình mà Đào Lưu Nham đưa tới, các nhân vật tới tham dự buổi họp báo ở Phi nhiệm quốc tế đều không thể chọc được, nụ cười trên mặt cũng từ từ biến mất, như nghĩ tới cái gì đó rồi mở miệng, “Ông nội, trước kia Tổng Cục trưởng Quảng Điện là học sinh của ông đúng không?”

Khi ở trường học, Tổng Cục trưởng Quảng Điện từng là học sinh do Lâm Kỳ Sơn dạy, sau này làm việc cũng được làm dưới quyền ông, bây giờ hai người vẫn còn giữ liên lạc với nhau, khi nói chuyện, cục trưởng vẫn luôn tôn trọng ông, người thầy đã một tay dìu dắt mình.

Dù sao Lâm Kỳ Sơn cũng đã lăn lộn ở giới chính trị ăn tươi nuốt sống đó cả đời, hơn nữa ngồi vào chỗ như vậy đến nay vẫn bình yên vô sự, nhất định là có năng lực hơn hẳn với người thường, Lâm An Bắc vừa mới mở miệng là ông đã biết anh định làm gì rồi.

Chuyện của Doãn Vị ông cũng đã nghe qua, Tiểu Đàm đã sửa lại báo cáo rồi mới đưa cho ông nhìn, cũng chỉ là những lời đồn đại vô căn cứ, mới khiến cho ông đưa ra quyết định mượn cơ hội này để cô đi đến Bắc Kinh, bởi vì ông tin tưởng không cần mình ra tay, cháu trai ông có thể xử lý hoàn hảo.

Chỉ là ông không thể nào đồng ý với cách làm của Lâm An Bắc, dù sao cũng là máu mủ thân thiết, không cần phải đuổi tận giết tuyệt. Đây không phải là thương trường chiến trường, càng không phải là giới chính trị gió tanh mưa máu, không cần phải đi xử lý quan hệ một cách lạnh lùng như vậy.

“Đúng thì thế nào, đừng mong ông giúp cháu, ban đầu thì muốn rời khỏi ông, hiện tại cháu nghĩ như thế nào mà lại muốn lợi dụng quyền lợi cháu luôn khinh thường? Còn nữa, cháu và thằng nhóc họ Hàn đừng tưởng rằng làm mấy chuyện này kia không ai biết, khiêm tốn một chút cho ông.”

Lâm An Bắc biết chuyện như vậy không thể gạt được Lâm Kỳ Sơn, dù sao miệng ở trên người người khác, nhất định là có những người nóng lòng nịnh nọt muốn tranh công với Lâm Kỳ Sơn mới nói những tin tức này ra.

Bởi vì sân bay thành phố kinh doanh thua lỗ, nên ngay trước giai đoạn bị nhà nước chính đốn cái cách, tập đoàn công ty đã dực theo yêu cầu vận hành kết cấu có kỉ luật, thực hành dự tính quản lý toàn diện, hoàn thiện chế độ phân chia cấp bậc, tăng tốc đẩy mạnh lao động, nhân sự, sử dụng quy chế cái cách công nhân chia làm ba loại, nội bộ hoạt động hiệu suất cao, công ty xây dựng các cái cách về mặt văn hóa.

Mà sân bay thành phố của công ty hữu hạn là do chính quyền thành phố A quản lý, khống chế cả cổ phần công ty và sân bay. Quyền sở hữu cổ phần sân bay đối với tư nhân cũng sắp được ban hành, nên lần này rõ ràng rất nhiều người chuẩn bị rục rịch ngóc đầu dậy, sự lớn mạnh của Tập đoàn đang từ từ lớn mạnh về đầu tư, nếu như có thể tham gia làm chủ sân bay thành phố thì nhất định là sự kiện quan trọng đối với sự phát triển công ty.

Mà Lâm An Bắc cùng với Hàn Dịch đều là thương nhân, cơ hội tốt như vậy không có lý nào lại lãng phí mà bỏ qua, huống chi nếu như lần này đánh cuộc thắng, Lâm Trì cũng sẽ không cảm thấy đây là một Công Ty nhỏ bình thường chứ?

“Ông nội, chúng con đều là người làm ăn đứng đắn, ông hãy yên tâm đi, ông nhất định có thể yên tâm về hưu.”

“Tốt nhất là như vậy, có chút chuyện nhỏ không cần lúc nào cũng làm phiền Tiểu Đàm, còn nữa, có phải đã lâu cháu không đi doanh trại thăm chú ba, thăm ba rồi hả?”

Lâm An Bắc biết Lâm Kỳ Sơn coi như là đồng ý, hơn nữa còn nhắc nhở hẳn phải chú ý đúng mực, ít nhất bây giờ chủ nhân của Phi nhiệm quốc tế là Ngạn Phi, hơn nữa mục đích ban đầu sáng lập Phi nhiệm quốc tế cũng là vì cô, Từ Uy Nhiên luôn luôn không thích những dây chuyện màu sắc sặc sỡ để tạo ra minh tinh, nếu không phải Ngạn Phi bước lên con đường này, thì anh cũng sẽ không làm trái với nguyên tắc của mình khi tạo ra Phi nhiệm.

Cho nên nói, khi yêu thì đàn ông cũng điên cuồng tuyệt đối không thua kém phụ nữ!

“Dạ vâng, nếu không có chuyện gì ông đừng luôn nghĩ làm sao để dạy bảo cháu, nếu rảnh rồi có thể lật từ điển để đặt tên cho chất trai tương lai của ông.”

“Biết rồi, cúp máy, ngày mai ông bảo Tiểu Đàm đi đón các cháu, nếu cháu không có việc gì thì đừng tới, giải quyết cho tốt chuyện của cháu, đáng mày râu mà sao lè mà lè mề như vậy.”

“Dạ biết, dạ biết, thật là, vừa mới nói xong lại tiếp tục dạy bảo cháu.”

Lúc Lâm An Bắc quay lại, Doãn Vị đã ngừng khóc thút thít, cô nhìn chăm chăm điện thoại trong tay giống như đang nhìn một cái thứ gì vậy, thấy Lâm An Bắc đi vào liền ném điện thoại trong tay tới.

“Có chuyện gì vậy?” Lâm An Bắc quỳ gối bên giường, nghi ngờ mở ghi chép cuộc gọi điện thoại ra, một dãy số lạ hiện lên nhưng nhìn có vẻ hơi quen, thời gian gọi không bao lâu sau khi anh xuống lầu, hơn nửa thời gian trò chuyện kéo dài 18 phút bốn giây.

“Đây là điện thoại của ai mà nói lâu như vậy?”

“Bà nội, ông nội kêu ngày mai chúng ta đến Bắc Kinh thăm họ.” Doãn Vị sững sờ trả lời, đến tận bây giờ còn chưa tỉnh lại từ trong hoảng sợ, Lâm Kỳ Sơn nha, cô chỉ mới được thấy ông ở trong bản tin thời sự mà thôi, vậy mà bây giờ nói chuyện cùng bọn họ, còn đi gặp mặt nhau?

“Bây giờ làm như thế nào đây, ông xã, em sợ.”

Lâm An Bắc rất muốn cho cô một cái liếc mắt xem thường, bây giờ kêu ông xã rồi sao? “Sợ cái gì, bọn họ lại không ăn thịt người, thế nào, tại sao chưa bao giờ thẳng thắn với anh như vậy?”

Lâm An Bắc nằm ngang ở trên giường, nửa người nằm ở bên ngoài, đầu gối trên đùi Doãn Vị, đùa giỡn dọc theo tấm chăn mỏng trên người cô.

“Làm gì có ai làm bầm lều bầu, anh nói thử xem anh muốn nghe cái gì.”

“Được, thứ nhất, tại sao lúc đầu em không nói lời nào đã rồi đi?”

“Bởi vì mẹ em không thích anh, không thích nhà họ Lâm, cho nên không cho em gặp anh, nếu không bà liền từ chối trị liệu.” Bây giờ Doãn Vị mới phát hiện, thì ra sau một hồi khóc lớn, thế nhưng cô có thể bình tĩnh mà nói về mẹ mình, nói đến đoạn chuyện cũ đau đến không muốn sống kia, hơi thở liền mang theo cảm giác cô đơn, lẻ loi.

“Được, thứ hai, nói em yêu anh.” hình như Lâm An Bắc cũng không cần hỏi vấn đề sau, rõ ràng là cha mẹ vợ không thích anh, không thích nhà họ Lâm đơn giản là vì người Mộ Hoa yêu là Trì Vũ, bị quy kết là đầu sỏ phá hỏng hạnh phúc của cô.

Dường như anh có thể tưởng tượng ra hình ảnh người phụ nữ yếu đuối một thân một mình không nơi nương tựa mang theo đứa con gái trốn tránh, còn phải nhận lấy sự chỉ trích của người khác, mỗi lần nhìn thấy người đàn ông vẫn phong độ như trước kia ôm người đàn bà xinh đẹp quyến rũ xuất hiện ở trên màn ảnh, thì khóc thút thít không tiếng động, lại cố gắng nhẫn nhịn chài đầu cho con gái, cười kể chuyện xưa trước lúc đi ngủ cho cho cô bé.

Doãn Vị vẫn không thể đoán ra ý nghĩ của Lâm An Bắc, cũng giống như giờ phút này, cô đã chuẩn bị tốt lời định nói ra, đột nhiên anh lại quay đầu đi không hỏi. Bị anh quấy rầy như vậy, lực chú ý của cô lại quay về việc ngày mai gặp mặt, “Anh có bệnh hả? Lần sau hỏi em cũng không nói nữa, nghĩ đến ngày mai em cảm thấy thật khản trương, nếu không anh đi cùng nhé, em không dám đi một mình.”

“Ông nội nói muốn thấy cháu dâu, cũng không nói muốn thấy cháu trai, anh mà đi chỉ bị ghét bỏ thôi.”

Doãn Vị nhớ lại trên TV, những nơi ở của lãnh đạo lớn đều được kiểm soát chặt chẽ, một tầng lại một tầng bảo vệ cầm trong tay súng chế tạo đặc biệt, cả người giống như máy X quang quét qua khiến cô cực kì khản trương, lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi.

“Khi em trở về chúng mình cùng đi thăm cha mẹ vợ nhé, mặc dù mẹ vợ không thích anh nhưng ai bảo anh lại đi cưới con gái bảo bối của bà chứ.”

Lâm An Bắc biết mỗi buổi sáng Doãn Vị ra ngoài không phải đi tản bộ mà là đi thăm Doãn Trì, sau này, anh hy vọng sẽ luôn ở bên cô, đi tới trước mặt mẹ từng bước một, nói cho bà biết cô gả cho Lâm An Bắc rất hạnh phúc.

“Nhìn thấy anh có lòng như vậy, chắc mẹ sẽ không tức giận nữa, đến lúc đó em làm món ăn mẹ thích nhất để bà mang đi.”

“Được, nhưng mà bà xã à, em ngày mai phải đi rồi.” Lâm An Bắc có điều toan tính nói, ánh mắt mập mờ di chuyển ở trên người Doãn Vị.

“Đúng vậy, bây giờ em thật khản trương, em không ở đây không cho phép anh ra ngoài uống rượu, mỗi tối nhớ gọi điện thoại cho em.”

Doãn Vị còn chưa dặn dò, nhấn nhủ xong, thì đã bị Lâm An Bắc lật người hôn môi, nuốt hết những lời cô định nói, giọng cô đứt quãng giữa giữa tràn ra từ bờ môi, có hơi động tình, “Tối hôm qua, vừa mới, làm, anh”

“Đó là tối hôm qua, bây giờ, trả trước một tháng tới đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 36

Sáng sớm hôm sau, phía dưới lầu chung cư Doãn Vị sống đã bị vây kín bởi đám phóng viên, đến cả hàng xóm chung quanh cũng bị tiếng ồn ào và vô số đèn flash chiếu vào khiến cho đầu đầu không dứt, nhưng bởi vì là nhà ở kiểu cũ, vật liệu có hay không cũng như nhau, không khác bao nhiêu.

Bởi vì Doãn Vị vừa mới trở về nước không lâu, hơn nữa cũng chỉ mới ở chung cư này hơn một tháng, trong toà nhà này, người biết cô cũng không nhiều, bây giờ nghe nói có người ở nơi này là nhà văn lớn, danh nhân thì các lâu khác đều kéo nhau đi qua xem thử. Làm cho đám phóng viên đáng tiếc đó chính là ở chung tầng lầu với Doãn Vị là hai ông bà lão, nhưng bây giờ đang là nghỉ lễ Quốc Khánh dài hạn, mọi người cũng chỉ có thể thổn thức cảm thán.

“Ồ, hành động cũng thật nhanh chóng.”

Lưu Nham nhìn bốn hoa bên cạnh đã được lắp máy chụp hình và một đám phóng viên đi qua đi lại, hạ giọng nói chuyện với người đang ngồi phía sau.

“Chuẩn bị việc thông báo tin tức xong chưa?” Lâm An Bắc cảm thấy rất hài lòng đối với phản ứng của đám phóng viên, mới vừa cảm nhận được một chút biến động nhỏ, tất cả mọi người đều dựa vào khứu giác bén nhạy chạy tới đây, không có ai nghĩ tới, không phải chỉ cú sốc mới phát ra mùi thú mà xác chết trời cũng vậy!

“Ba giờ chiều bộ phận PR sẽ triển khai thông tin về buổi họp báo, nếu anh có thể tham dự, nhất định hiệu quả sẽ tốt hơn.”

“Cậu chuẩn bị đi, bây giờ nên đi tới đại viện quân khu một chuyến.”

Lâm An Bắc liếc nhìn đám phóng viên lần cuối, bọn họ mặc kệ trời gió lạnh vẫn giữ vững vị trí tuyến đầu của mình, cửa sổ xe từ từ khép lại, tài xế thuận thực đánh tay lái, chiếc xe hơi màu đen chậm rãi biến mất ở ngoài cửa lớn khu chung cư.

Đại viện quân khu vẫn canh chừng nghiêm ngặt giống như trước kia, Lâm An Bắc cùng Lưu Nham xuống xe, được nhân viên bảo vệ dẫn đường vào đại sảnh, vừa bước vào cửa, tiếng rống giận dữ của ngan Phiền truyền tới, mà nhân viên bảo vệ bên cạnh gãi gãi đám tóc ngắn đến không thể ngắn hơn, có chút xấu hổ mỉm cười giải thích: “À, phu nhân đang luyện giọng thôi.”

Lâm An Bắc cùng Lưu Nham liếc nhau một cái, đều thấy rõ ý cười ở trong mắt đối phương. Lâm An Bắc vỗ vỗ bả vai nhân viên bảo vệ, thằng nhóc này chắc là mới tới, vẫn đang còn xấu hổ, nên cũng không làm khó cậu ta nữa, “Không sao, chúng tôi tự đi vào được.”

“Được rồi.” Nhân viên bảo vệ đi ra ngoài như chạy trốn, bước qua một đoạn đường mòn là căn biệt thự nhỏ hai tầng được lắp đặt thiết bị vô cùng hiện đại, trong sân trồng rất nhiều loài hoa cỏ không biết tên đang ở thời điểm tươi tốt.

Cửa chính mở rộng, hai người vào nhà cũng không bị ai phát hiện ra, mà phía không xa trong phòng khách, một người phụ nữ mặc sườn xám tao nhã đang cầm chổi lông gà đuổi theo một thiếu nữ tóc ngắn nhanh nhẹn nhảy lên nhảy xuống.

Từ Văn Tĩnh nhìn thấy hai người, chạy tới như vó được cộng rom cứu mạng, đôi tay nắm chặt quần áo bên hông Lưu Nham, núp ở phía sau anh chỉ lộ ra một cái đầu, “Ngan Phi, khách tới rồi, mẹ còn không mau tiếp đón.”

Lâm An Bắc thật không hiểu, rõ ràng anh cách Từ Văn Tĩnh tương đối gần, nhưng mỗi lần con nhóc này đều chạy tới tránh sau lưng Lưu Nham, không biết có phải có ý hay không.

Lưu Nham nhìn cười đến nghẹn cùng Lâm An Bắc ngồi xuống, mà Từ Văn Tĩnh nhắm mắt theo đuôi hai người, đặt mông ngồi ở giữa hai người, ôm cánh tay Lâm An Bắc nhìn Ngan Phi vẫn còn đang thờ hồn hèn.

“Dì ba, Văn Tĩnh lại gây ra họa gì vậy?”

“Làm gì có, bà ấy xử oan cho em, chẳng qua là em đánh cuộc thua mà thôi.”

Ngan Phi cầm chổi lông gà trong tay muốn đánh Từ Văn Tĩnh, nhưng cô tránh trái tránh phải không cho bà vừa lòng, lại thêm Lâm An Bắc cùng Lưu Nham có ý che chở, bà mới ngừng lại.

Ngan Phi rót trà cho hai người, nhìn đứa con gái không tìm không phổi đang ăn trái cây, lại nhìn cách ăn mặc của nó, cảm thấy toàn bộ máu trong người đều dồn hết lên đỉnh đầu, hít thở sâu thật lâu mới giữ lại được phong độ không luống cuống trước mặt hai người.

“Mẹ nhìn con lại muốn đánh người, đi về phòng cho mẹ, đợi đến khi cha trở lại, xem cha xử lý con như thế nào.”

Lâm An Bắc nháy mắt với Từ Văn Tĩnh, cô không thể làm gì khác đành ngoan ngoãn đi lên lầu, trước khi đi còn cầm theo đĩa đựng hoa quả, làm Ngan Phi tức đến nổi thiếu chút nữa nhảy dựng lên đánh cô, thật là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đứa con gái này tại sao lại giống một tên côn đồ như vậy?

Nhìn chằm chằm đến khi Từ Văn Tĩnh thật sự lên lầu trở về phòng, Ngan Phi mới quay đầu lại nói chuyện với bọn Lâm An Bắc, “Con nhóc chết tiệt, lại dám tự ý xông vào nhà dân, nếu không phải sáng nay cục cảnh sát báo cho ta biết thì không ai biết nó đã trở về nước từ lúc nào, mặt mũi của nhà họ Từ đều bị nó làm cho mất hết.”

Ngan Phi vừa nói xong, giọng nói cả gan của Từ Văn Tĩnh từ trên lầu truyền xuống, cả người dựa vào lan can, dưới chân lệt xệt đôi dép lê đập từng phát từng phát một, chiếc đĩa trong tay đã bị cô giải quyết hơn một nửa, “Con đây là hết lòng tuân thủ lời hứa, có chơi có chịu.”

“Ngan Phi, con muốn kiện mẹ tội cố ý gây thương tích.” Từ Văn Tĩnh tránh thoát chổi lông gà Ngan Phi ném qua, hét lên ngã ở cửa vào phòng.

Cả căn phòng cuối cùng cũng yên tĩnh lại, điện thoại di động của Lưu Nham vang lên, điện thoại là tân minh gọi đến, dưới ánh mắt trêu ghẹo mờ ám của

hai người kia, anh bình tĩnh liếc nhìn: “Cháu đi trước xử lý chuyện nhà một chút.” Sau đó liền đi ra ngoài, chỉ là lúc vừa đi, cố ý giảm nhẹ âm thanh khi nói chuyện nhưng vẫn khiến mọi người nghe được hạnh phúc trong giọng nói.

“Tuổi trẻ thật tốt quá, chớp mắt một cái các cháu đã lớn thế này.” Ngạn Phi thu lại ánh mắt cảm thán, nhìn đứa cháu đẹp trai tài giỏi ngồi đối diện, càng cảm thấy thời gian không buông tha con người, bé trai ngày trước còn ngây ngô trong ngực bà bây giờ đã lớn như vậy. “Đúng rồi, lần trước mẹ cháu nói cháu đã kết hôn rồi, làm sao còn lừa chú đi đây?”

“Di ba à, cái đó là do mâu thuẫn nội bộ chưa có xử lý tốt, như vậy thì sao cháu dám tùy tiện nói cho chú đi biết chứ.”

“Nếu bây giờ đã sắp xếp đã ổn thỏa hết rồi vậy thì người đâu, tại sao không đi đến đây?”

“Sáng sớm đã bị ông bà nội đón đi rồi, đợi khi trở về cháu sẽ đưa cô ấy qua chào hỏi mọi người.”

“Ồ lại ăn cơm trưa đi, chú ba của cháu sắp về rồi.”

“Dạ vâng, cũng đã lâu rồi không được ăn đồ di ba nấu.” Lâm An Bắc đồng ý, thương thức ly trà gồm sứ trong tay, giống như vô tình mở miệng, “Cháu nghe nói di ba có quen biết đạo diễn Mộ Hoa?”

“Mộ Hoa?” Ngạn Phi cau mày trầm tư một hồi, hình như là thật sự không nhớ nổi có người như vậy, “Phi nhiệm quốc tế?”

“Vâng, nghe nói ngày trước đã từng giúp đỡ di, vậy nên mới được kí hợp đồng cùng Phi nhiệm quốc tế, chiều hôm nay ông ấy có tổ chức họp báo về tác phẩm mới, di có muốn đến gặp lại bạn cũ không?”

Nghe Lâm An Bắc nói, Ngạn Phi mới bừng tỉnh hiểu ra có người như vậy tồn tại. Mặc dù bà có thân phận là quản lý của Phi nhiệm quốc tế, nhưng đều là bộ phận phía dưới phụ trách trông nom, quản lý, bà cũng chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện trong buổi họp cuối năm, thời gian còn lại đều dành để chăm sóc Từ Văn Tĩnh.

“Biết là vậy, nhưng cũng không thân quen lắm, lúc đầu giúp cũng là vì trả nhân tình cho bạn gái của ông ta mà thôi, bây giờ chắc đã trở thành phu nhân rồi. Không ngờ ông ta lại thành công đến như vậy, vậy người lần trước đoạt giải hẳn là ông ta phải không, di có nghe quản lý Ngô báo cáo, hình như tên gọi là vậy.”

“Là ông ta, di đã gặp bạn gái của ông ta rồi sao?” Lâm An Bắc đã có thể hiểu được đầu đuôi mọi chuyện rồi, mà người bạn gái Ngạn Phi nhắc đến kia, chắc chắn là mẹ vợ rồi.

Sáng sớm hôm sau, phía dưới lầu chung cư Doãn Vị sống đã bị vây kín bởi đám phóng viên, đến cả hàng xóm chung quanh cũng bị tiếng ồn ào và vô số đèn flash chiếu vào khiến cho đầu đầu không dứt, nhưng bởi vì là nhà ở kiểu cũ, vật liệu có hay không cũng như nhau, không khác bao nhiêu.

Bởi vì Doãn Vị vừa mới trở về nước không lâu, hơn nữa cũng chỉ mới ở chung cư này hơn một tháng, trong toà nhà này, người biết cô cũng không nhiều, bây giờ nghe nói có người ở nơi này là nhà văn lớn, danh nhân thì các lầu khác đều kéo nhau đi qua xem thử. Làm cho đám phóng viên đáng tiếc đó chính là ở chung tầng lầu với Doãn Vị là hai ông bà lão, nhưng bây giờ đang là nghỉ lễ Quốc Khánh dài hạn, mọi người cũng chỉ có thể thỏa mãn cảm thán.

“Ồ, hành động cũng thật nhanh chóng.”

Lưu Nham nhìn bồn hoa bên cạnh đã được lắp máy chụp hình và một đám phóng viên đi qua đi lại, hạ giọng nói chuyện với người đang ngồi phía sau.

“Chuẩn bị việc thông báo tin tức xong chưa?” Lâm An Bắc cảm thấy rất hài lòng đối với phản ứng của đám phóng viên, mới vừa cảm nhận được một chút biến động nhỏ, tất cả mọi người đều dựa vào khứu giác bén nhạy chạy tới đây, không có ai nghĩ tới, không phải chỉ cốt chó mới phát ra mùi thú mà xác chết trời cũng vậy!

“Ba giờ chiều bộ phận PR sẽ triển khai thông tin về buổi họp báo, nếu anh có thể tham dự, nhất định hiệu quả sẽ tốt hơn.”

“Cậu chuẩn bị đi, bây giờ nên đi tới đại viện quân khu một chuyến.”

Lâm An Bắc liếc nhìn đám phóng viên lần cuối, bọn họ mặc kệ trời gió lạnh vẫn giữ vững vị trí tuyến đầu của mình, cửa sổ xe từ từ khép lại, tài xế thuận thực đánh tay lái, chiếc xe hơi màu đen chậm rãi biến mất ở ngoài cửa lớn khu chung cư.

Đại viện quân khu vẫn canh chừng nghiêm ngặt giống như trước kia, Lâm An Bắc cùng Lưu Nham xuống xe, được nhân viên bảo vệ dẫn đường vào đại sảnh, vừa bước vào cửa, tiếng rống giận dữ của ngạn Phi liền truyền tới, mà nhân viên bảo vệ bên cạnh gãi gãi đám tóc ngắn đến không thể ngắn hơn, có chút xấu hổ mỉm cười giải thích: “À, phu nhân đang luyện giọng thôi.”

Lâm An Bắc cùng Lưu Nham liếc nhau một cái, đều thấy rõ ý cười ở trong mắt đối phương. Lâm An Bắc vỗ vỗ bả vai nhân viên bảo vệ, thẳng thắn nói: “Chắc là mới tới, vẫn đang còn xấu hổ, nên cũng không làm khó cậu ta nữa, “Không sao, chúng tôi tự đi vào được.”

“Được rồi.” Nhân viên bảo vệ đi ra ngoài như chạy trốn, bước qua một đoạn đường mòn là căn biệt thự nhỏ hai tầng được lắp đặt thiết bị vô cùng hiện đại, trong sân trồng rất nhiều loài hoa cỏ không biết tên đang ở thời điểm tươi tốt.

Cửa chính mở rộng, hai người vào nhà cũng không bị ai phát hiện ra, mà phía không xa trong phòng khách, một người phụ nữ mặc sườn xám tao nhã

đang cầm chổi lông gà đuổi theo một thiếu nữ tóc ngắn nhanh nhẹn nhảy lên nhảy xuống.

Từ Văn Tĩnh nhìn thấy hai người, chạy tới như vó được cọng rom cứu mạng, đôi tay nắm chặt quần áo bên hông Lưu Nham, núp ở phía sau anh chỉ lộ ra một cái đầu, “Ngạn Phi, khách tới rồi, mẹ còn không mau tiếp đón.”

Lâm An Bắc thật không hiểu, rõ ràng anh cách Từ Văn Tĩnh tương đối gần, nhưng mỗi lần con nhóc này đều chạy tới tránh sau lưng Lưu Nham, không biết có phải cố ý hay không.

Lưu Nham nhìn cười đến nghẹn cùng Lâm An Bắc ngồi xuống, mà Từ Văn Tĩnh nhắm mắt theo đuôi hai người, đặt mông ngồi ở giữa hai người, ôm cánh tay Lâm An Bắc nhìn Ngạn Phi vẫn còn đang thờ hồn hèn.

“Dì ba, Văn Tĩnh lại gây ra họa gì vậy?”

“Làm gì có, bà ấy xử oan cho em, chẳng qua là em đánh cuộc thua mà thôi.”

Ngạn Phi cầm chổi lông gà trong tay muốn đánh Từ Văn Tĩnh, nhưng cô tránh trái tránh phải không cho bà vừa lòng, lại thêm Lâm An Bắc cùng Lưu Nham cố ý che chở, bà mới ngừng lại.

Ngạn Phi rót trà cho hai người, nhìn đứa con gái không tìm không phổi đang ăn trái cây, lại nhìn cách ăn mặc của nó, cảm thấy toàn bộ máu trong người đều dồn hết lên đỉnh đầu, hít thở sâu thật lâu mới giữ lại được phong độ không luống cuống trước mặt hai người.

“Mẹ nhìn con lại muốn đánh người, đi về phòng cho mẹ, đợi đến khi cha trở lại, xem cha xử lý con như thế nào.”

Lâm An Bắc nháy mắt với Từ Văn Tĩnh, cô không thể làm gì khác đành ngoan ngoãn đi lên lầu, trước khi đi còn cầm theo đĩa đựng hoa quả, làm Ngạn Phi tức đến nổi thiếu chút nữa nhảy dựng lên đánh cô, thật là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đứa con gái này tại sao lại giống một tên côn đồ như vậy?

Nhìn chằm chằm đến khi Từ Văn Tĩnh thật sự lên lầu trở về phòng, Ngạn Phi mới quay đầu lại nói chuyện với bọn Lâm An Bắc, “Con nhóc chết tiệt, lại dám tự ý xông vào nhà dân, nếu không phải sáng nay cục cảnh sát báo cho ta biết thì không ai biết nó đã trở về nước từ lúc nào, mặt mũi của nhà họ Từ đều bị nó làm cho mất hết.”

Ngạn Phi vừa nói xong, giọng nói cả gan của Từ Văn Tĩnh từ trên lầu truyền xuống, cả người dựa vào lan can, dưới chân lệt xệt đôi dép lê đập từng phát từng phát một, chiếc đĩa trong tay đã bị cô giải quyết hơn một nửa, “Con đây là hết lòng tuân thủ lời hứa, có chơi có chịu.”

“Ngạn Phi, con muốn kiện mẹ tội cố ý gây thương tích.” Từ Văn Tĩnh tránh thoát chổi lông gà Ngạn Phi ném qua, hét lên ngã ở cửa vào phòng.

Cả căn phòng cuối cùng cũng yên tĩnh lại, điện thoại di động của Lưu Nham vang lên, điện thoại là tân minh gọi đến, dưới ánh mắt trêu ghẹo mờ ám của hai người kia, anh bình tĩnh liếc nhìn “Cháu đi trước xử lý chuyện nhà một chút.” Sau đó liền đi ra ngoài, chỉ là lúc vừa đi, cố ý giảm nhẹ âm thanh khi nói chuyện nhưng vẫn khiến mọi người nghe được hạnh phúc trong giọng nói.

“Tuổi trẻ thật tốt quá, chớp mắt một cái các cháu đã lớn thế này.” Ngạn Phi thu lại ánh mắt cảm thán, nhìn đứa cháu đẹp trai tài giỏi ngồi đối diện, càng cảm thấy thời gian không buông tha con người, bé trai ngày trước còn ngây ngô trong ngực bà bây giờ đã lớn như vậy.” Đúng rồi, lần trước mẹ cháu nói cháu đã kết hôn rồi, làm sao còn lừa chú đi đây?”

“Dì ba à, cái đó là do mâu thuẫn nội bộ chưa có xử lý tốt, như vậy thì sao cháu dám tùy tiện nói cho chú đi biết chứ.”

“Nếu bây giờ đã sắp xếp đã ổn thỏa hết rồi vậy thì người đâu, tại sao không đi đến đây?”

“Sáng sớm đã bị ông bà nội đón đi rồi, đợi khi trở về cháu sẽ đưa cô ấy qua chào hỏi mọi người.”

“Ồ lại ăn cơm trưa đi, chú ba của cháu sắp về rồi.”

“Dạ vâng, cũng đã lâu rồi không được ăn đồ dì ba nấu.” Lâm An Bắc đồng ý, thưởng thức ly trà gốm sứ trong tay, giống như vô tình mở miệng, “Cháu nghe nói dì ba có quen biết đạo diễn Mộ Hoa?”

“Mộ Hoa?” Ngạn Phi cau mày trầm tư một hồi, hình như là thật sự không nhớ nổi có người như vậy, “Phi nhiệm quốc tế?”

“Có gặp một lần, hình như là dẫn chương trình của đài truyền hình, dì không nhớ rõ tên nữa, ngày trước ghi hình ở Đài Truyền Hình ta bị người khác nhốt ở trong phòng, là cô ấy đã cứu ta, sau đó nghe nói cô ấy là dẫn chương trình của Đài Truyền Hình, thấy cô ấy và bạn trai gặp khó khăn nên mới giúp một tay.”

“Đúng rồi, bạn trai cô ấy tên là Mộ Hoa, lúc ban đầu cũng có chút quen biết với dì, sau đó dì rút lui khỏi cái giới thị phi ấy cũng chưa từng liên lạc lại, làm sao vậy, hội nghị đề quản lý Ngô tham dự là được rồi.”

“Hoá ra là như vậy.” Lâm An Bắc cười sâu xa đầy ẩn ý, tay phải bưng ly trà, nhìn chăm chú vào lá trà đang trôi từ từ trong chén, chân mày dần ra, cảm giác thả lỏng cơ thể không vương bận chút nào rất thoải mái, thật sự là đã lâu anh không được thả lỏng như vậy.

Lưu Nham còn chưa có vào, đã thấy bóng dáng Từ Uy Nhiên đi vào phòng khách, nhìn thấy đứa cháu lâu ngày không gặp rất vui vẻ, lấy rượu quý cất đã lâu mang ra định bưng để hai chú cháu cùng nhau uống.

“Nghe nói thời gian gần đây cháu bận rộn nhiều việc ở công ty, hôm nay ở đây nghỉ ngơi cho tốt, hai người chúng ta cùng uống một chai.” Từ Úy Nhiên cởi móc gài áo khoác ngoài, treo xong xuôi rồi mới đi đến, nhìn thấy bà xã mình hôm nay trang phục lộng lẫy, có hơi không vui mở miệng: “Hôm nay em không nói là muốn đi đâu mà?”

“Hừ, trừ đi đón con gái bảo bối bảo bối còn có thể đi đâu? Lá gan thật đúng là càng ngày càng lớn, một mình xông vào nhà dân cũng dám làm, qua mấy năm nữa không biết có phải đi nhà giam nhìn nó hay không.”

Ngan Phi giọng nói mang vẻ châm chọc, bà và Từ Úy Nhiên thường xuyên gây gổ vì vấn đề giáo dục Từ Văn Tĩnh, nhưng hiệu quả đều phát triển theo ý của Từ Úy Nhiên, hôm nay gặp chuyện mất mặt như vậy, đương nhiên là trút tất cả cơn giận lên người ông.

Nhìn người phụ nữ tràn đầy bức bối bước lên lầu, bị bà xã giáo huấn ngay trước mặt cháu trai, khuôn mặt Từ tư lệnh không nén được giận, lấy tay che miệng ho nhẹ một tiếng, giả bộ như rộng lượng việc nhỏ không đáng lo quay đầu lại rút trà cho Lâm An Bắc: “Phụ nữ thời kỳ mãn kinh đều giống vậy, sau này cháu sẽ hiểu.”

“Cái này thì chú ba không cần phải giải thích đâu, chuyện này cháu cũng đã quen rồi.”

“Văn Tĩnh là một đứa bé nghịch ngợm, mặc dù lần này hành động không đủ gọn gàng rất đáng phê bình, nhưng hết lòng tuân thủ lời hứa lại rất đáng khen, đám người kia cũng thật là, một xã hội văn minh lại đưa một đứa bé vào đồn cảnh sát.”

Từ Úy Nhiên tìm người ủng hộ phương châm giáo dục con cái của mình, không ít nói giống như lúc trước, lưu loát nói cả một đoạn dài, nhưng Lâm An Bắc càng nghe lại càng cảm thấy có cái gì đó sai sai.

“Văn Tĩnh bị ai tố cáo?”

“Ai biết chứ, hình như là đạo diễn Dương Hồng, Cục trưởng gọi điện thoại cho ta nói một tràng, ta cũng không có nhớ lắm, chỉ nhớ có nói là náo loạn quá lớn không tốt.”

“Chú ba, nếu không để Văn Tĩnh đến nhà của cháu chơi mấy ngày, cả nhà cháu cũng đang ở đó.”

Về mặt Lưu Nham sau khi nghe điện thoại xong rất cổ quái, thỉnh thoảng nhìn về phía Lâm An Bắc, đến lúc anh quay lại nhìn lại chuyển tầm mắt, Lâm An Bắc nghĩ rằng là do Tân Minh đi Bắc Kinh chưa trở về gọi điện thoại cho cậu ta làm phiền, vì vậy tự cho là đúng nghĩ đó là ánh mắt ai oán.

Bữa trưa rất phong phú, mặc kệ Ngan Phinhin chăm chăm, Từ Văn Tĩnh không tìm không phôi vẫn ăn thêm hai chén cơm, Lâm An Bắc kéo lòng cà vạt, lúc ăn cơm cùng với Từ Úy Nhiên uống hai ly rượu trắng, bây giờ cảm thấy đầu rất nặng, đã lâu không uống rượu mạnh như vậy có chút không quen.

Tránh thoát được ma trảo của mẹ, Từ Văn Tĩnh ở trong xe phấn khởi mờ mịt nơi này nơi kia, thỉnh thoảng đi phá rối người đàn ông đã có vợ trước mặt, bị Lâm An Bắc bắt ngồi im trở lại chưa được mấy phút lại chứng nào tật ấy.

“Văn Tĩnh, được rồi, em nói cho anh nghe tại sao lại đi đến biệt thự của Mộ Hoa hả?”

Vừa mới nhắc đến chuyện này, Từ Văn Tĩnh liền mất bình tĩnh, thường thích trêu chọc Lưu Nham cũng không làm, xoay người đối mặt với Lâm An Bắc, khuôn mặt tiểu hồ ly tinh cười nhìn anh, đưa ngón tay thon dài mảnh khảnh chỉ lên lồng ngực của anh, chính thức bắt đầu thương lượng: “Em biết rõ ông ta là người của Phi nhiệm quốc tế, nếu như anh đồng ý giúp em báo thù em sẽ nói cho anh biết, lão già đáng chết kia lại dám đánh em.”

“Ông ta đánh em sao?”

Lâm An Bắc không có em gái, Từ Văn Tĩnh vẫn luôn được anh cưng chiều nâng niu trong lòng bàn tay, trừ ngan Phi, ai cũng không được đụng đến một đầu ngón tay của con bé, hôm nay lại bị người ngoài đánh? Hơn nữa còn có chuyện của Doãn Vĩ, muốn bỏ qua cho ông ta cũng không còn lý do gì nữa rồi.

“A, đúng vậy, vâng” Từ Văn Tĩnh vén ống tay áo lên để cho Lâm An Bắc có thể thấy được trên một vết thương thật dài trên cánh tay của cô, mặc dù đã được xử lý qua, nhưng bởi vì vậy mà nhìn vết thương càng kinh khủng hơn: “Đây là do vết dao của ông ta, còn nữa, ông ta còn đá em, nếu không phải là cảnh sát chạy tới, em đã bị giết chết mất rồi.”

Từ Văn Tĩnh vừa phô trương thanh thế vừa quan sát phản ứng của Lâm An Bắc, nhìn anh càng ngày càng nhũn chân mày, kèm theo sự miêu tả của cô mà nắm chặt tay, cô biết mình thành công, ít nhất tạm thời Lâm An Bắc đã tin tưởng.

Còn chưa kịp thở phào, lời nói kế tiếp của Lâm An Bắc khiến cô luống cuống tay chân, bởi vì cô từ đầu đến cuối không có ý định nói ra chuyện nhục nhã kia, vì vậy nên không nghĩ sẵn trong đầu, tạm thời tự suy nghĩ ra cũng không biết có thể lừa anh hay không.

“Em vừa mới trở về nước, đi biệt thự ở sườn núi làm gì? Đánh cuộc với ai rồi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Chương 37

Từ Văn Tĩnh vặn vẹo đầu ngón tay mình, hoảng sợ đảo loạn con ngươi, không dám nhìn thẳng Lâm An Bắc, mãi sau thấy anh vẫn cứ nhìn mình chăm chăm, cảm giác phần nộ đang dần bị sự nghi ngờ thay thế, Từ Văn Tĩnh mới bấp chập tất cả cao giọng hét lên: “Là Hường Dật Thuần, chính là Hường Dật Thân, lúc ở sân bay tụi em đánh cược, lại thấy ông ta cũng đi ra, vì vậy nên...”

Cũng không biết Lâm An Bắc có tin hay không, bây giờ trăm tư không nói một lời là có ý gì chứ, cả người Từ Văn Tĩnh lùi dần về sát cửa xe, đề phòng nếu anh thực sự phát hiện ra chuyện gì đó thì nhảy ra khỏi xe, bên ngoài vẫn còn già bộ thể hiện rằng lời em nói là sự thật, anh nhất định phải tin tưởng em.

“Ừ, tốt nhất là như vậy.” Lâm An Bắc dường như có vẻ rất bình tĩnh khi nghe lời giải thích của Từ Văn Tĩnh, nói xong thì tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi, bây giờ anh còn chưa tỉnh rượu hẳn, lúc này giọng nói to của Từ Văn Tĩnh làm cho anh càng nhức đầu hơn.

Xe chạy ổn định vững vàng một lúc lâu sau, Lâm An Bắc mới không còn khó chịu như ban đầu nữa, chân mày cũng từ từ dần ra, có hơi buồn ngủ. Lưu Nham đọc tin nhắn vừa mới nhận được, liếc qua kính chiếu hậu nhìn người đàn ông vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi kia, ở bên cạnh Từ Văn Tĩnh đang cúi đầu xuống gửi tin nhắn không ngừng, giọng nói bình tĩnh cất lên: “Hình như Doãn Vị không có lên máy bay.”

Lưu Nham vừa mới nói xong Lâm An Bắc liền mở hai mắt ra, con ngươi sắc bén nhìn chăm chăm người đang lái xe phía trên, cho đến khi người Lưu Nham sắp thùng nẩy lỗ mới mở miệng, âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị: “Nói cho rõ ràng vào.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhận được điện thoại của Thân Kính, ở trong lòng Lưu Nham vẫn không nhận được mà mắng Doãn Vị không hiểu chuyện, trong thời điểm quan trọng này mà vẫn còn tùy ý như vậy, bởi vì phòng ngừa sự cố cho nên Lưu Nham mới tự mình đưa cô ta đến phi trường, kết quả là vẫn bị lừa.

“Thân Kính nói không nhìn thấy cô ấy ở sân bay, bọn họ đã tìm thử rồi.”

“Không phải anh đưa cô ấy đến sân bay sao?”

“Nhưng tôi không có nhìn lúc cô ấy đi vào.”

Lưu Nham thật không biết nói gì nữa, rõ ràng là anh đã đưa cô ấy tới sân bay, chỉ là lúc đăng ký giấy tờ cô ấy nói mình có thể tự làm, anh có thể đi về trước, cô không thích tình cảnh chia xa ở sân bay, lúc ấy Lưu Nham còn cười cô ấy đã là một tác giả điện ảnh còn sợ chuyện này, nghĩ đến phụ nữ nhiều lúc đa sầu đa cảm, hơn nữa hôm nay có rất nhiều chuyện chờ anh xử lý, cho nên anh mới sơ suất, hoàn toàn không ngờ Doãn Vị sẽ sử dụng cách này.

Lâm An Bắc cũng không có nói thêm gì nữa, tối hôm qua anh cũng tự cho là đúng nghĩ rằng những phản ứng kia của Doãn Vị chính là cam chịu, quên mất rằng cô chưa từng nói rằng sẽ đồng ý đi Bắc Kinh.

Hơn nữa tối hôm qua cô đối với sự sắp xếp của Lâm Kỳ rất khắt khe, lo lắng, ở trên giường lại ra vẻ không đành lòng xa nhau, rồi thuận theo lừa dối, cho nên lúc đó anh cũng chỉ đòi hỏi trả trước một tháng, nào ngờ người luôn không có chủ kiến như cô lần này lại làm ra việc mà không ai ngờ tới.

“Kêu người điều tra một chút xem cô ấy đi đâu?”

“Ngồi xe đi siêu thị, mua mấy túi đồ lớn rồi về nhà.”

Rõ ràng là Lưu Nham đã nhận được tin này từ sớm, chỉ là bây giờ mới báo cáo thôi, Lâm An Bắc lấy điện thoại di động bấm số điện thoại ở nhà, quả nhiên không lâu sau liền có người bắt máy: “Lâm An Bắc, anh dám mắng em một câu em sẽ cúp máy ngay lập tức.”

Lâm An Bắc bật cười, anh dám mắng cô sao? Anh chưa từng hỏi thăm ý kiến của cô, có quyền gì để mắng đây? Hơn nữa Doãn Vị chính là một người phụ nữ bề ngoài yếu đuối, thực ra bên trong cô chấp không kém bất kỳ ai, từ bốn năm trước cô không hề nói lời nào liền bỏ đi, anh cũng không dám đi sai một lần nữa.

Bây giờ tình yêu phải thận trọng một chút, chỉ hy vọng có thể giữ vững vàng tiến lên.

“Ăn cơm xong lái xe đến nhà họ Lâm một chuyến, anh uống rượu không thể lái xe.”

Doãn Vị ngắt điện thoại vẫn còn cảm thấy khó hiểu trước phản ứng của Lâm An Bắc, không phải anh nên chờ rửa cô một hồi hay sao? Đột nhiên xoay ngoắt 360 độ là có ý gì?

Điện thoại trong tay Lâm An Bắc vang lên, chắc là Thân Kính ở Bắc Kinh gọi tới hỏi anh có muốn cô đến sân bay đón Doãn Vị hay không.

“Không cần, mọi người đi về nghỉ ngơi trước đi.”

“Nếu như cô ấy không đến, tôi ở lại Bắc Kinh cũng không cần thiết nữa, hay để chúng tôi chờ thêm một chút nữa, dù sao cũng không mất bao lâu.”

Ban đầu để Thân Kính đi Bắc Kinh cũng là vì Doãn Vị cũng sẽ phải tới đó, cho nên anh và Lưu Nham cùng thương lượng, Doãn Vị không đi đến Bắc

Kính, như vậy lần đi Bắc Kinh này của Thân Kính hoàn toàn là lãng phí thời gian, dù sao công việc ở Bắc Kinh cũng không nằm trong phạm vi quản lý của cô.

“Không cần, tôi sẽ tự mình đưa cô ấy tới.”

“Như vậy cũng tốt, tôi và Ly Yên đang ở khách sạn Trì Vũ, có chuyện gì gọi cho tôi.”

Đọc theo đường đi Lâm An Bắc gọi điện thoại nói không ngừng, không có một chút thời gian nghỉ ngơi. Ngược lại, Từ Văn Tĩnh ngồi ở bên cạnh chơi đến vui vẻ, cầm điện thoại ở trong tay, lúc thì cười ha ha, lúc thì cau mày suy nghĩ, lúc sau lại oán khí ngất trời la hét, vẻ mặt rất sinh động.

Đến nhà họ Lâm cũng đã hai giờ chiều rồi, xe còn chưa dừng hẳn Từ Văn Tĩnh đã nhảy xuống, va phải lâm An Chính bước từ trong nhà ra, sau đó hai người lại bắt đầu cãi nhau âm ỉ không ai nhường ai.

“Không mở to mắt ra mà nhìn, không biết người tới là khách sao?”

“Ai biết là khách hay là trộm chứ!”

Lưu Nham mở cửa xe cho Lâm An Bắc, hai người sóng vai đứng chung một chỗ nhất định là một phong cảnh xinh đẹp, mà ở phía xa huy hoàng phong cảnh nơi này, cái gì gọi là tu dưỡng học thức của hai người họ tất cả đều đem cho chó ăn rồi, hai bên ngang tài ngang sức nói móc châm chọc nhau, ngay cả khi còn bé từng sờ qua vị trí trọng điểm của đối phương cũng trở thành vũ khí lợi hại để công kích.

Lưu Nham nhìn chăm chú Từ Văn Tĩnh đang bị Lâm An Chính lôi đi, hiển nhiên anh cũng biết cô nói dối, chỉ là không biết Lâm An Bắc nghĩ như thế nào: “Chuyện Văn Tĩnh cần tôi giải quyết không?”

“Bây giờ thì không cần, trước hãy đi điều tra tư liệu của Mộ Hoa một chút, phải thật chi tiết, rồi chuẩn bị tốt mọi chuyện kế tiếp.”

Hai người còn đang đứng nói chuyện ở trong sân, xe của Doãn Vị dừng ở ngay bên cạnh, nhanh hơn rất nhiều so với thời gian Lâm An Bắc dự tính, xem ra khả năng lái xe của cô có tiến bộ rồi.

Lưu Nham gạt đầu một cái rồi lái xe đi trước, để Lâm An Bắc đứng đó một mình chờ cô đến gần, cuối thu, nắng chiều không quá gắt, ánh nắng ấm áp chiếu lên người, ánh mặt trời ôn hòa chiếu lên người anh làm bóng dáng hơi mờ ảo, nửa gương mặt ẩn trong bóng tối. Doãn Vị ngược sáng đi đến, không thấy rõ vẻ mặt lúc này của Lâm An Bắc, chỉ có thể lấy tay che nắng từ từ đi lại gần anh.

Đôi tay ôm người anh từ bên trái, cái mũi giống như chú chó con người người của anh: “Làm sao mà anh lại uống nhiều rượu như thế, không khó chịu à? Một lát nữa dạ dày sẽ thấy khó chịu.”

Doãn Vị rõ ràng mang theo chút thân mật lấy lòng, Lâm An Bắc cũng mỉm cười đón nhận, vuốt vuốt mái tóc ngắn đang từ từ dài ra của cô, tình trạng say xin, miệng đầy mùi rượu phả hết lên mặt cô: “Vợ hư, tối hôm qua đã có ý định này rồi phải không, khó trách hấp dẫn như vậy, còn quyến rũ anh.”

Doãn Vị nghĩ là anh say, sức nặng toàn thân đều đổ lên người cô, đỡ anh đứng vững, liếc mắt nhìn cô, vẻ mặt hả hê cùng đôi mắt lẳng lơ quyến rũ, nhìn về phía Lâm An Bắc bày tỏ thái độ lợi: “Chẳng lẽ anh không thích sao?”

“Có chứ, rất thích đấy, thỉnh thoảng một hai lần thì là tình thú, nếu như sau này đều như thế, chắc mỗi ngày em đều phải hàm thuốc bỏ cho anh mất.”

“Cứ nghĩ anh không muốn chứ!”

Lâm An Bắc trêu ghẹo nói: “Thật mà, em thỉnh thoảng chủ động một lần, ngày hôm sau anh liền không thể bò dậy.” Thì thầm lẩm bẩm bên tai cô như loại độc dược mạnh nhất thế gian, âm thanh truyền từng chút một từ tai đến toàn thân, mà bàn tay cố ý vuốt ve chỗ thịt mềm bên hông cô, hô hấp nóng rực áp lên làn da mềm mại.

Doãn Vị nghĩ đến hậu quả tối nay, cảm thấy hai chân bỗng chốc tê rần, cô biết người đàn ông này không có dễ đối phó như vậy, lần này khác thường không nổi giận, hoá ra không phải anh không giận, mà lửa giận đã cháy cháy lan ra đồng cỏ rồi, làm Doãn Vị có chút nghi ngờ, không lẽ Lâm An Bắc tính toán tương kế tựu kế, anh có ý?

“Anh phát hiện ra lúc nào?”

“Phát hiện cái gì?” đôi môi Lâm An Bắc gặm nhấm da thịt ở sau tai, chơi đùa rồi ngậm cả vành tai vào trong miệng mút, hoặc là cắn nhẹ vành tai trắng nõn khiến cho Doãn Vị tê dại run rẩy.

“Phát hiện, phát hiện em không định đi, lúc nào thì anh phát hiện ra.”

Doãn Vị bắt lấy bàn tay anh quen thuộc lần mò vào trong quần áo, anh cũng không ngại ngần, dừng tay lại đặt ở trên bụng, bàn tay ấm áp dán vào da thịt, mu bàn tay bị tay của cô giữ lại, nhưng tay Doãn Vị rất nhỏ, không thể nào nắm hết, cử động nắm ngón tay kéo di chuyển rồi lại buông lỏng, lại kéo. Nhiệt độ cơ thể chênh lệch vì cử động đó mà dần dần trở nên thích hợp, Doãn Vị cảm nhận được bụng dâng lên sự khô nóng.

“Việc này sao, thời điểm em quyến rũ anh, hơn nữa còn không kiêng kỵ gì. Anh nhớ bình thường uy hiếp dụ dỗ em thế nào em cũng không đồng ý nhưng tối qua em luôn chấp nhận mọi chuyện, như vậy không phải đã quá rõ ràng rồi sao?”

“Vậy tại sao anh không ngăn cản em, còn luôn thể hiện đáng về rằng anh rất mong chờ, sẽ phối hợp với em thật tốt?” Doãn Vị giận đến muốn cắn cho Lâm An Bắc một cái, tối hôm qua những động tác mắc cỡ kia cô đã phải cố gắng chuẩn bị trong lòng rất lâu, nhìn Lâm An Bắc say mê, cuối cùng rất nhanh ngủ say, cô còn nghĩ rằng kế hoạch đã thành công, sự thật chứng minh đây chẳng qua là giải trí miễn phí cho Lâm An Bắc mà thôi.

Không chừng anh một bên chạy nước rút còn một bên thường thức kỹ năng diễn kịch kém cỏi của cô!

“Tại sao anh lại ngăn cản chứ, xem nó như là phúc lợi vậy, dù sao có đi hay không cuối cùng cũng vẫn là do anh quyết định.”

“Em không tin anh dám trối em mang đến đó.” Mặc dù ở thành phố A nhà họ Lâm thế lực rất lớn, nhưng bất cóc là phạm tội, hơn nữa nếu như Lâm An Bắc dám làm như vậy, cô sẽ rất tức giận, sẽ để cho anh ngủ ở phòng sách ít nhất là một tháng!

“Quả thực là không dám, nhưng nếu như ông nội tức giận kêu người tới đây mời thì anh cũng không biết từ chối như thế nào, dù sao trong lòng ông ấy rất vội vã muốn nhìn cháu dâu, khẳng khái không chịu đi là có ý định ly hôn với anh sao? Không phải như anh nghĩ là em không nỡ bỏ anh?”

Doãn Vị không muốn đi Bắc Kinh không chỉ bởi vì Mộ Hoa mà còn có Trần Cẩm Ngôn, gần đây cô có chút kỳ lạ, cô có chút khản trương, có hơi sợ Lâm Kỳ Sơn, đây chính là nhân vật trong tin tức xuất hiện, bỗng nhiên gặp mặt cô sợ mình biểu hiện kỳ lạ làm mất mặt Lâm An Bắc.

“Ông xã, thật sự là em không nỡ xa anh, thật mà, xa nhau một tháng lâu quá, lần sau anh và em cùng đi nhé.”

“Xa nhau bốn năm em cũng không mất miếng thịt nào nha?”

“Hai chuyện không giống nhau nha, bây giờ chúng ta là vợ chồng, tách ra lâu như vậy, nghĩ tới cảnh chúng ta cùng nhau ăn đồ ăn, cùng nhau xem TV sẽ khiến em cảm thấy rất cô đơn, tuyệt đối không giống bốn năm trước.”

“Ý em là bốn năm trước em yêu anh chưa đủ sao?”

“Không yêu anh thì em còn quay lại sao? Còn đây dựa không dứt đòi gả cho anh, biểu hiện như vậy còn chưa đủ rõ ràng à?”

“Không đủ.” Hai người cứ như vậy anh một câu em một câu nói qua lại, giống như tình nhân trong thời gian yêu đương cuồng nhiệt cãi nhau, chỉ vì một vấn đề không hề quan trọng mà truy hỏi sự việc kỹ càng.

Trên cổ bóng dáng của hai người đan chồng lên nhau, như vợ chồng thân mật nhất, dung nhập vào thân thể của đôi phương, hợp hai làm một!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 38

Từ Văn Tĩnh bị Lâm An Chính kéo vào trong phòng, phía sau cửa phòng đóng rầm một tiếng, đôi tay rắn chắc chống đỡ hai bên người cô, vậy cô ở giữa lồng ngực của anh với bức tường, không chừa cho cô một con đường nào để chạy trốn.

“Em trở về từ khi nào?” Lâm An Chính nhớ hai ngày trước khi cô gọi điện thoại cho anh, cô nói mình đang ở nhà, bây giờ lại thấy cô ở chỗ này, là đi đến cùng với Lâm An Bắc.

“Là ngày hôm qua.” Từ Văn Tĩnh kéo áo sơ mi trắng của anh, ngón trỏ và ngón cái ma sát, đã lâu không gặp, nhớ nhung như thác nước đổ xuống, ngón tay giữ lấy quần áo của anh chặt hơn.

“Tại sao em và anh trai lại ở chung với nhau?”

“Tại sao không thể ở chung chứ?”

Nghe Lâm An Chính nói Từ Văn Tĩnh có phần mất hứng, bây giờ bộ dáng anh hốt hoảng e ngại, khiến cho cô vết thương chồng chất bỗng thật mệt mỏi, không hiểu tại sao hai người bọn họ luôn thiếu một chút, cũng chỉ là một chút mà thôi, nhiều năm như vậy cô mặt dày mày dạn quán lấy nhưng Lâm An Chính vẫn như cũ thờ ơ, ơ hờ!

“Em nói với anh ấy những cái gì?”

“Anh muốn em nói cái gì.”

“Em tốt nhất đừng nói chuyện lung tung, nếu không anh sẽ không khách khí với em đâu.”

“Anh còn dám đe dọa em thêm một câu, em lập tức nói cho anh ấy hết tất cả mọi chuyện.”

“Em dám nói cho anh ấy biết anh sẽ làm với em ngay lập tức.”

“Được, anh thử đi.” Từ Văn Tĩnh đã buông tay nắm áo sơ mi của anh, giang hai cánh tay, ưỡn ngực nhắm mắt ngược đầu về phía Lâm An Chính, bộ dáng trình tiết liệt nữ bấp chập mọi thứ. Lâm An Chính xì một tiếng, thật đúng là có năng lực diễn kịch.

“Từ Văn Tĩnh, em là người đứng nhất trong những người anh đã gặp.”

“Người đàn bà không biết xấu hổ nhất?”

“Là nhảm chán nhất.”

Không có chuyện gì làm thì quyền rũ anh hoặc ở bên cạnh anh làm chuyện xấu, hai năm qua càng thêm nghiêm trọng, lần trước lại dám bỏ thuốc anh, cô đối với anh ý tưởng gì cũng có.

Nhưng mỗi lần như vậy cô đều cười với anh một cách tự nhiên, khiến anh không thể nào nói ra những lời độc ác được, trừ lần trước.

Mỗi khi cô cười khúc khích giống như hồi bé làm chuyện gì sai bị Từ Uy Nhiên đánh, giương lên khuôn mặt tươi cười rục rờ nhìn về phía anh cười khúc khích, sau đó anh sẽ cam tâm tình nguyện đi giúp cô gánh chịu chuyện xấu, ngày bé vì Từ Văn Tĩnh, không ít lần bị Lâm Tri đánh, bây giờ Lâm An Chính không khỏi nghi ngờ, nụ cười ấy rất có thể là cười gian!

Đôi mắt Từ Văn Tĩnh hẹp dài như mèo con hơi ngược lên, đôi tay vát qua vai Lâm An Chính vòng lên cổ anh, đầu tựa vào trong ngực anh cười run lên, Lâm An Chính không hiểu nhìn người trong ngực, lấy cánh tay cô xuống đặt hai bên người, không để cho cô tiếp tục chiếm tiện nghi nữa.

Đôi tay nghiêm túc giữ chặt vai cô, cặp mắt nhìn thẳng cô gái chỉ cao đến bả vai mình, trong đôi mắt một chút giãy giụa cuối cùng trấn tĩnh trở lại, giống như quyết tâm sẽ làm một việc gì đó.

“Văn Tĩnh, anh đã có người thích rồi, em đừng lãng phí thời gian với anh nữa, chúng ta không phù hợp.”

Nhìn ánh mắt của anh Từ Văn Tĩnh đã biết lời nói kế tiếp là gì, chỉ là không ngờ anh trực tiếp như vậy, tuyệt tình như vậy. Hai nhà quen biết đã lâu, hai người từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, Từ Văn Tĩnh thật sự không hiểu Lâm An Chính nói lý do họ không thích hợp chỗ nào, có lẽ có nhiều lý do hơn nữa cũng không bù được câu anh không thích em.

“Yên tâm đi, em không nói anh trai anh cái gì cả, thật xin lỗi, đã làm phiền anh nhiều năm!”

Từ Văn Tĩnh cúi thấp đầu nói xong câu đó, từ từ cầm hai tay của anh để xuống, bả vai thẳng tắp đi từng bước một ra khỏi phòng. Lâm An Chính nhìn hai tay trống không của mình, kiểm chế cảm giác mất mát trong lòng, lắc đầu bất đắc dĩ, thói quen không phải là chuyện tốt, con nhóc kia không giống như trước đây mặt dày mày dạn bắt bẻ anh, mà là ngoan ngoãn làm theo điều anh muốn, vậy mà anh không có cảm giác vui sướng, cảm giác mất mát nồng đậm này anh hiểu, là vì thói quen mà thôi.

Lâm An Chính quan sát thật lâu, Từ Văn Tĩnh vẫn rất bình thường, núp ở ghế sofa lon lén lén lút lút gọi điện thoại, thỉnh thoảng trong con giận dữ la hét lên với cái điện thoại, không biết người gọi bên kia nói cái gì, cô mới bình tĩnh lại, tiếp tục nói nhỏ.

Doãn Vị vừa mới bước qua cửa thì bị Trần Trí Hiền lôi kéo đi vào trong phòng nhìn em gái, bây giờ cậu nhóc vô cùng kiêu ngạo khi mình có một em gái đáng yêu như baby vậy, không nhịn được muốn khoe khoang với tất cả mọi người.

Lâm An Bắc vẫn cảm nhận được bên cạnh luồng không khí thay đổi, hơn nữa theo thời gian trôi đi, anh đang suy nghĩ có nên đổi chỗ ngồi hay không, hoặc đi lên lầu lánh nạn, mùi khói thuốc sùng nồng nặc tràn ngập cả phòng khách, mà Từ Văn Tĩnh hình như không phát hiện An Chính khác thường, từ khi lên xe liên cầm điện thoại nhắn tin không ngừng.

Nắm tay che miệng ho nhẹ một tiếng thu hút sự chú ý của Lâm An Chính, Lâm An Bắc cầm cái túi dưới chân đưa cho cậu: “Đây là quần áo của Văn Tĩnh, em mang đến phòng khách đi, cô nhóc muốn ở lại nhà chúng ta mấy ngày.”

“Cái gì?” Lâm An Chính không thể tin hỏi, lúc này ở trên lầu bọn họ đã nói rõ ràng rồi mà, tại sao con nhóc này còn ở lại đây, chẳng lẽ mới vừa đồng ý những chuyện kia đều chỉ là quỷ kế, khó trách phản ứng kỳ lạ như vậy!

Từ Văn Tĩnh đồng ý Lâm An Chính cảm thấy không thoải mái, cô không đồng ý anh cũng cảm thấy không thoải mái, bây giờ cô nói muốn ở đây, anh lại càng không dễ chịu, cảm thấy lại bị con nhóc kia tính toán lần nữa, nhưng anh rất ghét cô dây dưa.

Nhìn khuôn mặt Lâm An Chính sa sầm, nụ cười bên khóe miệng Từ Văn Tĩnh cũng dần biến mất, nói mấy câu với người trong điện thoại rồi tắt máy, đứng dậy trước mặt Lâm An, nhu thuận không giống cô: “Em muốn đi ra ngoài một chút, anh có thể cho em mượn xe một chút không?”

“Em hãy nói với chị dâu đi, một lát nữa anh mới về nhà.”

“Được, vậy em đi trước, anh giúp em nói với mọi người một tiếng.”

“Biết, nhớ trở về sớm chút, anh đảm bảo sẽ xử lý chỗ mẹ em!”

“Đến lúc đó rồi tính.”

Lâm An Chính đợi mãi, chờ mãi, Từ Văn Tĩnh trực tiếp từ sau lưng anh đi ra ngoài, một câu cũng không nói với anh, mà trong tay anh nắm chặt chén nước, chứng tỏ giờ phút này anh để ý đến thái độ của cô biết bao nhiêu.

Con người có lúc thật đúng là bị coi thường, rõ ràng đó là thái độ anh mong muốn, nhưng thói quen làm người ta tức giận. Lâm An Chính uống một hơi nước trong ly, chén nước bị anh đặt bộp một tiếng xuống ở khay trà bằng thủy tinh thượng hạng.

Khóe miệng Lâm An Bắc vẫn hơi nở nụ cười, làm như không phát hiện ra sự khác thường của hai người, còn cố ý cầm cái túi dưới chân nhét vào trong ngực Lâm An Chính: “Một lát nữa nhớ cầm lên, đúng rồi, sao hôm nay em trở về sớm vậy?”

Lâm An Chính liếc nhìn quần áo trong túi, áo lót Lace màu đỏ chót viền ren cũng nằm trong đó, hình ảnh giống như đèn chiếu phim hiện lên một luồng trong đầu, kích thích trung khu thần kinh thính của anh, giữ chặt miệng túi, để mặc kệ ở một góc trên ghế sa lon.

“Nhân viên công vụ cũng cần phải nghỉ ngơi.” Lâm An Chính tức giận trả lời, nhìn khóe miệng anh trai mình nở nụ cười trên gheo, trong lòng càng giận, lý do chán ghét Từ Văn Tĩnh hình như lại thêm một cái: “Văn Tĩnh có nói những lời kỳ lạ gì với anh hay không?”

“Nếu như chuyện em muốn nói là việc cô nhóc xông vào nhà dân, coi như là có đi, nghe nói cô ấy và người khác đánh cuộc thôi.”

“Chỉ có vậy thôi sao?”

“Còn có chuyện gì nữa sao?”

“Không có gì, chưa nói là được rồi.”

Nhìn Lâm An Chính cầm ly uống nước che giấu sắc mặt, trong lòng Lâm An Bắc hơi hồi hộp một chút, nghi ngờ nhìn cậu một cái: “Nghe người khác nói em thường đi đến tòa soạn thăm người đẹp?”

“Công việc.”

“Công việc? Lâm An Chính, anh không thể không nhắc nhở em, Trần Cẩm hình như đã mang thai, anh mặc kệ em có tâm tư gì, cũng nên dừng lại, nếu như bị ba mẹ biết, em cho rằng cuộc sống em sẽ tốt hơn?”

“Biết biết, đàn ông kết hôn tất cả đều giống nhau, không có chuyện gì liên cầu nhau.”

Lâm An Chính phiền não cào cào tóc, cầm cái túi đi lên trên lầu.

Hai người ở lại nhà ăn cơm tối rồi lúc lâu sau mới trở về, trên đường Doãn Vị vẫn cảm thấy hôm nay Lâm An Bắc thật khác thường, không đi công ty, không nhận điện thoại, cùng với Đường Tiểu Quai chơi cả buổi chiều, ăn xong cơm tối An Nhiên bắt đầu đuổi người mới chịu rời khỏi, quá khác thường.

Mặc dù buổi tối xe chạy không nhiều lắm, nhưng mà đối với người mới học mà nói, cũng không cần lái xe thể thao với tốc độ 30 cây số chứ? Doãn Vị cứ như vậy lơ đãng nhìn từng chiếc xe một phóng qua trước mặt, mà mình ngồi xe thể thao mấy trăm vạn lại bình thản đi xe với tốc độ nhanh như rùa bò, nhiều xe đi ngang qua thậm chí còn giảm tốc độ lờ mờ nguyền, huyết gió giễu cợt bọn họ, nhưng Lâm An Bắc vẫn làm theo ý mình duy trì cái tốc độ đó.

“Hôm nay không phải anh uống rượu sao, nếu không để em lái?”

Lâm An Bắc hào hứng nhìn cô một cái, vẻ mặt giống như đi ra ngoại tản bộ, tay trái giữ tay lái, tay phải nắm lấy tay của Doãn Vị, đặt ở bên môi hôn: “Em lái chẳng lẽ nhanh hơn so với bây giờ hả, dù sao cũng không có chuyện gì, chúng ta đi nhà ở vùng ngoại thành nhé.”

“Đang yên lành tại sao phải đến đó? Hơn nữa tối khuya, chưa tu dọn cái gì cả.”

“Anh kêu người quét dọn, chúng ta ở một đêm, nơi đó yên tĩnh.”

Hai người lấy tốc độ nhanh như rùa đi tới vùng ngoại ô thì đã là đêm khuya, đồng hồ sinh học của Doãn Vị đã điều chỉnh, ở trên xe xiêu vẹo ngủ thiếp đi, vẫn bị Lâm An Bắc đánh thức đi xuống xe.

Xoa dưới cổ đau nhức, nhìn chung quanh một mảnh đen như mực, thậm chí có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu, bị Lâm An Bắc kéo vào trong nhà, lò sưởi trong phòng khách đã bật rồi, bên trong thật ấm áp.

Vuốt vuốt đầu tóc rối bời của cô, Lâm An Bắc tìm quần áo ngủ trong tủ đưa cho cô: “Nhanh đi tắm đi, coi chừng cảm lạnh.”

“Được.” Doãn Vị giống như hồn ma cầm quần áo đi tới phòng tắm, đi được một chút bỗng nhiên nhớ tới điện thoại di động của mình, hình như một ngày hôm nay không có vang lên, “Điện thoại di động của em đâu rồi, anh xem có ở bên trong túi xách không, nếu quên ở nhà ngày mai phải quay lấy lấy.”

“Anh để người ta giữ rồi, chúng ta từ giờ phút này bắt đầu cảm bắt luận người nào quấy rầy, em mau vào đi tắm đi.”

“Ồ, hôm nay anh có vẻ thần thần bí bí.” Doãn Vị vừa nói vừa lắc đầu đi vào phòng tắm, Lâm An Bắc ngồi trên ghế sofa, liếc nhìn cửa phòng, cả người ngửa ra sau lục lọi dây điện thoại, dây điện mắc từ ngoài phòng dùng dây kéo cắt đứt rồi.

Mở bình rượu đỏ rót, mới vừa nhấp một miếng, nghe tiếng Doãn Vĩ trong phòng tắm thét chói tai. Lâm An Bắc cầm ly rượu trong tay, đứng dậy đi tới cửa phòng tắm, gió tay lên gõ cửa phòng: “Sao vậy, thiếu cái gì à?”

Cửa phòng tắm bỗng chốc bị mở ra, Doãn Vĩ quần khăn tắm màu trắng, trong tay cầm áo ngủ mà Lâm An Bắc đưa cho cô, đôi mắt tức giận nhìn chăm chăm người đàn ông đang thành thoi dựa vào ở cửa phòng tắm, cầm áo ngủ trong tay đưa đến trước mặt anh: “Anh đưa cho em cái gì vậy?”

Lâm An Bắc nhìn áo ngủ trước mắt gần như chỉ là do mấy sợi dây tạo thành, ngáp ngừng cười hỏi: “Cái này không phải là em để trong tủ quần áo sao?”

“Khốn kiếp, vậy tại sao không có quần lót.” Áo ngủ này là lần đầu tiên tới đây Doãn Vĩ cố ý từ trên mạng mua áo ngủ tình thú để quyến rũ Lâm An Bắc, ai ngờ không cần cô ra tay, Lâm An Bắc đã ăn cô sạch sành sanh. Lần này vừa vặn Lâm An Bắc đưa cho cô áo ngủ đã giấu đến góc trong cũi, hơn nữa anh còn ý xấu không có cho cô mặc quần lót, cô không đến nỗi mặc lại đồ mới thay chứ!

Lâm An Bắc chen người vào phòng tắm khí nóng mờ mờ, ngón trỏ giữ áo ngủ trong tay Doãn Vĩ, tà mím miệng, “Dù sao đều phải cởi ra, cần gì phải làm chuyện thừa chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 39

Doãn Vĩ giữ chặt khăn tắm trước ngực, nhìn chăm chăm đề phòng người đàn ông xấu bụng trước mắt, trong phòng tắm hơi nước mờ mờ, bóng dáng hai người trong gương mờ mờ, mà sống lưng Doãn Vĩ tròn bóng như phác họa hiện lên trên tấm gương loang lổ từng giọt nước chảy qua!

Hơi nước toả nhiệt nồng nặc nhanh chóng nhận ra áo bị thấm ướt, Lâm An Bắc vừa bước tới vừa mở đồng hồ da màu đen trên cổ tay, mười ngón tay thon dài cởi áo sơ mi màu trắng ra, thuận tiện ném luôn xuống mặt đất còn đang ẩm ướt.

Người đàn ông chỉ còn mặc mỗi quần dài từng bước một tiến tới gần, Doãn Vĩ không thể lui được nữa, cuối cùng bị chặn lại ở góc tường, lưng tựa vào mặt tường bóng loáng lạnh lẽo, khăn tắm trước ngực cũng không thể che hết cánh xuân, bị Lâm An Bắc dùng tay kéo ra, trong tiếng la hét của Doãn Vĩ quăng lên cao, mà bản thân cô vì bị kéo khăn tắm mà cả người xoay tròn va vào trong ngực Lâm An Bắc, hai tay không tránh khỏi việc phải chống lên ngực anh.

Gương mặt chạm phải bả vai anh như bị nhiệt độ trên người anh làm nóng, nhanh chóng ngẩng đầu lên, khuôn mặt tươi đẹp hai gò má đỏ ửng trong không gian hơi nước vẫn vút.

Lâm An Bắc trêu ghẹo lấy tay nâng cằm cô vợ nhỏ đang ôm trong ngực mình, đi sát đến gần bờ tường, đôi mắt mị hoặc khàn khàn mở miệng: “Không phải em muốn quyến rũ anh sao? Mặc áo ngủ này rồi làm lại các động tác hôm qua một lần thì anh sẽ tha cho em, trả lời tất cả những vấn đề em muốn biết.”

“Thật không?”

Mặc dù Doãn Vĩ không tin rằng Lâm An Bắc sẽ thỏa mãn chỉ với một hai lần điên cuồng, nhưng câu nói sau cùng của anh đối với cô rất có sức hấp dẫn. lồng ngực Lâm An Bắc rất cứng, không có quần áo ngăn cách, cảm nhận được từng múi cơ rõ ràng và cơ thể rắn chắc, mà lúc này trên người cô không mảnh vải, cách quần vật nam tính ngẩng cao vừa vặn chống đỡ trên bụng cô.

“Đừng, chỉ cần em làm cho anh hài lòng!” Lâm An Bắc trấn an sờ sờ mái tóc ướt của cô, dùng sức ôm cô vào trong ngực, ngậm lấy vành tai xinh xắn, hơi nóng bay khắp bốn phía, hai tay không thành thật vuốt ve eo thon của cô.

Miệng của anh hơi nóng ẩm ướt, hàm răng còn gặm cắn nhẹ vành tai mượt mà của cô, Doãn Vĩ thật sự không chịu được khi bị anh trêu đùa như vậy, hai tay giờ lên cao vòng ra phía sau ôm lấy cổ anh, nhón chân hôn gương mặt anh.

Chiều cao hai người chênh lệch khiến Doãn Vĩ mất nhiều sức kiễng chân lên, nhưng không được bao lâu đã cảm thấy cả bàn chân như nhũn ra, cả người treo lên người anh, mà Lâm An Bắc rất hài lòng khi vợ chủ động, đôi môi cô mềm mại bị hàm răng của anh lôi kéo cọ sát lẫn nhau, bàn tay ấm áp dán vào hai bên hông vênh lên, mười ngón tay dùng sức bóp chặt.

Doãn Vĩ sợ hãi mà không thể phát ra tiếng, đôi môi bị anh lấp kín, uốn éo người chống lại bàn tay của anh, trong miệng chỉ có thể phát ra vài âm thanh đứt quãng.

“Ngaoan, cử động nữa tiến vào từ phía sau.”

Hai mắt Doãn Vĩ mở to, sợ không dám lộn xộn nữa, cô cũng không muốn giống như tiểu thuyết đam mỹ, thích vào từ phía sau, cô không thể tiếp nhận, hơn nữa Lâm An Bắc có dám làm hay không cô cũng không chắc chắn, người đàn ông này ở trên giường hành động xấu xa mưu ma chước quỷ không thể đề phòng được.

Cô thành thật ở trong ngực mặc cho anh định đoạt, chỉ là khi ngón tay của anh dọc theo khe hở ở giữa hai đùi từ từ đi xuống, cho đến khi tiến vào lối đi bên trong, thân thể Doãn Vị cứng ngắc từ từ thả lỏng dần.

Hình như Lâm An Bắc rất hài lòng với phản ứng của Doãn Vị, ngón tay thuần thục xâm nhập vách tường còn hơi khô khốc, giống như chiến sĩ dũng mãnh vô địch, không ngừng xâm nhập vào bên trong, chậm rãi cong đầu ngón tay đưa, cảm nhận được cô động tình, lại chen thêm một ngón khác vào.

Doãn Vị vui mặt vào vai anh thờ hồn hên, cảm Lâm An Bắc dựa trên bả vai cô, vật tượng trưng phái nam đứng thẳng giữa hai chân anh đã sớm bộc phát, Doãn Vị đối với kỷ ức tối hôm qua vẫn như mới, bây giờ đối mặt Lâm An Bắc đầu óc thanh tỉnh. Áo ngủ sắc tình thú vị, cả người không thể không chế cang ngày càng trở nên cứng ngắc, hình như Lâm An Bắc không muốn dễ dàng để cho cô vượt qua, ở bên tai cô tiếp tục nói ra những lời mắc cở: “Bảo bối, mặc áo ngủ đi, xem em cắn chặt anh không nổi rồi bỏ này.”

Đôi mắt Doãn Vị trong suốt chứa đầy nước mắt, bầy tay nắm chặt mái tóc sau gáy anh muốn làm giảm bớt khô nóng trong cơ thể, làm thế nào cũng không thể chịu nổi, cơ thể cô khó chịu muốn khóc: “Nhột”

“Nhột chỗ nào?” ngón tay ở trong cơ thể cô bị vách tường thịt trơn mềm bao lấy, từng lớp từng lớp ướt đẫm như thiên quân vạn mã phóng đến, tê dại tràn đầy cả ngón tay, sau đó lại rút lui toàn bộ, bao vây một lần nữa.

“Ồ bên trong, a”

Lâm An Bắc thấy cô khó chịu sắp khóc, chính mình cũng bị nơi đó của cô hút chặt, ở giữa đùi cô vội vã vuốt ve mấy cái, ôm cô mềm mại đến ngang lưng, cúi đầu nhanh chóng mở thất lưng bên hông mình, cảm vật không lồ trong quần di chuyển mấy cái, cứ như vậy mà đi vào.

Anh vừa vào liền tiến thẳng đến tử cung sung đỏ của cô, là chứng cứ tối hôm qua vô cùng kịch liệt, căng trướng khiến cho cô suýt nữa phát ra tiếng, vội vàng đưa tay che miệng của mình.

Mặc dù Lâm An Bắc đã chăm sóc thân thể của cô, nhưng bắp đùi vừa mới vừa đau, trong thân thể cái kia vật cứng giống như bàn ủi, cứng rắn nóng bỏng đến dọa người, mỗi lần đi vào đều làm cho toàn thân cô phát run.

Sức lực Lâm An Bắc rất lớn, chỉ dùng mấy cái đã khiến cho cô suýt nữa ngã xuống, cả người nằm úp sấp trên ngực anh. Lâm An Bắc siết chặt lấy hông của cô, tư thế đứng yên bị cô mút chặt vô cùng, bên trong khô khốc còn chưa đủ trơn, nhưng như vậy lại vậy chặt hơn, thịt non mềm giống như từ bốn phương tám hướng vọt tới, dùng hết sức lực bao quanh anh.

Lâm An Bắc nhắc một chân cô, đi lên mấy bước khiến sau lưng cô lại một lần nữa dán vách tường lạnh lẽo, một tay đỡ bên hông cô, cảm thấy cô không thoải mái lại xoay người di chuyển đổi vị trí hai người, tình cảnh bên nóng bên lạnh khiến anh càng thêm hăng hái, bị cô mút chặt lại lớn thêm mấy phần, càng dùng mãnh ra vào cửa động chật hẹp.

Doãn Vị nằm trên ngực anh, một chân gác lên khuỷu tay của anh, chân còn lại nâng lên phối hợp tư thế, phía sau lưng cuối cùng không hề cảm thấy ướt lạnh nữa, bụng bị anh mạnh mẽ va chạm đến mức khó chịu, hết lần này tới lần khác vật của anh làm cho cô cảm thấy căng đau, đầu khẽ cúi thấp là có thể nhìn thấy bụng trắng nõn theo động tác của anh hơi rung lên ngo ngoáy, Doãn Vị vội vàng quay đầu, há miệng cắn lấy bộ ngực cứng rắn của anh.

Hầm răng nhẹ nhàng cọ xát núm đỏ trên ngực anh, lập tức từ miệng anh phát ra tiếng than nặng nề ngâm nga, vật trong cơ thể càng thêm thô to.

Bên trong cửa phòng tắm khép kín, tiếng va chạm kịch liệt, người đàn ông nặng nề thờ dốc cùng khó nhịn gào gừ hòa lẫn tiếng than nhẹ ngâm nga vỡ vụn của người phụ nữ, trên mặt gương hơi nước tan hết từ lâu, hai chân Doãn Vị kẹp thất lưng Lâm An Bắc, tay ôm cổ anh, bị anh đè ma sát vách tường ẩm áp dùng lực lớn đâm vào.

Vì va chạm kịch liệt mà phát ra từng đợt âm thanh rên rỉ, hai chân trắng nõn mất hết sức lực rơi xuống khuỷu tay anh, Doãn Vị đối mặt với tấm gương bóng loáng nhìn Lâm An Bắc không ngừng cử động thân thể, còn có hai chân vô lực đưa đưa khi anh va chạm, trong đầu trống rỗng!

Doãn Vị bị anh đụng cả người như nhũn ra, run giọng xin tha thứ: “An Bắc, không cần, thật khó chịu!”

“Nhưng mà em còn chưa có mặc áo ngủ đây.” Lâm An Bắc hôn một cái lên thái dương thấm ướt mồ hôi của cô, đưa tay xuống phía dưới đè ép viên thịt, phát hiện nơi đó trướng gay gắt, dường như giống như lời cô nói rất khó chịu.

Trán Doãn Vị một tầng mồ hôi mỏng, Lâm An Bắc lại đứng yên, giữ chặt eo của cô, chỉ là dốc lòng tiến vào chỗ mềm mại kia của cô, tiểu huyết mềm mại, hai bên cánh hoa sung huyết đỏ hồng, vẫn phải chịu đựng giày vò, càng ngày càng kiều diễm ướt át.

“Đừng mà, đau.”

“Ngoan, nhịn một chút, anh cũng rất khó chịu.”

Khuôn mặt Lâm An Bắc khổ sở, nhưng hoàn toàn không quan tâm thân thể cô run rẩy, tay siết chặt lấy eo thon của cô, anh vẫn còn ở trong cơ thể cô, chỉ do dự một giây liền ôm cô tới bồn rửa mặt bên cạnh.

Doãn Vị giật mình nhìn hình ảnh hai người trong gương càng ngày càng rõ ràng, giọng nói gần như phát ra từ kẽ răng năn nỉ: “Anh nhanh lên một chút, khó chịu chết mất.”

“Ngaoan, chờ một chút.” Lâm An Bắc không nói nữa mà ôm lấy thân thể của cô, đột nhiên ngồi xổm xuống, vật to lớn vẫn còn ở trong cơ thể cô đâm vào bên trong sâu hơn. Doãn Vị vẫn chưa hồi phục tinh thần từ hình ảnh đẹp mắt kia, lại bị anh đứng dậy đột ngột khiến đầu óc trống rỗng. Hai tay Lâm An Bắc bế cô ngồi lên bồn rửa mặt, sau đó nắm cằm của cô xoay ngang để cô có thể thấy rõ mặt gương phía đối diện: “bây giờ, em thay quần áo đi.”

Anh đứng ở trước người cô, nhìn một cái liền thấy thứ to lớn mạnh mẽ của anh, ngay tức khắc cả khuôn mặt đỏ bừng nghiêng đầu sang chỗ khác, rồi lại bị anh mạnh mẽ bắt quay lại nhìn.

Anh một chút cũng không để ý tới cô đang xấu hổ, nâng cằm cô lên.

Môi Doãn Vị đỏ bừng dính đầy chất lỏng từ ngón tay anh, không thể tin nổi mở lớn hai mắt, rồi ngượng ngùng nhắm chặt mắt lại: “Làm sao anh lại có thể không biết xấu hổ như vậy chứ.”

“Việc này là tình thú vợ chồng.”

Cho dù Lâm An Bắc dụ dỗ như thế nào thì Doãn Vị cũng không chịu mở mắt ra, nhưng ở trong bóng tối, cơ thể nhạy cảm và lỗ tai càng thêm linh mẫn, đầu ngón tay Lâm An Bắc hơi lạnh lẽo đụng khắp nơi thân thể cô, quần áo mỏng manh ma sát da thịt mềm mại, kích thích thân thể đỏ bừng.

“Em còn không mở mắt anh sẽ quay phim đấy nhé?”

Nhớ đến điện thoại còn đang để trong giỏ đựng quần áo, Doãn Vị vội vàng mở hai mắt ra, đánh vào lồng ngực Lâm An Bắc: “Khốn kiếp, khốn kiếp, đồ không biết xấu hổ.”

Lâm An Bắc nắm hai tay đang di chuyển lung tung của cô, ánh mắt mang theo thâm ý nhìn về phía gương, Doãn Vị không chịu được mê hoặc, bất ngờ quay đầu lại, lại bị đôi mắt mù mịt hơi nước của người phụ nữ ngồi trên bồn rửa mặt làm cho ngỡ ngàng.

Giữa bầu ngực chỉ còn mảnh vải bằng nắm tay che đậy giống như lá hoa sen phủ lên quả mâm xôi đỏ hồng, phía sau cổ và lưng có hai sợi dây buộc mỏng, có vẻ không cần kéo, gió thổi nhẹ sẽ tuột xuống. Mà sợi dây đỏ buộc ở bên hông cũng vậy, bởi vì khế chặt hai chân nên phong cảnh bên trong cũng không nhìn thấy rõ ràng, nhưng chỗ tư mật chỉ có một chút vải, thậm chí ở chính giữa còn có một khe hở nhỏ, những thứ này Doãn Vị nhắm hai mắt cũng có thể hình dung ra được, dây màu đỏ thắt hờ ở hai bên hông trắng nõn làm nổi bật hạ thể xinh đẹp động lòng người.

“Nhìn thử xem, có phải là rất đẹp hay không?”

Lâm An Bắc nghiêng người dựa bên cạnh Doãn Vị, hai tay đặt ở hai bên người cô chống lên bồn rửa mặt, giọng nói khàn khàn thản nhiên, hàm răng trắng bóc thẳng hàng từ từ cắn sợi dây buộc bên vai trái, mảnh vải hình tròn to bằng bàn tay lập tức rơi xuống, vừa vụn lộ ra đầu nhũ hoa!

Bàn tay Doãn Vị căng thẳng túm lấy hai cánh tay của anh, nhắm hai mắt cảm nhận anh từng bước xâm chiếm, miệng ngậm nga từng âm thanh vụn vặt và thờ hờn hờn, giống như trái tim của cô thỉnh thoảng nhảy loạn.

“Bà xã, bây giờ, trò chơi, chính thức bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 40

Doãn Vị thật không ngờ tên khốn Lâm An Bắc lại thật sự thực hiện lại những động tác đêm hôm đó một lần nữa, đầu óc mê man, buổi chiều ngày hôm sau mới dần tỉnh lại thì trong phòng đã không còn bóng dáng tên cầm thú kia nữa.

Xốc chần mòng lên, trong phòng ánh mặt trời xuyên qua lá cây chiếu loang lổ, trên thảm trải sàn hiện lên những vết lốm đốm lớn nhỏ khác nhau, mà trên da thịt mềm mại, dấu vết dập mờ màu tím thâm phủ kín toàn thân, cả người không chút vải phơi bày bên ngoài không khí lạnh lẽo, đỉnh hồng gập lạnh ngạo nghễ dựng thẳng.

Khoác áo ngủ đã chuẩn vị sẵn ở bên giường, mở cửa phòng đi ra ngoài, lửa đốt trong lò sưởi còn chưa tắt hẳn, phòng lớn như vậy không có điều hòa cũng thật âm cúng, ánh nắng ấm áp từ khắp xung quanh chiếu vào, thoải mái dễ chịu làm người khác lười biếng.

“An Bắc, An Bắc”

Doãn Vị đi tìm một vòng quanh nhà, phòng sách, phòng tắm, phòng bếp đều không thấy Lâm An Bắc, cau mày, lại đi đâu mất rồi.

Bụng bắt đầu biểu tình sôi lên ồ ồ, mà trong phòng bếp không có thứ gì ăn được, nhà ở nơi này chỉ thỉnh thoảng mới tới, thức ăn đều là chuẩn bị ngay lúc đó, tối hôm qua đi đến đây vội vàng, nên không có chuẩn bị trước.

Ngồi xuống sofa trong phòng khách, định gọi điện cho Lâm An Bắc hỏi thì mới nhớ ra tối hôm qua cô không thấy điện thoại di động, chắc là rơi ở nhà họ



Lâm rồi, nhưng tại sao điện thoại ở đây lại không gọi được chứ?

Doãn Vị cảm thấy kì lạ, cảm giác quái dị trong lòng càng lúc càng tăng, cúi người kiểm tra dây điện thoại, rồi cầm lại, đứng dậy đi đến phòng sách, dây điện bình thường, nhưng vẫn không dùng được, không lẽ dây điện bị chặn mạch hay là hư rồi sao?

Bên ngoài phòng ánh mặt trời hơi chói mắt, phơi nắng rất ấm áp, như đang đi du lịch vậy. Bên ngoài sân vườn là con đường nhỏ, chỉ có thể một xe đi qua, ven đường là hai hàng cây cổ thụ cao lớn và cổ đại, trong bụi cỏ còn có vài con gà của mấy nhà nông đang ríu rít tìm thức ăn.

Trong sân, xe hôm qua đi đến đây cũng không thấy nữa rồi, Doãn Vị không dám tự tiện đi lung tung, tắm rửa thay quần áo, lượn lờ mấy phòng xung quanh vài vòng, Lâm An Bắc lái xe hơi màu đỏ chạy vào trong sân.

“Đi đâu vậy?”

Doãn Vị ra đón, cầm túi anh vừa đưa nhìn thử, hai túi lớn chứa đầy đồ ăn, có đồ ăn vặt cô thích ăn, rau củ trái cây, trong cốp xe còn có mấy túi lớn, hai người phải chia hai lần mới mang hết.

“Sao anh mua nhiều thế?” Doãn Vị vén tóc còn chưa khô hẳn, phản nản hỏi, nhiều đồ như vậy, đủ cho hai người bọn họ ăn mấy ngày không hết, định ở đây lâu dài hay sao chứ?

Lâm An Bắc mua đồ xong thì cuống quýt chạy về nhà, chỉ sợ Doãn Vị tỉnh dậy không tìm thấy anh, bây giờ đầu đầy mồ hôi, cầm chén nước dựa vào cửa phòng bếp nhìn Doãn Vị dọn dẹp sắp xếp, sợi tóc rối bù lấp lánh dưới ánh mặt trời, bóng dáng bận rộn tất bật, khiến cho người ta cảm thấy cuộc sống thật yên bình, năm tháng tĩnh lặng!

“Thời tiết hôm nay tốt như vậy, chúng ta đi ra ngoài nấu com dã ngoại đi.”

“Hôm nay? Không muốn đâu, em buồn ngủ lắm.”

Doãn Vị lấy trái cây và rau củ từ túi nhựa cất vào trong tủ lạnh, giữ lại một phần thức ăn để nấu bữa ăn tối, thật ra thì đến bây giờ cô vẫn còn buồn ngủ, nhưng Lâm An Bắc là cậu chủ, việc nhà không phải đụng đến đầu ngón tay, vẫn chờ cô nấu, cho nên vừa ngủ gật vừa xử lý mấy túi đồ lớn trong tay.

“Anh cất túi này ở bên ngoài đi, trái cây cũng mang ra ngoài, bên trong tủ lạnh không chứa nổi.”

“Được.” mục đích của Lâm An Bắc cũng không thật sự là muốn đi ra ngoài ăn com dã ngoại, đối với tình trạng như bây giờ cũng không có ý kiến, thái độ ngoan ngoan nghe lời Doãn Vị sai khiến bẽ bần sắp chén, trong lúc vui mừng còn ngâm nga điệu hát dân gian, một chút oán trách cũng không có.

Doãn Vị không được ngủ, chỉ làm hai món mặn một món canh đơn giản, cũng đủ cho hai người ăn, quảng chén com một cái, dặn dò Lâm An Bắc ăn xong rửa chén rồi chạy về giường nằm ngủ, Lâm An Bắc chậm rãi, từ tốn ăn com, điện thoại trong túi quần rung rung cũng không thèm để ý tới.

Sáu giờ chiều, trời đã tối hẳn, Doãn Vị vẫn đang ngủ, Lâm An Bắc ở thư phòng nhàm chán chơi game offline, điện thoại trong tay lại rung lên, liếc mắt một cái, vẫn không có ý định nhận điện thoại.

Trần Cẩm Ngôn nghe tiếng tút tút truyền tới, không nhận được vắng tục, Quý Minh Vũ ở một bên an ủi vuốt ve bụng vợ mình: “Được rồi được rồi, đừng có gấp, Lâm An Bắc sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt, cẩn thận đường thai.”

Điện thoại di động bị Trần Cẩm Ngôn ném lên ghế sa lon, theo thói quen đưa tay vuốt ve bụng, càng nghĩ càng tức giận, tên khốn Lâm An Bắc kia vẫn không nhận điện thoại của cô, Doãn Vị lại tất tưởi, trong nhà cũng không có ai nhận điện thoại, sao cô có thể không nóng nảy chứ.

“Anh nói xem có phải là Lâm An Bắc cố ý hay không, không được, em phải đi tìm Doãn Vị.”

Quý Minh Vũ ngồi ở bên cạnh Trần Cẩm Ngôn, cô vội vàng muốn lấy điện thoại di động liền trực tiếp nằm úp sấp trên đùi hắn, với tới điện thoại di động mình vừa ném đi, tay mềm mại nhỏ bé vừa đúng lúc đè phải vật nào đó ở giữa hai chân, kích thích người đàn ông đã hơn mấy tháng không được ăn thịt hít khí lạnh, toàn thân cứng đờ chờ cô đứng dậy.

Trần Cẩm Ngôn cuối cùng cũng lấy được điện thoại, đứng dậy thì thấy vẻ mặt Quý Minh Vũ cứng ngắc, chính mình gây họa vẫn còn không biết, nghi ngờ hỏi anh: “Anh bị làm sao thế, không thoải mái à? Sao sắc mặt nhìn khó coi như vậy?”

Quý Minh Vũ lấy tài liệu trong cặp, bình tĩnh đặt lên trên đùi, che đậy lều vãi khổng lồ giữa hai chân, giọng nói giống như từ kẽ răng tràn ra, nghĩ đến cô ấy là mẹ của con mình, bây giờ đang cực khổ mang thai đứa bé của mình, anh nhẫn nhịn!

“Không có chuyện gì, anh đi thư phòng xử lý công việc!”

Nhìn bước chân Quý Minh Vũ vội vã rời đi, người phụ nữ có thai này còn chậm chạp không kịp phản ứng, cảm thấy hôm nay người này uống lộn thuốc, trước kia có đuối thể nào cũng không chịu rời đi nửa bước, tối nay lại kỳ quái như vậy!

Sau khi mang thai Trần Cẩm Ngôn cảm giác mình phản ứng chậm đi rất nhiều, vấn đề sâu xa như vậy cô thật rối rắm, nghĩ rằng người đàn ông kia lại bị điên cái gì rồi, lắc đầu một cái cầm điện thoại di động lên bắt đầu bấm số gọi Lâm An Chính.

Điện thoại còn chưa kết nối, người vừa mới đi lại như một trận gió xông tới trước mặt cô, nhìn chằm chằm điện thoại trong tay cô giống như nhìn kẻ địch.

“Anh...anh làm sao vậy, làm em sợ muốn chết.”

“Em gọi điện thoại cho Lâm An Chính?”

“Đúng rồi, làm sao vậy?”

Quý Minh Vũ rất muốn rộng lượng, nhưng vừa vào thư phòng ngồi xuống, nghĩ đến thằng nhóc trẻ tuổi anh tuần luôn nhớ thương bà xã mình, cả người anh liền khó chịu, cuối cùng nhịn không được, đoạt lấy điện thoại trong tay cô.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói Lâm An Chính vui vẻ truyền đến: “Tiểu Ngôn, em tìm anh?”

Tiểu Ngôn? Phi, tại sao phải gọi thân thiết như vậy chứ, Quý Minh Vũ không nói hai lời trực tiếp ngắt điện thoại, trước khi Trần Cẩm Ngôn nổi giận trăm giọng bảo đảm: “Chờ một chút, anh đi tìm người cho em.”

Cho đến khi người lại một lần nữa biến mất trước mắt mình, điện thoại di động cũng bị anh cầm đi, Trần Cẩm Ngôn vẫn không có phản ứng kịp rằng người đàn ông này đang ghen, cô lại không nhớ được số điện thoại di động của Lâm An Chính, khi mang thai đặc biệt thích ngủ, nghĩ Quý Minh Vũ đã bảo đảm giúp mình tìm được người, suy nghĩ một hồi tựa vào ghế sa lon ngủ mất.

Điện thoại Lâm An Bắc lại một lần nữa reo lên, lần này anh liếc mắt nhìn, cuối cùng kết thúc trò chơi nhàm chán này, nhận.

“Có chuyện gì?”

“Tiểu Vĩ đâu? Bên đây tranh cãi ngắt trời rồi, hai người ở nơi nào?”

“Cô ấy đang ngủ, chúng ta sao, đang nghỉ phép nha.”

“Nghỉ phép?” hăm răng Quý Minh Vũ nghiến chặt đến chảy máu, bọn họ ở chỗ này lo lắng hoảng hốt, vợ chồng nhà người ta hoàn toàn không lo lắng ở nhà nhàn nhã nghỉ phép, quả nhiên là hoàng đế không gặp thái giám đã vội: “Lâm tổng, bên ngoài loạn cả lên, chúng ta rất lo lắng cho tiểu Vĩ, cô ấy thế nào rồi?”

“Cô ấy không có chuyện gì, hai người tự lo cho chính mình là tốt rồi, chuyện này không cần hai người nhúng tay, đặc biệt là vợ anh, sau này có khóc là chuyện của anh.”

Lâm An Bắc nói xong thật thành thoi, Quý Minh Vũ cũng sắp phát điên, nếu như quan hệ rắc rối này bọn hắn không nhúng tay vào liền xong chuyện, bọn họ sẽ thanh nhàn, nhưng sự thật cũng không luôn như nguyện ý.

“Cẩm Ngôn là thật sự quan tâm tiểu Vĩ, cậu để cho bọn họ thấy mặt nhau đi.”

“Là quan tâm hay đau lòng thì liên quan gì, mấy ngày nữa gặp mặt rồi hãy nói đi, tôi không muốn cho cô ấy biết, anh nói Trần Cẩm Ngôn không cần tìm chúng tôi nữa, bà xã tôi tự tôi sẽ chăm sóc.”

Nửa đêm Doãn Vĩ gặp con ác mộng tỉnh dậy, trong mộng một đứa bé cả người đầy máu bò về phía cô, cuống rốn dài dơ dáy bản thiêu còn kéo trên mặt đất, mà chung quanh cô tất cả đều là một mảnh trắng xóa, hòa lẫn từng tia đỏ như máu, đó là màu đỏ tươi nhỏ xuống từ phía trên.

Đứa nhỏ dùng cả tay chân bò về phía cô, thời điểm Doãn Vĩ muốn ôm nó, bỗng nhiên nó lại ngẩng đầu, nhìn cô dữ tợn cười to, tiếng cười như chuông bạc trong cái miệng nhỏ nhắn tràn đầy máu tươi, cặp mắt thật to cũng tuôn ra vô số máu tươi, trên gương mặt dễ thương ngoan ngoãn từng mạch máu hiện lên, khuôn mặt từ sống mũi bắt đầu rách ra hai bên, từng con giun chạch ròi từ trong ngo ngoáy chui ra!

Doãn Vĩ hoảng sợ trợn to cặp mắt nhìn cảnh này, muốn phát ra tiếng kêu sợ hãi, nhưng cố gắng như thế nào thì âm thanh cũng bị chặn lại ở cổ họng, muốn đưa cánh tay lùi về sau, nhưng như thể bị cố định lại, làm thế nào cũng không cử động được. Đứa bé vẫn còn ở bò về phía này, cuối cùng hai tay dính đầy bùn cũng chạm được ngón tay của nàng, nắm lấy lão đảo đứng lên.

Doãn Vĩ chịu đựng khó chịu buồn nôn trong bụng, con người mở to, bị sợ đến không thể nói nên lời. Đứa bé nhìn cô cười khanh khách, từ hai cánh tay cô bò đến gần, gò má đã nứt ra lại gần trước mặt cô, chu miệng muốn hôn Doãn Vĩ, Doãn Vĩ một chút cử động phản kháng cũng không được, khi nó mở cái miệng nhỏ nhắn chạm ròi tới gần thì miệng biến thành to như chậu máu, giống như là muốn nuốt cả cô vào bụng.

Doãn Vĩ trán đầy mồ hôi tỉnh lại, Lâm An Bắc bật đèn ngủ, ôm cô ngồi lên đùi mình, khẽ vuốt ve lưng ướt đẫm mồ hôi của cô, nhỏ giọng nhẹ ru: “Ngoan, không phải sợ, đây chẳng qua là mộng, chỉ là mộng mà thôi.”

“Đứa bé, đứa bé”

Trong miệng Doãn Vĩ vẫn tự lẩm bẩm hai chữ này, đôi tay nắm chặt áo ngủ bên hông Lâm An Bắc, sau lưng thấm ướt vẫn toát mồ hôi lạnh, mắt không có tiêu cự không biết nhìn về nơi nào.

“Ngoan, đừng nghĩ nữa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.”

Lâm An Bắc muốn an ủi Doãn Vĩ, anh không biết cô mơ thấy cái gì, cũng không biết điều này là biểu thị cái gì, chỉ là bây giờ cảm xúc của Doãn Vĩ rất

hỗn loạn không thể nói chuyện được, hơn nữa gần đây cô rất nhạy cảm, Lâm An Bắc nghĩ rằng ngày nào đó mang cô đi bệnh viện kiểm tra một chút.

“Chị, đưa bé, điện thoại, đưa điện thoại cho em.”

Doãn Vị bỗng nhiên kích động, bị Lâm An Bắc giữ chặt, trong miệng không ngừng kêu gào.

“Bây giờ muộn quá rồi, bọn họ đã ngủ, ngày mai đi về lại có được hay không?”

“Không...không được, đưa bé, đưa bé”

Doãn Vị khóc gọi đứa bé không ngừng, khóc không ra tiếng, thút thít, Lâm An Bắc thấy vậy rất đau lòng, anh cũng không biết tại sao cô đối với đứa bé của Trần Cẩm Ngôn lại để ý như vậy, nếu chỉ là bạn tốt thì như vậy cũng quá kích động.

Lâm An Bắc một tay ôm cô [size=150][size], một tay bấm số điện thoại của Quý Minh Vũ, chuông điện thoại reo hết cũng không có ai nhận, Lâm An Bắc mới ý thức có thể đã thật sự xảy ra chuyện. Lại gọi mấy lần, rốt cuộc cũng có người nhận, Lâm An Bắc thở ra một hơi dài, nhưng lời nói của Quý Minh Vũ lại làm cho anh cảm thấy sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 41

Lúc hai người chạy tới bệnh viện, Trần Cẩm Ngôn vẫn còn đang ở trong phòng cấp cứu, mà cửa bên ngoài hành lang, Mộ Hoa bỗng nhiên cũng ở đó, còn có một người phụ nữ ngồi ở trên ghế khóc suốt, Quý Minh Vũ vẫn cúi thấp đầu tựa vào góc tường không nói gì, không khí giữa hai người có phần cứng ngắc!

Lâm An Bắc dẫn Doãn Vị đến gần, Mộ Hoa nhìn thấy hai người đầu tiên, vội vàng đứng lên chào hỏi, chìa tay muốn bắt tay với Lâm An Bắc, thái độ thân thiết nhún nhường, giống như hai người là bạn thân quen biết nhiều năm: “An Bắc tới rồi, tác giả Doãn cũng đến đây sao?”

“Đúng vậy.”

Lâm An Bắc gạt đầu một cái, ôm nhẹ Doãn Vị vẫn còn đang hoảng sợ trực tiếp đi qua ông ta, cũng không thèm nhìn tới cánh tay phải đang chìa ra, Quý Minh Vũ liếc nhìn hai người, đôi mắt đỏ gay, cả người run rẩy, xem ra tình trạng không tốt.

“Thế nào rồi?”

“Không biết, vừa mới bị đưa vào.” Giọng nói Quý Minh Vũ như trải qua tang thương khàn đục khó nghe, liếc nhìn Doãn Vị ngồi ở bên cạnh thất lạc hồn phách giống mình, lên tiếng gọi cô: “Tiểu Vị?”

Doãn Vị ngỡ ngàng quay đầu nhìn Quý Minh Vũ, mắt không có tiêu cự nhìn về phía anh giống như người xa lạ, không biết có đang nhìn anh hay không. Trong lòng Quý Minh Vũ rất khó chịu, thấy đáng về Doãn Vị khác thường như vậy, làm anh nghĩ tới việc đã từng bỏ lỡ đứa bé kia, chắc hẳn trong lòng Doãn Vị cũng không chịu nổi.

“Tiểu Vị, em có thể giúp anh đưa mẹ về trước được không, Tiểu Ngôn sẽ không sao đâu, em đừng quá lo lắng.”

“Được.”

Doãn Vị sững sờ đứng dậy, cứng nhắc đi đến bên cạnh đỡ bà Quý đau khổ thương tâm đứng dậy, Lâm An Bắc vỗ vỗ bả vai Quý Minh Vũ, dìu bà lão đi trước. Mộ Hoa vốn định nói gì đó với Lâm An Bắc, nhưng khi thấy bầu không khí đóng băng, cuối cùng ngượng ngùng không mở miệng, quay trở về chỗ ngồi.

Đến nhà họ Quý, Doãn Vị ngỡ ngàng tìm chìa khoá mở cửa giấu phía dưới chậu hoa, lấy nước cho bà Quý uống thuốc nhưng không nói một câu nào, cũng không biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì.

Đến khi Lâm An Bắc quay lại bệnh viện Trần Cẩm Ngôn đã được chuyển đến phòng bệnh bình thường, bác sĩ đang nói chuyện với Quý Minh Vũ, Mộ Hoa đã không còn ở đây.

“Phụ nữ có thai thân thể quá yếu mới có thể xảy ra đẻ non, cho dù ăn xong rồi ới cũng phải ăn tiếp, còn nữa nhất định phải nghe theo cô ấy, giữ vững tâm tình vui vẻ, nếu chuyện như vậy xảy ra lần thứ hai, đừng nói đứa bé, ngay cả mẹ cũng nguy hiểm”

Quý Minh Vũ tự trách đứng nghe bác sĩ dặn dò, nghiêm túc gật đầu đồng ý, bác sĩ đi rồi, cả người anh xụi lơ dựa vào tường ngoài phòng bệnh nhìn hướng về hành lang dài.

Lâm An Bắc đến gần ngồi xuống bên cạnh, đưa cà phê nóng trong tay cho anh, mình thì cầm lon trong tay uống một ngụm lớn ấm người, ngẩng đầu lên nhìn hành lang bệnh viện sáng ánh đèn không hiểu rõ lắm, nghi ngờ mình không phải là sai rồi chứ.

Quý Minh Vũ không mở nắp lon cà phê, chỉ cầm sưởi ấm đôi tay, nhìn người đàn ông đẹp trai bên cạnh: “Ngại quá làm phiền hai người phải chạy tới đây, tiểu Vĩ đâu?”

“Tôi để bác sĩ tiêm cho cô ấy một mũi, bây giờ đã ngủ thiếp đi.”

“Cô ấy cảm xúc không ổn định, anh chú ý một chút, chiều nay để cho cô ấy tới bệnh viện, nói Tiểu Ngôn cùng bé cưng đang nghỉ ngơi, cô ấy sẽ nghe.”

Lâm An Bắc lúc đầu không thích Trần Cẩm Ngôn, không thích Doãn Vĩ thân mật với cô ta, không thích tác phong làm việc, không thích tính khí ngang ngược, dù sao luôn có thể tìm được rất nhiều lý do không muốn gặp cô ta, nhưng lúc này nhìn cô nằm trong phòng bệnh tái nhợt không còn sức sống, vậy mà anh lại có cảm giác mình thật là ngây thơ, còn kém hơn một người phụ nữ rộng rãi.

“Cô ấy tối nay mơ thấy ác mộng, trong miệng luôn kêu đứa bé, tỉnh lại dù chết cũng phải gọi điện thoại cho mọi người.” Bây giờ Lâm An Bắc nhớ tới tình trạng như sắp phát điên của Doãn Vĩ, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, anh cũng không biết giấc mơ kì lạ của cô ấy nói lên điều gì, chỉ là cảm thấy không hiểu nếu như Trần Cẩm Ngôn có xảy ra chuyện gì, giữa bọn họ có thể cũng xong rồi.

Anh không thích cảm giác như vậy, cảm giác đưa hạnh phúc buộc lên chỗ cao nhất, vì tình cảnh của người khác lên xuống thất thường mà trở nên lo lắng, anh thật sự rất chán ghét, cho nên phải nhờ cô tận gốc!

“Hai năm trước chúng tôi có một đứa bé, nhưng lúc đó cũng không có kinh nghiệm, cảm thấy không thoải mái nên đến bệnh viện kiểm tra mới biết. Cô ấy lúc mới sinh đã trải qua một cơn bệnh nặng, thân thể trước giờ vẫn rất yếu, bác sĩ yêu cầu nằm trên giường nghỉ ngơi. Đêm hôm đó lại nhận được điện thoại gọi tới từ nước Mỹ, tiểu Vĩ ở đầu dây bên kia khóc suốt, cô ấy rất lo lắng, an ủi thế nào cũng vô dụng, lúc ấy đã là ba giờ sáng, cô ấy kiên quyết đòi đến sân bay, tôi không cho đi, kết quả sáng sớm ngày hôm sau nhân lúc tôi đi tìm bác sĩ cô ấy tự mình đi đến sân bay.”

“Đứa bé không có giữ được, chúng tôi vì thế mà tranh cãi ầm ĩ một trận, còn cách xa nhau một thời gian.”

Lâm An Bắc nghe xong thì cau mày, anh cho là Trần Cẩm Ngôn và Doãn Vĩ chỉ là trên mức công việc, quan hệ bạn bè bình thường mà thôi, đối xử với cô tốt như vậy cũng chỉ là cảm giác áy náy, lại không nghĩ rằng Trần Cẩm Ngôn vì cô bỏ ra nhiều như vậy, hoàn toàn vượt qua suy đoán của anh.

“Chuyện xảy ra khi nào vậy?”

“Hai năm trước từ bên trong Trì Vũ truyền tin đồn cậu sắp kết hôn, bị giới truyền thông trắng trợn đưa tin rất nhiều lần, tiểu Vĩ cũng nghe được tin tức.”

Hai tay Lâm An Bắc nắm chặt lại, không ngờ lại đúng là sự kiện đen đủi đó. Lúc ấy anh cũng nghĩ đến Doãn Vĩ sẽ thấy, nhưng cho tới bây giờ luôn nghĩ rằng cô sẽ không quan tâm, bởi vì từ đầu chí cuối anh cũng không nhận được bất cứ tin tức gì của cô, mã số địa chỉ hôm thư chưa từng đổi, cô muốn tìm anh rất đơn giản.

“Tôi đã nghĩ rằng cô ấy sẽ không quan tâm.” Lâm An Bắc không biết nói gì, một câu thật xin lỗi thiếu sức sống là câu nói duy nhất anh có thể nói lúc này, anh không nói ra miệng được những lời tốt đẹp. Anh rất thích trẻ con, nhưng lại hại chết một sinh mạng vô tội.

“Chuyện này không liên quan tới hai người, là giữa chúng tôi có vấn đề khúc mắc, tôi không hiểu tại sao cô ấy lại chấp nhất như vậy, cô ấy cũng chán ghét tôi can thiệp quá nhiều. Tiểu Vĩ đối với chuyện này luôn tự trách mình, khoảng thời gian ấy nó không có lấy một ngày ngủ an ổn, mỗi đêm đều mơ thấy ác mộng, sau đó phải đi khám bác sĩ tâm lý.”

“Bác sĩ tâm lý?”

“Đúng vậy, chỉ là một năm trôi qua rồi, trong lòng nó vẫn không chịu gỡ bỏ chuyện ấy, chỉ cần một chút xui vấn đề liên quan tới đứa bé, nó đều tự trách ồm hết vào người mình, nói thế nào cũng vô dụng.”

Lâm An Bắc cho tới bây giờ chưa bao giờ biết những chuyện trước kia của Doãn Vĩ, anh đã từng phản xạ có điều kiện che giấu cô hết tất cả tin tức, chưa từng đứng ở góc độ của cô mà hỏi, như tại sao cô lại rời đi, tại sao lại mang theo năm trăm vạn.

“Tiểu Vĩ vẫn không biết quan hệ giữa tiểu Ngôn và bà ấy, tối hôm qua là Mộ Hoa tìm tới cửa, muốn cô ấy khuyên mẹ tôi để ông ta xuất cảnh đóng phim, thì bị từ chối, hai người ở thư phòng tranh cãi ầm ĩ, vừa đúng lúc tôi ra ngoài, mẹ tôi cũng bị làm cho sợ hãi, gọi điện thoại cho tôi liên tục khóc.”

Tối hôm qua Quý Minh Vũ ra ngoài phái người đi tìm bọn họ, cuối cùng vẫn phải tìm tới Lâm An Chính.

“Mẹ vợ tôi không biết đến sự tồn tại của tiểu Vĩ, bà ấy định về nước thăm chúng tôi, lại bị Tiểu Ngôn từ chối sợ tiểu Vĩ tạm thời không tiếp nhận nổi.”

“Ban đầu Mộ Hoa cũng không thừa nhận Doãn Vĩ là con gái của ông ta, năm đó là mẹ của Doãn Vĩ giúp sự nghiệp ông ta tăng tiến nhanh, mà hình như ông ta vẫn cho rằng nguyên nhân là nhà họ Trần giúp.”

Nhìn Quý Minh Vũ nghi ngờ cau mày, Lâm An Bắc cũng không giải thích, thật ra thì đối với Mộ Hoa, anh không có để ở trong lòng, cho dù ban đầu đánh cược với Doãn Vĩ huỷ hoại ông ta để kết hôn, anh cũng chưa từng chú ý đến ông ta, chỉ là bây giờ cảm thấy, có vài người trời sinh thiếu dạy dỗ.

“Bác gái vẫn nên tới đây chăm sóc hai người thì tốt hơn, bà xã tôi tự tôi sẽ chăm sóc, hai người không cần quan tâm, về phần Mộ Hoa, cũng không cần

cổ kị cái gì phải không?”

Đôi mắt Quý Minh Vũ nguy hiểm nheo lại, ngón tay miết thành lon nước bóng loáng, đây cũng là vấn đề anh băn khoăn, dù sao cũng là huyết nhục tình thân, nhưng bây giờ xem ra, cũng không thiết phải cổ kị gì nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau Doãn Vị tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong nhà, nhìn cách bài trí quen thuộc, đầu óc nửa ngày không theo kịp, ngày hôm qua giống như đã xảy ra chuyện lớn gì đó, nhưng trong đầu một chút trí nhớ cũng không có.

Từ phòng tắm đi ra, Lâm An Bắc lau tóc vẫn còn ẩm ướt, nhìn thấy cô vợ của mình đang ngồi trên giường, đáng vẻ ôm chăn trầm ngâm suy nghĩ. Vết khăn lông lên trên vai, tóc trên trán ẩm ướt dán chặt, xấu bụng lấy khăn tắm trực tiếp trùm lên đầu cô.

“Á, anh làm gì vậy?”

Doãn Vị bị anh ép tới không thở nổi, cổ tình hết lần này đến lần khác tay của anh làm loạn không ngừng mò vào bên trong áo ngủ của cô.

Trên da thịt mềm mại còn lưu lại nhiệt độ trong chăn, bị bàn tay lạnh như băng của anh đụng vào, Doãn Vị lập tức rùng mình một cái, Lâm An Bắc một chút cũng không cho cô cơ hội phân tâm, bàn tay trực tiếp đặt lên bầu ngực, kỹ xảo thuần thục bắt đầu bao phủ xoa nhẹ.

Doãn Vị hiểu được buổi sáng đàn ông rất dễ dàng động tình, nhưng trong đầu rõ ràng cần nhớ tới chuyện lớn gì đó rất quan trọng, Lâm An Bắc thấy cô hơi nhíu chân mày, định lên tiếng từ chối, quyết đoán lấy môi hôn, để cho cô không phát ra được tiếng nào.

Chăn mềm trên người vì động tác của bọn họ mà từ từ rơi xuống, da thịt trắng muốt phơi bày ra bên ngoài trời thu lạnh đầy gió rét, khiến Doãn Vị phản xạ có điều kiện rúc vào trong ngực Lâm An Bắc.

Khỏe miệng Lâm An Bắc càng tăng nụ cười, một tay kéo □ khăn tắm quấn quanh, kéo chăn đắp lên hai người.

Doãn Vị có thể trực tiếp cảm nhận được vật nóng rực cứng rắn chống đỡ bên hông mình, co rúm lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ dám tròn to đôi mắt nhìn Lâm An Bắc không lên tiếng chống lại.

“Sinh mạng quyết định là ở vận động, đừng trừng anh...anh sẽ không nhịn được.”

Không trừng chẳng lẽ anh có thể nhịn được? Doãn Vị rất muốn hỏi, cánh tay từ giữa eo hai người rút ra, không thể tránh khỏi đụng phải vật đang dâng trào của đối phương, Lâm An Bắc phát ra tiếng than nhẹ khó nhịn, dùng lực mạnh hơn giữ hai bờ vai của cô.

Hai tay Doãn Vị bị anh đẩy đến thất lung, làm thế nào cũng không thể di chuyển được, trong miệng đầu lưỡi bị anh khuấy động, cả cái lưỡi cũng cảm thấy tê dại, hai người ma sát không ngừng mà trở nên kịch liệt, nhiệt độ tăng cao, khiến trong đầu Doãn Vị như tia lửa chớp lên thoáng hiện qua, lại bị Lâm An Bắc đột nhiên tiến vào mà nhớ ra.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 42

Doãn Vị thét lên đẩy người đang đè lên mình ra, không để ý mặt mũi u ám của anh, quần áo xóc xếch, nhảy xuống giường chạy ra ngoài cửa.

Lâm An Bắc đứng dậy giữ chặt cô bắt quay lại, cả hai người đè lên chăn ngã nhào xuống thảm, Doãn Vị không ngừng giãy giụa hét lên vỗ vào lồng ngực Lâm An Bắc, bị anh nắm chặt hai tay đang vùng vẫy của cô giữ trong ngực, chặn ở trên người bọn họ vì cử động mà rồi thành một đồng.

“Buông tay, buông tay ra”

“Được rồi, anh đưa em qua đó.”

Lâm An Bắc chán nản, cuối cùng vẫn không thể ngăn cản được cô, sắc mặt khó coi im lặng chờ Doãn Vị mặc quần áo, hai người không ăn bữa sáng mà lên xe đi thẳng đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh không có người, Doãn Vị sợ hãi sắp khóc, không thấy Trần Cẩm Ngôn khỏe mạnh cô không thể nào an lòng được, nắm áo bên hông Lâm An Bắc không ngừng kéo:“Sao không có ai, cô ấy đi đâu rồi, không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Lâm An Bắc vỗ vỗ lưng cô giống như an ủi đứa bé, lấy điện thoại gọi số mà Quý Minh Vũ đưa tới qua cho anh.

“Không sao, em ngồi nghỉ một chút, bọn họ đi kiểm tra đang về rồi, em đừng lo lắng lung tung.”

Anh còn đang nói dở, Quý Minh Vũ đã đưa Trần Cẩm Ngôn trở lại, sắc mặt cô ấy so với buổi tối hôm qua có vẻ khá hơn một chút, thấy Doãn Vị thì có

chút sững sốt, quay đầu nhìn Quý Minh Vũ, anh ta hướng về phía cô không tiếng động gật đầu một cái, hai người hơn năm chung đưng đã sớm có mười phần ăn ý, biết Doãn Vị không phát hiện ra điều gì, Trần Cẩm Ngôn mới yên tâm đôi chút, cô không hy vọng Doãn Vị hận mình!

“Chị, chị làm em sợ muốn chết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, hay là em ở lại đây chăm sóc chị? Em sẽ hầm cách thủy thật nhiều canh ngon cho chị uống được không?”

Doãn Vị ngồi xồm bên xe lăn Trần Cẩm Ngôn đang ngồi, hai tay nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của cô ấy, khoe mắt còn vương vài giọt nước mắt chưa kịp lau khô, Trần Cẩm Ngôn lại không cử động, ghét bỏ nhìn nước mắt tràn đầy gò má của cô, xé khăn giấy bên cạnh bàn nhét vào trong tay cô: “Bẩn quá, không biết là phụ nữ có thai không thể nhìn những thứ này à, còn không lau nhanh đi.”

“Không phải là vì em lo lắng cho chị sao, chị thế nào mà lại không cẩn thận như vậy chứ, làm em sợ muốn chết.”

Trần Cẩm Ngôn được Quý Minh Vũ ôm nằm lên giường, đắp kín chăn, phục vụ cô lau mặt lau tay, bộ dáng hưởng thụ giống như vị hoàng hậu luôn được chiều chuộng, hất cằm lên nhìn Doãn Vị, ý là nhìn xem chị tìm được người đàn ông thế nào, còn em tìm là dạng đàn ông gì chứ.

Trong miệng vẫn còn đường hoàng nói Doãn Vị: “Con chị rất khỏe mạnh, em tự lo bản thân mình thì hơn, quan tâm lung tung làm cái gì, tinh thần của chính mình còn chưa ổn định, mau giữ vững vị trí của mình thì tốt hơn, Lâm tổng thấy tôi nói vậy có đúng hay không?”

Trần Cẩm Ngôn nói những lời này cũng không sai, thân thể vừa mới hồi phục được một chút, liền vội vàng giúp đỡ Doãn Vị, không để ý đến ánh mắt ám chỉ của Quý Minh Vũ thẳng thắn khiêu khích nhìn Lâm An Bắc.

Doãn Vị nhìn Trần Cẩm Ngôn đã khôi phục lại trạng thái nhanh nhẹn dũng mãnh như trước kia, trong lòng cũng dần thả lỏng, nhìn khuôn mặt Lâm An Bắc vì chưa thỏa mãn dục vọng mà u ám, lấy lòng đứng cạnh anh, chủ động kéo cánh tay, trách khỏi sự trách móc của người phụ nữ đang có thai kia: “Bọn em hưởng thụ trọn vẹn thế giới riêng của mình rồi, chị là người mang thai chỉ ước ao ghen tị, có phải hay không ông xã?”

Nhìn khuôn mặt tươi cười đang ngược nhìn mình của Doãn Vị, Lâm An Bắc nghiêm túc quan sát cô hồi lâu, nặng nề mở miệng: “Đúng là cần phải sinh con trai ổn định địa vị trước, xem ra chúng ta phải nỗ lực rồi, đi trước đây, tạm biệt.”

Doãn Vị bị Lâm An Bắc kéo đi, Quý Minh Vũ bận trước bận sau phục vụ bữa ăn sáng cho Trần Cẩm Ngôn, dọn dẹp bình giữ nhiệt đựng cháo gà trên bàn, liếc nhìn người phụ nữ có thai đang tựa vào gối đọc sách: “Đây chính là em rể tương lai, gây sự với cậu ta không sợ bị trả thù hay sao.”

“Nó dám!”

Quý Minh Vũ cung chiêu xoa xoa đầu tóc rối bời của cô cười cười: “Em đây, đã đến lúc làm mẹ rồi, mà sao tính tình không thay đổi một chút nào cả.”

Trần Cẩm Ngôn khép quyển sách giáo dục con cái trong tay lại, ngẩng đầu cầm lấy tay phải của Quý Minh Vũ, lo lắng mở miệng hỏi anh, giống như anh là người duy nhất trên đời cô có thể tin tưởng: “Anh nói xem, nếu tiểu Vị biết được sự thật, có thể hận em hay không? Em cũng không muốn lừa nó, chỉ là hy vọng nó có thể sống vui vẻ hơn.”

Quý Minh Vũ nắm lại bàn tay của cô, ngồi bên mép giường kéo cơ thể đã gầy đi trông thấy của cô, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải bồi bổ cho cô thật tốt, nếu không sẽ càng gầy thêm, “Đừng suy nghĩ nhiều, tiểu Vị là đứa bé hiểu lý lẽ, nó sẽ hiểu nỗi khổ của em.”

“Ông ta đâu? Mẹ có gọi điện thoại tới đây hay không?”

“Không phải lo lắng chuyện ông ta, anh sẽ xử lý, còn về mẹ em, anh đã sắp xếp cho bà theo đoàn đi du lịch Âu châu rồi, nói rằng dự tính một tháng trước ngày sinh đi đón bà.”

“Được, trong thời điểm quan trọng này, em cũng không hy vọng bà ấy xảy ra chuyện, cảm ơn anh Minh Vũ.”

Trần Cẩm Ngôn là thật lòng cảm ơn Quý Minh Vũ vẫn luôn ở bên cạnh mình, mặc kệ cô có bao nhiêu tùy hứng, bao nhiêu ngoan cố, đã mạn không hiểu chuyện, vẫn luôn bao dung chiều chuộng cô, những năm tháng khó khăn khổ sở kia, cũng cảm ơn anh luôn làm bạn không xa không rời bên cạnh cô.

Quý Minh Vũ hôn cái trán trơn bóng của cô, thỏa mãn ôm người vào trong ngực, có hơi thấp thỏm lo lắng nhẹ giọng dụ dỗ níu non: “Quà tạ lễ, chỉ cần đồng ý một cái yêu cầu của anh thôi.”

Trần Cẩm Ngôn khoe miệng cong lên thỏa mãn nở nụ cười e lệ, cầm tay anh đặt lên trên bụng, bàn tay hai người đè lên nhau, hình như có thể cảm nhận được sinh mệnh bé bỏng ngoan cường: “Anh là định cầu hôn em sao?”

“Ừ, là quà tạ lễ anh cần thôi.”

“Anh rõ ràng là đang ép hôn!”

“Vậy em có đồng ý hay không?”

“Ừ, để em suy nghĩ một chút, chiếc nhẫn kim cương không cần 10 Carat, năm Carat là được, hoa hồng, sâm banh”

Trần Cẩm Ngôn dựa vào trong ngực Quý Minh Vũ, bắt đầu đếm ngón tay từng cái một, Quý Minh Vũ vén sợi tóc sau vành tai cô, cô nói câu, anh liền tươi cười trả lời một tiếng “Được”.

Ở trong phòng bệnh màu trắng, đôi nam nữ tràn đầy hạnh phúc như dòng nước ấm áp chảy xiết!

Doãn Vĩ bị Lâm An Bắc mạnh mẽ kéo ra khỏi bệnh viện, mặt âm u chạy về nhà, mới sáng sớm đã chạy đến bệnh viện, bây giờ quay về gặp phải giờ đi làm cao điểm, vừa đi vừa chờ lúc đến nhà đã chín giờ.

Doãn Vĩ nhìn khuôn mặt cứng ngắc của Lâm An Bắc, không dám trêu chọc anh, ngoan ngoãn đi theo anh vào nhà, lúc xoay người đóng cửa, lại bị người phía sau dùng lực lớn giữ chặt ở trên cửa.

Guồng mặt đụng vào cánh cửa, hai cánh tay bị anh bắt chéo sau lưng, hơi thở Lâm An Bắc dồn dập lôi kéo quần áo trên người Doãn Vĩ.

“Anh...anh, lên trên giường có được hay không?”

Doãn Vĩ biết buổi sáng đã chọc giận Lâm An Bắc, người ta bây giờ là đang trút giận, nhưng sáng sớm làm ở cửa ra vào, cô vẫn cảm thấy thẹn thùng, nấn nhai đi vào phòng ngủ.

Hiển nhiên Lâm An Bắc không cho cô được như ý, đôi tay thuần thục vén quần áo cô lên cao, bàn tay từ đằng sau đi lên, chính xác nắm hai khối mềm mại trước ngực bóp. Hơi thở nặng nề ẩm ướt phun sau tai cô, đầu lưỡi liếm láp vành tai trắng nõn, dùng miệng khẽ cắn, ngậm vào trong miệng mút hai cái.

Doãn Vĩ bị anh cố ý phát ra âm thanh làm cho xấu hổ, thân thể dán lên mặt gỗ, hai tay không có chỗ để chỉ có thể chống đỡ lên cửa, cả người giống như một tờ giấy mỏng dính lên.

Lâm An Bắc dùng sức xoa bóp bộ ngực mềm mại, bàn tay to lớn đặt giữa bộ ngực, đỉnh hồng đã sớm đứng thẳng bị anh cố ý cách lớp vải vóc ma sát ở trên ván cửa, khiến hơi đau đớn lại tăng khoái cảm tê dại, Doãn Vĩ khóc thút thít nói: “Em sai lắm rồi, anh làm em thật khó chịu.”

Anh giống như tăng thêm sức lực trên tay để trả thù, đầu gối mạnh mẽ chen vào hai chân đang khép lại, cả người cô bị buộc tách hai chân ra, vật gỗ lên trong quần cố ý ma sát húc vào giữa khe hông của cô, áo khoác trên người vắt bên cánh tay, bên trong áo sơ mi cũng bị bàn tay anh làm loạn đem từng nút áo cởi ra, lộ ra hơn nửa đầu vai trắng nõn mượt mà, Lâm An Bắc chạm khẽ hôn nhẹ lên làn da phỉm hồng kiêu diễm ướt át, dây dưa nói nhỏ: “Khó chịu thật sao?”

Doãn Vĩ vội vàng gạt đầu, hi vọng anh dừng tay lại!

Ai ngờ bờ vai bị anh cắn hiện lên dấu răng, chuyển sang chỗ khác, bàn tay to lớn giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nảy sinh ác độc há mồm che cái miệng nhỏ nhắn lại, nuốt hết tất cả nước n唾 ghen ngào cầu cô.

Giống như anh muốn nuốt cô xuống bụng, đôi môi bị anh che kín cực kỳ chặt chẽ, mạnh mẽ cạy hàm răng cô ra, đầu lưỡi trơn trượt nhanh chóng chui vào, dây dưa, trêu chọc lưỡi của cô, lúc thì kéo ra hút mạnh, lúc lại đẩy vào trong, sợi tơ màu bạc thật dài theo khe miệng hai người chảy xuống, từ từ chảy xuống hầu kết của anh.

“Để xem sau này làm sao em dám đẩy anh ra nữa.”

Có trời mới biết người đàn ông đã tiến vào, lại bị người phụ nữ của chính mình mạnh mẽ đẩy ra, dục vọng buổi sáng bùng bùng phần chấn, bị cô ấy làm như vậy, anh không có trút giận ngay lúc đó đã là tốt lắm rồi.

“Không dám, không dám nữa.”

Doãn Vĩ lấy lòng cam đoan, cảm giác hoảng hốt lo lắng giống như lúc Trần Cẩm Ngôn bị bệnh lại xuất hiện, dây thần kinh bị căng thẳng đến mức tận cùng, trong đầu ong ong, âm thanh pháo hoa nổ bùm bùm.

Hai tay Lâm An Bắc ở trước ngực cô từ từ đi xuống, nhẹ nhàng ở trên bụng vuốt ve một chút, sau đó lần mò xuống phía dưới. Ngón tay linh hoạt từ khe hở quần lót chui vào, ở khu vực tam giác thần bí di chuyển, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve khe hẹp bên trong thân thể cô!

“A, đừng làm như vậy mà.”

Doãn Vĩ khó chịu muốn khép chặt hai chân, nhưng không có tác dụng gì, chỉ làm tăng thêm ma sát giữa hai chân, hơn nữa cô có thể cảm nhận được chất lỏng ấm áp đang từ từ tràn ra, làm ướt đầu ngón tay của anh!

Nơi u cốc thần bí ẩm áp trắng nõn khiến cho Lâm An Bắc điên cuồng, ra vào mấy cái, cảm giác được chất lỏng theo đầu ngón tay mình chảy ra ngoài, chứng tỏ cô đã chuẩn bị tốt, Lâm An Bắc cũng không nhịn được nữa, xoay người cô quay về phía mình, đôi tay vắt ở trên cổ mình, một tay ôm eo cô, một tay vội vàng kéo quần xuống.

Vật to lớn màu tím đen được thả ra ngoài, ở trên đỉnh thậm chí còn có mấy giọt tinh dịch rỉ ra, di động mấy cái, Lâm An Bắc lột xuống lớp quần áo che đậy cuối cùng trên người Doãn Vĩ, đưa vật của mình vào tận sâu bên trong cơ thể cô!

Doãn Vĩ giống như búp bê rách treo trên người Lâm An Bắc, thân thể khẽ run theo động tác một sâu một cạn của anh, trán đã ướt đẫm mồ hôi, tóc phía sau cổ cũng ướt nhẹp. Hai chân quần ngang lưng anh, kích tình bắn ra bốn phía, bàn tay giữ hai bên hông trắng nõn mềm mại, theo tiết tấu xâm nhập của anh mà dùng lực lớn bóp chặt, một luồng sóng khoái cảm giống như thủy triều vọt tới hai người, hai người ở trong bể dục, chìm chìm nổi nổi đón nhận

lấy từng giọt từng giọt lẽ nửa tội!

Có lực đi vào, co rúm khiến cho hai người dần trượt xuống. Thân thể va chạm đụng vào nhau, lại tách ra, rồi lại kết hợp. Âm thanh ma sát phát ra tiếng nước khiến Doãn Vị xấu hổ không chịu nổi, đầu cúi gằm dựa vào Lâm An Bắc làm con rùa đen rút đầu, theo từng động tác của anh mà mở to miệng thở hổn hển.

“Quá sâu, em không chịu nổi, không cần”

“Đi phòng ngủ, nhé?”

“Sao cũng được, anh nhanh lên một chút, em chịu không nổi rồi.”

Lâm An Bắc hôn ở trên môi nàng một cái, vui vẻ nở nụ cười gian tà với cô, ôm cô đắm sâu vào vật của mình, để cho hai người kết hợp chặt chẽ hơn, từng bước từng bước một đi lên trên cầu thang.

Mỗi một lần anh bước lên, thân thể Doãn Vị không nhịn được mà run rẩy, bình thường cầu thang này đi hết cũng không thấy nhiều, lúc này trở nên kéo dài, cuối cùng cũng kết thúc khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cơ thể vừa mới thả lỏng, một vòng công kích mới lại bắt đầu dồn dập tới, vách tường phòng ngủ trở thành nơi Lâm An Bắc đòi nợ!

Cả buổi sáng, Doãn Vị liên tục vì cái đây lúc đó mà trả nợ, cho đến khi cạn kiệt sức lực, không thể nói ra lời!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 43

Hai ngày trôi qua nhanh chóng trong yên bình, mặc dù Doãn Vị luôn bị Trần Cẩm ghét bỏ, nhưng mỗi lần thấy cô đến là cô ấy lại vui vẻ khoe khoang chuyện mình được làm mẹ, khoe khoang đứa nhỏ trong bụng lên đến tận trời, nói nhiều đến nỗi Doãn Vị cũng cảm thấy mong muốn, khát khao có em bé!

Nhưng khi nhìn thấy cô ấy vừa mới ăn xong đồ ăn thì ói đến mức tối tăm trời đất lại cảm thấy sợ, lo lắng mình không thể chịu được hành hạ như vậy, hơn nữa điều quan trọng là, Trần Cẩm Ngôn không ăn gì cũng ói, xảy ra liên tục giống như đây là một chuyện bình thường.

Doãn Vị bóc quả cam tách thành những múi nhỏ đưa cho cô, vỗ sau lưng cho thuận khí, Trần Cẩm Ngôn vừa mới ói xong nên sắc mặt trắng bệch, nhưng tinh thần lại tốt hơn trước rất nhiều.

“Làm sao mà ói nhiều như vậy chứ, cứ tiếp tục như vậy thì thân thể sao có thể chịu được hả?”

“Không sao, qua mấy tháng đầu thì sẽ tốt lên thôi, hơn nữa phản ứng khi có thai cũng liên quan đến sức khỏe, em đừng có thấy chị như vậy mà trở nên sợ hãi, cái nhà họ Lâm đó, điều đúng đắn nhất là phải sinh thêm bé trước.”

Trần Cẩm Ngôn từ nhỏ đã lớn lên ở gia đình giống như vậy, thấy cũng nhiều mà nghe được cũng nhiều, mặc dù cô không đồng ý dùng những cách đó để đạt được lợi ích, nhưng thực tế chính là thực tế, có những lúc chúng ta không thể không khuất phục!

Trong cuộc sống có người phụ nữ nào lại không muốn một gia đình hạnh phúc mỹ mãn đâu, nhưng có đôi khi, hạnh phúc cũng cần phải trả giá cao, chẳng hạn như tự do, như đứa con. Đặc biệt là những nhà giàu có quyền thế, chắc chắn lấy chuyện nối dõi tông đường là quan trọng nhất!

Doãn Vị cười ha ha, năm nay cô đã 27 tuổi rồi, sắp tới sẽ là sinh nhật lần thứ 28, những năm tốt đẹp nhất của cuộc đời, đều trải qua cùng với người đàn ông tên là Lâm An Bắc, bây giờ tất cả mọi thứ cũng coi như hạnh phúc, có đứa nhỏ, cô cũng rất mong chờ!

“Em đừng quá tin tưởng vào cái gì gọi là tình yêu chân chính, chuyện hôn nhân đại sự cần suy tính kỹ càng, đặc biệt là người như Lâm An Bắc, bên cạnh nhiều bông hoa rực rỡ không nói, ba năm qua cách vài ngày báo chí lại đưa tin cùng với một minh tinh, một tiểu thư nhà giàu ở quán ba rồi khách sạn gì đó, em lại cứ ngu ngốc tin tưởng anh ta như vậy.”

Trần Cẩm Ngôn tràn đầy sức sống, cả người thánh thoi dạy bảo Doãn Vị, ra dáng vẻ giảng giải lí lẽ, nói cô ấy là chuyện gia cũng không sai, nhưng xem lại chính bản thân cô ấy, có đánh chết cũng không muốn lấy giấy chứng nhận kết hôn.

“Em đặc biệt đồng ý với quan điểm của chị, nếu không hai người nhận giấy kết hôn sớm một chút, dù sao bảo bảo trong bụng cũng là công dân hợp pháp, hơn nữa còn là người thừa kế duy nhất được nhà họ Quý thừa nhận.”

“Chị đang nói em, em còn dám nói lại, em nghĩ Quý Minh Vũ dám lên trang đầu của tờ báo sao? Anh ta dám sao?”



Doãn Vị bắt đầu đi, nhưng những lời Trần Cẩm Ngôn nói đều là sự thật, Quý Minh Vũ thật sự không dám gây ra xi căng đan lên trang đầu tờ báo, trừ khi anh ta quá nhàn rồi thoải mái nên ngứa da. Huống hồ hai người Trần Cẩm Ngôn và Lâm An Bắc hình như trời sinh ra đã không hợp nhau, đều khuyên Doãn Vị tránh xa người kia ra một chút.

“Những tin tức bất quá nói gió thành mưa kia chị cũng tin tưởng là sao chứ, mỗi ngày An Bắc đều về nhà, những cô oanh oanh yến yến kia cũng chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi, về điều này em đối với anh ấy có lòng tin tuyệt đối, chị cũng không cần lo lắng cho em, em có thể tự bảo vệ tốt chính mình, còn chị chỉ cần bảo vệ tốt bảo bảo trong bụng là được rồi.”

Bàn tay Doãn Vị nhẹ nhàng vuốt ve bụng đã nhô lên cao của Trần Cẩm Ngôn, vừa nói vừa vui vẻ chơi đùa với bé cưng trong bụng cô ấy, tưởng tượng sau này đứa bé của cô và Lâm An Bắc sẽ có dáng vẻ như thế nào.

Hoan hỷ nhất tiểu nhi vô lại, trước khe nằm bóc đài sen! Đây là câu thơ mà Doãn Vị từng rất thích, là điều cô luôn nghĩ tới, bên trong đài sen, hình ảnh đứa bé mặc cái yếm nằm chơi đùa, quả nhiên là niềm vui của cuộc sống!

Lúc lái xe đi về, ngang qua sạp báo, nhìn một đồng người chen lấn vây lấy sạp báo, Doãn Vị nhú mày, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì lớn rồi sao?

Đằng sau xe tiếng còi inh ỏi không ngừng, Doãn Vị đành dè xuống sự lo lắng trong lòng, theo dòng xe chạy từ từ về phía trước. Khi gặp đèn đỏ ở ngã tư đường, xe vừa vặn chậm vạch dừng lại, ba mươi giây chờ đèn đỏ, Doãn Vị chán muốn chết ngắc đầu lên đường trước nhìn xung quanh, trong đầu vẫn còn suy nghĩ nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối, nhưng không ngờ vừa ngắc đầu đã nhìn thấy màn hình lớn treo trên toà nhà phía trước đang phát sóng trực tiếp hiện trường phỏng vấn người mà chạm tay có thể bị bóng (ý là gần đây rất nổi tiếng, so hot ~~~) tân đạo diễn Mộ Hoa.

Khoảng cách khá xa, Doãn Vị không thấy rõ dòng chữ thuyết minh, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy người ngồi ở trên ghế sa lon, giờ tay nhắc chân đều là toát lên vẻ tràn đầy tự tin của người đàn ông, tuổi đã hơn 50 nhưng được chăm sóc rất tốt, nhìn qua chỉ khoảng chừng bốn mươi, cả người mặc quần áo nhìn có vẻ tùy tiện nhưng lại lộ ra cảm giác ưu việt nhìn từ trên cao xuống, nở nụ cười ngạo mạn làm cho người khác ghê tởm buồn nôn!

Nghĩ đến người phụ nữ đã an nghỉ dưới đất kia, cả đời đau khổ, chết cũng không được yên ổn, còn rơi vào cảnh mang tiếng xấu làm người thứ ba. Ánh mắt Doãn Vị sắc bén, nhìn chòng chọc vào nụ cười tàn nhẫn đó, cho đến khi đèn tín hiệu đổi màu, phía sau truyền đến tiếng còi xe chói tai gay gắt, cô mới cúi thấp đầu, vứt bỏ khó chịu trong lòng lái xe đi tiếp!

Kết hôn đã lâu như vậy, số lần Doãn Vị tới công ty tìm Lâm An Bắc có thể đếm được trên đầu ngón tay. Lúc ban đầu bởi vì quan hệ của hai người xấu đến mức không thể nào tìm ra cơ hội để đến đây, bây giờ là vì sợ cái người thể lực sung mãn lúc nào cũng có thể động dục, bởi vì Lâm An Bắc không chỉ có một lần đề nghị muốn ở phòng làm việc làm thử một lần, cảm giác có kích thích hơn hay không.

Doãn Vị nghĩ tới những chuyện như vậy không tự chủ được mà đỏ mặt, vách tường thang máy phản chiếu bóng dáng mảnh khảnh, mái tóc dài buộc gọn lên sau ót, áo khoác màu xanh dương, quần jean rách kết hợp với giày màu nâu nhạt, hiện lên vẻ đẹp của tuổi trẻ.

Thang máy đình một tiếng dừng lại, từ từ mở cửa ra, Doãn Vị bước ra khỏi thang máy, nhìn thấy Thân Kính bên ngoài phòng làm việc liền đi tới: “Nghe nói cô rời nhà đi Bắc Kinh một chuyến, quay về sớm vậy sao?”

“Ừ, mới về sáng nay, Lâm tổng hợp chắc khoảng hơn một tiếng đồng hồ nữa mới kết thúc, có muốn cùng tôi đi uống một ly cà phê không?”

“Làm vậy có quá rầy đến công việc của cô hay không?”

“Không có chuyện gì, phục vụ tốt Tổng giám đốc phụ nhân cũng là một trong những công của tôi.”

Hai người đi đến quán cà phê kế bên công ty ngồi xuống, Doãn Vị uống một ly sữa bò, Thân Kính uống một ly Cabo quirell. Bên ngoài bầu trời âm u và đám người đang vội vã, bên trong là hai người ngồi đối diện nhau.

Thân Kính là người mở miệng trước tiên, giọng nói êm tai dễ nghe như lúc ban đầu: “Quen biết lâu như vậy, hình như đây là lần đầu tiên chúng ta đối mặt với nhau ngồi một chỗ nói chuyện phiếm, tôi nghĩ rằng chúng ta có thể trở thành bạn bè của nhau, cô thấy thế nào?”

“Được chứ, lúc đầu là do tôi hiểu lầm, thật ngại quá.”

Doãn Vị gật đầu một cái, bỏ qua cô ấy đã từng có xi căng đan là bạn gái Lâm An Bắc mà nói, Doãn Vị rất thích Thân Kính, cảm thấy hai người đều cùng là một kiểu người, đề tài nói chuyện trên trời dưới đất sẽ có rất nhiều.

Thân Kính không hề bụng cười cười, mở to đôi mắt, nghịch ngợm cười giễu nói: “Tôi có thể hiểu được mà, chắc tên khốn Lâm An Bắc kia còn chưa có giải thích rõ với cô phải không?”

Doãn Vị còn chưa từng thấy qua biểu cảm này của Thân Kính, mắt to linh động chớp chớp, trên mặt nhợt nhạt nở nụ cười tươi tắn, trên người tản mát hơi thở thanh xuân tràn đầy một chút cũng không thể nhận ra được cô là người phụ nữ đã hơn ba mươi tuổi.

“Tính tình anh anh ấy rất khó chịu đấy!”

“Ha ha, tôi cũng cảm thấy như vậy.” Thân Kính đối với sự miêu tả của Doãn Vị không thể tán thành hơn được nữa, kích động đến hươ tay múa chân nói cho Doãn Vị thay đổi của Lâm An Bắc trong vòng bốn năm không có cô ở đây, và chuyện anh vẫn luôn nhớ cô mãi không quên!

“Tôi cam đoan với cô, bốn năm qua bên cạnh Lâm An Bắc tuyệt đối không có một người phụ nữ nào, những tin tức trên báo chí kia đều là đám phóng

viên lợi dụng, bắt được một cơ hội chịu một tấm ảnh là bắt đầu phóng đại mọi chuyện lên, mà tôi thì sao chứ, đương nhiên là bị anh ta lợi dụng trở thành bia đỡ đạn.”

“Lâm phu nhân không thích tôi chắc cô cũng biết.” Nhìn Doãn Vị gật đầu một cái, Thân Kính tiếp tục nói: “Thật ra thì trước kia tôi cũng không gặp bà ấy, chỉ có một lần đi sân bay đón Hàn Dịch gặp bà ấy từ nước ngoài trở lại, sau đó lại gặp ở nhà hàng một lần nữa, vì vậy mà anh ấy dường như cảm thấy tôi không đứng đắn hoặc là bắt cả hai tay người của cô, dù sao mặt nặng mặt nhẹ với tôi không ít, lão phu nhân là đau lòng con trai của mình mà thôi.”

“Là rất bao che, tôi còn không dám nói cho bà ấy biết trước kia đã cùng An Bắc ở chung một chỗ, sợ bà tức giận, nhưng còn cô và Hàn Dịch thì sao?” Doãn Vị cho rằng đây là chuyện riêng của người ta, không tiện hỏi, nhưng cảm thấy rất nghi ngờ, với tính tình của Hàn Dịch, làm sao có thể dễ dàng để Thân Kính làm việc ở bên cạnh Lâm An Bắc, còn vẫn lấy thân phận bạn gái của An Bắc để gây xì căng đan.

“Tôi có nghe Hàn Tiêu nói qua, ở nước Mĩ hai người đã gặp nhau đúng không, chính tôi ở nước Mĩ còn gặp cô một lần, ở trong biệt thự của Hàn Dịch, cô có còn nhớ hay không?”

Đó là Doãn Vị vừa tới nước Mĩ không bao lâu đã xảy ra chuyện, qua 4 năm rồi, cô cũng không có ấn tượng gì nhiều, hơn nữa lúc ấy cách nhau khá xa, cô ở trên lầu cũng chỉ là vội vã nhìn thoáng qua, sau đó thì không gặp lại, ngay cả Hàn Dịch cũng không thấy nữa, chỉ là không ngờ người đó sẽ là Thân Kính.

“Hình như đã xảy ra chuyện gì đó, lúc đó tôi không thấy rõ mặt của cô, chỉ cảm thấy cô cãi nhau với Hàn Dịch hình như rất kịch liệt.”

Doãn Vị cảm ly sữa nóng trong tay, nhớ lại cảnh tượng năm đó, đó là lần đầu tiên cô thấy có người dám cùng Hàn Dịch cãi lộn, hơn nữa lúc ấy ở trong phòng khách, Thân Kính đã cho Hàn Dịch một bạt tai, mức độ nhanh nhẹn dũng mãnh tuyệt đối không thua kém Trần Cần Ngôn một chút nào.

“Là rất dữ dội.” Thân Kính nghĩ đến trước khi kết hôn gây lộn lớn như vậy còn cảm thấy giống như mới xảy ra ngày hôm qua, tất cả hình ảnh rõ ràng hiện lên trong đầu: “Tôi và Hàn Dịch Hàn Tiêu đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, lúc đầu là tôi lại theo đuổi Hàn Dịch, anh ấy bị tôi làm phiền sợ mới ra khỏi nước. Giống như những cặp người yêu bình thường kia, chúng tôi cũng cãi lộn ầm ĩ, nhưng ai biết tên khốn kia cầu hôn một lần tôi chưa đồng ý, thế nhưng tìm người phụ nữ khác nuôi dưỡng ở trong nhà, hành động thật là ngậy thơ không thể chịu được.”

Nhìn vẻ giật mình của Doãn Vị, Thân Kính cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, tóc bay tán loạn, có chút ngượng ngùng mở miệng: “Cô có phải cảm thấy chúng tôi rất nhảm chán hay không, ha ha, bây giờ nghĩ lại cũng cảm thấy thật đúng là nhảm chán, thoáng một cái con gái cũng lớn như vậy, ngày thật đúng là trôi qua mau.”

Doãn Vị rất muốn tròn to mắt lên, thảo nào ngày trước Hàn Dịch lại tìm cô gây phiền phức, cô còn tự mình đa tình cho là người ta dây dưa tán tỉnh, nào biết người ta chỉ là quá nhảm chán, đùa giỡn trêu chọc Lâm An Bắc, khó trách lúc đầu nói cho anh ta biết mình kết hôn, anh ta không thêm để ý chút nào trả lời một câu tôi không quan tâm.

“Không sao cả, chẳng qua là cảm thấy cô mới hình dung Hàn Dịch bằng cái từ kia rất chính xác, đúng là tên khốn kiếp.”

“Ha ha, anh ấy là rất khốn kiếp, chỉ là rất thương con gái, Hàn Ly Yên nhà chúng tôi bị anh ấy cưng chiều đến vô pháp vô thiên rồi, lời của tôi nói đều không có giá trị gì cả.”

“Cô biết tôi mới vừa nhận ra bản chất của anh ta mà, Hàn Dịch suốt ngày tìm tôi gây phiền toái, tôi còn tự mình đa tình nói cho anh ta biết đã kết hôn, kết quả anh ta nói một câu mình không quan tâm. Làm cho người khác hiểu lầm nha, sợ rằng lúc ấy anh ta vui mừng đến tận mây xanh đi, tôi đây là tự ném mặt mũi của mình đi hết rồi.”

Nói đến chuyện này Doãn Vị cũng không nhịn được cười lớn, làm sao mà lại nghĩ rằng Hàn Dịch coi trọng mình được cơ chứ, hơn nữa vừa khéo chính là mỗi lần như vậy đều bị Lâm An Bắc bắt gặp, cho dù nhà họ Lâm thế lực lớn cỡ nào, hiệu suất cũng không thể nhanh như vậy chứ, trừ phi có người từ trong gián điệp!

“Yên tâm, tôi về nhà sẽ giúp cô hả giận, ha ha, thật tốt, có thể cùng cô ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm.”

“Tôi cũng vậy.”

Hai người xúm lại nói nói xấu Lâm An Bắc và Hàn Dịch rất nhiều, đi ra khỏi quán ang theo cả phê trở về, hội nghị vừa đúng lúc kết thúc, một đoàn người nối tiếp nhau từ phòng họp đi ra ngoài, mà trong đó còn có Hàn Dịch và bóng dáng của Tư Tuần Tiêu!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 44

Trên đường trở về, Doãn Vị ríu rít nói mình mới cùng Thân Kính trò chuyện đủ đề tài trên trời dưới đất, xem ra tâm tình rất tốt, Lâm An Bắc lo lắng nhìn khuôn mặt tươi cười xán lạn, vừa vặn đặt câu hỏi, để cho cô vui vẻ trả lời.

Bộ phim mới của Mộ Hoa bởi vì tập đoàn Tri Vũ tổ chức buổi họp ký giả nên danh tiếng lan truyền rất lớn, cũng bởi vì chương trình tìm hiểu hiện trường mà đạt tới □, trong lúc nhất thời, thành phố A phổ biến ngõ nhỏ cũng lan truyền một tin tức, đạo diễn Mộ Hoa có con gái riêng.

Một đồng tờ báo không ngừng được in ấn phát hành, một phần lớn được mua đi, truyền lại cho mọi người. Mà Doãn Vị lại hoàn toàn không biết, vui mừng cùng Lâm An Bắc làm bữa ăn tối, cố gắng áp dụng kế hoạch sinh con của cô.

Sáng sớm hôm sau, Lâm An Bắc bị điện thoại đặt trong phòng khách không ngừng vang lên tiếng chuông reo inh ỏi, một lúc lâu không có người nhận nghe, nhạc điện thoại lại tiếp tục vang lên, đánh thức hai người còn đang trong giấc mộng.

“Chuyện gì mà vội vã như vậy, chấy nhà sao.”

“Rắn đã rời khỏi hang, bây giờ chung quanh biệt thự có rất nhiều phóng viên rình mò.” Lưu Nham trầm giọng trả lời, đây vốn là chuyện nằm trong kế hoạch, nhưng lại bị người khác mưu tính công bố tin tức trước, làm cho bọn họ không kịp trở tay ứng phó, nhưng cũng giúp bọn họ tạo nên một cơ hội tốt.

“Tôi biết rồi, cứ theo kế hoạch mà làm.”

“Ai gọi đến sớm như vậy?”

Doãn Vị nằm trong ngực anh xoay người, lẩm bẩm một câu rồi lại ngủ tiếp. Lâm An Bắc vỗ nhẹ sau lưng cô, như có điều suy nghĩ an ủi: “Không có chuyện gì, em ngủ thêm một lát nữa đi!”

Lâm An Bắc nhìn người trong ngực đã ngủ say, cầm điều khiển từ xa đóng cửa sổ trong phòng, kéo tất cả rèm cửa sổ xuống, phòng ngủ lập tức trở nên lờ mờ, chỉ nhìn thấy một đồng cuộn tròn nằm trên giường.

Đi xuống phòng khách lầu dưới, mở TV ra, tin tức ừ ừ kéo đến, tiện tay chọn một tiêu đề đầu là: tin tức kinh ngạc bất ngờ tác giả Doãn Vị lại là con gái riêng của Mộ Hoa!

Ngày hôm qua phỏng vấn nêu lên nhiều câu hỏi, có người nói đến vấn đề này, Mộ Hoa vội trả lời một câu cho qua, nhưng không nghĩ tới sáng sớm hôm nay, các tờ báo lớn cũng lấy tin tức con gái riêng làm tiêu đề chính, nghe nói là có người giấu tên bí mật cung cấp gửi cho họ bưu phẩm có chứng cứ đầy đủ.

Không chỉ có như thế, còn kèm theo địa chỉ hiện nay Doãn Vị đang ở, tắc tắc tắc vàng ở thành phố A khu biệt thự Lục Hoa Đình!

Mà cái tên Doãn Vị này, lần trước nổi bật trên thảm đỏ, lại thêm một lần được tìm kiếm nhiều nhất trên các trang web, cô cũng đã từng giữ chức vụ trong tập đoàn Bắc An, cũng là đối tượng được các đài truyền thông nhắm đến!

Vén màn cửa lên nhìn người đi đường bên ngoài đi lại khá nghỉ, Lâm An Bắc cầm điện thoại ở sofa lên gọi điện: “Tôi là Lâm An Bắc, bắt đầu từ hôm nay, tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ người xa lạ nào tùy ý đi bộ tại khu biệt thự nữa.”

15 phút sau, cửa lớn khu biệt thự tăng cường canh gác, hơn nữa người đi đường và số lượng xe ở địa bàn bị kiểm tra nghiêm khắc hơn, một số người khá nghi đều nhanh chóng bị mời ra khỏi khu biệt thự.

Lúc Doãn Vị dậy cũng đã rất muộn rồi, không cần phải viết bản thảo cũng không cần đi làm, cả người đều trở nên lười biếng, quay đầu nhìn rèm cửa sổ bị kéo xuống, lắc đầu rồi rời giường rửa mặt, lúc xuống lầu Lâm An Bắc đã mua đồ ăn sáng về rồi.

“Mau tới đây ăn sáng đi, Lâm phu nhân nói muốn chúng ta trở về ăn cơm!”

“Bên ngoài không có phóng viên chứ?”

“Yên tâm đi, anh sẽ xử lý, mặc kệ chuyện gì xảy ra, em chỉ cần luôn ở bên cạnh anh là tốt rồi.”

Doãn không gạt đầu một cái, không nói gì nữa bắt đầu ăn bữa ăn sáng, những tin tức phiền lòng khó chịu kia cô cũng không muốn quan tâm tới nữa, chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng của cô, cô cũng không muốn tìm người khác trả thù.

Xe từ cửa chính đi ra, vẫn còn nhìn thấy bảo vệ cùng đám phóng viên ở đằng sau, cầm thẻ chứng nhận phóng viên trong tay, lăm nhăm lý luận cùng bảo vệ, xe quẹo khúc quanh biến mất ở góc đường. Doãn Vị xoay người lại nhìn nơi đang dần dần có rất nhiều phóng viên truyền thông, không thể không cảm thấy tin tức phát tán rất nhanh chóng, không phải là chuyện mà những người một tay che trời có thể ngăn chặn được.

Tìm đĩa nhạc yêu thích, Doãn Vị nhìn những đĩa CD khác trong hộp, trò chuyện với Lâm An Bắc, cũng không có bị đám phóng viên cùng với những bài báo làm ảnh hưởng: “Hôm nào chúng mình đi bệnh viện kiểm tra nhé.”

“Sao vậy, em có chỗ nào không thoải mái sao?” Lâm An Bắc chuyển tâm lái xe, thuận miệng hỏi.

Doãn Vị im lặng một lúc, đặt CD trong tay về lại chỗ cũ, đóng nắp hộp lại, cố tỏ ra bình tĩnh trả lời: “Không phải, đi kiểm tra một chút xem thân thể người nào có vấn đề, tại sao vẫn chưa có thai.”

Lâm An Bắc im lặng, tình cảm thời gian gần đây cô ấy lớn mật phóng khoáng như vậy, dùng các loại thủ đoạn dẫn dụ anh, không phải là vì muốn anh, mà là muốn con nòng nọc nhỏ kia: “Muốn có con rất đơn giản mà, chỉ cần lấy lòng anh so với việc đi đến bệnh viện nhiều một chút nữa là được!”

Doãn Vĩ liếc mắt nhìn anh, thể hiện rõ thái độ không tin tưởng: “Mấy ngày gần đây lấy lòng anh còn chưa đủ sao, rõ ràng hiệu quả rất kém!”

“Nếu như em nghe lời của anh, anh bảo đảm sẽ có con, thật.”

“Em mới không cần những tư thế kỳ quái đó.”

Hai người cứ như vậy cãi nhau đến nhà họ Lâm, Trần Trí Hiền nghe tiếng xe đã nhanh chóng chạy ra ngoài, lười biếng bám trên người Doãn Vĩ, cái đầu thẳng hướng trước ngực cô cọ cọ, bị Lâm An Bắc đánh cho hai cái lên mông đất, uất ức bấu môi mách bà ngoại.

Mới vừa bước vào cửa, tiếng la hét giận dữ của Lâm An Chính liền từ trên lầu truyền xuống, lại thêm một người không cần phải đi làm, từ nhỏ đến lớn trong nhà đều giả vờ nói chuyện phiếm lung tung không nghe thấy, nấu cơm nấu com, Doãn Vĩ cũng từ từ đi đến phòng bếp đi, phụ giúp An Nhiên.

Lâm An Hiểu đã ngủ dậy, bụng chén nước tựa vào bồn rửa trong phòng bếp, nhìn An Nhiên không quen giúp đỡ bảo mẫu làm việc, sau đó nhân cơ hội đã kích mẹ mình mấy câu, nhìn thấy Doãn Vĩ đi vào, vui mừng kéo tay cô, cảm thán có lộc ăn.

Doãn Vĩ cười áo khoác, buộc tạp dề đi vào phụ giúp, giọng nói trên lầu thỉnh thoảng lại truyền xuống, không khỏi tò mò hỏi: “An Chính làm sao vậy? Cùng ai gây gỗ hả?”

Lâm An Hiểu yêu thích tay nghề của Doãn Vĩ, ngón tay thon dài lấy miếng cà chua cô vừa mới rửa sạch cắt gọn ném vào trong miệng, lúng búng trả lời: “Còn có thể là ai ngoài Văn Tĩnh chứ, ngày hôm qua lại gây ra họa.”

“A, thảo nào.”

“Tiểu tử tông của tôi, em vẫn không được ăn lạnh, mau đi ra ngoài đi, đứng ở chỗ này chướng mắt.”

Lâm An Hiểu bị An Nhiên đuổi ra khỏi phòng bếp, bảo mẫu cũng bị bà đuổi đi ra ngoài, trong phòng bếp chỉ còn lại hai người là Doãn Vĩ và bà, Doãn Vĩ cũng hiểu được, An Nhiên đây là có lời muốn nói với cô.

Tay không ngừng thao tác, nhưng trong lòng vẫn nghĩ tới An Nhiên chắc đã biết hết tin tức ở bên ngoài, cũng không biết bà có tức giận hay không. Trong lòng Doãn Vĩ rất lo lắng, nhiều lần ngẩng đầu lên lên quan sát An Nhiên, bà đều giả vờ không nhìn thấy, tiếp tục làm việc.

Doãn Vĩ từ nhỏ đã ở trong những chuyện đồn đại mà lớn lên, đối với những tin tức kịch liệt của giới truyền thông, cô đã sớm luyện thành một thân Tàng Đông Vách Sắt, chỉ khó chịu một lúc rồi không sao cả, bởi vì khi sinh ra cô không có lựa chọn, không thể trốn tránh, chỉ có thể thân nhiên đối mặt.

Trong lòng của cô vẫn luôn có sự tự ti nhỏ, đặc biệt là khi đối mặt Lâm An Bắc, cái cảm giác chênh lệch khác xa nhau một trời một vực, khiến cho cô rất nhiều lần cảm thấy tự ti, đối với chuyện tình cảm này luôn lo lắng lo lắng.

Bây giờ nghĩ lại kĩ càng, cô cũng không thấy hối hận bốn năm trước đã xa nhau, cho dù cuối cùng bọn họ không thể ở cùng một chỗ, trải qua khoảng thời gian cô đọc đó cũng dạy cho cô nhiều bài học, không có Lâm An Bắc ở bên cạnh che chở, trưởng thành, đề xuất lại mấy chục năm sau này, cuộc sống không có anh, cô vẫn có thể cười tươi mà sống.

Doãn Vĩ tự cảm thấy mình có quá nhiều khuyết điểm kỳ cục không chịu nổi, cô sợ rất nhiều thứ, sợ hãi bị người khác vứt bỏ, sợ bị xem thường, sợ bỏ ra không nhận được hồi báo, sợ từ nay về sau sẽ không còn người đàn ông tên là Lâm An Bắc.

Nhưng cô lại giống như cái gì cũng không sợ, cho dù tất cả trở thành cát bụi, ít nhất thì anh, đã từng cùng với cô, còn trẻ đã từng hiểu nhau cùng nhau làm bạn!

“Mẹ, con”

“Chắc là đủ thời gian rồi đó, mẹ nghĩ thấy được mùi thơm rồi.” Câu nói của Doãn Vĩ bị An Nhiên cắt đứt, bà hình như không nhìn thấy bộ dáng Doãn Vĩ muốn nói lại thôi, chỉ nhìn từ nhìn cô cười, giống như ngày trước, hoàn toàn không có biểu hiện gì khác thường, giống như chưa từng nghe thấy tin tức bên ngoài ừ ừ kéo đến một đồng.

Doãn Vĩ rất biết ơn sự thông cảm của bà, nhưng là cô không muốn trốn tránh mọi chuyện, bọn họ đều là người mà cô yêu quý, thật lòng chờ cô, mà cô lại dấu diếm tất cả nhiều bí mật như vậy, cô không muốn lại tiếp tục mang theo sự áy náy, lo lắng cùng sinh hoạt chung một chỗ với mọi người.

Đã có người từng nói, ai từng là của người nào, nhưng bây giờ lại trở thành người khác của người nào đó. Doãn Vĩ sợ mất đi, nhưng sợ hơn đó chính là không được tha thứ!

“Mẹ, con có lời muốn nói với mẹ, con và An Bắc”

“Tiểu Vĩ, mẹ biết con muốn nói gì, mọi chuyện cũng đã qua rồi, bây giờ chờ các con chính là những điều tốt đẹp trong tương lai, các con còn trẻ như vậy, còn có một con dài đường dài phải đi, mặc kệ gặp phải bất kỳ khó khăn nào, chỉ cần nhớ đến ánh mắt kiên định của đối phương là được rồi. Không có cuộc sống của người nào thuận buồm xuôi gió, con cảm thấy cuộc sống vinh quang chói lọi, nhưng có lẽ sau lưng che giấu những khổ sở không muốn ai nhận ra. Nếu bốn năm sau các con vẫn có thể nắm lấy tay nhau, như vậy các con nhất định đã phải trải qua suy nghĩ thấu đáo, kiên quyết đó mới là người

mình muốn nắm tay đi tới cuối cuộc đời. Nhà họ Lâm chúng ta, chưa từng coi trọng môn đăng hộ đối, con cũng không cần đoán mò, mặc kệ gặp phải khó khăn uất ức gì, con đều phải tin tưởng người đàn ông con đã lựa chọn cả một đời, tin tưởng anh ta có thể che gió che mưa cho con, hơn nữa, người nhà họ Lâm chúng ta cũng tuyệt đối có năng lực bảo vệ, con thấy mẹ nói có đúng hay không?”

Doãn Vĩ không ngờ đến An Nhiên đã sớm biết tất cả những chuyện cố giấu giếm, bốn năm trước chuyện đang yêu say đắm cô bỗng bỏ đi không lí do, Doãn Vĩ sợ An Nhiên biết được, bởi vì chuyện đó giống như một quả bom hẹn giờ, không cẩn thận sẽ đánh mất bình tĩnh, giết mình trước sóng to gió lớn!

Đôi mắt cô ngăn ngăn những giọt nước mắt trong veo, xoay người đưa lưng về phía An Nhiên, không muốn bà thấy hình ảnh chật vật không chịu nổi của mình, tình cảm thân thiết quan tâm giống như người mẹ, đã rất lâu cô không có cảm nhận được, người phụ nữ đã đi tới Thiên đường ấy, không biết người có thể thấy hay không, đứa con gái của người, đến ngày hôm nay vẫn sống rất tốt, có một người đàn ông yêu con như sinh mạng, thay thế mẹ, giúp đỡ con dũng cảm hơn đối mặt với cuộc sống.

Những lời An Nhiên vừa nói giống như cùng nói chuyện phiếm với Doãn Vĩ, nhìn thấy đầu vai cô run run, thấu hiểu cười cười, cúi đầu bận rộn làm việc, lúc lâu sau mới nghe thấy giọng nói hơi khàn khàn của Doãn Vĩ: “Mẹ, cảm ơn người.”

“Đứa nhỏ ngốc, con cũng đã gọi ta là mẹ rồi còn nói cảm ơn? Người nhà với nhau không cần phải nói đến hai từ kia, bởi vì chúng ta là những thành viên trong gia đình. Đừng nói đến những chủ đề không vui kia, con lên nhà nói mọi người rửa tay xuống ăn cơm. Nha đầu Văn Tĩnh kia chúng ta đều thích nó, chỉ có điều thằng nhóc An Chính này vẫn không hiểu rõ trái tim của mình, có thời gian rảnh con là chị dâu cũng nên mắng nó, thật là ngu ngốc.”

“Dạ được.”

Doãn Vĩ đi lên lầu gọi mọi người ăn cơm, trước hết định vào phòng ngủ của Lâm An Chính, có tiếng cãi vã của hai người phát ra, bên trong cửa phòng không khép lại, Doãn Vĩ mới vừa vươn tay ra chuẩn bị đẩy cửa thì dừng lại, Từ Văn Tĩnh bị Lâm An Chính đè sát tường, đôi tay giữ chặt trên đỉnh đầu, không để ý cô bé giằng giụa cúi người hôn xuống.

Chuyện này thật sự là, Doãn Vĩ bước nhanh rời khỏi nơi lộn xộn đó, nhắc chân đi tiếp gọi mẹ con Lâm An Hiểu.

Lâm An Bắc nhìn bóng dáng biến mất ở cầu thang, làm nũng từ phía sau ôm lấy An Nhiên, đầu tựa vào vai bà, ngửi trên người bà mùi hương vải chục năm nay vẫn như cũ, thỏa mãn mở miệng: “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

An Nhiên đẩy móng vuốt Lâm An Bắc ra, xoay người nhìn đứa con trai cao hơn mình một cái đầu, khuôn mặt còn có những đường nét của Lâm Trì lúc còn trẻ. Trợn mắt nhìn con một cái, An Nhiên ghét bỏ mở miệng: “Thật là mất thể diện, bà xã của mình cũng không bảo vệ được, về chuyện này con kém xa cha con.”

“Dạ dạ dạ, con nhất định sẽ tự mình kiểm điểm lại, lấy Lâm tiên sinh và Lâm phu nhân làm chuẩn.”

An Nhiên không quan tâm tới Lâm An Bắc trên ghế, hai tay khoanh trước ngực suy nghĩ rồi quan sát Lâm An Bắc, tự mình lẩm bẩm: “Con mẹ cũng không kém mà, như thế nào lại bị con gái người ta đá đây?”

Khuôn mặt Lâm An Bắc đầy vạch đen, ai làm người không phạm phải một hai lần sai lầm chứ, sai lầm lớn nhất của Doãn Vĩ chính là năm đó đã đá anh, anh đã hào phóng tha thứ cho cô: “Cô dâu của con trai mẹ năm đó tư tưởng giác ngộ không cao, chúng ta phải chấp nhận tha thứ cho cô ấy, mẹ xem bây giờ lạc đường không phải là biết quay lại rồi sao.”

“Con, thật là quá mất thể diện.”

Cả nhà đều ngồi xuống bàn ăn, ngay cả Trần Trí Hiên ngồi ở trên ghế cũng giương to mắt lên nhìn, Lâm An Chính và Văn Tĩnh đi xuống trễ, dưới ánh mắt ý vị sâu xa của mọi người mỉm cười ngồi xuống, còn gia vờ bình tĩnh giải thích: “Ăn cơm đi thôi, nhìn tội con làm gì, chưa từng thấy người khác gây gỗ hay sao.”

“Văn Tĩnh có phải bị sốt hay không, làm sao mặt lại đỏ như vậy, có muốn gọi bác sĩ gia đình tới khám một chút không?” An Nhiên thích nhất trêu chọc con nhóc này đến mức nhức cả đầu luôn rồi, nhìn con bé mặt đỏ rực lại không thể tức giận, chỉ có thể ở dưới chân liễu mạng trả thù, nhìn mặt mũi con trai vắn vẹo, thật đúng là ăn được cơm mà.

“A, con không có bị bệnh, chỉ hơi nóng, máy điều hòa không khí mở quá lớn.” Từ Văn Tĩnh thật muốn tìm một cái lỗ chui vào, ban đầu cùng Lâm An Chính lên giường cũng không đến mức như vậy [4], nhìn vẻ mặt mọi người một bộ dáng làm chuyện xấu muốn mình thừa nhận, cô cảm thấy trên gương mặt nhiệt độ lại tăng cao hơn, chính bản thân cũng có thể cảm nhận được hơi nóng lan trên mặt.

An Nhiên hình như cũng không muốn buông tha cơ hội tốt như vậy, nghĩ mọi cách ép hai người thừa nhận chuyện gì đó: “Máy điều hòa không khí sao, trong nhà không có mở điều hòa, không phải là bị sốt đến ngu luôn chứ?”

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn chằm chằm hai người, nở nụ cười thấy thế nào cũng không đứng đắn.

Lâm An Chính bị ánh mắt của mọi người nhìn cho tức giận, duỗi cánh tay một cái, trong lúc Từ Văn Tĩnh còn chưa phản ứng kịp, xoay đầu của cô bé lại, hôn một cái vang dội lên đôi môi xinh đẹp, khiêu khích nhìn mọi người: “Còn muốn nhìn nữa không?”

Trần Trí Hiên vênh môi, cong cái miệng nhỏ đứng lên ghế, hai tay đặt ở trên bàn cơm, cả người nghiêng về phía Từ Văn Tĩnh: “Con cũng muốn hôn hôn, cậu thật là xấu xa, di Văn Tĩnh là vợ của con, không cho phép cậu hôn di.”

Lâm An Hiểu một tay xách cổ áo của con trai ấn thẳng nhóc ngồi xuống ghế, hắng giọng dạy dỗ: “Trần Trí Hên, con thật không có tiền đồ, cậu của con thương còn như vậy mà con cũng muốn giành vợ của cậu ấy, thật vất vả mới có người nguyện ý làm vợ của cậu con, con phải vụng trộm mừng thầm mới đúng.”

Doãn Vị cũng vụng trộm vui mừng, thuận tiện đem bàn tay của Lâm An Bắc đặt dưới bàn hất ra, quay đầu trừng mắt nhìn anh, sóng mắt lưu chuyển quyền rũ, kích thích Lâm An Bắc khiến anh không dám có động tác dư thừa nào, sợ nhóm lửa tự thiêu!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45

Sau khi ăn xong Lâm An Chính có chuyện muốn bàn bạc với Lâm An Bắc, hai người cùng nhau đi vào thư phòng, để lại mọi người hai mặt nhìn nhau ngơ ngác.

Nãy giờ Từ Văn Tĩnh ở trên bàn com lúng túng không nói được từ nào bỗng nhiên giống như được giải thoát, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm im lặng chất vấn của mọi người, kéo tay Doãn Vị đi về phía phòng mình: “Con có chuyện muốn trung cầu ý kiến của chị dâu, mọi người có nghi ngờ gì hãy chờ một chút, lát sau con sẽ trả lời hết tất cả.”

Trần Trí Hên chu cái miệng nhỏ chui vào trong ngực của mẹ ngo nguậy, chân quỳ gối trên ghế sa lon, giống như đầu con đà điều chui vào trong quần áo Lâm An hiểu, giọng trẻ con non nớt nghịch ngợm và ngang bướng: “HU HU...OOOA, mẹ, Từ Văn Tĩnh thật xấu xa, bắt đi ấy lại, để Tiểu Tam cần.”

Lâm An Hiểu vỗ vỗ cái mông nhỏ của con trai, lấy đầu nó từ trong quần áo ra, bình thường ở nhà mặc quần áo không nhiều, thẳng nhóc này tóc ngắn lia chia, đâm vào da bụng mềm mại ngứa không chịu được: “Ngồi yên, con thử nói xem, làm một đồng chí Giải Phóng Quân quy củ, khi dễ nhân dân như vậy là hành động đúng sao?”

Trần Trí Hên chịu ảnh hưởng rất lớn từ ông nội, lại thường thấy cha loay hoay với những món đồ lắp ráp máy bay kì lạ, thấy thích đến kinh khủng, quyết chí lớn lên muốn dần thân vào quân đội, mang sức lực của mình khi còn sống xây dựng sự nghiệp vĩ đại dâng tặng cho tổ quốc, làm cho ông nội vui mừng, ngày sinh nhật sẽ cho bé một con chó ngao Tây Tạng nhỏ, bây giờ đang được chăm sóc ở trong quân đội, Trần Trí Hên đặt tên cho nó là Tiểu Tam.

Trần Trí Hên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cảm thấy mẹ nói rất có lý, miệng cong lên coi như là đồng ý: “Vậy không bắt đi nữa, nhưng cũng không để cho đi ôm em gái, hừ, đi thật xấu.”

Chọc cho An Nhiên và Lâm An Hiểu cười khỏ không ngừng, vỗ vỗ cái mông nhỏ của nhóc cho phép đi trông em gái, nhóc on liền mừng rỡ la hét chạy vọt lên trên lầu.

An Nhiên lo lắng liếc nhìn về phía thư phòng ở trên lầu, muốn Lâm An Hiểu nghĩ kế sách, “Con nói thẳng nhóc An Bắc kia rốt cuộc đang đùa cái gì chứ? Một chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được, còn có An Chính, làm thế nào mà nó cũng tham dự vào?”

Lâm An Hiểu đại khái cũng biết đầu đuôi mọi chuyện, cô không lo lắng hai người em trai này lắm, chỉ là có chút lo lắng cho Văn Tĩnh, cô nhóc này tính tình nóng vội, dễ dàng bị người khác lợi dụng, chuyện lần này cũng là bị người ta gạt bẫy: “Mọi chuyện đều ổn, mẹ cũng không cần nhọc lòng quan tâm bọn nó, mỗi người đều không phải là trẻ nhỏ nữa, chính mình tự có chừng mực, An Chính có thể tham dự vào còn không phải là bởi vì Văn Tĩnh sao, bằng không nó khẳng định vừa ngồi vừa nhìn An Bắc rồi cười thoải mái.”

“Cái tên đạo diễn đó tên là gì mà xấu như vậy? Ông ta không biết thân phận của Văn Tĩnh sao?”

“Nhất định là có người cố ý lừa gạt sau lưng đấy chứ, cũng không biết là ai nhảm chán như vậy, lợi dụng một cô gái nhỏ.”

Từ Văn Tĩnh lần trước bị tố cáo vì tự ý xông vào nhà dân, nhưng cho dù đặt ra câu hỏi như thế nào thì cô nhóc cũng không chịu nói ra nguyên nhân, tới ảnh cũng bị cô thuận tay giấu ở trong biệt thự của Mộ Hoa, tối hôm qua lại dám cả gan ấn núp đi vào một lần nữa, mặc dù không có bị Mộ Hoa phát hiện, có thể là vì người ta cũng không nghĩ đến cô nhóc này còn dám tới, nhưng lại bị Lâm An Chính bắt tại trận.

Lâm An Chính ngồi trên ghế, nói rõ ràng chân tướng cho Lâm An Bắc, hiển nhiên là Từ Văn Tĩnh bị người ta lợi dụng, nhưng hỏi người cùng cô đánh cuộc là ai, cô một mực chắc chắn là Hường Dật Thuần, người mà bây giờ không có ở trong nước, điện thoại di động cũng không liên lạc được, mọi chuyện trùng hợp đến đáng sợ.

Lâm An Bắc đứng bên cửa sổ, nhìn mảnh sân ngoài cửa sổ dần dần trở nên tiêu điều, ngón tay khẽ chọc trên cạnh cửa sổ, suy nghĩ chân tướng mọi chuyện trong khoảng thời gian này, vốn dĩ một chuyện rất đơn giản, nhưng bởi vì Văn Tĩnh nhúng tay vào mà trở nên rất khó phân biệt, trước mắt giống như một mảnh sương mù, không thể dùng sức lực, sợ không cẩn thận gây thương tổn tới một người quan trọng!

“Em đi đến biệt thự Mộ Hoa làm gì?”

“Có thể làm gì chứ, đưa tài liệu cho lãnh đạo thôi!” Lâm An Chính không quan tâm chuyện Mộ Hoa, bây giờ chuyện duy nhất anh muốn biết rốt cuộc là ai đã đánh cuộc cùng Văn Tĩnh, con nhóc chết tiệt càng ngày càng không coi ai ra gì, lại dám cùng anh hô hoán.

Hơn nữa, trước đây Từ Văn Tĩnh đều luôn quán lấy Lâm An Chính, lần này bỗng nhiên tình ngộ hoàn toàn, lại khiến cho Lâm An Chính không thích ứng được, cảm giác mình trở thành người dưng vớ vẩn với người ta!

Cho nên mới nói, là ai hèn hạ đây?

Lâm An Chính nghiêng đầu tự kiểm điểm bản thân, gần đây có phải quá quan tâm đến chuyện của cô nhóc Từ Văn Tĩnh không? Không chừng những chuyện này đều là do cô ấy cố ý làm ra, dù sao trước kia cô ấy cũng không thiếu làm ra những chuyện khiến người khác chú ý.

“Anh, anh nói xem, có khi nào vụ đánh cuộc là do Văn Tĩnh lừa gạt chúng ta hay không, con nhóc kia cả ngày nói lung tung, ai biết lần này có là phải là kiệt tác trong lúc rảnh rỗi của cô ấy không?”

Lâm An Bắc cau mày, anh cũng đã nghĩ tới khả năng như vậy, nhưng là mỗi người cũng đều có thể cảm nhận được Văn Tĩnh không giống như trước kia, đặc biệt là từ sau khi trở về nước, hành tung bí ẩn, còn không giải thích được vì sao bắt một đạo diễn không thả, chuyện này rõ ràng không phù hợp với tính cách của cô ấy.

Quay lại nhìn người cà lơ phát phờ dựa vào ghế duỗi thẳng hai chân, một bộ âu phục màu đen bình thường được thẳng nhóc mặc lên có vẻ khác biệt, hai tay vắt lên thành ghế buồn chán thổi mấy sợi tóc rũ xuống trên trán, đúng là càng nhìn càng thấy nghi ngờ, Lâm An Bắc đá đá em trai mình, hoài nghi mở miệng, “Em và Văn Tĩnh ở nước Anh có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Làm sao lại cảm giác lần này giữa các em là lạ?”

“Khụ khụ, làm gì có?” Lâm An Chính ngồi bật dậy, nói quá nhanh, lại bị sắc nước miếng của mình, đột ngột đứng lên, vóc dáng cao giống Lâm An Bắc, làm người khác sinh nghi bỏ lại một câu “Lười quan tâm tới anh” rồi biến mất ở ngoài cửa.

Mà chuyển sang nơi khác, Doãn Vị bị Từ Văn Tĩnh ấn ngồi xuống giường, mà cô nhóc lại nghiêm trang đứng trước mặt cô, cau mày ôm cánh tay, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm Doãn Vị.

Doãn Vị sợ nhất là bị người khác nhìn chăm chú như vậy, hồi trước ở cục dân chính còn có thể giữ bình tĩnh giả vờ như không phải đang nhìn mình, nhưng Văn Tĩnh như vậy làm cho cô không có cách nào giả vờ. Hai tay Doãn Vị chống ở trên giường, nói đùa cười cười hỏi Văn Tĩnh: “Nhìn chị thì được gì, muốn vào cửa nhà họ Lâm cũng không phải cứ nhìn là có tác dụng nha.”

Bỗng nhiên Từ Văn Tĩnh đưa tay giữ chặt hai vai Doãn Vị, suy nghĩ một chút có vẻ cảm thấy khá ngượng ngùng khi phải mở miệng, lại không nói được, sóng vai ngồi xuống giường ngay bên cạnh cô, ngập ngừng nửa ngày thử mở miệng dò xét: “Chị dâu, chị có biết đạo diễn Mộ Hoa không?”

Nụ cười trên mặt Doãn Vị cứng ngắc, kỳ quái nhìn Từ Văn Tĩnh, nhưng vẫn làm bộ trấn định trả lời: “Siêu sao quốc tế, đạo diễn mới, thành phố A có ai không biết chứ!”

Từ Văn Tĩnh sốt ruột, xoay người Doãn Vị về phía mình, để cho hai người đối mặt nhau, trong đôi mắt nhận ra được sự gấp gáp cùng với lo lắng không biết làm sao: “Dĩ nhiên cái này không phải là điều em muốn nói, vẫn nên đổi cách nói khác thì hơn, nếu như Mộ Hoa có xảy ra chuyện gì, trong lòng chị có khổ sở hay không?”

“Có thể là khi nghe người khác gặp nạn hoặc là bất hạnh, chị nhất định sẽ có một chút đau lòng, nhưng chỉ là tình cảm của con người mà thôi. Nói như vậy có thể em sẽ cảm thấy chị có hơi không hợp đạo làm người, nhưng mà chị lại chính là người như vậy, liên hệ máu mủ không giống như người ta nói không thể dứt bỏ, ông ta cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của chị, sau này cũng vậy chị cũng sẽ không để cho ông ta ảnh hưởng tới cuộc sống của chính mình, đây chính là ý của chị, chị trả lời như vậy em có thể hiểu được mà phải không?”

Từ Văn Tĩnh gật đầu một cái, trên mặt rốt cuộc lộ ra nụ cười thoải mái, hai người đều không nhắc tới Mộ Hoa, nói một chút những chuyện vui vẻ khác, chỉ là chưa nói được mấy câu, Từ Văn Tĩnh đã bị Lâm An Chính lôi đi.

Buổi tối lúc đi về, Lâm An Bắc vẫn lặng lẽ lái xe không nói gì, đi trên đường nhận điện thoại, nói công ty có việc gấp phải xử lý, đưa Doãn Vị đến gần đây một nhà trọ khác trong thành phố liền lái xe chạy đi, bởi vì không chắc gần nhà có phòng viên rình mò hay không, cho nên Doãn Vị tạm thời không thể trở về nhà.

Nhà trọ định kỳ đều có người quét dọn, Doãn Vị cũng có thể thả lỏng một chút, còn có quần áo tắm rửa của hai người cũng đã được chuẩn bị tốt từ trước, Doãn Vị từ tầng dưới cùng thang máy đi lên, thời điểm đang chờ thang máy, đã cảm thấy ánh mắt của những người bên cạnh nhìn cô có chút kỳ quái.

Doãn Vị vẫn luôn có thói quen không chịu được khi người khác nhìn cô chằm chằm, cho nên đối với sự quan sát người khác sẽ có vẻ tương đối nhạy cảm. Rõ ràng cảm nhận được ánh mắt nóng hừng hực từ bên cạnh truyền đến, nhưng quay đầu nhìn lại, lại làm cô nghĩ rằng do mình đa nghi, bên cạnh một đôi trẻ tuổi ôm ấp lẫn nhau, nhìn chăm chú vào bảng đồng hồ đo con số.

Lát sau lại có thêm người đứng chờ thang máy, cửa thang máy mở, Doãn Vị là người đầu tiên đi vào, đứng phía sau cùng của thang máy, đối diện cánh cửa thang máy, cho dù là như vậy, cũng có những người thỉnh thoảng len lén quay đầu liếc nhìn cô, trong lúc còn như có như không tiếng bàn tán!

Nắm thật chặt dây ba lô trên vai, thang máy dừng lại ở lầu năm, Doãn Vị bước nhanh ra khỏi thang máy!

Tầng này chỉ có một căn hộ, ra khỏi thang máy thì yên tĩnh lạ thường, cẩn thận nhìn lối đi an toàn phía cửa, cũng không thấy bất cứ điều gì khác thường, Doãn Vị mới lấy thẻ ra vào từ trong túi xách, mở cửa.

Mới vừa bước cửa, chỗ để giày trước cửa bị quăng lung tung chỗ này một cái chỗ kia một cái, Doãn Vị cũng không thèm để ý, tùy tiện vớ một đôi dép lê đi vào rồi chạy về phía thư phòng, để túi xuống, mở máy vi tính, bắt đầu đọc lướt qua, cửa sổ góc bên phải ở phía dưới màn hình hiện lên tin tức mà cô muốn biết.

Tiêu đề đó chính là nghi ngờ Mộ Hoa có con gái riêng!

Nhìn tin tức vừa mở ra, trang đầu tiên chính là hình lần trước cô và Mộ Hoa ở buổi lễ trao giải điện ảnh xuất sắc, tốn công sức trang điểm xinh đẹp, so với bộ dạng bây giờ không trang điểm thật là một trời một vực, nhưng nhìn kỹ thì cũng không khó nhận ra là cùng một người, khó trách trong thang máy bị người ta chú ý đến, thì ra vô tình cô lại một lần nữa thành từ khoá được tìm kiếm nhiều trên mạng.

Lúc chuông cửa vang lên, Doãn Vị đang mặc tạp dề lau phòng bếp không dính một hạt bụi, căn nhà được cô dọn dẹp từ đầu đến cuối hết một lượt, quỳ trên mặt đất dùng khăn lông lau chùi, ngay cả những góc xó xỉnh từng tầng của tủ sách cũng không bỏ qua. Kể từ khi quan hệ hai người vui vẻ, trừ trường hợp thỉnh thoảng xuất hiện cùng thân kính bận rộn công việc, Lâm An Bắc không còn gây ra xì căng đan gì nữa.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, không nghĩ đến đã sắp mười giờ, Lâm An Bắc chưa có về, điện thoại cũng không gọi, không biết có phải công ty gặp chuyện gì đó khó giải quyết hay không, Doãn Vị không dám tùy tiện quấy rầy anh.

Vẫn còn đang lau chùi nồi chén cho sạch sẽ, chuông cửa liên ring ring kêu lên, tay xoa xoa vào tạp dề, Doãn Vị bước nhanh ra khỏi phòng bếp, cho là Lâm An Bắc quay về.

Lấy giày trong tủ ra xếp cho gọn gàng, Doãn Vị mới đi mở cửa: “Bạn rộn chuyện gì mà về trễ như vậy.” Giọng nói của Doãn Vị còn chưa hết bị nghẹn ở trong cổ họng, giật mình nhìn người phụ nữ duyên dáng sang trọng đứng trước cửa, nhìn chung quanh một chút, cũng có bóng dáng của Lâm An Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 45-2: Ngoại truyện (một)

Lại nói đến thời điểm Đường tiểu quai bốn tuổi, đi theo mẹ sag nhà bà ngoại chơi.

Bà ngoại rất thích bé, cho bé một bao tiền lì xì vừa dày vừa to, ngay cả Tiểu Ma Vương nhà di cũng không có nhé! Cảm bực tiền ước chừng không nhẹ, Đường tiểu quai vội vàng giấu chạy vào góc bắt đầu đếm.

Bởi vì ở nhà ba luôn bắt nạt bé, mỗi ngày đều bắt bé học thuộc lòng bảng cửu chương, cho nên ba tuổi đường tiểu quai đã biết tính toán!

Nhưng mà tại sao đếm đi đếm lại đều là 2222 hả?

Chẳng lẽ bà ngoại cũng cảm thấy tiểu quai rất hai? Mẹ nói hai là khen một người rất thông minh, cho nên nhất định bà ngoại cũng cảm thấy như vậy.

Nếu như vậy, vậy bé phải cố gắng nhận thôi!

Thật sự là gắng gượng a, gia vốn định khiếm tốn, bọn họ nhất định sẽ vỗ tay và ôm bé, thật sự là không có biện pháp á..., vóc người đẹp trai lại thông minh thì phải chịu những chuyện bị quấy rối như vậy thôi.

Lâm An Hiểu nhìn con trai một mình ở góc tường chống móng vuốt nhỏ đáng vẻ duy nghĩ, lặng lẽ đi đến gần, nhanh chóng rút đi bao tiền lì xì trong tay bé.

“Cha giúp con giữ nhé!”

“Nhưng là, năm ngoái, năm trước, cũng là do cha giữ, tiền đâu rồi?”

Ặc, thằng bé cũng có thể nhớ? Lâm An Hiểu hung dữ, mở to mắt nói mò: “Tiền của con đưa cho mẹ gửi ngân hàng rồi.”

Đường tiểu quai lấy sự thông minh tài trí của mình, theo bình thường suy đoán một chút, hiển nhiên không tin cha bịa chuyện!

“Chi phiếu đâu?”

Thằng nhóc này, vẫn chưa chịu thôi có đúng không?

Lâm An Hiểu cầm bao tiền lì xì cho con trai một hạt dẻ: “Trong két sắt.” Lắc lắc móng rồi đi.



Đi tới cửa thì quay người lại:“Con có muốn đi chung không?”

Ba tiếng sau, điện thoại di động Lâm An Hiểu nhận được một tin nhắn.

“Mẹ, mẹ đang ở đâu?”

Ồ, thì ra là đường tiểu quai nhà cô nha!

“Mẹ đang ở shmirly nha, hôm nay mua rất nhiều đồ, còn có quà tặng bảo bối, đang trên đường về nhà, làm sao vậy, bảo bối, nhớ mẹ sao?”

Năm phút đồng hồ sau, một cái tin nhắn nữa được gửi đến!

“Mới lúc này hình như mẹ cũng có dẫn con theo nha!!!”

“oh,shit mẹ lập quay lại đón con!”

Lúc Lâm An Hiểu quay lại, khuôn mặt Đường tiểu quai đầy vạch đen đứng ở trước cửa shmirly, trên lưng bé đeo chiếc ba lô vịt con màu vàng, khuôn mặt bánh bao nhú lại, quản lý cửa hàng khom lưng đi theo sau lưng của bé, gương mặt thể hiện sự thông cảm!

Lâm An Hiểu nhìn thấy tình cảnh này, đang suy nghĩ có nên đi qua đây không, hay là trực tiếp ném bé ở nơi này thôi. Bằng không trở về thẳng nhóc này nhất định thêm dầu thêm mỡ tố cáo cô.

Sau đó tên họ Đường nào đó lại có thêm lý để được làm bậy!

Lâm An Hiểu vừa mới xoay người, một giọng nói non nớt đầy tức giận truyền đến:“Đứng lại!”

Mẹ không nghe thấy, mẹ không nghe thấy

“Lâm An Hiểu, con tức giận!”

Thằng nhóc này, tục danh của lão nương cũng dám gọi thẳng, thật là chán sống rồi!

Đi giày cao gót cao bảy tấc, Lâm An Hiểu ăn nói mạnh mẽ khí phách quay trở lại, đứng trước mặt thằng nhóc thối không ai bì nổi này, khoanh cánh tay.

“Điều kiện?”

“Con muốn đi đến khu huấn luyện!”

“Không được!”

Thằng nhóc này, lần trước chuồn êm chạy đến nơi huấn luyện, phá hư hết tất cả máy bay trực thăng của người ta, Lâm An Hiểu cũng bị bé làm cho phát cáu, cố tình ông nội bé còn ôm lấy cháu cười to, khen cháu nội của ông có phong độ của mình năm đó.

“Vậy con gọi điện thoại cho Đường tiên sinh.”

Đường tiểu quai nói xong thì đề cặp sách xuống dưới đất, muốn lấy điện thoại trong túi ra!

Lâm An Hiểu một tay kéo cặp sách của bé, một tay dắt móng vuốt nhỏ của bé dẫn đi: “Đồng ý, Tiểu hồn đàn!”

“Con muốn nói cho Đường tiên sinh.”

“Nói cho cha biết cái gì?”

“Mẹ mắng cha là Lão Hồn Đàn.”

“Ông nội nó, được lắm, con không đi mẹ đi nha.”

Buổi tối, giết người đêm khuya!

Lâm An Hiểu bị một cảm thú hành hạ đến sức cùng lực kiệt đủ các loại tư thế, trước khi ngủ vẫn không quên làm bầm một câu: Hôm nay anh uống lộn thuốc?”

Người nào đó thoả mãn ôm cô vào trong ngực, ôm chặt lấy, mặt bình tĩnh trả lời: “Không phải, anh chỉ giải thích một chuyện mà thôi.”

Mí mắt Lâm An Hiểu đã nhắm chặt rồi, thuận miệng mà hỏi:“Giải thích cái gì?”

“Không giả, nhưng khôn kiếp!”

“Đường tiểu quai, lão nương ngày mai sẽ tiễn con đi nhà trẻ.” Nói xong câu này, buồn ngủ chìm vào mộng đẹp!

Sáng sớm ngày hôm sau Lâm An Hiểu bị âm thanh trẻ con khóc đánh thức, Đường Kinh Vũ sáng sớm đã lên máy bay đi rồi, kéo cái gối bên cạnh che lỗ tai, giả vờ bản thân không nghe thấy, trời sắp sáng mới có cơ hội ngủ, vừa mới được ngủ thì tiểu tổ tông liền tỉnh, có muốn cho người ta sống hay không nha.

Rõ ràng Lâm An Hiểu giả vờ vô ích, bởi vì Đường tiểu quai đã đứng ở ngoài phòng gỗ cửa, không đứng, dùng từ gỗ cửa đối với bé là quá lịch sự rồi, là đập cửa.

“Mẹ mẹ, mẹ nhanh lên, em gái khóc.”

“Gọi điện thoại cho cha con.”

“Cha lên máy bay không thể nghe điện thoại, mẹ nhanh lên một chút, em bé muốn đi tiểu rồi.”

Lâm An Hiểu cam chịu rời giường, hận tên khốn Đường Kinh Vũ kia muốn chết, ăn uống no đủ còn cô phải chịu tội, không chỉ mang thai khổ cực, sinh lần sau càng thêm khổ cực, thật vất vả mới được bước ra khỏi nhà đi dạo, lại còn bị anh ta giày vò, anh ta ngược lại rất hài lòng vui vẻ, để lại Tiểu Tổ Tông gây một nhọc này cho cô.

Ôm con gái mới tám tháng tuổi trong tay, bởi vì đã từng tự tay chăm sóc Đường tiểu quai, cho nên cô làm những chuyện này lần thứ hai cũng rất nhuần nhuyễn. Thay tã cho bé, pha sữa bột, nhìn con gái trong ngực thở hắt hắt mút sữa, lúc này mới cảm thấy tất cả khổ sở đều đáng giá, mặc dù vẫn muốn ngủ như cũ.

Đứa trẻ lớn được tám tháng luôn thích trải nghiệm hết tất cả mọi thứ, mới học bò chưa được không bao lâu, liền lao đảo muốn học đi, cho nên Lâm An Bắc trực tiếp trải thảm lông dê khắp phòng em bé, đem tất cả các vật sắc nhọn gì đó vứt bỏ hết, để cho tiểu công chúa nhà họ Lâm bò chơi.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45-3

Trần Tiểu Ngốc ăn uống no đủ xong sinh lực vô cùng dồi dào, chỉ một chốc lát đã bò lung tung khắp căn phòng, cong miệng lên, xoay cái mông nhỏ còn đang mang tã về phía góc tường, quay đầu tui thân nhìn mẹ, giống như không biết vì sao lại bị cản.

Lâm An Hiểu ngồi trên thảm, đầu nghiêng nghiêng thoải mái tựa vào thành giường, Đường tiểu quai xung phong nhận việc bế em gái trở về chỗ, để cho bé tựa vào trong ngực Lâm An hiểu, con bé tò mò lấy hai bàn tay mũm mĩm kéo tóc mẹ, sức lực còn rất lớn, cười một tiếng làm Lâm An Hiểu bị đau mà thức giấc.

Vội vàng gỡ tóc của mình từ tay của con gái, ngồi từ từ ôm bé vào lòng không cho xuống dưới bò lung tung, nhìn con trai đang ngồi sắp trước mặt mình chơi đùa với em: “Ông ngoại, bà ngoại đâu rồi?”

Đường tiểu quai thích em gái nhất, gò má hồng hào bầu bĩnh luôn làm cho nhóc không nhịn được mà chột chột mấy cái, nhìn em bé quơ quơ bàn tay nhỏ định bắt tay mình, cảm thấy cực kỳ thú vị: “Ông ngoại và bà ngoại đi đến nhà cậu lớn rồi, cậu nhỏ thì đi làm.”

Mọi người đều đi ra ngoài sao? Lâm An Hiểu nghĩ tới một vấn đề đặc biệt khó giải quyết: “Vậy buổi trưa mẹ con mình ăn cái gì?”

“Mẹ, chúng ta cũng đến nhà cậu đi, dì nấu ăn ngon lắm.”

Lâm An Hiểu không biết nấu cơm, nhìn vẻ mặt con trai ngưỡng mộ có chút xấu hổ, quyết định nếu rảnh rồi sẽ nhờ Doãn Vị dạy học nấu ăn.

Bé Trần Tiểu Ngốc đặt vào chỗ ngồi phía sau dành cho trẻ con, Đường tiểu quai cũng ngồi phía sau cùng với bé, Lâm An Hiểu mang theo tã giấy sữa bột còn có bình sữa và đồ chơi linh tinh của Trần Tiểu Ngốc đựng trong một túi lớn đặt ở ghế phụ, đóng cửa xe.

“Mẹ, cha không cho phép mẹ lái xe, nói rằng nếu phải đến đồn cảnh sát giao thông một lần nữa thì là lỗi của con, vì vậy con có trách nhiệm phải giám sát mẹ.”

Lâm An Hiểu 囧, không ngờ Đường Kinh Vũ không nể mặt mình như vậy, không phải bị phạt mấy lần thôi, sao có thể bôi nhọ người khác, dù sao cô cũng là có bằng lái xe hợp pháp nha, “Bây giờ là thời gian cao điểm không thể phóng nhanh, con có muốn mẹ đi nhanh cũng không được.”

Bởi vì giờ cao điểm không thể lái xe chạy nhanh, hơn nữa đã lâu Lâm An Hiểu không lái xe, ngứa tay cực kì, nhưng là nghĩ đến hai đứa nhóc ngồi ở ghế sau, cũng không dám lái quá nhanh, với tốc độ nhanh như rùa bò đến Bích Lục Hoa Đình đã hơn mười giờ.

Đồ xe xong, Đường tiểu quai xách giấy tã của em gái, hai tay Lâm An Hiểu bế Trần Tiểu Ngốc bước vào nhà, Đường tiểu quai vô cùng lễ phép chào hỏi: “Chào đi, con tới chơi.”

Doãn Vị mới từ ở bên trong chạy ra, mở cửa cho ba người: “Tiểu quai thật biết nghe lời, chị, mau vào đi, anh rể đâu?”

Lâm An Hiểu bế tiểu công chúa chuyển sang cho Doãn Vị: “Lại đi rồi, công ty có việc gấp.” Thay dép xong thì bước về phía phòng khách, hơi mệt mỏi.

“Đúng rồi, ba mẹ đâu, không phải đã tới đây rồi sao?”

“Đi công ty với An Bắc rồi.”

“Em chăm sóc Trần Tiểu Ngốc giúp chị một chút, chị hơi mệt, ngủ một giấc đã.”

Lúc Lâm An Hiểu ở cử Doãn Vị cũng đang ở thành phố A, Doãn Vị nhìn dáng vẻ cô cực khổ, đã từng do dự không muốn sinh con nữa, nhưng là bây giờ nhìn tiểu công chúa nhà họ Trần khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào óng ánh trong sáng, lại cảm thấy có một đứa con gái như vậy thật là tốt.

Trần Tiểu Ngốc tên thật là Trần Mộ Nhiêu, được di bế ngồi vào trong nôi em bé, Đường tiểu quai từ phòng tắm bê ra một cái ghế ngồi nhỏ đặt ở bên cạnh, hai đứa bé mặt mũi giống nhau như đúc chăm chú nhìn chăm chăm Doãn Vị làm bữa trưa.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu qua cửa sổ phòng bếp lan toả ở nụ cười đang nở trên môi của người phụ nữ, gương mặt hiền lành, đáng người tha thứ, làm cho người ta cảm thấy năm tháng thật tốt đẹp.

“Tiểu quai ngoan đồ dành em gái để đi làm món sườn chua ngọt cho con nhé.” Doãn Vị dặn dò hai đứa nhóc xong, xoay người nghiêm túc rửa sạch xương sườn trong thau, thân người hơi cúi xuống, trên trán đổ vài giọt mồ hôi, tất cả mọi thứ đều khiến người ta cảm thấy thật hạnh phúc.

“Đi oi, con sau lớn cũng muốn cưới đi, đi và cậu hãy ly hôn đi thôi.”

Doãn Vị còn chưa kịp phản ứng, Lâm An Bắc đang tựa vào cửa phòng bếp thường thức “cảnh đẹp” bị những lời này làm cho giật mình suýt ngã xuống, đi tới thẳng tay gõ một cái lên đầu Đường tiểu quai, làm thằng bé kêu đau quay đầu nhìn chăm chăm.

“Thằng nhóc thôi lại dám nói như vậy, có muốn ăn cơm trưa nữa hay không.”

Doãn Vị cười: “Sao về sớm vậy, ba mẹ đâu?”

“Đi đến quán khu thăm chú ba, thăm ba rồi.”

Ôm Trần Mộ Nhiêu vào trong ngực, một tay xách Trần Trí Hiền từ trên ghế ngồi bước ra khỏi phòng bếp: “Làm một chút thức ăn thôi, ba mẹ không về ăn cơm, đừng làm mệt quá.”

“Anh nhẹ tay một chút, đừng trêu chọc làm thằng bé khóc lên.”

Dọc đường cũng có thể nghe tiếng kêu gào của Trần Trí Hiền giống như cắt tiết heo: “Lâm An Bắc, tên khốn kiếp, mau thả người ta ra, ta sẽ mách với ông bà ngoại, mách với cha dùng chiến đấu cơ đánh người.”

“Thằng nhóc này, không biết lớn nhỏ, gọi cậu.”

Bộ dáng Lâm An Bắc vỗ hai cái trên mông đít Trần Trí Hiền, chọc cho Trần Mộ Nhiêu trẻ con ngồi trong nôi vui vẻ cười, bình sữa cũng không thèm giữ, hai bàn tay mũm mĩm vô loạn xạ.

“Còn lâu, sẽ kêu người là Lâm An Bắc”

Ăn cơm tối xong, một nhà Lâm An Hiểu và Lâm Trì cùng nhau đi về, Lâm An Bắc thu dọn phòng bếp, ra ngoài, Doãn Vị đã tắm rửa sạch sẽ, vừa đi vừa lau tóc vẫn còn đang nhỏ nước.

Mái tóc lúc kết hôn mới đến vai giờ đã dài ra nhiều rồi, xoa sau lưng, lại được Lâm An Bắc tự tay dùng khăn lông lau khô.

Doãn Vị ngồi ở phía trước gương, nghi hoặc nhìn Lâm An Bắc: “Anh nhìn chăm chăm em làm cái gì?”

“Anh vẫn thích em để tóc dài hơn, về sau không có được sự đồng ý của anh không được cắt tóc ngắn như vậy, bây giờ chuyện này cũng thuộc về tài sản chung của vợ chồng ta.”

Doãn Vị liếc anh một cái, ngồi trước gương trang điểm lau tóc, trước tiên dùng khăn lông lau khô được một nửa rồi mới bắt đầu dùng máy sấy hong khô, như vậy sẽ hạn chế tổn thương đến mái tóc. Từng sợi tóc dài ướt nhẹp vắt qua đầu ngón tay mảnh khảnh của cô, chậm rãi từ đầu ngón tay trượt xuống, giống như móng vuốt của con mèo nhỏ, cào nhẹ nhàng vào trái tim Lâm An Bắc.

Từ trên giường bò dậy, trên người mặc áo choàng tắm màu xám tro hơi tuột xuống khi anh ngồi dậy, Lâm An Bắc j□j lộ nửa thân trên, cúi người dựa vào đầu vai của Doãn Vị, ngửi thấy hương thơm toả ra từ mái tóc của cô, lọn tóc ẩm ướt dán vào gò má của anh, giọt nước thật nhỏ từ từ đọng lại một chỗ, cuối cùng bởi vì không kháng nổi quy luật tự nhiên, rung rung thoát khỏi lọn tóc, nhỏ xuống cơ bụng săn chắc của Lâm An Bắc, theo từng đường cơ bụng

mà thuận dòng chảy xuống, cuối cùng rơi vào thất lung.

“Bà xã, để anh giúp em.”

Giọng nói quyến rũ của Lâm An Bắc vang lên bên tai Doãn Vĩ, làm cho cơ thể cô bỗng chốc run lên, hơi thở nóng hổi phun vào gáy, kích thích khiến cô nổi da gà.

Lâm An Bắc cầm lấy máy sấy từ trong tay Doãn Vĩ, tiếng vù vù che giấu sợi giây mập mờ đêm khuya, hơi nóng ầm ập phả vào trong tóc, chậm rãi lan toả khắp da đầu, ấm cả trái tim.

“Tại sao vẫn không có con? Chẳng lẽ thật sự là do chúng ta có vấn đề?”

Doãn Vĩ nghĩ tới bộ dạng đáng yêu Trần Tiểu Ngốc lúc chiều, còn có Đường tiểu quái mỗi ngày lủi rủi cãi nhau, giọng nói quyết liệt, giống như dòng nước nóng bỏng rót vào trong trái tim Doãn Vĩ, cô vô cùng mong ước có một tiểu thiên sứ đáng yêu như vậy.

Tay Lâm An Bắc cầm máy sấy hơi ngừng lại một chút, lại nhanh chóng cử động bình thường trở lại, giọng nói vẫn trầm thấp từ tính như cũ, không có chút nào chột dạ run rẩy: “Chúng ta như bây giờ không phải rất tốt sao? Người khác hâm mộ thể giới hai người còn không kịp nữa là.”

Doãn Vĩ căn bản không để ý tới việc anh dừng lại một chút, suy nghĩ còn đang đắm chìm trong vòng xoáy hạnh phúc của thiên sứ nhỏ đáng yêu mê người, nắm lấy bàn tay còn lại của Lâm An Bắc, gương mặt dính vào bàn tay ấm áp của anh, say mê mờ miệng: “Đương nhiên là không phải như vậy..., nhưng nếu có thêm một hai thiên sứ nhỏ như vậy thì càng tốt hơn, em có thể cùng con mặc đồ mẹ con, để cho con ăn mặc thật xinh đẹp rêu rao khắp nơi, cho người khác ước ao ghen tị.”

“Vậy còn anh?” Giọng nói Lâm An Bắc vang lên rõ ràng mang theo mùi dấm nồng đậm, cho dù đối tượng là của máu mủ của mình, anh cũng đặc biệt để ý khi bà xã xếp mình ở phía sau, thậm chí là quăng sau gáy!

“Anh đương nhiên là đi làm kiếm tiền nuôi mẹ con em rồi, hiện giờ quần áo trẻ em sữa bột đều rất đắt tiền, anh nếu không cố gắng làm sao nuôi nổi bà xã và con của mình chứ?”

“Được rồi.” Lâm tổng nghĩ đến địa vị của mình ở trong nhà lại quan trọng đến như vậy, khoe miệng kiêu ngạo nhếch lên, chết vẫn còn muốn sĩ diện mà hại thân cố gắng tỏ ra bình tĩnh mờ miệng thể hiện mình là người rộng lượng: “Vậy anh liền cố gắng gượng làm hậu thuẫn kiên cường cho mẹ con em!”

“Aizzz”

Doãn Vĩ thở dài, tinh thần mới vừa phấn chấn cũng ỉu xiu đi xuống, cúi gằm đầu, tóc mềm mại rủ xuống, che khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Đang êm đẹp than thở cái gì chứ? Mới vừa nãy không phải rất vui sao?”

“Tại sao chúng mình còn chưa có em bé? Chẳng lẽ là do kiếp trước anh làm quá nhiều chuyện thương thiên hại lý, cho nên ông trời trừng phạt?”

Lâm An Bắc xấu hổ, bất mãn khi mình bị chê: “Tại sao không phải là em làm chuyện xấu chứ?”

“Bởi vì không gian không phải là thương nhân a.”

Tóc đã sấy khô, Lâm An Bắc cất máy sấy trong tay đi, giữ chặt bả vai Doãn Vĩ xoay người ngồi ở bên cạnh cô, cùng cô mặt đối mặt, bày ra dáng vẻ đảm phán.

“Em muốn có em bé?”

Doãn Vĩ gật đầu.

“Mặc kệ là trai hay gái đều muốn?”

Doãn Vĩ vẫn gật đầu.

“Sẽ không than phiền mang thai cực khổ, ờ cỡ ăn kiêng đủ thứ chuyện?”

Doãn Vĩ lại gật đầu.

Lâm An Bắc nhìn bộ dạng cô chỉ cần có em bé liền một đường đèn xanh chạy thẳng, mấy vấn đề sau cũng không thêm hỏi nữa, ôm ngang người phụ nữ mơ hồ đang ngồi trên ghế, mặc kệ cô hét chói tai nở nụ cười, trực tiếp lấy hành động nói cho cô biết, rốt cuộc bọn họ có thể có em bé hay không.

Doãn Vĩ bị Lâm An Bắc đè xuống giường, hai chân bị anh quán lấy, đôi tay bị giữ chặt ở hai bên đầu, bộ ngực mềm mại cách một tầng quần áo mỏng manh dán sát từng múi cơ trên ngực Lâm An Bắc, mạch đập mạnh mẽ, hòa lẫn tiếng tim đập của nhau, từ từ đồng đều, nhất trí trong hành động!

“Không phải anh muốn?”

Ý tứ nửa câu sau của Doãn Vĩ không cần nói cũng biết, Lâm An Bắc chớp chớp mắt nhìn, khoe miệng gọi lên nụ cười lưu manh tà ác, con người đảo

loạn, như có như không ở trước ngực cô quan sát, ý vị sâu xa nói nhẹ: “Không phải là em muốn có em bé sao? Không gieo giống thì làm sao có thể có thu hoạch hả?”

Doãn Vĩ bị từ “hả” mà anh cố ý hạ thấp làm cho sợ hãi, cảm nhận được nhiệt độ truyền từ trên người anh, còn có tiếng hít thở rõ ràng của hai người, thấy ánh mắt nóng bỏng của anh, thế nhưng cảm thấy sâu bên trong thân thể phát ra tiếng kêu gào, cảm giác thấm ướt giữa hai chân khiến cho cả khuôn mặt thanh thuần động lòng người của cô đỏ bừng.

Cảm giác lửa thiêu đốt hiện rõ ở trên mặt, khuôn mặt thanh thuần động lòng người hai má đỏ bừng, Doãn Vĩ thẹn thùng quay đầu, rõ ràng là bị những từ ngữ Lâm An Bắc nói j~j gây kích thích, cả thân thể và trong lòng cô đều thể hiện lên phản ứng thành thật nhất.

“Bác sĩ nói, tiến vào từ phía sau dễ dàng thụ thai hơn.”

Doãn Vĩ thấp giọng dạ một tiếng nhỏ như muỗi kêu, đôi tay cũng cử động đan xen vào mười ngón tay của Lâm An Bắc, ngẩng đầu chăm chú nhìn anh, giống như một học sinh nghiêm túc chăm chú nghe giảng đang cùng thầy giáo bắt đầu đi sâu nghiên cứu tí mĩ.

Ánh mắt kiên định nhưng vẻ mặt lại ngượng ngùng, như phản ứng ngây ngô của học sinh tiểu học, khiến cho Lâm An Bắc đang hứng thú càng không thể ngừng lại được, cúi đầu hôn đôi môi đỏ tươi ngọt như mật của cô, đầu lưỡi thăm dò vào, đuổi sát cái lưỡi đang chạy trốn từ phía, phác thảo viền môi, mút vào, cắn xé!

Cho đến khi Doãn Vĩ không thể hít thở nổi, hung hăng cắn đầu lưỡi đang thăm dò của anh, thân thể run rẩy giãy giụa không ngừng, Lâm An Bắc mới phi phò thờ dốc buông cô ra, nhìn người phụ nữ nằm phía dưới tham lam há miệng thờ dốc, sợi tóc hỗn độn, đôi môi sưng đỏ, cặp mắt mê ly, tất cả đều tốt đẹp như lúc ban đầu.

Lâm An Bắc không kịp đợi cô thở bình thường trở lại, lại một lần nữa tiếp tục nghiêng người qua hôn, đồng thời đôi tay thành thạo ở phía dưới thân thể mềm mại vuốt ve, giữa răng môi phát ra giọng nói đứt quãng, tăng thêm một tia mị hoặc cùng đắm mĩ: “Thực tế là chân lý tiêu chuẩn duy nhất, chúng ta nghe lão tổ tông, tất cả tư thế đều thử một lần mới biết cái nào tốt nhất.”

“Không cần.” Sức phản kháng không đáng kể của Doãn Vĩ vẫn không thể tránh khỏi việc áo rời khỏi người, nụ hoa đỏ tươi xinh xắn trước ngực dựng đứng bại lộ ở trong không khí, hai chân bị mở ra từ từ, quần lầy thối lung lay gò của Lâm An Bắc.

j~j dục vọng tiến tới như thế chè tre, nhắm ngay vào nơi mềm mại phần nộn hồng hồng, tiến quân thần tốc, không chừa một khe hở nào. Cứng rắn ngẩng cao xâm nhập vào sâu trong hoa huyết, ma sát mềm mại bên trong vách tường đến thành từ cung, đâm vào điểm đặc biệt, qua lại nhấn sâu vào.

“A đừng làm vậy”

Doãn Vĩ khó chịu lắc lư thân thể, hi vọng người đàn ông trên người mình di chuyển, chậm rãi đâm vào trong cơ thể làm cô vừa tê dại vừa ngứa, chủ động nâng cao người nghênh hợp hẳn với động tác của anh, mỗi một lần như vậy lại bị anh cố ý rút lui thân thể về phía sau, trong cơ thể cảm giác hư không.

“Ông xã, em muốn”

Doãn Vĩ nâng thân thể thì anh đột nhiên hạ người xuống và chạm vào nhau, dục vọng dâng trào trong cơ thể càng đi sâu vào, kích thích Doãn Vĩ hét lên, mười ngón tay găt gao cào sau lưng Lâm An Bắc, để dòi đi sự chú ý dục vọng tràn đầy bên trong.

“Được, toàn bộ đều cho em”

Lâm An Bắc dứt lời, thân thể cũng bắt đầu cử động, từng cái va chạm phía dưới thân mềm mại, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Doãn Vĩ, nghênh hợp anh lần lượt đụng.

Thân thể Doãn Vĩ bị buộc cong thành hình vòm, mười đầu ngón chân cũng bị dục vọng ngập tràn kích thích khiến co rút, hai tay nắm chặt cái chân phía dưới, ga giường thêu màu trắng có hoa nhỏ ở phía dưới hai người tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Khi tất cả động tác dừng lại, đêm càng thêm trở nên yên tĩnh, trong phòng bận rộn khí thế ngất trời cuối cùng cũng chấm dứt, Lâm An Bắc toàn thân ướt mồ hôi nằm ở bên cạnh Doãn Vĩ, cô đã mệt mỏi đến mức mở mắt không ra, lại giãy giụa đứng dậy nhặt gối đầu rơi xuống phía dưới giường lên, cố gắng đệm ở dưới mông mình, để cái mông nhấc lên thật cao.

“Như vậy có thoải mái không?”

“Không thoải mái, nhưng bác sĩ nói là dễ vậy sẽ dễ dàng thụ thai hơn.”

Lâm An Bắc vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mồ hôi chảy ròng ròng đang nở nụ cười vui vẻ, đau lòng suy nghĩ, bà xã mình thích có con như vậy, mình không nên chỉ muốn mình sáng khoái chỉ muốn thế giới của hai người. Lâm An Bắc quyết định, ngày mai nhất định phải đem tất cả áo mưa an toàn cất trong ngăn kéo, trang sách, trong phòng bếp, phòng khách ném toàn bộ, rồi cố gắng gieo giống, tranh thủ năm sau có thu hoạch tốt.

“Bà xã, anh yêu em, còn có thiên sứ của chúng ta sau này!”

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46

Người phụ nữ mặc bộ quần áo màu đen, trên tay cầm túi xách LV màu đỏ chói kiểu mới nhất năm, tóc búi cao, lộ ra khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ, trang phục rực rỡ hấp dẫn ánh nhìn của người khác, bộc lộ rõ phong cách thành thực quyền rũ.

Thời gian giống như không để lại dấu vết ở trên mặt bà, phong thái vẫn giống bốn năm trước như cũ, móng tay sơn màu đỏ như lửa phủ thêm một lớp son bóng. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vén tóc lộn xộn bên tai, đang quan sát Doãn Vị ở bên trong nhà.

Khuôn mặt nhỏ nhắn không đánh phấn bên dưới lớp tóc xoã dài, trong đôi mắt to linh động khẽ kinh ngạc, tạp dề màu trắng in hoa văn khẽ run theo hô hấp của cô, đáng đáp vận vẹo, giống như đang cười nhạo cái gì đó.

“Tiểu thư Doãn, không định mời tôi vào trong ngồi một chút sao?”

“A, a, mời vào.”

Doãn Vị mới sức tỉnh trong mộng nghiêng người tránh ra để người phụ nữ kia bước vào, cô vốn là muốn chào hỏi, nghe được đối phương gọi mình là tiểu thư Doãn, mới nhận ra được bà ấy cũng không biết mình có quen biết với Trần Cẩm Ngôn, cho nên mới hơi lúng túng để bà vào cửa.

Người phụ nữ này tên gọi là Trần Sở, mẹ của Trần Cẩm Ngôn, bốn năm trước Doãn Vị đã thấy hình bà ở trong ví tiền của Trần Cẩm Ngôn, lúc ấy hai người mới quen, cùng đi siêu thị mua đồ, Trần Cẩm Ngôn vội vàng chạy ra ngoài đi vệ sinh, cho nên trực tiếp ném ví tiền của mình cho Doãn Vị để cô tính tiền, còn mình chạy như một làn khói chui vào nhà vệ sinh, nửa giờ sau mới ra ngoài.

Doãn Vị ngồi nghỉ ngơi trên ghế ở trước cửa thang máy, nhìn thấy Trần Cẩm Ngôn vịn bờ tường đi tới vội vàng chạy ra đỡ, bởi vì buổi tối hôm trước Trần Cẩm Ngôn muốn ăn chân gà Coca, quần lấy Doãn Vị đòi làm cho cô ấy ăn, nhưng coca cola trong nhà hình như đã quá hạn, hai người lúc mua đều không có chú ý tới, Trần Cẩm Ngôn ăn rất nhiều, cho nên cả ngày hôm sau đều đau bụng.

Đờ người đã mệt là ngồi xuống ghế dựa, Doãn Vị vừa áy náy lại vừa đau lòng trách cứ: “Không phải bảo chị ở nhà nghỉ ngơi mình em đi mua là được rồi sao.”

“Em biết đường? Miệng em nói không cà lăm nữa rồi hà.”

Trần Cẩm Ngôn cho dù bị bệnh, nói hai ba câu cũng có thể hoàn toàn đánh bại Doãn Vị, cuối cùng hai người đành nhịn đau thuê xe đi về!

Trở về nhà, nhìn người đang nằm ở trên giường gọi điện thoại cho Quý Minh Vũ là lười om sòm, Doãn Vị làm cho cô một bát cháo nhỏ, lúc bung vào vừa vặn vợ chồng bọn họ kết thúc nói chuyện ngọt ngào, nhìn Trần Cẩm Ngôn ăn từng miếng cháo, hôm đó thời tiết rất tốt, ánh mặt trời từ cửa sổ lầu hai rọi vào, trên mái tóc màu nâu hạt dẻ của cô hiện lên một tầng ánh sáng vàng rực rỡ, cùng người trong tấm ảnh có nhiều điểm rất giống nhau.

“Em mới vừa thấy hình một người trong ví tiền của chị, là chị gái của của chị sao? Nhan sắc thật là xinh đẹp.”

Trần Cẩm Ngôn nghe vậy sững sốt một lúc, sau đó khom lưng ôm bụng cười to: “Thật sao? Chị? Mẹ chị nghe được câu nói này tuyệt đối sẽ khen em thật tinh mắt, không cần đeo mắt kiếng nữa.”

Doãn Vị giật mình: “Hà? Mẹ chị thật trẻ trung.” Khi đó nghĩ đến mẹ của mình nằm ở trên giường bệnh bị ốm đau hành hạ đến nỗi tóc gần như rụng sạch, Doãn Vị có chút thương cảm, lấy có nấu cơm đi ra khỏi phòng của Trần Cẩm Ngôn.

Thoáng một cái bốn năm đã qua đi, sau này hình như cũng gặp lại Trần Sở mấy lần, chỉ là ở trong lòng cô, vẫn như bốn năm trước nơi đất khách quê người trong dòng người chật chội, khuôn mặt luôn trầm tĩnh bình thản.

“Dì xin mời uống nước.”

Trần Sở từ lúc bước vào cửa vẫn quan sát Doãn Vị, một cô gái nhỏ rất bình thường nha, tính tình thoát nhìn rất yên tĩnh, không có chút nào giống trong niệng Mộ Hoa hình dung bộ dạng quý kẻ đa đoan, tâm cơ thâm trầm, hơn nữa trên đường đi tới bà có nghe nói, cô gái này và Cẩm Ngôn là bạn tốt của nhau.

Đối với con gái của mình, Trần Sở vẫn luôn lấy làm tự hào, không dựa vào thế lực của gia đình xông ra bên ngoài tự mình lập nên một phen sự nghiệp, tính tình cũng giống như bà, dám nghĩ dám làm, tìm người bạn trai cùng môn đăng hộ đối, Trần Sở rất hài lòng về Quý Minh Vũ, cũng hi vọng hai đứa kết hôn sớm một chút, mình có cháu trai ăn, thật vất vả mới nghe nói có đứa cháu rồi, nhưng Cẩm Ngôn vẫn không chịu trở về nhà, Quý Minh Vũ cũng nói đứa bé vẫn chưa khỏe hẳn không thích hợp đi đường dài, sắp xếp cho bà đi du lịch Âu châu, nhưng bà lúc nào còn tâm tư du lịch chứ.

Cho nên, khi chuyện Mộ Hoa có con gái riêng truyền vào tai bà, bà liền chuẩn bị tốt tâm lý hơn hai mươi năm sau lại một lần đặt chân lên mảnh đất này.

Trần Sở xoay người ngồi trên ghế sa lon, tượng trưng vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, tự nhiên giống như nữ chủ nhân kêu Doãn Vị ngồi xuống: “Cô sang đây ngồi đi, tôi nghe nói cô và con gái của tôi có quan hệ rất tốt, tôi cũng thật vui mừng con bé có một người bạn như cô. Con bé là đứa nhỏ luôn không để

tâm bất cứ điều gì, cho nên mới luôn thua thiệt ở phương diện bạn bè.”

Doãn Vị nghe được thâm ý trong lời nói của Trần Sở, bà là mẹ của Trần Cẩm Ngôn, bên ngoài còn có một thân phận khác là người nắm quyền phía sau một tập đoàn, sự thông minh tài trí cùng quả quyết tuyệt đối không thua bất kỳ người đàn ông nào.

Khăn lau đặt xuống bàn trong phòng bếp, còi tạp dề treo lên vách tường phòng bếp, đi vào phòng khách ngồi đối diện Trần Sở, thân nhiên chờ người phụ nữ ưu nhã uống phía đối diện mở miệng.

“Đã trễ thế này đi tìm con có chuyện gì sao? Hẳn là quay về nước thăm chị Cẩm Ngôn, cơ thể chị ấy có khá hơn chút nào không?”

Từ từ nhấp một ngụm nước, ngón tay thon dài mảnh khảnh rút ra một tờ khăn giấy lau khô miệng còn nước đọng, cảm thấy bầu không khí thích hợp, Trần Sở mới bình thân mở miệng, giọng nói giống như trong tưởng tượng uyển chuyển cảm động, êm ái cao thấp nhịp nhàng phát ra, làm cho người ta nửa điểm cũng không liên hệ được với người phụ nữ quyết đoán sát phạt trên thương trường.

“Tốt hơn nhiều, nghe nói cô là con gái của Mộ Hoa? Mẹ cô tên là Doãn Trĩ?”

Hỏi như vậy, mặc dù Doãn Vị cảm thấy đột ngột, nhưng lại không cảm thấy bà ấy đang gây sự, giống như là trường bối thân thiết quan tâm mà thôi.

“Di biết đạo diễn Mộ Hoa?”

“Biết, không quen thuộc lắm mà thôi, nhìn tin tức truyền thông ừ ừ kéo đến, cô và Tiểu Ngôn là bạn bè, con bé rất lo lắng cho cô.”

Lúc này Doãn Vị căn bản không biết mình toàn tâm toàn ý dựa vào người phụ nữ bốn năm, lại chính là người đầu sỏ gây nên tất cả bất hạnh cho mình, lo lắng nhìn một chút đồng hồ báo thức ở bên cạnh, đã hơn mười giờ, suy nghĩ chắc Lâm An Bắc cũng nhanh về nhà thôi. Liền ngẩng đầu nhìn thẳng Trần Sở, trong đôi mắt không sợ hãi chút nào, nói chắc như đinh đóng cột bộ dạng không giống như là nói dối người khác.

“Cám ơn dì đã quan tâm, mẹ con đúng là Doãn Trĩ, nhưng mà con và mẹ không có một chút quan hệ nào với đạo diễn Mộ Hoa, những tin tức truyền thông đưa tin đều không có chứng cứ, nhưng mà con lại tin tưởng lời đồn sẽ chấm dứt nhanh thôi!”

“À, thật sao? Nghe nói mẹ cô đã qua đời, cô sống cũng thật không dễ dàng, đã trễ thế này tôi không quá rầy cô nghỉ ngơi nữa, về sau có chỗ nào cần giúp một tay thì cứ tới tìm tôi, Tiểu Ngôn thân thể không được khỏe, tôi không hy vọng con bé suy nghĩ nhiều quá, cô nên hiểu ý tứ của tôi.”

Trần Sở rút danh thiếp từ túi xách bên ngoài đẩy tới trước mặt Doãn Vị, nói một đoạn dài có thâm ý liền đứng lên, cũng không định ở lâu.

Doãn Vị không có nhìn danh thiếp của bà đưa, cũng đã nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Trần Sở, mục đích tối nay, hình như chỉ là vì xác nhận một chút vấn đề về bạn bè của con gái bảo bối, thuận nước nhắc nhở làm bạn bè không cần lúc nào cũng phiền phức người khác như vậy.

Ngoài cửa đã có vệ sĩ khom người đứng chờ, Trần Sở cứ như vậy bình thân rời đi, chỉ để lại trong phòng mùi hương hấp dẫn!

Lúc Lâm An Bắc trở về đã hơn mười một giờ, Doãn Vị ngủ mơ mơ màng màng, bị hơi lạnh khi anh chui vào trong chăn có mà tỉnh giấc, mở đèn ở đầu giường nhìn đồng hồ, oán trách lầm bầm “Sao về trễ như thế, xảy ra chuyện gì hả?”

“Công ty xảy ra chút vấn đề, mau ngủ đi, ngày mai sẽ tốt.”

Doãn Vị không có để ý lời nói Lâm An Bắc, theo thói quen hướng trong lòng anh dựa vào, đôi tay ôm eo anh, vùi đầu vào trong ngực, im lặng ngủ.

Bận rộn cả một đêm, Lâm An Bắc cũng cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, may mắn rốt cuộc chuyện tổ cáo cũng đã bắt đầu, cũng không quản ở bên ngoài âm ỉ tung trời, hương thơm mềm mại trong ngực, hôn một cái lên đỉnh đầu Doãn Vị, hai mắt nhắm nghiền.

Ngày hôm sau thời tiết như tin tức đài dự báo nói, trời xanh mây trắng, công viên có rất nhiều trẻ em và người già phơi nắng, khuôn mặt mọi người tươi cười ở trong đám người bận rộn khắp phố lớn hẻm nhỏ tạo thành sự chênh lệch rõ ràng. Một bộ cờ tướng, một ấm trà đặc, hoặc là tờ báo, bọn họ là có thể vui mừng bỏ qua nghi ngờ, quên mất tất cả phiền não.

Đá cuội xếp thành đường mòn, tốp năm tốp ba học sinh hoặc người đi làm đi qua, đều bàn tán đầu đề tin tức trên báo chí mới vừa mua, hoặc là tiêu đề trang đầu tin tức, vợ đạo diễn Mộ Hoa có ý định tham gia đầu tư tác phẩm tâm huyết mới nhất của ông ta, dùng hành động thực tế ủng hộ sự nghiệp của chồng!

Mà thời điểm đám phóng viên truyền thông đang suy nghĩ phương pháp đào ra tư liệu của bà xã đạo diễn Mộ Hoa, tin đồn cũng tuôn ra, tác phẩm mới của Mộ Hoa bị Cục giải trí cắt ngang, thậm chí không được thông qua, tất cả chuẩn bị đều trở nên công cốc.

“Điều này làm sao có thể, không phải hai ngày trước tập đoàn Tri Vũ mới mở buổi họp báo đầu tư thêm vào sao?”

“Tôi nghe nói, là vấn đề tác phong sinh hoạt của đạo diễn có vi phạm, Cục giải trí đây là không muốn thêm phiền toái.”

“Theo tin tức đáng tin cậy, Mộ Hoa sắp bị đồn cảnh sát mời đến, nguyên nhân cụ thể còn không biết, hơn nữa vợ ông ta lại lịch không nhỏ đâu.”

Phố lớn ngõ nhỏ đều nghị luận về đạo diễn Mộ Hoa và bà xã thần bí, phóng viên truyền thông cũng đã lấy được tin tức mới nhất, mọi người cũng muốn dẫn đầu đăng tin, nhưng bởi vì Mộ Hoa là người của Phi nhiệm quốc tế, tất cả mọi người đều có điều kiêng kỵ, muốn nhanh chóng tìm ra dấu vết để

chứng minh phỏng đoán của mình.

Mười giờ sáng, đại diện Phi nhiệm quốc tế thông qua TV tuyên bố phát biểu quan trọng, đạo diễn Mộ Hoa bởi vì nguyên nhân thân thể, vắng mặt buổi họp báo chiều nay, đồng thời tuyên bố, đạo diễn Mộ Hoa đạo diễn tác phẩm mới công việc đã chuẩn bị sẵn sàng toàn bộ, nhưng là bởi vì nguyên nhân riêng tư, để việc đạo diễn chuyển sang một đạo diễn nổi tiếng khác dưới trướng Phi nhiệm, mà vợ đạo diễn Mộ Hoa cũng sẽ là khách mời thân bí ở buổi khen thưởng điện ảnh cuối năm.

Mặc kệ là đám nhà báo truyền thông tung tin, mọi thứ lại bùng lên một lần nữa, tất cả mọi người đều suy đoán xem đã xảy ra chuyện gì, bởi vì từ trước đến nay còn chưa có xảy ra những chuyện này bao giờ, hơn nữa đạo diễn Mộ Hoa cứ như vậy bị dỗi đi không có thông báo trước, có phải ý là những tin đồn kia đều là thật hay sao?

Mộ Hoa ở trong biệt thự trên sườn núi, trong phòng khách đồ sứ trân quý từ khắp nơi trên thế giới mang về đều trở thành mảnh vụn, Mộ Hoa vẫn còn lớn tiếng khiển trách ở trong điện thoại: “Đồ vô dụng!” Điện thoại ở trong tay không chịu nổi bị hỏng nghiêm trọng, chia năm xẻ bảy ở góc tường.

Trần Sở bình tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn người đàn ông đang nổi điên, quần áo xốc xếch như người đi đường nghèo túng, khoe miệng treo nụ cười châm chọc, hai người bảo vệ mặc áo đen đi theo sau bảo vệ bà cũng nhú nhú mày, đối với hành vi của Mộ Hoa bày tỏ khó chịu.

Thối thối móng tay mới sơn, Trần Sở đứng dậy sửa lại ống tay áo một chút, nhìn Mộ Hoa gấp gáp xoay vòng vòng, không có như ông ta mong đợi nói sẽ giúp đỡ ông ta vân vân, mà là bày tỏ việc không liên quan đến mình lạnh lùng: “Việc ông muốn tôi giúp đỡ tôi đã làm, về phần kết quả, có lẽ đã vượt ra khỏi khả năng ông, nên tự mình giải quyết cho tốt đi, tôi đi bệnh viện thăm Tiểu Ngôn.”

Trần Sở đi tới cửa đột nhiên dừng lại, hai người bảo vệ vẫn đi theo sau lưng bà một người đã chạy đi lái xe, một người đứng nghiêm ở một bên: “Tôi không hy vọng ông giống như lần trước xuất hiện trước mặt con gái của tôi, nếu như tái phạm lần nữa, đừng trách tôi không nhớ tình xưa!”

Trần Sở đi, để lại Mộ Hoa một người thất bại đặt mộng tê liệt ngã xuống trên ghế sofa, rõ ràng tất cả tình huống phát triển đều theo dự định, Trần Sở cũng đồng ý xuất hiện ở bộ phim cuối cùng, tất cả đều tiến hành thuận lợi như vậy, Mộ Hoa không nghĩ ra mình rốt cuộc đi nhầm ở bước nào.

Từ khi tin tức con gái riêng xuất hiện, ông vẫn lợi dụng tin tức này giả vờ cho truyền thông một chút đáp án, để cho bọn họ suy đoán mọi cách, cuối cùng sẽ ở trên ti vi công khai rõ, giải thích chuyện con gái riêng, kết quả cũng như ông ta dự đoán, tuyên truyền hiệu quả rõ rệt, bộ phim mới có thể nói là nổi tiếng khắp nơi, có thể nghĩ sau này phòng bán vé đất khách, tuyệt đối là sự kiện quan trọng trong cuộc đời đạo diễn của ông, cũng nghênh đón sự nghiệp của ông đến một đỉnh cao mới.

Trong biệt thự, điện thoại nhà vang lên, Mộ Hoa đã tỉnh táo lại nhận điện thoại, vừa mới nói một chữ alo, giọng nói vội vàng của đối phương truyền đến, là phụ tá đạo diễn của ông, là do ông một tay bồi dưỡng nên, đối với ông vẫn luôn trung thành tận tâm.

“Đạo diễn, không xong, cảnh sát, cảnh sát đang đi khắp nơi tìm ông.”

“Chuyện này là thế nào? Cảnh sát tìm tôi làm gì?”

“Không, không biết, bọn họ đã lái xe đến biệt thự, ông cần phải tránh một chút.”

“Tôi biết rồi, nếu như có chuyện gì cứ theo kế hoạch trước kia mà làm, chú ý đừng để bất luận người nào phát hiện, con bé lần trước kia, cậu tìm người giải quyết.”

Mộ Hoa cúp điện thoại sau trong lòng vẫn không yên, ông biết mình là bị người ta gài bẫy, bằng không không thể nào có chuyện tất cả mọi thứ đều xảy ra cùng một lúc, hơn nữa một loạt hành động của Trần Sở đột nhiên đồng ý còn trở về nước, đến bây giờ ông mới phát giác ra được điều khả nghi, đây không phải là phong cách làm việc của bà ta, có phải là bà ta phát hiện ra tin tức gì quan trọng mới có thể tự mình ra tay.

Không thể để cho chuyện lớn hơn, bằng không hơn hai mươi năm cố gắng liền thành công đã trắng.

Mà cửa lớn bị mở ra trong nháy mắt, hai người cảnh sát mặc đồng phục màu xanh dương đã đứng ở cửa, nhìn thấy Mộ Hoa, hai người lập tức chặn lại đường đi, Mộ Hoa nhận ra một người trong đó chính là lần trước làm tự xông vào nhà dân án kiện cảnh sát.

Chỉ thấy cảnh sát kia hướng về phía đồng bạn nháy mắt, đối phương lập tức ngằm hiểu trong lòng đứng ở bên cạnh Mộ Hoa, để phòng ông chạy trốn hoặc là phản kháng, sau đó dùng giọng nói giải quyết việc chung một chuỗi từ ngữ tiêu chuẩn: “Ông Mộ Hoa, ông bị nghi ngờ có tàng trữ ma túy, mời cùng chúng tôi về đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 47

Trong cục công an, cảnh sát tên Lí Túc là người chịu trách nhiệm vụ án này, cảnh sát chuyên ngành ma túy, có vẻ đã chú ý đến Mộ Hoa từ rất lâu.



Trong phòng thẩm vấn, hai người giằng co hai giờ, Mộ Hoa vẫn không mở miệng trả lời câu hỏi nào, mỗi câu hỏi đưa ra đều nói muốn chờ luật sư của mình đến, để cho luật sư nói chuyện với cảnh sát.

Bởi vì Mộ Hoa không phải là công dân Trung Quốc, cảnh sát cũng không có biện pháp nào để giam giữ ông ta, hơn nữa ông ta cũng rất hiểu rõ trình tự cảnh sát xử lý vụ án, giữ chặt miệng, chính là không để lộ bất kỳ tin tức gì.

Lí Túc bước ra khỏi phòng thẩm vấn, chào hỏi Từ Văn Tĩnh đang đứng chờ ở hành lang, đối với Lâm An Chính đi theo cô, làm bộ không nhìn thấy trực tiếp lựa chọn bỏ qua, thân thiện nói với Từ Văn Tĩnh tình hình tiến triển của vụ án.

“Quốc tịch của ông ta là nước Mỹ, chúng ta không có bất kỳ biện pháp nào giam giữ ông ta được, Lãnh Sự Quán nước Mỹ ở Trung Quốc đã gọi điện thoại cho cấp trên, cấp trên cũng gây áp lực cho cục cảnh sát bọn anh, yêu cầu lập tức thả người, nếu như 24h sau vẫn không có bất kỳ chứng cứ xác thực nào, chúng ta chỉ có thể thả người.”

Từ Văn Tĩnh mặc kệ mặt Lâm An Chính đầy vạch đen, sóng vai cùng Lí Túc đi về phòng làm việc, chuyên chú nghe lời Lí Túc nói, giúp đỡ anh ta phân tích vụ án: “Gia đình ông ta đâu, không có manh mối gì sao?”

“Không có, lần trước sau khi em bị phát hiện, ông ta hình như cũng đã bắt đầu cảnh giác, xì gà không tìm ra bất cứ vấn đề gì, thật là xem thường cái lão già này rồi, bình thường che giấu tốt như vậy. Hừ, ông ta lại là nhà tư sản ở Trung Quốc.”

Từ Văn Tĩnh cầm tài liệu Lí Túc đưa tới, mới vừa mở ra thì Lâm An Chính đã giật lấy, bị coi như là không khí mà bỏ qua từ nãy đến giờ, không muốn làm người ngoài cuộc, anh định lấy lại cảm giác tồn tại cho bản thân.

Thấy hai người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, Lâm An Chính có chút ngượng ngùng, nhưng rất nhanh bị anh che giấu, mở miệng nói năng hùng hồn: “Đây chắc là thuộc về tài liệu cơ mật phải không, hôm nay là ngày đầu tiên cảnh sát Lý phá án ư, tại sao có thể tùy tiện đem tin tức quan trọng như vậy tiết lộ cho người không phải là nhân viên nội bộ biết?”

Từ Văn Tĩnh nhìn Lâm An Chính một chút, xì một tiếng, mắng anh một câu: “Bệnh thần kinh”, động tác nhanh nhẹn nhân lúc anh chưa chuẩn bị kịp đoạt lấy tài liệu, đẩy Lí Túc vào phòng làm việc, hoàn toàn không đem Lâm An Chính để vào mắt.

Lâm An Chính lại một lần nữa hoa lệ lệ bị bỏ qua không cam lòng đi theo vào trong, cô nam quả nữ ở chung một phòng, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì nha.

Trong phòng làm việc, Lí Túc ngồi trên ghế, máy vi tính trên bàn đã được khởi động, Từ Văn Tĩnh cúi người chống tay xuống mặt bàn, hai người nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, sôi nổi thảo luận những điểm đáng nghi và cách phá giải vụ án.

Điện thoại của Lâm An Chính để trong túi quần rung liên tục, anh định mặc kệ nó tự reo rồi sẽ tắt, nhưng người gọi điện thoại không thức thời chút nào, tiếp tục gọi hết lần này đến lần khác.

“Em hôm nay nghỉ phép mà đại ca, anh có thể yên tĩnh một lúc được không.”

Điện thoại là trưởng phòng nhân sự gọi đến, gọi nửa giờ điện thoại rút cuộc cũng bắt máy, đối phương có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, sợ Lâm An chính ngắt điện thoại, vội vàng nói ra tính nghiêm trọng của vấn đề: “Tập đoàn Trì Vũ có kẻ khả nghi giao dịch phi pháp, thành phố A cũng hỗn loạn rồi, cậu phải kết thúc nghỉ phép sớm thôi.”

“Tập đoàn Trì Vũ? Anh chắc là tập đoàn Trì Vũ sao?”

“Đúng, chính là tập đoàn Trì Vũ của nhà họ Lâm, cậu nhanh chóng quay lại đi, cấp trên cũng nổi giận rồi.”

Lâm An Chính từ nhỏ đã rất ít khi lộ diện trong tầm mắt của công chúng, mặc kệ là ở công ty hay trên truyền thông, mọi người cũng chỉ biết nhà họ Lâm còn có nhị thiếu gia, trừ thỉnh thoảng bị phát tán hình chụp được bóng lưng, cho dù nhiều phóng viên thật vất vả mới có thể gặp chính diện, cũng chưa từng có cơ hội cùng quần chúng nhân dân tiếp xúc, cho nên đừng nói đồng nghiệp chung phòng làm việc, ngay cả cấp trên, cũng không biết anh là nhị thiếu gia của tập đoàn Trì Vũ!

Lâm An Chính không biết công ty đang tốt đẹp làm sao lại xảy ra chuyện, liếc nhìn hai người vẫn còn đang cúi đầu thảo luận, bất đắc dĩ chỉ có thể đi về phòng làm việc trước tìm hiểu tình huống một chút.

Lí Túc nhìn bóng dáng biến mất ở cửa, ngửa người tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay bắt chéo sau ót, nhân nhả đem chân vắt lên trên mặt bàn, nhìn Văn Tĩnh từ khi người đàn ông kia đi lòng dạ bắt đầu không yên, mở miệng trêu ghẹo: “Cảnh sát Từ, người đã đi rồi, em cũng không cần phải giả bộ nữa, anh nhìn một mồi lăm nha.”

Từ Văn Tĩnh bị trêu chọc, không những không tức giận, ngược lại đứng thẳng người, nghiêm túc chăm chú nhìn Lí Túc.

Lí Túc bị cô nhìn chăm chú mà sợ hãi, khoa trương đẩy ghế trượt về phía sau đưa hai tay lên trước ngực làm động tác bảo vệ, về mặt quái dị nhìn Từ Văn Tĩnh, sắc mặt giống như ăn phải một đồng -.- nhấn nhá: “Cái đó ... cảnh sát Từ, anh tuy là thích phụ nữ, anh cũng biết rõ em rất ưu tú, nhưng nhất định sẽ có người đàn ông ưu tú hơn anh thích em, anh đây thuộc loại tương đối ưu tú em để lại cho những người phụ nữ khác đi, em thấy có được không?”

“Anh cứ nằm mơ đi, cách làm của anh thật sự có hiệu quả sao? Đến lúc đó không dùng được chưa tính, em còn bị ba mẹ đánh chết.”

“Làm sao có thể, em cứ chờ xem đi, đến lúc đó ba mẹ em chắc chắn phải mời anh uống 300 ly, cũng không nhìn xem anh là ai, dầu gì cũng coi như “tùng đi qua vạn bụi hoa” là người từng trải nha.”

“Được rồi, nếu mà sai lầm, một mạng đổi một mạng, em tuyệt sẽ không xuống tay lưu tình!”

Từ Văn Tĩnh giờ tay làm động tác cắt cổ, bước chân hơi nặng nề đi ra ngoài.

Vào khoảng mười giờ tối, Mộ Hoa được luật sư của ông ta dẫn đi, mà Lí Túc và Từ Văn Tĩnh bị cục trưởng cố ý gọi vào phòng làm việc phê bình một trận từ đầu đến chân, đoán chừng là bị cấp trên cảnh cáo, nhìn con tức thật lâu rồi cuộc cũng được phát tiết, một ít tình cảm và thể diện cũng không giữ lại cho hai người họ!

Mà bên kia ở ngoài hành lang của bệnh viện, chật ních các phóng viên báo đài truyền thông, bởi vì có tin tức tiết lộ, đạo diễn Mộ Hoa ở bệnh viện này, cho nên tất cả mọi người vội vàng tới dò xét.

Rèm cửa sổ phòng bệnh Vip kéo lên một chút, từ toà nhà đối diện có thể nhìn thấy rõ ràng việc xảy ra trong phòng. Mộ Hoa mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt hơi tái nhợt, đầu tóc tán loạn cùng đôi môi khô khốc, thoạt nhìn chính xác là do bệnh nặng mà nhập viện.

Nhờ sự nâng đỡ của người trợ lý, gian nan từ trên giường bệnh đứng lên, run run rẩy rẩy đi tới cạnh cửa sổ, đóng cửa sổ còn hơi mở lại, trong lúc đó còn nắm tay che miệng ho mạnh mấy cái, mỗi lần ho là cong lưng xuống, giống như đang trải qua khổ sở thật lớn.

Hai người đứng cạnh cửa sổ nói một lát, Mộ Hoa để cho trợ lý đỡ ông trở lại bên giường, uống thuốc nằm xuống. Phụ tá đi tới kéo rèm che lại, lơ đãng liếc mắt nhìn phía đối diện một chút, rèm cửa sổ “roẹt” một tiếng che lại căn phòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, phần lớn tin tức trên báo Internet là về chuyện đạo diễn Mộ Hoa nằm viện, vẫn kèm theo hình ảnh ông ta mặc quần áo bệnh nhân gầy yếu, vốn đã lâm vào thể yếu có nguy cơ bị chìm ngập trong tin tức tiêu cực, trong nháy mắt liền thay đổi ấn tượng của mọi người, hơn nữa còn vì mình lấy được rất nhiều đồng tình, trên web Microblogging phía dưới tin tức rất nhiều người nhấn lại cho ông ta, chúc ông ta sớm ngày bình phục, tin tưởng ủng hộ vẫn vãn...!

Bên ngoài công ty tin tức tiêu cực gây âm ỉ, Doãn Vị ở nhà cấp bách đi vòng quanh, Lâm An Bắc lại không có chuyện gì, mỗi ngày ở trong nhà mặc áo mỏng manh lười biếng xem tivi, hoặc là trêu chọc Doãn Vị vui vẻ!

Lâm An Bắc lại nằm vui trên sofa chuyên chú xem phim trên tivi, gần đây anh đôi sở thích, thế nhưng không thèm xem kênh tin tức tài chính, ngày ngày cùng với Doãn Vị xem phim truyền hình, thỉnh thoảng còn nói hai ba câu đánh giá nội dung bộ phim.

Doãn Vị ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, Lâm An Bắc nằm trên ghế sofa, đầu gối trên chân cô, bởi vì anh tay dài chân dài, chỉ có thể hơi co người, Doãn Vị không nhìn thấy được mặt anh, cũng không biết anh đang ngủ hay nhìn tivi.

Đẩy bả vai một cái anh không nhúc nhích: “Hôm nay anh cũng không đi ra ngoài sao?”

“Ừ.”

“Không đi thư phòng họp?”

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 47-2

“Em thấy trên TV nói công ty không phải đang xảy ra vấn đề gì đó sao? Tại sao anh không quan tâm một chút nào?”

“Chuyện đó chỉ là dùng tiền để quảng cáo thôi, hơn nữa, anh cũng không phải là ông chủ, anh mà phí tâm tư quản nhiều như vậy không bằng ở nhà tạo người.”

Doãn Vị đối với lời nói không biết xấu hổ của người nào đó liền im lặng, nếu tiếp tục khó tránh khỏi dẫn đến một màn “Chiến tranh”, dứt khoát đổi một đề tài tương đối an toàn: “Khi nào ba trở về vậy, các nhân vật cấp cao hơn nửa tháng nữa cũng sẽ tới phải không?”

“Còn mấy ngày nữa, gấp gáp xong rồi còn phải đi quan sát các công xưởng nhà máy khác, ít nhất chắc phải hơn nửa tháng, à đúng rồi, em không định đi nấu cơm hả, đã mười một giờ rồi đó.”

“Lập tức đi ngay!”

Doãn Vị cảm thấy cô bây giờ đã trở thành người nội trợ thật rồi, mỗi ngày không chỉ phục vụ ở trên bàn cơm cho Đại Thiếu Gia này ăn no, ở nơi khác cũng giống như người hầu gái phục vụ anh “ăn no”, khụ khụ, ví dụ như trên giường!

Trong nhà, điện thoại vang lên lúc Doãn Vị đang rửa rau, nghĩ Lâm An Bắc đang ở nhà thì cứ để cho anh nhận, tay cô ướt rất phiền phức, nhưng chờ thật lâu, điện thoại vẫn không có ai nhận.

“Lâm An Bắc, nghe điện thoại.”

Không có động tĩnh, Doãn Vị không thể làm gì khác hơn là tắt bếp, lau tay sạch sẽ chạy ra ngoài, Lâm An Bắc không có ở đây, không biết có phải là lên lầu hay không, thấy điện thoại lại vang lên, vội vàng nghe máy!

“Alô.”

“Xin hỏi có phải là tiểu thư Doãn không, tôi là trợ lý của đạo diễn Mộ Hoa, ông ấy muốn hẹn cô buổi chiều gặp nhau một lần, có đồ vật quan trọng cần đưa cho cô, nói là về mẹ cô.”

Đối phương nói xong cũng cúp điện thoại, không lâu sau đó trên điện thoại di động của Doãn Vị nhận tin nhắn từ một số xa lạ gửi tới, nội dung là tên một trang trại nằm ở vùng ngoại thành.

“Ai gọi điện thoại vậy?”

Lâm An Bắc đi dép loạt xoẹt từ trên lầu xuống, hai tay đút trong túi quần, một bộ dạng vừa tỉnh ngủ, tóc rối bù, áp khoác mông rộng thùng thình khoác lên người.

“Trợ lý của Mộ Hoa, hẹn em năm giờ chiều gặp mặt, nếu anh rảnh rồi thì giúp em dọn dẹp chén đĩa để ăn cơm, thấy em một mình làm nhiều việc cũng không áy náy, vẫn chạy đi ngủ say sưa.”

“A, điện thoại di động anh đang kêu, nghe điện thoại xong sẽ tới giúp em”

Chuyện của Mộ Hoa tựa hồ không nhận được sự để ý của hai người rồi, Lâm An Bắc đứng giữa cầu thang nhanh chóng đi lên lầu, Doãn Vị khinh bỉ nhìn hành động lười biếng của anh, quay về phòng bếp làm việc.

“Toàn bộ tài liệu đã chuẩn bị xong, cảnh sát Lý đã nhận được rồi.” Lưu Nham đứng ở phòng tiếp khách của sân bay người đến người đi, trong tay xách món quà đã chuẩn bị dành tặng cho đứa con sắp ra đời, còn có quà tặng chúc mừng người nào đó sắp trở thành mẹ, nóng lòng muốn trở về khiến anh xử lý mọi chuyện nhanh chóng trước khi vụ án kết thúc!

Lâm An Bắc cầm điện thoại di động đi lên lầu, thật sự là Doãn Vị đã hiểu lầm anh, anh căn bản không phải là lười biếng, ngược lại đặc biệt hưởng thụ thời gian cùng nhau nấu cơm với cô, mặc dù tác dụng của anh chỉ là giúp việc dọn và rửa bát đĩa.

“Lúc nào thì đến?”

“Đi mười phút trước, lái xe tới đón chắc khoảng bốn giờ.”

“Buổi họp báo khi nào?”

“Một giờ chiều.”

“Biết, quà ra mắt con trai anh tôi đã cho người đưa đến, bắt đầu từ bây giờ chỉ cần chăm sóc tốt chị dâu thôi.”

“Quà ra mắt của cậu đừng có dọa bà xã của tôi là tốt rồi, thôi, hai người cũng cố gắng lên.”

Lúc Lâm An Bắc đi tới phòng bếp thì điện thoại cũng ngắt, Doãn Vị chỉ nghe được một câu cuối cùng của anh “Lo lắng cho chính anh đi”. Vóc dáng nhỏ nhắn đứng trước quầy bếp bận rộn, nồi canh đặt trên bếp đã toả ra mùi thơm, cuối cùng lấy gừng, hành lá đã cắt nhỏ bỏ vào trong nồi và nêm gia vị, Doãn Vị tắt lửa, cẩn thận múc từng muỗng canh đổ vào trong bát.

“Nói chuyện với ai mà anh cười vui vẻ như vậy?”

Lâm An Bắc đặt điện thoại lên trên bàn cơm, rửa tay đi lấy bát đĩa: “Anh có cười sao?”

“Có, nụ cười gọi là dối trá không biết xấu hổ.”

“À, không phải là Tân Minh sắp sinh con hay sao, anh chỉ là cùng người sắp làm ba thảo luận cái tư thế mà có thể dễ dàng thụ thai mà thôi, chủ đề có chiều sâu như vậy thể mà em lại nghĩ nó nông cạn sao!”

“Anh hoàn toàn thắng, Lâm tổng!”

“Thừa nhận!”

“Không khách khí.”

Một giờ chiều, buổi họp báo đạo diễn Mộ Hoa chính thức bắt đầu, ông ta sắc mặt tái nhợt đang còn mang bệnh tự mình đến buổi họp báo, hơn nữa đều trả lời tất cả câu hỏi của các phóng viên, bao gồm sự kiện con gái riêng gần đây lòi đồn đãi bay tán loạn cùng lòi đồn đãi hai ngày trước bị cảnh sát mang đi, trước sau ông ta đều có một thái độ tốt đẹp, toàn bộ quá trình đèn flash lóe lên không ngừng.

“Tôi nói rõ lại lần nữa, trước kia tôi cùng mẹ của cô bé có quen biết nhau, nhưng tác giả Doãn không phải là con gái của tôi, tôi đây chỉ cần một đứa con gái, con bé là kết tinh tình yêu của tôi và vợ, tôi rất yêu bà xã và con gái tôi, hơn nữa hi vọng hai người họ có thể có một cuộc sống như mong muốn, cho nên vẫn không công khai hình của họ, thế nhưng điều đó lại khiến cho có những người có ý đồ xấu lấy ra lảng xê bản thân, làm người trẻ tuổi muốn biểu hiện tôi có thể hiểu được, nhưng lại không thể tha thứ cho việc muốn lảng xê nổi tiếng mà gây hại tới người nhà của tôi.”

“Xin hỏi đạo diễn Mộ Hoa, người có ý đồ xấu trong lòi của ông có phải là ám chỉ tiểu thư Doãn Vĩ tác giả nổi tiếng hay không?”

“Tôi và mẹ tiểu thư Doãn Vĩ là phu nhân Doãn Trĩ hơn hai mươi năm trước đúng là có quen biết, bà ấy cũng là một người dẫn chương trình mà tôi rất thích. Gần đây tôi cũng mới biết tin mẹ của cô ấy đã qua đời, làm bạn bè tôi cảm thấy vô cùng khổ sở, nhưng làm trưởng bối tôi lại cảm thấy vô cùng đau lòng, phu nhân Doãn Trĩ là một người đặc biệt chính trực dũng cảm, tôi tin tưởng tiểu thư Doãn Vĩ chắc chắn là không phải có ý làm như vậy, cũng hi vọng mọi người có thể tha thứ cho cô ấy lần này vô tâm mà gây ra sai lầm”

Lúc một giờ rưỡi, bởi vì thân thể không khoẻ mà Mộ Hoa bị trợ lý đưa đến bệnh viện, buổi họp báo cũng vội vã bị bỏ dở.

Mọi người vừa phê phán tác giả mượn chuyện con gái riêng lảng xê đồng thời lại một lần nữa đưa ánh mắt chăm chú đến bệnh tình Mộ Hoa, theo bác sĩ trưởng nói là do mệt nhọc quá độ, người đến bệnh viện thăm bệnh rất nhiều, tuy nhiên đều bị chặn ở lầu dưới, bởi vì bác sĩ nói bệnh tình đạo diễn Mộ Hoa cần tĩnh dưỡng, không thích hợp gặp khách.

“Đạo diễn, xe đã chuẩn bị tốt, chúng ta từ bãi đậu xe dưới tầng hầm đi ra ngoài, phóng viên đều ở đại sảnh bệnh viện.” Trợ lý đạo diễn Mộ Hoa đưa đầu ra ngoài cửa nhìn hành lang một chút, xác nhận không có ai bám theo, mới đóng cửa lại, nói với Mộ Hoa.

“Người phụ nữ kia thế nào rồi?”

“Đã tìm người xử lý, sẽ không bị người khác phát hiện.”

Trong tay hai người xách theo giỏ hoa quả cải trang thành người thăm bệnh, nghênh ngang rời bệnh viện, mà hai giờ chiều, Cục Công An ban bố Lệnh Truy Nã cả nước lại một lần nữa đem Mộ Hoa đẩy lên đỉnh sóng đầu gió!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 48

Lâm Trì vừa đi ra khỏi phòng họp liền nhận được tin tức ở trong nước, cảm thấy tức giận không dứt, chỉ là một đạo diễn nho nhỏ mà thôi, Lâm An Bắc lại có thể cùng ông ta lãng phí nhiều thời gian như vậy, bây giờ công ty lâm vào cuộc sóng gió này, nếu như tuôn ra thân phận của Doãn Vĩ, có thể làm cho nhà họ Lâm trở thành đề tài bàn tán nơi trà dư tửu hậu tốt nhất của cái thành phố này rồi.

“Tin tức thật đúng là nhanh chóng a.” Lúc Doãn Vĩ ra cửa, Lâm An Bắc kêu người đưa cô đi, mà anh cũng không có đi công ty mà ở nhà ngủ trưa, thì nhận được điện thoại của Lâm Trì gọi tới.

“Một đạo diễn rách nát mà con cũng cần phải lãng phí nhiều thời gian như vậy sao? Còn có thằng nhóc Hàn Địch kia, dã tâm không phải là người bình thường có thể so sánh được, nếu như con không muốn bị chinh đến chết thì sớm thu tay lại đi, bằng không bao nhiêu tài sản cha để lại đều bị con chơi đùa mà phá sản hết.”

“Cha, cha biết con ghiền khi giày vò người khác không? Bởi vì cái cảm giác ở dưới địa ngục và ở trên đám mây chênh lệch cực lớn, mới có thể làm cho chúng sống không bằng chết, về phần công ty, thời điểm cha trở về nước, cha hãy chờ xem tính toán tổng giá trị tài sản cá nhân đi.”

Đối với Mộ Hoa, Lâm An Bắc cũng đã nghĩ tới việc để cho sự nghiệp của ông ta xuống dốc báo thù cho Doãn Vĩ, giúp cô hả giận, nhưng đó chưa phải là tàn nhẫn, bởi vì sự nghiệp đổ nát cùng lắm là làm lại từ đầu. Nhưng sự nghiệp từ trên mây rơi xuống địa ngục rồi vòng thêm một lần nữa vào ngục giam, đây tuyệt đối là một quá trình hết sức đặc sắc, lần này Mộ Hoa không thể nào có cơ hội xoay mình!

Ngồi trong gian phòng khu trang trại ở ngoại ô, Mộ Hoa đeo kính đen uống trà, dưới chân đặt một túi hành lý màu đen, nhìn Doãn Vĩ đứng ở cửa, dung mạo rất giống mẹ của cô ta, không phải xinh đẹp nhất, nhưng lại có phong cách vô cùng cao quý, điềm tĩnh.

“Tiểu thư Doãn mời ngồi.”

“Đạo diễn Mộ, tôi tin chắc rằng sau khi cảnh sát phát hiện ông không có ở bệnh viện sẽ nhanh chóng chạy tới, có vẻ như ông chỉ có thời gian khoảng 10 phút để lãng phí với tôi.” Doãn Vị kéo ghế ngồi đối diện với Mộ Hoa, theo sát phía sau, người mà Lâm An Bắc phải đưa người cô đi đứng ngay tại cửa ra vào.

“Cô không thể nào là con gái của tôi.” Trong đôi mắt Mộ Hoa toát ra lửa giận giữ dội, hận không thể lập tức xé nát người phụ nữ này.

Tất cả đều bởi vì người phụ nữ trước mặt này, nếu không phải vì cô ta, mình cũng không bị Lâm An Bắc bức đến tình cảnh như vậy, người của ông ta đã nói toàn bộ, người phụ nữ này thế nhưng lại có liên quan đến người thừa kế nhà họ Lâm, khó trách không chút kiêng kỵ, không đem cảnh cáo của người khác để vào mắt.

“Ông chẳng phải đã ở buổi họp báo nói rất rõ ràng hay sao.”

Từ lâu Doãn Vị đã không còn quan tâm cha của cô là ai, trong lòng cô, cũng chưa từng thừa nhận Mộ Hoa là người thân của mình. Kết quả như thế rất tốt, không cần rối rắm với thứ tình thân mong manh kia, cũng không cần cảm ghét thái độ vứt bỏ vô tình.

“Nếu đã như vậy, tại sao cô còn dám đến chỗ hẹn, tôi không tin cô không nhìn thấy tin tức truy nã của cảnh sát.”

“Trên đường tôi có nhìn thấy. Hơn nữa, chúng ta không thù không oán, ông không nên làm chuyện không chữa cho mình con đường lui.”

“Cô rất thông minh, tôi sẽ không gây khó dễ cho cô, nghe nói cô và Lâm An Bắc có quan hệ rất thân thiết?” Mộ Hoa tựa như không còn vẻ tức giận như lúc mới tới... Tức giận, vừa nói vừa tỉ mỉ quan sát biểu tình biến hóa rất nhỏ của Doãn Vị.

Nhìn thấy động tác cô ta hơi cau mày cùng khóe miệng hơi mím lại rất nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, khóe miệng Mộ Hoa lộ ra nụ cười khê hài lòng, quả nhiên, mình suy đoán chính xác rồi, người phụ nữ này cùng Lâm An Bắc có j~j.

Doãn Vị đặc biệt ghét tên của Lâm An Bắc từ trong miệng của ông ta nói ra, đặc biệt là sắc mặt ghê tởm tình thế bắt buộc kia, làm cho người ta nhìn trong lòng liền muốn nôn, Doãn Vị sau khi đến liền bắt đầu hỏi hận tại sao khi mình nghe thấy tin tức kia thì trực tiếp quay đầu đi về, đối với người đàn ông này, vốn không nên có một chút mong đợi nào.

“Mộ. Hoa. Tiên. Sinh.” Doãn Vị nhấn mạnh nói từng câu từng chữ: “Hình như ông vẫn chưa nhận thấy rõ tình cảnh của mình, bây giờ ông có tư cách gì cùng tôi nói điều kiện chứ?”

“Chẳng phải ngay từ lúc đầu đã nói với cô rồi sao, có đồ muốn đưa cho cô, tin tưởng sau khi cô xem xong sẽ suy nghĩ lại đề nghị của tôi.”

Mộ Hoa đẩy tới một tập đựng tài liệu, đã bị mở bao bì qua, Doãn Vị khẳng định có liên quan tới cô, mà trên nét mặt ông ta đắc ý hả hê, đã nói rõ tầm quan trọng của món đồ bên trong này.

Trong phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người, ngoài hành lang cũng là một khoảng tĩnh mịch.

Doãn Vị nhận lấy xấp tài liệu Mộ Hoa đẩy tới, ánh mắt cũng không rời khỏi tầm mắt của ông ta, lục lọi mở túi giấy ra, cảm giác trơn nhẵn khiến Doãn Vị nhận ra, đặt bên trong nhất định là tấm ảnh, mà dưới nó, là một tờ giấy thật mỏng, dấu vết chữ viết, có thể vạch trần không chỉ là một bí mật, còn tiết lộ nhiều năm vọng tưởng của Doãn Vị.

Doãn Vị nghĩ là những bức hình sẽ có liên quan tới mẹ, cho dù đó là hình ảnh khiêu dâm, cô cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý.

Nhưng sự thật không phải như vậy, Mộ Hoa ngay cả người phụ nữ năm đó ông ta vứt bỏ cũng quên mất, làm sao còn có thể giữ lại đồ của bà.

Trong tấm ảnh Doãn Vị cẩn thận ngồi trong một chiếc xe thể thao bản số lượng có hạn, tài xế không thấy rõ là người nào, ngay cả Doãn Vị cũng chỉ thấy rõ gò má, dù sao rất nhiều tấm hình đều là cô ngồi trong những chiếc xe sang trọng khác nhau, tài xế cũng không ngoại lệ không hề lọt vào ống kính.

Mà những tấm khác, là hình cô ra vào một khu nhà ở hạng sang tại Bắc Kinh.

Tài liệu còn kề kề ghi chép những chuyện trước kia khi cô xuất ngoại, thậm chí bao gồm những tình huống gặp gỡ bạn bè, đêm không về ngủ, những thứ tạp nham.

Doãn Vị đem tài liệu ném xuống mặt bàn, bình tĩnh nhìn Mộ Hoa, cho đến khi sắc mặt đắc ý hả hê của ông ta từ nghi ngờ chuyển sang tức giận, mới khe khẽ mở miệng: “Ý của ông là gì? Tôi cho là bây giờ ông nên hướng về phía tôn phụ nhân cầu cứu còn kịp, mà không phải ở nơi này lãng phí thời gian cùng với tôi.”

Cầu cứu Trần Sở? Không phải là Mộ Hoa chưa làm, nhưng điện thoại bị bà ta không lưu tình ngắt máy, thư ký bên người bà ta nói cho ông biết, Trần Sở kêu người gửi tiết kiệm cho ông ta mười triệu, là phí bồi thường mấy năm nay, về sau hai người mỗi người một đường tốt nhất cả đời không qua lại với nhau.

Trần Sở ban đầu vì muốn cho Trần Cẩm Ngôn một thân phận hợp pháp, không muốn để cho cô rơi vào cảnh bị người gièm pha, nhu cầu cấp bách tìm cho con bé một người ba, mà trùng hợp Mộ Hoa ở nước Mỹ quay phim thông qua người khác tiến cử gặp được Trần Sở, sau đó hai người nhanh chóng đạt được hiệp nghị.

Từ khi hai người nhanh chóng kết hôn đến lúc Trần Cẩm Ngôn ra đời, chỉ mất có 5 tháng, mãi cho đến khi con bé ba tuổi, Mộ Hoa luôn ôm may mắn

trong lòng lấy cớ vì công việc hai nơi trong và ngoài nước chạy thẳng.

Thật ra thì từ khi bắt đầu ký hiệp nghị kia, sự nghiệp diễn xuất của ông ta cũng đã gần chuyển dời hết sang nước ngoài, trong nước chỉ là mấy bài phát ngôn tổ chức hoạt động. Mục đích quan trọng nhất ông ta trở về nước chính là trấn an Doãn Trĩ, bởi vì bà ta là người chủ trì Đài Truyền Hình, không thể nào lập tức trở mặt chia cắt, bằng không nếu như Doãn Trĩ bất cứ giá nào trả thù, tất cả kế hoạch của ông ta lập tức sẽ đổ bể.

Phụ nữ này sinh ác độc thì chuyện gì cũng sẽ làm ra được, về điều này Mộ Hoa vẫn luôn tin tưởng không nghi ngờ.

Ông thừa nhận ban đầu có yêu Doãn Trĩ, nhưng không thể thiếu chí, nhiều năm gian nan để cho ông khát vọng thành công, khát vọng đứng ở phía trên mọi người, kiêu ngạo nhìn mọi thứ bằng nửa con mắt!

Cho nên khi Doãn Trĩ giới thiệu ông tiến vào phi nhiệm quốc tế, bắt đầu từ ngày đó, ông luôn mong đợi thành công đến, hai người có thể cùng nhau vượt qua hạnh phúc. Nhưng cho dù có thể đến nước Mỹ quay phim rồi, vai diễn cũng chỉ là những tiểu nhân vật không đáng quan tâm đến, người xem căn bản không thể nhớ được là có ông trong đó hay không.

Mà Trần Sở xuất hiện, không thể nghi ngờ mang đến cho thế giới của ông luồng ánh sáng rạng rỡ, để cho ông ta thấy được hi vọng thành công!

Những năm này ông vẫn luôn nỗ lực, không chỉ có ở trên sự nghiệp, cho dù là nhà họ Trần, ông cũng nhận được sự tán thành. Nhưng mặc kệ ông có thành công như thế nào, lấy lòng hai mẹ con họ như thế nào, Trần Cẩm Ngôn chưa từng có gọi ông một tiếng ba, ngay cả Trần Sở, ở trong mắt bà ta ông cũng chỉ là một con cò tùy thời có thể bỏ qua thôi.

Cho nên ông trở về nước, muốn sáng lập nên sự nghiệp không phụ thuộc vào bất cứ người nào!

Để Trần Sở đồng ý ở buổi liên hoan điện ảnh cuối cùng xuất hiện, có thể nói Mộ Hoa mang hết tất cả tình nghĩa hai mươi mấy năm qua, cầu xin bà ta nhìn xem hai mươi mấy năm quen biết của hai người mà giúp ông ta một chút.

Trần Sở quả nhiên đồng ý, mặc dù điều kiện là sau buổi liên hoan điện ảnh kia hiệp nghị của hai người chính thức ngưng hẳn. Nhưng người nào lại nghi ngờ những chuyện đó chứ? Đến lúc đó cũng không phải bà ta nói ngưng hẳn liền ngưng hẳn, người khác chỉ biết đến người xuất hiện buổi liên hoan điện ảnh cuối cùng là bà xã của đạo diễn, là nữ chủ nhà họ Trần.

Ông Mộ Hoa không cần cái hiệp nghị kia, chỉ cần duy nhất hư danh là chồng của bà ta, vậy sẽ mang đến cho sự nghiệp ông ta đỉnh cao!

Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, mọi chuyện liền đi chệch hướng quỹ đạo mà ông ta tính toán?

Đúng, chính là từ khi Doãn Vị bắt đầu xuất hiện, ông bắt đầu dùng thân phận của cô ta để lãng xề, nhìn có vẻ như mọi chuyện phát triển cũng theo dự đoán của ông, nhưng bình tĩnh không gọn sóng, nước xoáy thật lớn đang lặng lẽ đánh tới, mà ông vẫn không nhận ra!

Mộ Hoa không muốn người khác nhìn thấy ông ta thâm hại, cho dù cảnh sát tìm đến ông cũng không sợ, ông ta là công dân nước Mỹ, bọn họ không có chứng cứ chính xác thì không có quyền bắt người.

“Đây không phải là chuyện cô nên quan tâm, như vậy, giao dịch của chúng ta coi như đã đạt thành đi, tiểu thư Doãn?”

“Mục tiên sinh, làm sao ông nghĩ là tôi sẽ đồng ý với yêu cầu của ông chứ? Tôi không biết ông có chút tài liệu là từ đâu tới, nhưng là ông cảm thấy tôi sẽ chịu ông uy hiếp bằng vài tấm hình và mấy trang giấy này?”

“Tôi tin tưởng cô sẽ, dù sao con dâu nhà họ Lâm cũng không phải là người bình thường có thể làm, mặc dù nhà họ Lâm không nhất định phải môn đăng hộ đối, nhưng ít ra xuất thân cũng phải trong sạch đi, bằng không hình như vậy lưu lạc đến trong tay truyền thông, cho dù cô là bạn gái Lâm An Bắc, cũng sẽ khiến cho thị trường chứng khoán nhà họ Lâm chấn động mạnh, chớ đừng nói chi đến thiếu phu nhân nhà họ Lâm.”

“Tùy ông, nếu như ông còn có cơ hội nói.”

Doãn Vị đứng lên, không quan tâm về giết mình của Mộ Hoa, mở cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa vệ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh đang chờ nhìn thấy cô ra ngoài, vội vàng đi theo cũng không quay đầu lại, khe cửa chưa khép lại, còn có thể thấy nét mặt không thể tin của Mộ Hoa.

Mộ Hoa chính xác rất giết mình, Doãn Vị có thể buông tha thân phận thiếu phu nhân nhà họ Lâm này sao?

Thời gian cảnh sát đến còn có chưa tới nửa giờ, Mộ Hoa mặc dù ý mình có thân phận là công dân nước Mỹ, nhưng là vì để phòng ngừa ngộ nhỡ mới chịu giao dịch cùng Doãn Vị, bằng không ông nghĩ muốn trở mình cũng không đi trêu chọc cô ta.

“Người phụ nữ kia đưa tài liệu không phải là giả chứ, tại sao Doãn Vị không có phản ứng?”

Mộ Hoa không nhìn được hướng về phía trụ lý bên đầu điện thoại la hét, chuyện chệch hướng mong đợi, nếu như không có thể nắm được cộng rom cứu mạng Lâm An Bắc nói bảo vệ ông ta, nếu như mọi chuyện bại lộ, ông ta không thể nào nguyên vẹn toàn thân rút khỏi.

“Nói chuyện đi chứ, người phụ nữ kia ở đâu, lập tức sắp xếp, tôi muốn tự mình nói chuyện với bà ta.”

“Mục tiên sinh, nơi này là đồn cảnh sát của thành phố[[size](#)].”

Phía đối diện truyền đến âm thanh xa lạ, còn không đợi Mộ Hoa lên tiếng, ba chữ đồn cảnh sát làm cho ông phản xạ có điều kiện lập tức tắt trò chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 49

Doãn Vị ngồi ở ghế sau, im lặng như đang có điều suy nghĩ.

Lâm An Bắc thuê tài xế luôn luôn đều là những người rất biết nhìn sắc mặt người khác mà nói chuyện, ngẩng đầu liếc nhìn người phụ nữ tựa lưng vào ghế ngồi ngán ngạo, bình tĩnh trở lại, tiếp tục nhìn chăm chú vào tình huống trên đường đi, thỉnh thoảng hơi ngả về phía sau nhìn kính một chút, tùy thời cảnh giác chiếc xe khả nghi phía sau.

Doãn Vị không nghĩ ra tại sao Mộ Hoa lại có thể vì danh lợi mà buông tha cho tất cả mọi thứ ngay cả tình cảm của chính bản thân? Cuộc sống như vậy thật sự là điều ông ta muốn sao?

Nhớ tới mẹ của mình, người phụ nữ cả một đời đau khổ, nhưng ít nhất những ngày tháng cuối cùng được sống trong vui vẻ, cho dù thân thể bệnh tật hành hạ khiến bà trải qua trăm ngàn đau khổ, nhưng trong lòng vẫn vui mừng.

Bởi vì Hàn Tiêu quả thật đã làm tròn trách nhiệm của một người "Bạn trai", rất biết dỗ dành người già vui vẻ, mỗi ngày đều dành thời gian đi bệnh viện thăm Doãn Trĩ, mở miệng kêu một tiếng mẹ vợ làm cho Doãn Trĩ vô cùng vui vẻ, trên mặt luôn luôn nở nụ cười hiền lành.

Nghĩ đến những ngày tháng gian nan ấy, Doãn Vị rất biết ơn Hàn Tiêu, không chỉ giúp cô rất nhiều, còn thay cô làm trọn đạo hiếu. Mặc dù biết anh ấy làm vậy cũng là vì cần sự trợ giúp của mình, nhưng là Doãn Vị vẫn biết, trong lòng Hàn Tiêu cô là một người bạn.

Lúc này trong lòng Doãn Vị ngược lại có chút đồng tình Mộ Hoa, cả đời đều theo đuổi danh lợi, mong muốn công thành danh toại, quay đầu lại cũng chỉ là một giấc mộng đẹp, mất đi người nhà bạn bè người yêu, cuối cùng chỉ còn lại oán hận và không cam lòng.

Thật ra thì khi ông ta cảm những thứ được gọi là chứng cứ uy hiếp tới cô, tất cả oán giận cùng thù hận trong lòng Doãn Vị bỗng chốc hóa thành tro bụi, vì một người không quen biết mà cô đề nén hơn hai mươi năm.

Cuộc sống hiện tại của cô đầy đủ bình yên, cần gì bởi vì người như vậy mà ảnh hưởng tới cuộc sống của mình chứ?

Chuyện đau khổ nhất trong cuộc sống này, chính là không bỏ được, không bỏ được. Mặc kệ là thù hận hay là nghiệt duyên, chỉ cần chúng ta đổi phương hướng đi về phía trước, tương lai ánh sáng mới có thể càng ngày càng sáng ngời rực rỡ, càng ngày càng chói mắt, phát ra ánh sáng chói lọi!

Bây giờ Doãn Vị nhớ lại khi nhìn thấy Lâm An Bắc, cô vẫn luôn cố chấp, muốn cô và anh cùng nhau về nhà, nghiêm túc gọi tiếng ba mẹ một lần.

"Anh ấy đang ở nhà sao?"

Doãn Vị đột nhiên lên tiếng hỏi tài xế đang lái xe phía trước, anh ta sững sốt một chút, tựa hồ đang phân tích trong lời nói của Doãn Vị chủ ngữ là ai, dừng một chút mới bình tĩnh trả lời, "Anh Lâm đi công ty, anh ấy đã phản phó bên này xong chuyện thì trực tiếp đi tới công ty tìm anh ấy."

"Như vậy à, vậy bây giờ chúng ta hãy đi qua đó đi, vừa đúng lúc anh ấy tan việc."

"Chị dâu, ngồi vững vàng."

Doãn Vị không rõ lý do, tài xế nói xong câu đó đột nhiên bắt đầu gia tăng tốc độ, thân thể ngồi thẳng nhìn chăm chú về phía trước, mà bởi vì quán tính cả người Doãn Vị cơ hồ dán vào trên ghế dựa.

"Có chuyện gì vậy?"

"Có người sắp đuổi theo đến nơi rồi!"

Quả nhiên, trong kính chiếu hậu có mấy chiếc xe đang đuổi theo, khi xe bọn họ đuổi kịp, kẹp hai bên tạo thành tư thế bao vây. Sau đó Doãn Vị lại bắt đầu hối hận, không nên đồng tình đối với người đã phát điên như Mộ Hoa.

Lâm An Bắc phái người tới mặc dù đã nghiêm chỉnh huấn luyện, nhưng dù sao một quyền khó địch bốn tay, xe rất nhanh bị ép vào một con đường mòn vắng vẻ, mà sau đó người từ trên bốn chiếc xe đi xuống, hơn mười người cao to vạm vỡ.

Mộ Hoa đứng ở đầu xe, từ kính chắn gió nhìn chăm chú vào người lái xe, cảm thấy rất quen mặt, nhưng trong nhất thời không nhớ rõ đã thấy ở đâu, lắc

đầu một cái, đi tới gõ lên cửa sổ xe.

"Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được xuống xe."

Nói xong một câu như vậy anh ta liền mở cửa xe ra đi xuống, cửa xe phanh một tiếng khép lại, Doãn Vị mới từ trong hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, đầu ngón tay run rẩy, luống tũn trong túi móc điện thoại ra, ấn nhanh số điện thoại đã nhớ kỹ trong lòng.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, âm thanh Thân Kính trầm ổn phát ra, hồi trước vẫn cảm thấy giọng nói của cô ấy hơi lạnh lùng nghiêm túc, bây giờ mới biết, giọng nói này cho cô một sự an ủi lớn lao.

"Thân, Thân Kính, An Bắc đâu?"

Doãn Vị không ý thức được giọng nói của mình nức nở, lại làm cho Thân Kính đầu dây bên kia giật mình, vừa đứng dậy chạy về phía phòng họp vừa an ủi Doãn Vị: "Đã xảy ra chuyện gì vậy, cô từ từ nói, tôi lập tức đi tìm Lâm tổng."

"Tôi...tôi không biết, Mộ Hoa, Mộ Hoa dẫn người đến ngăn cản chúng tôi, máu, máu"

Thân kính điều chỉnh tâm trạng, an ủi Doãn Vị đang khóc đứt quãng, đẩy cửa đi vào phòng họp.

Lâm An Bắc nhìn thấy điện thoại trong tay của Thân Kính chân mày cau lại, trong lòng có dự cảm xấu, bởi vì đó là điện thoại riêng của anh, không có mấy người biết số.

Thân kính ghé vào lỗ tai anh nói mấy câu, Lâm An Bắc cầm lấy điện thoại trên tay của cô, trong lúc mọi người chưa kịp hoàn hồn liền đứng dậy chạy ra ngoài cửa, lưu lại trong phòng họp một đám người choáng váng chờ Tổng giám đốc lên tiếng.

Mặc kệ đó là có liên quan đến hàng trăm triệu tài sản, hiện tại Lâm An Bắc cũng không có thời gian quan tâm, vừa đi vừa cố gắng trấn định an ủi người đầu kia điện thoại.

"Bà xã, không phải sợ, nhớ, ngoan ngoãn ở trong xe đợi anh...anh đến đón em ngay, biết không?"

"Được, anh nhanh lên một chút, thật là nhiều máu" Doãn Vị nghe được giọng nói của Lâm An Bắc, rốt cuộc bình tĩnh được một chút, nhưng trên cửa sổ xe, trên kính chắn gió càng ngày càng nhiều máu, thỉnh thoảng truyền tới tiếng đánh nhau, làm cho cô sợ hãi.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng 1 lần trải qua trường hợp như vậy, những trường hợp máu tanh trong phim ảnh chân thật ở trước mắt diễn ra, khiến cô cực kỳ sợ hãi, đôi tay gắt gao nắm chắc điện thoại di động, thật giống như đó là bè gỗ duy nhất cứu mạng cô, vừa buông tay sẽ vạn kiếp bất phục.

"A"

Đột nhiên, một đại hán vạm vỡ bị đánh đập vào trên cửa sổ xe, gò má đè lên tấm kính thủy tinh, mặt to biến hình, giống như bánh nướng áp chảo ghé tằm, còn có máu tươi không ngừng từ miệng và trong mũi tuôn ra, theo thân thể anh ta từ từ trượt xuống kính kéo theo một vệt máu thật dài.

Năm ngón tay thon gầy của Doãn Vị nắm điện thoại trắng bệch, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không một chút máu.

Lâm An Bắc vẫn không dám cúp điện thoại, lúc này nghe tiếng kêu thảm thiết của cô, trong lòng càng thêm khó chịu, hận không thể lập tức ôm cô vào trong ngực, hôn lên hai má của cô.

Tài xế không cần Lâm An Bắc nói, đã sớm đạp ga, xe hơi Mercedes-Benz màu đen cấp tốc chạy băng băng vượt qua dòng xe cộ chật chội, mà phía sau bọn họ, xe cảnh sát hú còi vang, một mực theo sát không rời.

Lâm An Bắc không đếm xỉa tới xe cảnh sát bám theo phía sau, tất cả tâm tư đều đặt ở trên người Doãn Vị.

"Đừng nhìn, hãy nghe anh nói, đem ống nghe áp sát vào, đếm ngược ba bài hát, nhắm mắt lại cẩn thận nghe, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì cũng đừng mở mắt, đừng xuất hiện."

Điện thoại bị Lâm An Bắc cắt đứt, Doãn Vị nghe theo lời của anh làm, hai mắt nhắm lại lẳng lặng chờ đếm ngược ba bài hát đang phát.

Xe đặc biệt được làm theo yêu cầu, những người to lớn vạm vỡ kia không thể nào từ bên ngoài mở ra. Vốn là hiệu quả cách âm cũng rất tốt, lúc này một chút tiếng đánh nhau cũng không nghe được, trong lỗ tai Doãn Vị chỉ có âm nhạc nhẹ nhàng và giọng nói trầm thấp của Lâm An Bắc đang vang vọng, sự thâm tình khiến cho cô tạm thời quên mất phía bên ngoài hỗn loạn nguy hiểm.

Doãn Vị lặp lại giai điệu bài hát quen thuộc, lời nói chân thành, trong lòng dần dần chút xíu bị lấp đầy.

Không biết bài hát đã phát ra bao nhiêu lần, cửa xe đột nhiên bị kéo ra, gió lạnh lập tức lùa vào toàn bộ, Doãn Vị mở mắt nhìn người một tay còn đang nắm tay kéo cửa, một tay đặt trên mũi xe, người đàn ông giống như thiên thần xuất hiện ngay trước mắt mình, nước mắt cứ như vậy bất ngờ rớt xuống.

Lâm An Bắc ôm Doãn Vị vào trong lòng, vỗ phía sau lưng cho cô thuận khí: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chờ một chút cảnh sát tới nhìn thấy em sẽ cười nhạo anh mất thôi."



Doãn Vị thật vất vả mới có thể ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn chung quanh, nơi nào còn có bóng dáng của Mộ Hoa, ngay cả mười người cao to vạm vỡ cùng với tài xế lái xe lúc này cũng đều biến mất, giống như tất cả đều chưa từng xảy ra, cô chỉ là thấy trong giấc mộng mà thôi.

"Những người đó đâu rồi?"

"Bị cảnh sát mang đi, không có chuyện gì, chúng ta về nhà thôi."

Phía sau xe cảnh sát đuổi sát không ngừng rút cuộc chạy tới, Lâm An Bắc ngồi lái xe, Doãn Vị nói thế nào cũng muốn ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Lâm An Bắc không nói được cô, để cho cô từ ghế sau bò đến trước mặt, nhưng vào lúc này, cửa sổ bên Lâm An Bắc kia bị gõ hai cái.

Doãn Vị hốt hoảng trắng bệch, Lâm An Bắc trấn an vỗ vỗ đầu nàng, hạ cửa sổ xe xuống nhìn khuôn mặt thất bại của cảnh sát giao thông bên ngoài.

"Đồng chí cảnh sát, có chuyện gì sao?"

Doãn Vị khản trương lui về phía sau nhìn một chút, những thứ máu me trên cửa sổ xe kia đã không thấy nữa, xe giống như bị rửa qua một lần, một vết máu cũng không, cô cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh sát giao thông quan sát ngó trước ngó sau một chút xe Lâm An Bắc, loại xe là giống nhau, nhưng là bảng số xe đã đổi qua. Nhưng là cảnh sát giao thông lại khẳng định mình là đi theo xe này một đường quẹo vào, tuyệt đối chưa gặp ngã rẽ.

Nội tâm không nhịn được xuy một câu, xe tốt thì giỏi sao, xe tốt liền dám phóng nhanh vượt ẩu sao..., còn mang theo con gái đến nơi hoang vu hẻo lánh, vừa nhìn là biết không phải người tốt lành gì, có tiền có quyền anh đây vẫn cứ phạt chú.

"Lại là hai người? Anh là chủ xe này phải không? Chúng ta hoài nghi anh lái xe gây nguy hiểm, xin anh đi xuống phối hợp chúng tôi điều tra. Ánh mắt cảnh sát giao thông quái dị liếc nhìn hai người bán khoán nói, liền làm theo quy định lấy ra biên bản tính toán làm ghi chép.

"Chúng ta có quen biết? Tôi là chủ xe này, nhưng chúng ta đậu xe này ở đây đã hơn nửa canh giờ, đúng không, bà xã?"

"À? Vâng, chúng tôi thật sự không có lái xe gây nguy hiểm." Doãn Vị kịp phản ứng ý tứ trong lời nói của Lâm An Bắc, dùng sức bóp thịt mềm bên hông anh, co rúm lại nói láo.

Cảnh sát giao thông lại thẩm tra đối chiếu bảng số xe một lần nữa, suy tư không phải là mình thật mất dấu?

Hết cách rồi, ai bảo xe cảnh sát chạy tốc độ cao nhất cũng không bằng một phần hai xe người ta chứ, nhưng làm cảnh sát nhân dân, giáo dục thì vẫn cứ phải giáo dục, nghiêm nghị nhìn hai người, đồng chí cảnh sát giao thông có bộ mặt thần nhiên khuyên: "Nơi này hoang vu hẻo lánh không an toàn, lần sau có chuyện cấp bách xảy ra cũng không thể chú ý được, nguy hiểm nhiều như vậy."

Đồng chí cảnh sát giao thông cũng chỉ là thằng nhóc khoảng chừng hai mươi, rất nhanh liền xấu hổ, không thể nói ra được những câu nói thô tục, chỉ mới nói vài câu cũng đã nghẹn đỏ mặt, chào một cái liền mở máy định đi.

Doãn Vị vui đầu vào trong lòng bàn tay, thật là mát mặt chết, cảnh sát giao thông kia khẳng định nghĩ rằng bọn họ ở nơi rừng núi hoang vắng này đánh đã chiến đầy.

"Người ta đi rồi, đừng che nữa."

"Mát mặt chết, đây đã là lần thứ hai bị cảnh sát hiểu lầm rồi, về sau nhìn thấy cảnh sát chúng ta phải đi đường vòng thôi."

Lần trước Doãn Vị đi tìm Trần Cẩm Ngôn, thời điểm đang cùng Lâm An Bắc đùa giỡn, cũng bị cảnh sát giao thông này bắt tại trận, nghĩ đến ánh mắt anh ta nhìn mình lúc, giống hôm nay như đúc, nhất định là lại hiểu lầm.

"Nghe em nói như vậy, hay là, chúng ta ở chỗ này thử một chút xem sao?" Lâm An Bắc dừng khởi động xe, gục trên tay lái, nghiêng đầu nhìn Doãn Vị, vẻ mặt nghiêm túc nói ra ý đồ của bản thân.

"Thử cái đầu anh, em sắp bị hù chết anh còn nghĩ đến những việc này."

"Thật sao, có nơi nào không thoải mái hay không, nếu không chúng ta đi bệnh viện xem một chút đi?" Lâm An Bắc vốn là muốn nói giỡn, khiến Doãn Vị thả lỏng một chút, quên việc không vui về sợ hãi lúc này, ai ngờ sắc mặt của cô ngày càng tệ.

"Đừng ngạc nhiên, do bụng không thoải mái một chút, có lẽ do nhìn thấy máu ghê tởm quá, trở về nghỉ ngơi một chút là tốt."

Doãn Vị không muốn âm thầm khiến mọi người đều biết, huống chi cô thật cảm thấy không cần thiết phải đi bệnh viện, vốn dĩ là dạ dày của cô không tốt, nhìn thấy những thứ ghê tởm gì đó sẽ không thoải mái, thời điểm nghiêm trọng sẽ muốn ói, bụng có hơi quặn đau, nghỉ ngơi một chút lại bình thường trở lại.

"Không được, hay là chúng ta đi bệnh viện xem một chút đi, dù sao cũng thuận đường."

Bởi vì Lâm An Bắc kiên trì, hai người cuối cùng vẫn đi tới bệnh viện, mà một người khác đang kinh sợ

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 50

Trong bệnh viện, Lâm An Bắc đã cho người chuẩn bị trước, hai người gặp được ngay ngày trực của bác sĩ trưởng khoa, nhìn dáng vẻ Lâm An Bắc như gặp phải đại địch, vốn ban đầu đã tuyên bố chỉ là vấn đề nhỏ, bác sĩ không thể không để cho người mang Doãn Vị đi làm kiểm tra toàn thân một lần nữa.

Nhưng kết quả kiểm tra nhanh nhất cũng phải ba ngày sau mới có thể biết được, nhưng bác sĩ liên tục bảo đảm, chỉ là dạ dày Doãn Vị hơi khó chịu, không có vấn đề gì lớn, Lâm An Bắc rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghỉ đến Trần Cận Ngôn đang ở khoa phụ sản lầu trên, Doãn Vị muốn nhân tiện đi thăm cố ấy một chút, cũng đã mấy ngày không tới thăm, hôm nay lại thuận tiện.

Lâm An Bắc có vẻ không tình nguyện, lôi kéo tay Doãn Vị không để cho cô đi: “Bây giờ đã là buổi tối rồi, sẽ quấy rầy phụ nữ có thai nghỉ ngơi, hôm nào chúng ta quay lại thăm cô ấy thôi.”

“Bây giờ mới bảy giờ mười phút, bản tin thời sự vừa mới bắt đầu đầu chiếu, ai sẽ nghỉ ngơi luôn chứ.”

Lâm An Bắc vẫn không chịu như vậy, Doãn Vị không còn cách nào, đành phải thương lượng với anh: “Nếu không anh ở trong xe đợi em...em đi thăm cô ấy một chút rồi sẽ xuống ngay?”

“Không được, em quên chuyện ngày hôm nay rồi sao, từ nay về sau em luôn phải ở trong tầm mắt của anh.”

“Vậy thì chờ khoảng năm phút đồng hồ, thời gian anh mè nheo này em cũng đã thăm cô ấy xong.”

Lâm An Bắc cuối cùng không thuyết phục được Doãn Vị, bắt buộc đi theo phía sau cô bước ra khỏi thang máy. Lầu năm là khoa phụ sản, ngay cả vách tường cũng sơn thành màu hồng, trên tường còn dán rất nhiều hình dán đáng yêu, đối với những khoa khác mà nói thì ảm áp hơn rất nhiều.

Đi trên hành lang, thỉnh thoảng nghe được tiếng khóc của con nít từ trong phòng bệnh truyền tới, Doãn Vị lôi kéo tay Lâm An Bắc lặng lẽ kéo cửa ra nhìn vào trong mấy lần, trong đôi mắt tràn đầy ánh sáng hâm mộ, thấy thế trong lòng Lâm An Bắc khẽ run lên một cái.

Phòng bệnh của Trần Cận Ngôn là phòng bệnh vip ở cuối hành lang, gian phòng rộng rãi sạch sẽ, còn có phòng nghỉ ngơi cho người thân và phòng bếp nhỏ, thoạt nhìn giống như một phòng trọ nhỏ cho một người rất tinh tế.

Đi tới cửa, Lâm An Bắc vẫn cùng Doãn Vị lôi kéo, chặn ở cửa phòng bệnh không cho phép cô đi vào: “Để anh vào xem một chút cô ấy có đang nghỉ ngơi hay không, nếu không thì em vào, tùy tiện quấy rầy người khác không tốt.”

“Anh nhanh tránh ra một chút..., làm sao mà hôm nay trở nên kỳ quái như vậy.”

Doãn Vị đẩy Lâm An Bắc ra, mở cửa đi vào.

Trong phòng nghỉ trống không, bản tin thời sự đang sôi động truyền bá đến quần chúng một ít cảnh nhân dân đang rất hạnh phúc, ca múa, vui mừng hân hờ. Doãn Vị đi vài bước đẩy cửa phòng bệnh ra, Trần Cận Ngôn cũng không ở trên giường.

“Buổi tối khuya như vậy còn đi chỗ nào chứ?”

“Chắc là đi ra ngoài tản bộ, chúng ta đi trước thôi.”

Lâm An Bắc lôi kéo tay Doãn Vị đi ra ngoài, lại đụng phải người đang đẩy cửa tiến vào.

Ngoài cửa, Trần Cận Ngôn kéo cánh tay Trần Sở, trên mặt hai người giống nhau như đúc nở nụ cười, nhìn thấy hai người bên trong cửa thì nụ cười cũng động lại. Trần Cận Ngôn nắm thật chặt cánh tay, thân thể cứng ngắc nhìn Doãn Vị một chút, nói quanh co không biết giải thích làm sao, Lâm An Bắc như lâm đại địch đem Doãn Vị che chở ở sau lưng.

“Sao... sao hai người lại tới đây?”

“Đi tốt chứ ạ, chúng con thuận đường tới xem chị ấy một chút.”

Không chỉ Trần Cận Ngôn, ngay cả Lâm An Bắc cũng giật mình, Doãn Vị biết Trần Sở sao?

Trần Sở gật đầu một cái, đỡ Trần Cận Ngôn vào cửa, ấn cô ấy ngồi xuống ghế sa lon, kêu Doãn Vị bọn họ ngồi xuống, rồi vào phòng bếp rửa hoa quả, một chút cũng không giống người phụ nữ mạnh mẽ theo lời đồn.

“Em biết mẹ chi?”

“Gặp một lần.”

“Khi nào thì gặp mặt? Bà ấy đi tìm em?” Lâm An Bắc khẩn trương hỏi, anh tin chắc Trần Cẩm Ngôn tuyệt đối không dám để cho hai người chạm mặt, lấy thân phận của Trần Sở, chỉ có khả năng duy nhất là Trần Sở chủ động xuất hiện tại trước mặt cô.

“Mấy ngày trước khi mà bà ấy mới vừa trở về nước, thì nói em là bạn của chị, nên muốn nhìn một chút bạn của con gái mình mà thôi, sao hai người ngạc nhiên vậy?”

“Mẹ chị cứ như vậy, em đừng để ý đến bà, bà ấy chính là vẫn luôn còn nghĩ chị là đứa nhỏ.”

Trần Sở bưng trái cây từ phòng bếp ra ngoài, ghét bỏ nhìn con gái của mình: “Con làm mấy cái chuyện kia chỉ có con nít mới làm.”

Kết quả cuối cùng, Trần Cẩm Ngôn và Lâm An Bắc lo lắng đều là dư thừa, hình như Doãn Vị căn bản không có ý thức được điều gì, cùng Trần Sở hàn huyên mấy câu, dặn dò Trần Cẩm Ngôn chăm sóc thân thể thật tốt, hai người liền tạm biệt ra về.

Lâm An Bắc trước đưa Doãn Vị trở về nhà, để cô tắm rửa, nhìn cô ngủ thiếp đi, mới cầm chìa khóa xe ra cửa.

Ngoại ô thành phố trong kho hàng bị vứt bỏ, Mộ Hoa bị trói ở trong căn phòng mờ tối, khuôn mặt tuần tú bị đánh đến biến dạng hoàn toàn, đôi môi rách buồm, máu tươi theo cằm nhỏ rơi xuống trên đất.

Hai tay hai chân cũng bị cột vào cột to hình trụ phía sau lưng, toàn thân j□j, mà Camera hồng ngoại trong góc, đối diện bộ dạng chật vật không chịu nổi của ông ta.

Lâm An Bắc kéo cái ghế ngồi ở đối diện, hai chân nâng gác lên góc bàn, nghiêm túc đảo tờ báo thị phi trong tay.

“Ngủ thiếp đi hả?”

“Là ngất đi.”

“Để cho ông ta tỉnh táo một chút.”

“Rào” một tiếng, trong không gian chật chội tràn đầy mùi rượu còn gay mũi, mà Mộ Hoa vốn là cúi thấp đầu, đột nhiên ngửa cổ, trong miệng phát ra tiếng gào thét khô sở.

Lâm An Bắc dùng bàn tay phẩy phẩy mùi rượu còn nồng đậm trong không khí, đồng tình liếc nhìn người đàn ông khổ sở trước mặt, mang theo một ít tiếc nuối mở miệng: “Tôi chỉ nói là để tỉnh táo một chút, ai bảo các người dùng rượu còn, đối diện đó là đạo diễn Mộ đầy tài hoa đấy.”

“Anh Lâm, em sai lầm rồi.” Một thanh niên ăn mặc nghiêm chỉnh buông tay đứng ở phía sau anh, chính là người lái xe ban ngày cho Doãn Vị, tên là Quý Hiến, là đội trưởng ngầm “Trì”, tập đoàn sau khi giải tán tồn tại một đoàn đội, chỉ phụ trách an nguy của người nhà họ Lâm.

Lúc này cả người Quý Hiến bị ẩn trong bóng tối, chỉ có thể theo giọng nói trầm thấp đoán được thân phận của anh ta.

“Tốt lắm, lần sau đừng như vậy.”

Lâm An Bắc phát phát tay, người trong phòng đều lui ra ngoài hết, chỉ để lại Quý Hiến đứng lại tại chỗ.

“Anh...anh muốn làm gì? Chúng ta, chúng ta không thù không oán.”

Mộ Hoa hơi thở mong manh mở miệng, vết thương trên người vốn đã khép lại bởi vì rượu còn kích thích mà một lần nữa rách toác rỉ ra máu tươi, kích thích mãnh liệt, khiến Mộ Hoa vốn là một kẻ vẫn nhân không chịu đựng được, nước mắt nước mũi chảy mặt.

“Cái vấn đề này hỏi thật hay, tôi cũng không biết là tại sao, đạo diễn Mộ có biết không? Nếu không ông giải đáp thắc mắc cho tôi?”

Lâm An Bắc đi vòng quanh người ông ta một vòng, khi bước chân anh đến ngay phía trước thì đứng lại, xoay người đối mặt với ông ta, nghiêm túc trả lời từng chữ từng câu, thật giống như gặp phải một vấn đề khó có thể trả lời.

“Chẳng lẽ là bởi vì Doãn Vị? Người phụ nữ mắc chứng vọng tưởng, vọng tưởng trở thành con gái của ta?”

Mộ Hoa tự mình lẩm bẩm, đột nhiên như phát điên hướng về phía Lâm An Bắc kêu la, giống như muốn thức tỉnh Lâm An Bắc, không lựa lời nói hướng về phía anh gầm thét: “Người phụ nữ kia không phải người tốt, trong tay tôi có chứng cứ, cô ta là tên lừa đảo, cô ta chỉ là lợi dụng anh, muốn làm phụ nhân nhà họ Lâm mà thôi.”

“A, thật sao?” Lâm An Bắc lui về phía sau, dựa lưng vào trên mép bàn, đôi tay về phía sau đội lên phía trên, mắt hài hước nhìn chằm chằm Mộ Hoa nhìn, thẳng nhìn chăm chú hấn hai chân phát run, tâm chột dạ mới trở về trên ghế ngồi xuống.

Cầm tập đựng giấy tờ lên trên bàn, chính là thứ mà buổi chiều Mộ Hoa chuẩn bị để uy hiếp Doãn Vị.

“Là cái này sao?”

“Đúng đúng đúng, chính là cái này, tất cả trong này đều là chứng cứ người phụ nữ kia bị bao nuôi, toàn bộ là thật, tuyệt đối không có trái qua chỉnh sửa.”

Lâm An Bắc có vẻ hăng hái cầm mấy tấm hình nhìn một chút, lại giơ lên đối diện ánh đèn bàn khoảng nửa ngày, nhìn bên trái đối bên phải, lặp lại nhìn thật nhiều lần, nghiên cứu thật lâu, chỉ thiếu chọc thủng tấm hình, mới chán nản ném tấm hình lên trên bàn, giống như bộ dạng một đứa bé uất ức nói lảm bảm: “Kỹ thuật thật kém, tôi chỉ có nửa gương mặt.”

Ở thời điểm Mộ Hoa kinh ngạc không ngấm được miếng, Lâm An Bắc lại bồi thêm một câu: “Chúng ta hình như chưa từng thông báo với mọi người.” Sau đó nói với Quý Hiến ở phía sau lưng: “Ngày mai tìm thợ chụp ảnh, chụp hình cho tôi và chị dâu của cậu.”

“Vâng.” Khóe miệng Quý Hiến run rẩy mãnh liệt, chỉ là ẩn ở trong bóng tối nhìn không rõ lắm.

Xoay người nhìn về mặt Mộ Hoa không kịp phản ứng, Lâm An Bắc tay trái chống cằm, tay phải khẽ gõ trên mặt bàn, trong bầu không khí im lặng len lỏi từng tia tử vong tiến dần đến phía trước đề nén khó chịu.

“Doãn Vị, là vợ của tôi, gian phu mà ông nói trong tấm hình, chính là tôi, không biết câu trả lời này có làm ông hài lòng hay không?”

Làm sao lại như vậy? Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng người phụ nữ kia nói.

Không để Mộ Hoa kịp suy nghĩ thêm, Lâm An Bắc nặng nề mở miệng: “Cô ấy vẫn chưa biết quan hệ của Trần Cẩm Ngón và ông, mà tôi, vĩnh viễn đều không muốn để cho cô ấy biết, cho nên, chỉ có làm phiên đạo diễn Mộ giữ bí mật tuyệt đối với chuyện này rồi.”

Lâm An Bắc nói xong những lời chân thành tha thiết, Mộ Hoa nghe được kinh hồn bạt vía, cặp mắt dờ dẩn nhìn Lâm An Bắc đôi môi lúc khép lúc mở, căn bản không nghe được anh đang nói gì.

“Sao vậy? Đạo diễn Mộ không đồng ý?”

Mộ Hoa ổn định lại tinh thần, bắt đầu suy tư nói điều kiện như thế nào với Lâm An Bắc.

“Giữ kín tuyệt đối thì có thể, nhưng là chuyện này không chỉ một có mình tôi biết, nếu như mà tôi có xảy ra một việc không hay gì, trang đầu các tờ báo lớn nhất định đều là quan hệ của tôi và Trần Sở, đến lúc đó phu nhân nhà họ Lâm không muốn biết cũng khó.”

Lâm An Bắc tiếc nuối thở dài, đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài: “Quý Hiến, xem ra đạo diễn Mộ còn chưa có tính tảo.”

Lâm An Bắc đi ra ngoài cửa, chỉ chốc lát sau bên trong liền phát ra tiếng thét hoảng sợ chói tai. Lâm An Bắc ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm sáng ngời, mặc dù không có lấy một ngôi sao, nhưng là ánh trăng lại chiếu xuống, khiến đêm khuya tối thui cũng trở nên thật mong lung huyền ảo.

Trong túi xách, điện thoại rung rung chấn động, Lâm An Bắc nhìn bầu trời một chút, chắc còn khoảng hai đến ba giờ nữa thì trời sáng thôi.

Trên màn hình điện thoại di động hai chữ bà xã nhấp nháy, giống như đầu ngón tay êm ái, từng cái khẽ khàng gãi nhẹ vào trái tim Lâm An Bắc, người phụ nữ duy nhất anh yêu kiếp này, đang ngủ trong căn nhà của bọn họ, chờ anh.

Điện thoại vừa mới kết nối, giọng nói Doãn Vị mang theo buồn ngủ và oán trách truyền tới, Lâm An Bắc nghe được trong lòng lại âm áp dễ chịu, hết sức hưởng thụ.

“Buổi tối khuya như vậy anh không phải đi đâu?”

“Em ngoan ngoan ngủ đi, anh mua đồ ăn sáng xong sẽ đi về.”

“Em không muốn ăn sáng, em muốn ôm anh ngủ, anh mau trở lại đi.”

“Được, em đếm sao đi, lúc đếm tới 100 thì anh sẽ về đến nhà.”

“A, được thôi.”

Lâm An Bắc nghe giọng nói mềm mại của cô, một ngôi sao, hai ngôi sao, ba ngôi sao, chỉ chốc lát liền nghe được tiếng hít thở đều đặn, mà khóe miệng anh từ khi nhận điện thoại liền treo nụ cười, nhìn chăm chăm nơi xa đến mất hồn.

Trong phòng, Quý Hiến từ trong bóng tối đi ra, gương mặt có bảy phần tương tự người khác lại càng lộ vẻ đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng, cúi đầu nghiêm túc cời sợi dây trên người Mộ Hoa, trong lúc đó không nói lấy một câu.

“Van cầu anh, thả tôi đi, tôi là công dân nước Mỹ, các anh không thể tùy ý giam giữ tôi như vậy, nếu không tôi sẽ đi Lãnh Sự Quán tố cáo các người!”

Mộ Hoa nói xằng nói bậy, lúc thì cầu khẩn, lúc sau lại cầu kinh uy hiếp, Quý Hiến vẫn không nói một lời, không thêm âm ỉ cùng ông ta.

Đội đến khi sợi dây trên chân được mở ra, Mộ Hoa giống như một đồng bunn lẳng tề liệt ngã trên mặt đất, bụi bặm bám trên người, mà trên người của ông ta còn có vết máu, nhìn trông rất ghê tởm.

Quý Hiến đá đá người co quắp thành một đồng trên đất, xác định ông ta không bị ngắt đi, lăm bằm một câu: “Bố mày ghét nhất nước Mĩ”, xoay người ra ngoài, khóa cửa của phòng lại kĩ càng.

Mộ Hoa dùng hết hơi sức toàn thân, run run rẩy rẩy đứng lên, còn chưa kịp đứng vững, cơ thể không chịu nổi gánh nặng lại ngã xuống, nặng nề rơi xuống mặt đất, lăm bụi đất tung bay một hồi, máu tươi từ khắp người ông ta chảy ra nhiều hơn, hòa lẫn với mùi rượu còn, gay mũi khó ngửi.

Mộ Hoa thật vất vả lê lét bàn chân đứng dậy, ổn định tinh thần, giống như nghe được tiếng vang kỳ quái trong phòng, đã thú đối bụng thật lâu phát ra tiếng gào thét, vang vọng trong không gian chật chội.

Đờ mép bàn, Mộ Hoa run run rẩy rẩy run không thể khép lại hai chân, chậm rãi chuyển động thân thể, đội nhìn thấy hình bóng bên tay trái, bốn con mắt lóe ra ánh sáng xanh là thì tim của ông ta hoàn toàn rơi vào địa ngục.

Lúc này, Mộ Hoa tình nguyện mình rơi vào trong tay cảnh sát.

Mà thương nhân nhìn như vô hại kì thực sâu không lường được, ông hy vọng cả đời cũng không muốn gặp phải anh ta!

Theo tiếng cửa sắt nặng nề bị kéo lên, hai con mãnh thú trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ lao ra khỏi lồng, lập tức hướng Mộ Hoa nhào tới.

Cả người Mộ Hoa bị nhào tới, đập thẳng xuống đất về phía sau, hai con dã thú bỏ nhào bỏ lên trên người ông ta, xé rách vết thương còn đọng đầy máu. Hầm răng bén nhọn cắn xé đau đớn đến tận xương, khiến Mộ Hoa vốn đã bị đập đến ngất xỉu lại tỉnh lại, mở mí mắt nặng trĩu ra.

Con người mở lớn không thể tin nhìn hai sinh vật khổng lồ đang liếm láp gặm cắn khắp nơi trên người của ông ta, trong hai mắt Mộ Hoa hoảng sợ tràn đầy tuyệt vọng, người đàn ông Lâm An Bắc kia thật ác độc, chó ngao Tây Tạng, dính trên người của ông chính là hai con chó ngao Tây Tạng!

Hai con chó ngao Tây Tạng có vẻ cảm thấy ông ta không có năng lực phản kháng, dùng công kích đối với ông ta lại, vây quanh thân thể trần truồng của ông, xoay quanh, tựa hồ đang suy tính bắt đầu ăn từ chỗ nào.

Thân thể Mộ Hoa tuyệt vọng co quắp, bằng tư thế phòng ngự co rúc ở trên đất, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại. Nhớ tới thời huy hoàng của ông ta, cuối cùng lại chết dưới vuốt của hai con chó ngao Tây Tạng.

Nhưng đợi một lúc lâu, hai con chó ngao Tây Tạng cũng chỉ là vây quanh ông ta đi lại, Mộ Hoa không còn thời gian lo lắng, ý thức cũng càng ngày càng mờ hồ, trên người nơi chó ngao Tây Tạng cắn bị rượu còn rót gây đau rất.

Nhưng cho dù là đau đớn khổng lồ này, cũng không bù được đau óc càng ngày càng nặng nề, ý thức dần biến mất, lăm vào trong bóng tối.

Khi Mộ Hoa chờ đợi bị bóng tối cắn nuốt, trong nháy mắt, đột nhiên, truyền đến đau đớn khổng lồ từ sau lưng. Cái cảm giác thân thể bị xé rách đau đớn, khiến Mộ Hoa không thể tin mở to cặp mắt.

Tại sao có thể? Con kia chó ngao Tây Tạng, đang đem thứ to và dài của nó, đút vào trong j□□ lỗ đít của ông ta!

Càng lăm cho người ta không tưởng tượng được là, một con chó ngao Tây Tạng khác hình như cũng không cam chịu rơi ở phía sau, dừng lại trước mặt Mộ Hoa, quan sát ông ta một lát. Mộ Hoa chịu nhịn đau đớn khổng lồ cùng sỉ nhục, trơ mắt nhìn một con chó ngao Tây Tạng khác ở trước mặt ông ta ngồi xuống, chân trước đặt ở trên bả vai ông ta, di động một chút xíu, cho đến khi vật thể cứng rắn cạy ra đôi môi ông ta đang khép chặt!

Quý Hiến lạnh lùng nhìn một màn thảm thiết trong phòng, tất cả tiếng kêu rên và rống giận của người đàn ông cũng bị cánh cửa mỏng ngăn cách, cho đến khi đã hôn mê, chỉ truyền ra tiếng thở dốc dồn dập thô bạo của dã thú, còn có tiếng xương cốt tan vỡ.

Lâm An Bắc đẩy cửa đi vào, liếc nhìn hình ảnh vẫn còn tiếp tục trên màn ảnh, nhìn đồng hồ, suy nghĩ nếu còn không trở về Doãn Vị sẽ tỉnh.

“Được rồi, đem ông ta tỉnh lại.”

Khi Mộ Hoa lại một lần nữa đối mặt với Lâm An Bắc, ông ta cho là mình đã chết, nhưng người kia lại thật sự ngồi ở trước mặt, đối một gian phòng khác, anh ta ngồi ở trên ghế, mà ông nằm ở trên mặt đất lạnh lẽo, người đàn ông kia cao cao tại thượng cỡ nào.

Lúc này rốt cuộc Mộ Hoa mới hiểu ra một chút, thì ra là cái thế giới kia, ông ta có cố gắng thế nào cũng không thể sánh bằng.

Lâm An Bắc đảo tài liệu trong tay, trong miệng chặc chặc than thở: “Đạo diễn Mộ thật là có bản lĩnh nha, buồn lậu thuốc phiện, hối lộ, nhận hối lộ, gian, dâm người chưa thành niên, ờ, thì ra là ông dùng miệng bé trai này nha?”

Lâm An Bắc vừa lật vừa cảm thán, cuối cùng xì một tiếng, châm chọc nói: “Đạo diễn Mộ diễn không khỏi quá nhập tâm đi.”

Trong túi điện thoại của Lâm An Bắc lại một lần nữa rung lên, anh cũng nóng lòng, muốn ôm thân thể ấm áp.

Chịu đựng đau lòng khi cúp điện thoại, Lâm An Bắc đứng dậy, đi tới trước mặt Mộ Hoa, một trang giấy nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt ông ta: “Trên đời không có thuốc hồi hân, nếu như có thứ này tồn tại, chắc hẳn ngài đây cũng không cần.”

Lâm An Bắc nói xong đi ra khỏi phòng, Quý Hiến cũng đi theo, gian phòng chỉ còn lại một mình Mộ Hoa, kèm theo tiếng thờ dốc yếu ớt.

Mở mí mắt nặng trĩu lên, nhìn tờ giấy mỏng đã lay dính chút bụi bặm một chút, Mộ Hoa trầm mặc nhắm hai mắt, không còn một tia giấy giũa.

Tờ giấy kia, là giám định DNA, mà một cột tên họ, là viết tên của ông ta, còn một cột bên cạnh, chính là Doãn Vị!

Tác giả có lời muốn nói: nhân thú? Ta thể nhưng

Ta bắt đầu ghét bỏ chính mình, để cho ta tỉnh táo một chút!

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 51

Quý Hiến nhìn người đàn ông đang cúi đầu gờ nhần tin một chút, ngáp ngừng mở miệng:"anh Lâm"

"Đừng giết chết, hành hạ đủ rồi thì giao cho cảnh sát đi."

Quý Hiến hiểu ý của Lâm An Bắc, đây tuyệt đối không phải là bỏ qua cho Mộ Hoa, mà là hành hạ lớn hơn đối với ông ta. Trong khoảng thời gian Mộ Hoa biến mất này, cảnh sát sẽ nhận được liên tiếp chứng cứ tội phạm, mà ông ta, cũng gánh vác thêm tội danh bỏ trốn.

Tin chắc những tội danh kia, hẳn sẽ đủ để ông ta ở trong ngục giam hết quãng đời còn lại rồi.

Lâm An Bắc là thương nhân, sẽ không bởi vì một người như Mộ Hoa mà để cho trên tay mình nhuộm máu.

Quý Hiến vẫn không chịu đi, cau mày chần chừ, không biết nên mở miệng cầu cạnh Lâm An Bắc như thế nào.

Thật ra thì người đưa cho Mộ Hoa những tư liệu kia, chính là người chỉ ở cô nhi viện của Quý Hiến trước kia, chính là người phụ nữ thần bí lần trước nhìn chăm chăm Hàn Tiểu Bạch. Bởi vì quan hệ với Quý Hiến nên đã gặp qua Lâm An Bắc một lần, từ đó liền hăm sâu vào đầm lầy không thể thoát ra được, đã làm rất nhiều chuyện điên cuồng.

Trước kia đều là Quý Hiến giấu diếm, Lâm An Bắc nể mặt của anh cũng mắt nhắm mắt mờ, nào biết lần này chị ấy thế nhưng lại to gan cấu kết lại Mộ Hoa.

Mộ Hoa tự cho là bắt được khuyết điểm của Lâm An Bắc, nghĩ rằng chỉ cần ông ta nói ra chuyện này, quan hệ giữa ông ta và Trần Sở cũng sẽ bị phát tán. Thật sự chứng minh cho câu nói của Lâm An Bắc, còn chưa đủ tỉnh táo, chỉ là trang đầu tờ báo mà thôi, nhà họ Lâm chẳng lẽ không có năng lực đề xướng?

Vì vậy, Mộ Hoa thất bại, cũng là bởi vì quá mức tự cho mình là đúng!

Lâm An Bắc không ngờ Doãn Vị sẽ gọi nhần tin tới, hành động gọi tin nhần ngay thơ như vậy, là thời điểm bọn họ nói chuyện yêu đương đã làm, hiện tại hai người anh một cái em một cái cận kề khuyết điểm của đối phương, thật là gọi lên trong trí nhớ rất nhiều những chuyện tốt đẹp.

Lâm An Bắc mỉm cười ngồi vào ghế ngồi phía sau, Quý Hiến khởi động xe chạy nhanh ra ngoài, nghĩ đợi ngày mai sẽ cầu xin với Lâm An Bắc, dù sao cũng là người quen biết, mà cậu ta cũng chỉ có một người thân là cô ấy.

"Cậu nói cho cô ta biết, không có lần sau."

Lâm An Bắc đột nhiên lên tiếng, Quý Hiến sững sốt một chút, phục hồi lại tinh thần, khóe miệng nở nụ cười, nhìn về phía kính chiếu hậu xấu hổ nói một câu: "Cám ơn anh Lâm"

"Chuyên tâm lái xe, trước hừng đông phải về tới nhà."

"Vâng"

Lúc Lâm An Bắc về đến nhà trời đã sắp đã sáng, đẩy cửa phòng ngủ ra, phát hiện Doãn Vị đang ôm chần, cau mày chuyên chú nhìn chăm chăm tin nhần trên màn hình, hai tay lộn xộn chọc chọc, giống như đè nén thật nhiều tức giận.

Lâm An Bắc nhẹ bước chân đi vào gian phòng, giẫm ở trên mặt thảm thật dày không có phát ra bất kỳ tiếng động nào, Doãn Vị vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, không chú ý tới có sinh vật nguy hiểm đang đến gần, ánh sáng điện thoại di động chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt chuyên chú.

Đột nhiên, trong phòng truyền đến âm thanh vun vút chấn động, Doãn Vĩ hơi kinh ngạc, thời điểm đang muốn hét toáng lên, đôi môi bị chặn lại chính xác, thân thể bởi vì va chạm lớn đụng nhau mà té ở trên giường lớn mềm mại, hai tay bị giữ chặt kìm ở trước ngực, người đàn ông toàn thân còn mang theo hơi thở lạnh lẽo ở bên ngoài chặt chẽ dính ở trên người cô.

Doãn Vĩ từ chối hai lần, xác định là Lâm An Bắc, mới bất mãn trừng mắt liếc anh một cái, há miệng để cho đầu lưỡi trơn trượt tiến vào, toàn thân toàn ý đáp lại nụ hôn nóng bỏng.

Lâm An Bắc cười khê hai tiếng, vốn là không muốn hù dọa cô, nào ngờ thất bại trong gang tấc, chăm chú chờ tin nhắn anh gửi đến nên mới bị tiếng động làm cho sợ hãi.

Ngón tay Lâm An Bắc mang theo hơi lạnh tiếp xúc với da thịt ấm áp, Doãn Vĩ không nhịn được hơi co rúm người lại, đầu lưỡi xinh xắn bị anh cuốn lấy ma sát, mút vào, lôi kéo, động tình khoe miệng trần ra nỉ non: "Lạnh quá."

Lâm An Bắc giật giật, đem chăn che kín cả người hai người còn giữ nhiệt độ, mà quần áo lạnh trên người anh, dưới sự giúp đỡ của Doãn Vĩ, từng thứ một bị ném ra khỏi chăn.

Doãn Vĩ vốn cho là hôn vài cái là xong, nào biết tay Lâm An Bắc càng ngày càng quá đáng, nhiệt độ lòng bàn tay cũng càng ngày càng nóng. Bất lấy bàn tay đang tiếp tục đi xuống của anh, một tay chống đỡ lồng ngực của: "Tin nhắn anh vừa mới là có ý gì? Em có nhiều khuyết điểm như vậy sao?."

Lâm An Bắc cúi đầu hôn một cái lên cái miệng nhỏ nhắn, tay đã lục lọi đi xuống theo bắp chân bắt đầu vén quần ngủ của cô lên: "Trừ thể lực không được thì những thứ khác có thể bỏ qua."

"Ý anh là có mấy cái khuyết điểm khác? Khôn kiếp, không thể sờ nơi đó"

Tất cả lời nói kháng nghị của Doãn Vĩ đều bị nuốt giữa răng và môi, nơi một buổi tối Lâm An Bắc luôn nhớ, làm sao có thể bởi vì một câu kháng cự nhu nhược vô lực của cô liền lui binh.

Lòng Lâm An Bắc ngứa ngáy đến khó chịu, không kịp làm quá nhiều dạo đầu, ngón tay linh hoạt đảo vào khe hẹp ấm áp thấm ướt, cảm thấy tầng tầng thịt non giống như là thủy triều đánh tới, như ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn đang mút đầu ngón tay, nội tâm run lên, cảm giác huyễn hoặc trong quần càng to lớn dữ tợn.

Do dự tìm được cái điểm kia, dùng sức nhấn mấy cái, cảm thấy người phía dưới theo động tác ngón tay anh thân thể co rúm lại, đầu ngón tay mới cong lên qua lại di chuyển mấy cái, cảm thấy có chất lỏng quấn vòng quanh ngón tay tràn ra khỏi lối ra phần hồng, Lâm An Bắc không kịp chờ đợi thêm đưa ngón tay ra ngoài, lấy hai chân của cô vác lên vai, quỳ sát ở giữa đùi nàng, đỡ vật đã sớm ngừng đầu đứng thẳng trong quần, hung hăng đi vào.

Doãn Vĩ không ngờ nhanh như thế, từ giữa cổ họng phát ra tiếng ưm thật nhỏ, hàm răng trắng nõn chính tề khe khê cắn lấy môi dưới, cảm khê tựa vào trên vai Lâm An Bắc, sợi tóc mềm mại theo động tác của anh quét tới lui ở trên cánh tay hai người.

Chăn không thể tránh khỏi tuột xuống, thật may là trong phòng mở máy sưởi, khí lạnh trên người Lâm An Bắc cũng không còn nữa, cho nên cũng không cảm thấy lạnh. Theo ngọn lửa thiêu đốt trong thân thể, ngược lại làm cho cả người nóng lên, trên người hai người đều đã có mồ hôi chảy ra.

Lâm An Bắc nhìn bộ dáng động tình cầu cô dưới ánh trắng, có chút không nhịn được, vội vàng trầm ngâm nín thở, nhìn lại thứ bên dưới. Doãn Vĩ mở ra cặp mắt mông lung, trong đôi mắt còn có một tầng hơi nước đọng lại, không rõ hỏi anh: "Anh làm sao vậy?"

Lâm An Bắc đầu còn nhìn được nữa, một tay trực tiếp ôm eo xoay người cô, để cho cô quỳ trên giường lớn mềm mại, đầu gối trắng nõn nhấn xuống nệm mềm mại, tạo thành hai xoáy nước nho nhỏ.

Lâm An Bắc thích tư thế này, đôi tay giữ chặt cái eo thon nhỏ của cô, hoặc là từ phía dưới đưa tay giữ lấy bả vai thon gầy, cũng có thể làm cho mình đi vào sâu hơn, hai người kết hợp chặt chẽ hơn.

Doãn Vĩ không chịu nổi lực va chạm mạnh mẽ, thân thể không tự chủ được cúi về phía đầu giường, lại bị anh giữ eo thon kéo trở về. Hơi sức Doãn Vĩ không đủ, cả người trực tiếp nằm giữa giường, vênh lên cái mông trắng nõn, mặc anh giày vò.

Hai vú vốn bình thường cũng không lớn lắm, bởi vì động tác lúc này rủ xuống tự nhiên, đứng đưa trước sau theo động tác của hai người, nảy lên từng cái, từng cái kích thích đôi mắt của Lâm An Bắc.

Sau đó, hai tay giữ chặt eo của cô, chậm rãi di động đến bầu ngực, một tay nắm một bán cầu, phối hợp vuốt ve với va chạm phía dưới, xoa nắn thành rất nhiều hình dáng.

Doãn Vĩ bị ma sát khiến bắp đùi tê dại một hồi, hai tay vốn là đặt ở trên ga giường dùng hết sức đưa tay về phía sau bắt lấy, đầu ngón tay giữ chặt cánh tay bắp thịt của anh, người đàn ông phía sau trán hơi ướt, thỉnh thoảng khom lưng hôn xương bướm thon gầy trơn nhẵn, hoặc là dùng sức bắt cô quay đầu, gặm nuốt mút vào cái lưỡi ngọt ngào.

Anh giờ phút này khí thế như một con báo Châu Phi đang phi nhanh trên thảo nguyên, dùng sức mạnh gần như làm cho cô lâm vào điên cuồng.

Doãn Vĩ cảm thấy đầu gối bị vải ma sát có chút đau đớn, cầm lấy cánh tay anh xoay người, dưới ánh nhìn chăm chăm của Lâm An Bắc, chủ động nín cổ anh, một cái tay lặn xuống, đỡ thứ không lồ hung ác của anh, muốn đưa vào khoảng trống.

Lâm An Bắc chịu không nổi cô thử thăm dò muốn tiến vào, cảm nhận được sức hấp dẫn mãnh liệt của cái miệng nhỏ, dùng lực lớn, tiến vào đến lút cán.

Đôi chân dài trắng mịn của Doãn Vị quán thật chặt quay hông Lâm An Bắc, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ: "Sâu quá không cần dừng dừng vào nơi đó."

Lâm An Bắc chiếm lấy nơi thực về anh, đẩy mất thâm thúy ẩn chứa dục vọng ham muốn, mỗi một cử nhấc đều chạm đến chỗ sâu nhất, ở trong nơi mềm mại ma sát hồi lâu, mới chậm rãi lui ra ngoài, sắp ra khỏi, lặp lại chiều cũ, thêm một lần nữa nặng nề tiến vào. Như vậy mấy lần, Doãn Vị liền phát ra tiếng rên rỉ nức nở nghẹn ngào.

Lâm An Bắc rút ra cắm vào đến quên hết tất cả, giây lát sau mới cúi người ở bên tai cô thở hổn hển nỉ non, giống như tâm sự với người tình: "Cảm nhận được anh nhớ em biết bao nhiêu không?"

Bốn năm qua, anh có quá nhiều điều không thể nói thành lời, chỉ có thể dùng loại phương thức này để cho cô hiểu: Doãn Vị, Lâm An Bắc rất nhớ em!

Doãn Vị nghe được trong lòng mềm nhũn, có chút khó chịu hình như cũng tan thành mây khói, càng thêm thả lỏng thân thể của mình, chịu đựng nỗi nhớ nhưng không lời của anh.

Trong mắt Lâm An Bắc chứa đựng thâm tình, con ngươi đen bóng trầm tĩnh hiện lên hình ảnh người con gái mỹ lệ, co rúc ở trong ngực anh, bao gồm tình cảm nồng nàn, con ngươi tĩnh mịch sáng ngời bên trong tất cả đều là dáng vẻ động tình của cô.

Doãn Vị nhìn đến mắt hôn, không kiềm chế được giữ chặt hai cánh tay, nhích cảm đặt lên đầu vai của anh, để cho khoảng cách giữa hai người gần hơn. Lâm An Bắc thuận thế bế cô lên, đầu lưỡi trơn trượt cắn cắn vành tai mềm mại: "Em ở phía trên?"

Doãn Vị thẹn thùng e lệ từng mất liếc anh một cái, vật phía dưới lửa nóng dâng trào bởi vì tư thế nữ trên nam dưới tiến vào sâu hơn, so với trước kia thậm chí còn lớn thêm không ít. Cô khẽ rên lên một tiếng, toàn thân như có dòng điện chạy qua, râm rì đem đầu về phía sau cổ của anh, toàn thân đột nhiên tỉnh táo lại, cô mới vừa, đến.

Cánh hoa mềm mại đã hơi sưng đỏ, nhưng cho đến khi trời sáng choang, mặt trời chui ra tầng mây, người đàn ông này mới thoải mái, trong lúc đó không biết đã muốn cô mấy lần.

Mặc dù thân thể Doãn Vị luôn luôn khỏe mạnh, nhưng là thể lực dù sao cũng cách nhau quá xa, không chịu nổi tình lực vô cùng vô tận của anh, chỉ đành phải nhẹ nhàng mềm mại cầu xin tha thứ. Ngang đầu cẩn thận tỉ mỉ hôn bờ môi của anh, bị Lâm An Bắc bắt được cái lưỡi nghịch ngợm, tận tình mút vào miêu tả.

Doãn Vị thật sự không tiếp tục kiên trì được nữa, trong bụng toàn bộ là tinh dịch của anh, mỗi một lần anh xâm nhập lại phồng lên, khi anh lui khỏi lại xẹp xuống, tưởng đặc biệt khó chịu, trong miệng phát ra giọng nói yêu kiều: "Ông xã, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, bụng khó chịu."

Lâm An Bắc rất thích cô dùng giọng nói mềm nhũn này gọi, cũng chỉ có thời điểm Doãn Vị ở trên giường mới có thể dịu dàng mềm nhũn như mèo con cầu xin tha thứ, nghe vào trong lòng giống như bị mèo cào ngứa ngứa, vừa giống như mật ngọt, còn có chút ý vị nũng nịu, nghe thế nào cũng thấy toàn thân thoải mái.

Nhưng người đàn ông ở dưới tình huống như vậy, còn có giọng nói mơ hồ mị hoặc, chỉ biết càng lún càng sâu. Lâm An Bắc một tay tay cầm trắng nõn trước ngực cô đè xuống, vừa đáp lại cô lấy lòng: "Wow, kiên trì một hồi nữa."

Dưới người anh vẫn còn vật to lớn, vùi lấp ở trong cơ thể cô một chút cũng không có dấu hiệu thu nhỏ lại, cô chỉ có thể theo động tác của anh lác lác trên dưới, sáng sớm an tĩnh trong phòng ấm áp, chỉ còn lại âm thanh dâm mỹ từ chỗ tư mật kết hợp.

Mười ngón tay Doãn Vị giữ chặt hăm sâu vào trong cơ thể cứng rắn, không nhìn được cúi đầu nhìn nơi hai người kết hợp, cánh hoa mềm mại có sức phun ra nuốt vào khổng lồ rậm rạp màu đen, chất lỏng sáng loáng theo kịch liệt nhanh chóng đưa vào mà tràn ra, màu trắng phản tán trên đệm.

Cô chợt dạ mở to mắt, giật mình tại sao địa phương nhỏ nhỏ lại có thể chứa vật có đáng dấp to lớn như vậy. Nhưng nơi đó ngứa, bụng lại tưởng khó chịu, anh ra ra vào vào rút ra rồi lại chen vào ma sát bên trong vách tường nóng hừng hực sắp thiêu cháy.

Doãn Vị ngược đôi mắt mông lung thẹn thùng e lệ lên nhìn chằm chằm Lâm An Bắc, tròn mắt, kích thích khiến anh thiếu chút nữa trực tiếp quên mất động tác, chỉ muốn vĩnh viễn chôn ở cảm địa ấm áp này, một lần vạn năm.

Cho tới bây giờ Lâm An Bắc chưa từng thấy thời điểm Doãn Vị ở trên giường lại phối hợp như vậy, kịch liệt làm cho khi anh đưa vào được một nửa, Doãn Vị cũng có thể cảm nhận được mạch đập dữ dội nhảy lên, còn có thể cảm nhận được khi anh từ từ tiến vào, cán ma sát qua bàn tay, nóng hừng hực, dâng lên dục vọng càng thêm rõ ràng.

Lâm An Bắc ngoan ngoãn đợi cô nắm không thả, mắt hình như rất hiếu kỳ nhìn chằm chằm chỗ hai người kết hợp, lúc này mới rút tay ra ngoài vuốt ve, ở cái khe ấm áp nhẹ nhàng nhấc, cô càng co rúm hơn, tăng thật non kia mềm mại thật chặt chẽ siết lấy cán, như muốn đem anh cắn nuốt.

Khóe miệng anh nở nụ cười, giống như tranh công nhìn chằm chằm cặp mắt mơ màng, mút nhẹ nhàng đôi môi sưng đỏ nỉ non: "Thoải mái không?"

Toàn thân Doãn Vị phủ một tầng màu hồng, toàn thân lại càng ngày càng nhạy cảm, bị đầu ngón tay anh nhẹ nhàng đụng một cái thân thể không tự chủ co rúm đáp lại, đầu lưỡi ẩm ướt chọt tiến đến nụ hoa ngực đỏ tươi trước ngực, qua lại cọ sát lẫn nhau, răng nhọn còn nhẹ gặm nuốt, toàn thân cô càng



thêm run rẩy, chống đỡ tại bờ vai rộng rãi của anh, hai hàng lông mày nhúu chặt, nhần nạy khoái cảm trí mạng.

Lâm An Bắc tới tới lui lui chạm đến đỉnh nhạy cảm, giữ chặt hông mềm mại của cô. Nhưng cô vẫn chặt như lúc đầu, anh phải nhin rung động toàn thân, mới có thể cố sức va chạm.

"Bảo bối, đừng chặt như vậy." Anh siết chặt eo cô, giúp cô điều chỉnh tư thế cơ thể, sau đó từ từ thả cô phủ người xuống đem anh dung nạp hoàn toàn.

"Làm sao anh vẫn chưa chịu dừng, em muốn ngủ" Doãn Vị như mèo con lằm bằm, sắp khóc, thật sự có chút chịu không nổi.

Lâm An Bắc đợi cô hoàn toàn ngồi xuống mới véo mông thịt mềm mại, cô vừa ấm nóng vừa ướt, còn chặt chẽ muốn chết, không nhịn được phát ra than thở thoải mái: "Em đắp ếp anh đến điên rồi."

Sức nặng toàn thân Doãn Vị cơ hồ đặt trên người anh, hai tay chống trên đùi anh, mỗi một lần anh tiến vào làm cho cô co rút rồi thét lên, khóc kêu giống như đứa bé cố tình gây sự.

Lâm An Bắc không có cách nào, dục vọng vẫn chưa hoàn toàn tan biến, người trong ngực đã khóc đến thở không ra hơi chỉ còn nức nở, không thể làm gì khác hơn là tạm thời thôi lui khỏi nơi ấm áp, đem thân thể mềm mại của cô vòng vào trong ngực, hôn toàn thân cô, cung chịu khổ cần chớp mắt cô: "Bà xã, anh sắp bị em hành hạ đến điên rồi."

Lâm An Bắc nói xong định lấy tay của mình đè lên, đầu ngón tay hai người dây dưa, để cho cô thực sự cảm nhận được khát vọng mãnh liệt của anh đối với cô. Vật cứng rắn bên trên còn chất lỏng của hai người khi động tình, ướt nhẹp, dính nhầy âm ướt.

Doãn Vị thút tha thút thít cúi đầu liếc nhìn cự thú trong rừng rậm vẫn còn thẳng đứng giường nanh múa vuốt liên tiếp về phía cô, bên trên còn bao quanh chất lỏng ấm nóng của cô, chứng tỏ mới vừa rồi cô có bao nhiêu nhiệt tình.

Trên mặt cô nóng lên, mắt cô không dám nhìn vật kia nữa, mắt đảo loạn lung tung, nói quanh co: "Cái này, em...em giúp anh nhé."

Lâm An Bắc về mặt sưng sò, còn chưa có hỏi ra nghi vấn trong lòng, đã nhìn thấy Doãn Vị ngồi chồm hổm trước người anh, đôi mắt nghiêm túc nhìn thẳng quan sát vật dâng trào trong quần.

Lâm An Bắc cảm giác mình khăn trương trái tim cũng sắp nhảy ra khỏi cổ họng, Doãn Vị ở trên giường luôn luôn ngượng ngùng không chịu nổi, mỗi lần đều là bị anh nửa dụ dỗ nửa ép buộc đi vào khuôn khổ, lần này thế nhưng

Khi vật khổng lồ bị được lòng bàn tay không xương mềm mại ấm áp cảm lấy, Lâm An Bắc cảm giác mình bỗng nhiên hít thở không thông, nơi cổ họng hư có vật gì đó chặn lại, bên trên hầu kết giật giật, không tự chủ được nuốt xuống.

Một cái tay Doãn Vị căn bản không thể nắm hết vật khổng lồ của anh, chỉ có thể khó khăn cố gắng cầm, trên dưới hoạt động, nhìn con mắt sắc rõ ràng sâu hơn, khăn trương nuốt nước miếng một cái, chủ động hôn đôi môi mím chặt của anh: "Nhắm mắt lại."

"Em" Lâm An Bắc còn chưa nói hết, Doãn Vị đã cúi đầu, cả người nằm ở giữa háng của anh, cái mông nhỏ trắng nõn vênh lên thật cao, kích thích ánh mắt của người đàn ông.

Không lồ tiến vào khoang miệng ẩm ướt, đầu lưỡi như sợi lông vũ nhẹ nhàng quét qua, đầu lưỡi ép xuống cán, hướng lối đi duy nhất chen vào.

Doãn Vị chịu đựng cảm giác ghê tởm buồn nôn, đỡ vật khổng lồ lui ra ngoài một chút xíu, dùng đầu lưỡi đảo quanh đỉnh, thỉnh thoảng dùng lực lớn mút vào hạ xuống, hoặc là qua lại phun ra nuốt vào. Đầu lưỡi thỉnh thoảng lướt qua cửa động màu trắng vân đục, thân thể Lâm An Bắc không cảm được run rẩy.

Đôi tay không biết là đỡ hay là kim chặt đầu Doãn Vị, chỉ là bản năng vào sâu hơn nhiều hơn.

Bụng ê ẩm sưng, hô hấp Lâm An Bắc rõ ràng tăng nhanh, sắc mặt lại không nhịn được chút khó coi: "Em, là Trần Cẩm Ngôn?"

Doãn Vị ở phương diện này tất cả kinh nghiệm đều là đến từ chính anh, Lâm An Bắc vẫn tin chắc như vậy. Nhưng cho đến một ngày, thời điểm cô dùng một vài động tác nhỏ mờ ám trên người của anh, Lâm An Bắc giận không kềm được, Doãn Vị mới ủy ủy khuất khuất giải thích, đó là Trần Cẩm Ngôn dạy mình, nói Lâm An Bắc sẽ thích!

Lâm An Bắc hận nghiêng răng nghiêng lợi, lại không thể làm gì được người phụ nữ kia, cho nên chỉ có thể tận lực giảm bớt số lần hai người gặp mặt, người phụ nữ Trần Cẩm Ngôn kia quá thông minh, Doãn Vị cùng cô ta thân thiết thua thiệt sẽ chỉ là Lâm An Bắc anh.

Doãn Vị chịu đựng ghê tởm buồn nôn, khổng lồ trong miệng, bàn tay ấm áp đang lúc trên dưới hoạt động, tính khí trẻ con chuyên chú động tác trong tay: "Không phải nha, học được trong phim ảnh." Rồi sau đó ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Lâm An Bắc, không thể tin hỏi ngược lại: "Anh không thích phải không? Rõ ràng trong phim ảnh đáng về những người đó thoát nhìn rất hưởng thụ nha."

Lâm An Bắc không nói gì, chỉ là nhìn cô mặt mày càng thêm thâm trầm, đôi môi mím chặt, cảm khổ nâng lên, đường cong hoàn mỹ khẽ ngửa cổ ra sau, tóc đen ướt nhẹp lăm lăm bật lên vẻ đẹp trai của anh.

Doãn Vị nhìn anh nửa ngày cũng không có phản ứng, thất bại vô cán cứng rắn một chút, thất vọng buông tay, đứng dậy muốn xuống giường.

Lâm An Bắc đang trong dục vọng, nào có đạo lý làm một nửa rồi lâm trận bỏ chạy, nặng nề rên lên một tiếng, kéo người trở lại khóa dưới thân thể, không để ý cô gãy gập thét chói tai, hai chân bị nâng cao gác ở trên bả vai anh, trực tiếp tiến vào nơi ẩm ướt ớn lạnh.

Cho đến khi trở lại nơi quen thuộc, cán bộ thịt non bốn phía bao quanh, Lâm An Bắc mới thở phào nhẹ nhõm chậm rãi trả lời: "Thích, về sau ta thử những thứ khác một lần nữa."

Trong lòng Doãn Vị hài lòng, theo nội dung sâu sắc lời lẽ dễ hiểu của anh mà co rúm, rõ ràng cảm thấy một hồi nhiệt dịch từ chân của mình đang tràn ra, thân thể càng thêm nhạy cảm âm thầm, mà sát eo Lâm An Bắc, thân thể co rút dùng sức kẹp chặt cứng rắn không lỏng.

Lâm An Bắc cuối cùng nhìn không được, bị cô cố ý kẹp chặt rất nhanh phóng thích ra ngoài, dòng nước phun vào bên trong vách tường mềm mại, Doãn Vị khẽ run lại một lần nữa đạt tới đỉnh.

Chờ thời điểm Doãn Vị có cơ hội ngủ lần nữa, ngoài cửa sổ đã sáng trưng, ngay cả mặt trời cũng thận trọng tránh được một màn mắc cỡ này, nghịch ngợm chui vào trong tầng mây, một lát lại lộ cái mặt ra ngoài ngó ngó vạn vật thế gian.

Đập nhẹ lồng ngực Lâm An Bắc hai cái, Doãn Vị làm bầm một câu, "Em hận anh." liền ngủ say sưa tới.

Một đêm không ngủ ngược lại Lâm An Bắc tinh thần phấn chấn rời giường, hôn đôi môi đã sưng đỏ của người phụ nữ nằm ở trên giường một cái, đắp kín mền cho cô đi ra khỏi phòng.

Sau ngày hôm nay, phải dành tất cả thời gian chuẩn bị hôn lễ.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 52

Ba ngày sau, Lâm An Bắc lái xe đến bệnh viện lấy báo cáo kiểm tra của Doãn Vị, tới tận đêm khuya mới về đến nhà. Doãn Vị bị An Nhiên rủ rê đi dạo một ngày, đã nằm trên giường từ rất lâu, nhìn thấy anh trở lại, không còn hơi sức núp ở trong chăn hỏi: "Kết quả kiểm tra như thế nào? Em đã nói không có vấn đề gì, anh cứ muốn kiểm tra."

Nụ cười trên mặt Lâm An Bắc có chút miễn cưỡng, hình như có lời muốn nói, nhưng chỉ dừng một chút, hôn Doãn Vị đã muốn nhắm hai mắt lại một cái, thì thầm: "Ừ, em đi ngủ sớm một chút đi, mệt mỏi cả một ngày rồi."

Trên người của anh còn mang theo hơi lạnh bên ngoài, cả người Doãn Vị hơi co rúm lại, làm bầm một câu: "Ngủ ngon", xoay người dần chìm vào giấc ngủ.

Lâm An Bắc nhìn chăm chú thân thể nhỏ bé cuộn trong chăn, thở dài khe khẽ, cầm báo cáo trong túi xách tiện tay ném vào thùng rác, xoay người đi vào phòng tắm.

Ngày Mộ Hoa bị bắt, Doãn Vị cũng không để tâm bất cứ tin tức gì, buổi sáng rời giường thật sớm để làm bữa ăn sáng, nhận được điện thoại của Trần Căn Ngôn gọi tới, hai người trò chuyện mấy câu, nhìn đồng hồ chạy kéo Lâm An Bắc ra ăn điểm tâm.

Tối hôm qua, trước khi ngủ An Nhiên đã dặn dò, nói hôm nay hai người đi tiệm chụp hình cưới.

Lâm Trì đã về nước từ tối hôm qua, cả nhà tụ chung một chỗ vui mừng ăn bữa cơm tối, ngay cả một nhà Từ Uy Nhiên ở trụ sở quân đội cũng về, Từ Văn Tĩnh gạt mọi người trong nhà đi thi nhân viên công chức, bây giờ đang làm ở văn phòng đồn cảnh sát, cho đến tối hôm qua mới tự mình chủ động khai rở.

Từ Uy Nhiên khen con gái của mình rất giỏi, ngược lại luôn nghiêm túc đối với con gái Ngạn Phi có chút lo lắng lại không thể làm gì, cho dù là văn phòng, cũng vẫn có cảm giác công việc cảnh sát là một nghề nghiệp có hệ số nguy hiểm rất cao, không muốn con gái duy nhất bước lên theo gót ông xã, mình mỗi ngày đều lo lắng sợ hãi sống qua ngày.

Từ Văn Tĩnh lắc lắc cánh tay ngạn Phi làm nũng, nói sự thật giải bày đạo lý, rốt cuộc khi đảm bảo sẽ làm việc cho thật giỏi, tuyệt đối sẽ không hành động lỗ莽, ngạn Phi mới miễn cưỡng đồng ý.

Lâm An Chính cũng gia nhập hàng ngũ khuyên bảo: "Di ba, bây giờ có ngành nghề nào là an toàn tuyệt đối chứ, đi xem những thành phần tri thức làm việc ở văn phòng, làm việc quá sức xuất huyết não cũng rất nhiều, Văn Tĩnh ngược xuôi ở đồn cảnh sát, rất thích hợp với tính tình của cô ấy, đi yên tâm, cháu nhất định sẽ trông chừng cô ấy cho di."

"Không giúp con bé gạt di, di liền cảm ơn trời đất, con bé này cho tới bây giờ càng ngày càng táo bạo hơn, di thật sự rất sợ nó gây ra phiền toái cho người khác."

Từ Văn Tĩnh hướng Lâm An Chính nháy mắt, vốn đã muốn đánh chuông thu bình chuẩn bị rút lui không muốn quay đầu lại, lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười, kéo ghế ngồi bên cạnh Ngân Phi, thân thiết lôi kéo tay bà lấy lòng: "Dì ba, cháu thề cháu nhất định sẽ theo phe dì, Văn Tĩnh nếu dám gây ra tai họa, cháu sẽ là người thứ nhất nói cho dì biết, thật."

Doãn Vị phụ An Nhiên và người giúp việc chuẩn bị thức ăn buổi tối, nghe tiếng nói cười trong phòng khách truyền tới, trên mặt vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng.

Lâm An Bắc từ thư phòng đi xuống, Từ Uy Nhiên và Lâm Tri ở lại bắt đầu tán gẫu, mới vừa xử lý xong chuyện Lâm An Bắc và Hàn Dịch thông đồng cấu kết buôn bán một lô hàng. Nếu không phải Từ Uy Nhiên ở bên khuyên, Lâm Tri thật muốn cho đứa con trai này hai cái tát, lá gan thật lớn.

Hàn Dịch không biết từ đâu nhận được tin tức, sân bay thành phố A muốn tiến hành xây dựng lại cơ phận, chuyển tài sản tư nhân thành của nhà nước. Mà không chỉ có Tập đoàn Bắc An đầu tư, còn ba người Lâm An Bắc cùng nhau hợp tác, lợi dụng một quan cấp cao thích sưu tập ngọc quý, để cho Tập đoàn Bắc An lấy 655. 2 Vạn đầu giá được khối Dương Chi Bạch Ngọc, gây sự chú ý của đối phương.

Người nợ muốn từ trong tay Tư Tuấn Tiêu mua khối bạch ngọc, thường xuyên qua lại đàm phán, hai người cơ hồ đã đến trình độ xưng huynh gọi đệ. Dĩ nhiên, trong lúc đó Hàn Dịch và Lâm An Bắc góp tác dụng thêm dầu vào lửa.

Lấy danh nghĩa Hàn Dịch, cùng với uy vọng to lớn của tập đoàn Trì Vũ, ai sẽ sinh ra hoài nghi đối với bọn họ, mặc dù nguồn tin tức không thể nào minh bạch rõ ràng, nhưng thương trường vốn là một cuộc chiến không có mùi thuốc súng, chuyện này không chỉ dựa vào thực lực, mà còn dựa vào mưu kế!

Khoảng thời gian trước thị trường chứng khoán biến động rất lớn, là do sân bay tổ chức cải cách lại mà thành, mà tập đoàn Trì Vũ lâm vào trong vòng xoáy dư luận giao dịch phi pháp, vừa đúng vì kẻ tiếp chiếm giữ ngành hàng không, kết quả cho tới bây giờ cũng chưa có thoát khỏi tay Lâm An Bắc, cho nên khi đó tất cả là do anh dùng tiền để quảng cáo.

Lâm Tri chỉ có thể đứng râu trợn mắt nhìn con trai ngồi ở trên ghế, càng ngày càng cảm thấy thằng nhóc này sau khi kết hôn gan càng ngày càng lớn, bánh của quốc gia cũng dám tranh nhau ăn, cũng không sợ nuốt không được.

"Hàn Dịch là ai, con cho rằng mình có thể chiếm được tiện nghi trên người của anh ta?"

"Cái gì mà chiếm tiện nghi của anh ta chứ, cái này gọi là hợp tác kinh doanh, tài sản Trì Vũ lại tăng gấp đôi, đừng nói là trong lòng mọi người không vui mừng."

Bốn cổ đông lớn của Trì Vũ chưa từng thay đổi, chỉ là hiện tại mọi người căn bản đều là nhận hoa hồng, mặc cho Lâm An Bắc một người quản lý, mình cái gì cũng không can thiệp chỉ ngồi một chỗ lấy tiền, Từ Uy Nhiên cũng không tiện nói gì, chỉ có thể dằn xép.

"Tốt lắm tốt lắm, An Bắc cũng thật là, mọi chuyện không gấp được, người ngoài chính là chờ chuyện cười của Trì Vũ, chính con cũng biết, một bước sai lầm sẽ gia tăng rất nhiều phiền toái."

"Chú ba, chú từ khi nào cũng nhất gan như chuột rồi hả?"

"Thằng nhóc này, có khó khăn cũng đừng kêu la, chú ba đã già, đây là thiên hạ của người trẻ, được rồi được rồi, cháu mau đi xuống đi, chú và cha cháu nói chuyện một chút."

An Nhiên quay đầu lại nhìn khuôn mặt con trai chứa đựng nụ cười, nhìn chằm chằm bóng dáng bận rộn trong phòng bếp, trong mắt không còn người nào khác.

Bà cũng là người từng trải, tự nhiên có thể cảm nhận được tình yêu tràn đầy trong mắt đứa con trai này, cố ý ho nhẹ một tiếng, gây sự chú ý với hai người trong cuộc, vẫy vẫy tay gọi Lâm An Bắc: "Con đi qua đây."

Lâm An Bắc khó hiểu khoác áo đi vào phòng bếp, nhận rau cải An Nhiên đưa tới đứng sóng vai cùng Doãn Vị, đặt dưới vòi nước rửa sạch, thỉnh thoảng ác ý vẩy nước lên người cô, cố ý quấy rối, khiến cô bất mãn nhìn chằm chằm.

"Sáng sớm ngày mai hai con đi tiệm chụp hình đi, nhân dịp thời tiết hai ngày nay tốt."

Vốn kế hoạch của An Nhiên là để cho hai người ra nước ngoài chụp, nhưng hai người không muốn, quyết định hồi lâu, liền đem địa điểm ở gần đây, cũng chính là nơi hai người gặp nhau hiểu nhau yêu nhau.

Thời tiết đầu mùa đông vẫn mưa dầm liên tục, thật vất vả gặp thời tiết tốt như vậy, cho nên An Nhiên vẫn vội vàng thúc giục để hai người nhanh chóng làm xong chuyện này, tránh cho đến lúc đó lại phải đợi.

"Bay lúc mấy giờ?"

Lâm An Bắc hiển nhiên có chút không tình nguyện ở giữa mùa đông không thể ôm thân thể mềm mại của bà xã, mà ở trong rừng cây trắng xóa bông tuyết chịu giày vò.

"Buổi sáng tám giờ, đừng tới trễ, chi nhánh công ty ở đó mẹ không báo, con xem một chút có cần đi thị sát hay không."

Cứ như vậy, vì thời tiết tốt có thể ngộ nhưng không thể cầu này, hai người bắt đầu lên đường đi tới Bắc Kinh.

Trên màn hình lớn của đại sảnh sân bay, đang xuất hiện các thông báo về tin tức chuyến bay, Lâm An Bắc cầm giấy tờ của hai người đi làm thủ tục, Doãn Vị rảnh rỗi ngồi ở trên ghế hết nhìn đồng tới nhìn tây.

Bỗng nhiên, màn hình TV chỗ xa, phát ra tên một người quen, Doãn Vị chậm nửa nhịp mới ngẩng đầu lên nhìn.

Đầu tóc Mộ Hoa rối bời đang cúi thấp xuống, đôi tay bị còng tay sáng loáng còng lại, hai cảnh sát mặc đồng phục màu xanh dương hai bên trái phải giữ cánh tay ông ta, khó khăn đi về phía trước dưới vô số đèn flash máy chụp hình.

Rốt cuộc với giúp đỡ của các cảnh sát khác, ba người thuận lợi đi tới xe cảnh sát bên cạnh, lại trải qua một phen gian khổ, ba người mới thuận lợi chui vào trong xe, xe cảnh sát nghênh ngang rời đi.

Sân bay rất nhiều người qua lại, âm ỉ nói lời tạm biệt nhau, cộng thêm khoảng cách khá xa, Doãn Vị không nghe được người dẫn chương trình nói những gì, chỉ là mắt nhìn chăm chăm về hướng đó, trong lòng không biết suy nghĩ điều gì.

Lâm An Bắc đứng ở đằng xa một lát, Doãn Vị cũng không có chú ý đến anh đã trở lại, hai con mắt không có tiêu cự nhìn chăm chăm người đang bắn tia súng sò, cho đến khi bả vai bị một bàn tay ấm áp giữ chặt, thân thể được ôm vào trong lồng ngực ấm áp.

Lâm An Bắc giả vờ như không phát hiện cô mất hồn, bấu môi chỉ chỉ rương hành lý bên cạnh: "Cẩn thận không bị trộm."

"Không đâu." Doãn Vị nói chắc chắn, thấy ánh mắt nghi hoặc Lâm An Bắc, lại nói quanh co giải thích: "Bốn phía đều có Camera, còn có bảo vệ."

Lâm An Bắc cung chiều vuốt vuốt đỉnh đầu mềm mại của cô, cười cười không có vạch trần: "Chúng ta đi thôi." Dắt tay của cô sóng vai bước đi.

Chuyến đi đến Bắc Kinh rất thuận lợi, gặp con trai Hàng Sinh của Luru Nham, Lâm An Bắc quả nhiên tặng một phần quà thật to cho đứa bé, bảy phần trăm cổ phần tập đoàn Trì Vũ.

Luru Nham một mực từ chối, Tân Minh cũng uyển chuyển từ chối không dám nhận, đó cũng không phải là món quà nhỏ nha, nhưng Lâm An Bắc cố ý tặng, nói là quà sinh nhật cho đứa bé.

Trên đường trở về, Doãn Vị tựa vào trên vai người đàn ông nhắm mắt nghỉ ngơi, nghỉ ngơi hỏi anh: "Tại sao anh lại muốn đưa cổ phần cho họ?"

Lâm An Bắc uống một chút rượu, đầu hơi choáng váng, một tay xoa xoa trán, một tay cùng với Doãn Vị nắm chặt mười ngón tay: "Luru Nham vì công ty cực khổ nửa đời, mà cho anh ta chắc chắn anh ta sẽ không lấy."

"Ông ta sẽ chết sao?"

Mặc dù trong lời nói Doãn Vị không nói rõ ông ta là ai, tốc độ thay đổi đề tài cũng rất nhanh, Lâm An Bắc lại nghe hiểu ý của cô. Nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé, cúi đầu hôn một cái trên đỉnh đầu cô, trả lời chắc chắn: "Không biết, nhưng là ông ta nhất định sẽ bị trừng phạt."

Ảnh cưới yêu cầu chụp vào ban đêm, cuối cùng người ở chi nhánh công ty vẫn biết là Lâm An Bắc tới, mỗi ngày ở sau lưng đều có một đám người hầu hạ, khuyên như thế nào cũng không chịu đi, phô trương lãng phí khoe khoang có quyền thế.

Mỗi ngày Doãn Vị bị bắt tạo kiểu chụp cũng đã mệt đến không muốn chuyển động, ngày ngày còn phải nghe một đồng người "Ngài" rồi "Phu nhân" a dua nịnh hót, buổi tối còn bị Lâm An Bắc quần lấy làm, mệt đến mức ngồi xuống là có thể ngủ.

Khi nhiếp ảnh gia tuyên bố chụp hình kết thúc, Doãn Vị trực tiếp nằm trong ngực Lâm An Bắc, nghĩ không bao giờ bò dậy nữa, cuối cùng khiến người ôm cô trở về gian phòng.

Thì ra là phim Hạ Tuế Phiến do Mộ Hoa phụ trách đã bắt đầu chiếu, đưa tới phản ứng khổng lồ, danh tiếng phòng bán vé thu hoạch gấp đôi. Mà hai người quyết định hôn lễ tổ chức đầu mùa xuân năm mới, cỏ cây tươi tốt chim bay khắp nơi, vạn vật sinh sôi, chính là thời gian thích hợp làm chuyện vui.

Mà hình như tất cả tin tức về Trần Sở cũng bị người khác loại bỏ, cho dù là thời điểm Mộ Hoa bị bắt, vợ trước của Mộ Hoa cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi, vẫn chưa từng xuất hiện trên trang đầu tờ báo và các trang web lớn, Doãn Vị cũng không để ý lắm những tin tức này, mỗi ngày bởi vì công việc kết hôn loay hoay chân không chạm đất.

Thân thích nhà họ Lâm tương đối nhiều, trừ những người thân đẳng ngoại, còn có thật nhiều người hợp tác làm ăn với Trì Vũ, đây cũng là hôn lễ con trai cả nhà họ Lâm, cho dù hai người muốn tổ chức một hôn lễ nhỏ, hiển nhiên là không thể thực hiện được.

Hôn lễ đương nhiên là quyết định tổ chức ở khách sạn zri Vũ, mặc dù tăng cường các biện pháp bảo vệ, vẫn không ngăn cản được những phóng viên bắt đầu bao vây, con đường bên cạnh khách sạn Trì Vũ toàn bộ bị tắc nghẽn, cản bản là bị đèn flash bao vây.

Vốn là một chuyện vui mừng, nhà họ Lâm cũng không muốn truyền ra những tin tức không đúng, cho nên đm phóng viên truyền thông càng không sợ hãi.

Cuối cùng quản lý an ninh mời tất cả phóng viên truyền thông ngồi vào vị trí, thông báo mọi người bình tĩnh chờ nóng, sau khi chấm dứt hôn lễ sẽ đặc biệt sắp xếp thời gian phỏng vấn cho mọi người, đến lúc đó cô dâu chú rể cũng sẽ xuất hiện, cuối cùng mọi người mới dừng lại.

Bên ngoài đối với thân phận của cô dâu đều suy đoán, trên tiệc rượu tất cả mọi người anh đến tôi đi chia sẻ tin tức, quan trọng nhất là phân tích ra cô dâu mới là ai, bất được tin tức độc nhất vô nhị.

Bài hát kết hôn ở bữa tiệc chậm rãi vang lên, Doãn Vị kéo tay Từ Uy Nhiên, nhắc chân chậm rãi bước lên lối đi hạnh phúc thuộc về cô.

Trần Dật Hiền cùng Lâm An Hiểu hai người đảm đương trách nhiệm làm hoa đồng nặng nề, đứa bé trắng trẻo dễ thương bị rất nhiều người nhìn chăm chú, chỉ vì hai người cảm áo cưới lại không cảm cho tốt, lại sau lưng cô dâu chuẩn bị đánh nhau đến nơi.

Mặt Lâm An Bắc tức đến xanh lét, anh chuẩn bị hôn lễ thật tốt nha, lại thất bại trong tay hai Tiểu Tò Tông này, chú ý đến đa số người lớn đều nhìn chăm chăm cô dâu đẹp như thiên tiên cùng chú rể tuấn dật phi phạm, Đường Kinh Vũ vội vàng bước chân dài, mỗi tay mang một đĩa đang chuẩn bị đánh khi thể ngất trời ra ngoài.

Lâm An Hiểu cùng con trai mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, cuối cùng trực tiếp ném cho Đường Kinh Vũ mặc kệ, người nào nuông chiều thì người đó tự chịu trách nhiệm đi.

Đường Kinh Vũ nhìn hai tiểu quý một lớn một nhỏ trước mắt vẫn còn có ý đồ dùng tầm mắt giết chết đối phương, nhất thời cảm thấy nhức đầu, không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ đầu con trai, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn, trong tiếng phản kháng của hai người, nhìn chăm chú vào chính giữa đại sảnh đã sắp bắt đầu trao nhẫn.

Nhìn một chút hai người vẫn còn ở so tài, nghiêm túc dặn dò:"Bảo bối đứng ở cửa, một chút thấy cậu cả biết nên làm thế nào chưa?"

"Chạy."

"Muốn bao tiền lì xì."

Hai đáp án hoàn toàn trái ngược nhau, thống nhất là âm thanh non nớt, Đường Kinh Vũ hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ bé, tổng kết kế hoạch tác chiến:"Chờ một chút nhìn thấy cậu cả, hai người các con liền nắm tay chạy ra, biết không?"

Thằng nhóc ngốc này, thiếu chút nữa phá hủy hôn lễ của người ta còn muốn bao tiền lì xì, quả nhiên là người không biết không sợ.

"Còn bao tiền lì xì thì sao?"

"Cha giúp con lấy, hai cái, có nghe thấy không?"

"Bốn cái, của chị ấy cũng là của con."

Lập tức không làm, bởi vì có bao tiền lì xì cô mới gắng gượng cùng tiểu tử này đi cùng một chỗ, bây giờ tại sao có thể đem phần của mình cho thằng bé.

"Tại sao? Ta là chị, nên phải có nhiều hơn, chị ba em một."

"Phải là thông minh quyết định, không phải số tuổi quyết định."

Đường Kinh Vũ bị hai người khẩu chiến làm cho nhức đầu, trực tiếp đem hai người mang ra ngoài, bằng không cũng bị đôi mắt của cậu cả trừng cho sợ hãi.

Người chủ trì tình yêu dào dạt nói những lời thể tốt đẹp, nói hai người một câu"Con nguyện ý" trao đổi chiếc nhẫn, chấp nhận gắn bó suốt đời, ký kết khế ước sinh từ một đời.

Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già!

Tác giả có lời muốn nói: cái đó, thật ra thì, vẫn chưa kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 53

Editor: Cừu lông trắng

Khi Lâm An Bắc nắm tay Doãn Vị xuất hiện trong cuộc họp ký giả, gây ra một mảnh xôn xao, mọi người bỗng chốc hiểu ra, khó trách tại sao trước kia làm thế nào cũng không thăm dò được nửa điểm tin tức về tác giả Doãn.

Bởi vì liên quan đến hôn lễ, hiện trường được sắp xếp đặc biệt âm áp, hai người vừa mới xuất hiện, đèn flash nháy liên tiếp chiếu sáng cả hội trường,

trong phòng tổ chức to như vậy, chỉ còn lại tiếng đèn loé sáng.

Trên người Doãn Vị quần lụa mỏng màu trắng đã thay ra từ trước, một bộ sườn xám màu đỏ bao lấy vòng eo mảnh khảnh không đầy nắm tay, trên mặt hơi xoa phấn trang điểm còn có chút hồng do say rượu, khuôn mặt vốn là thanh nhã lại có thêm chút quyến rũ ứng hồng, khoe miệng tràn đầy nụ cười khiến cho cả khuôn mặt như bùng sáng, đẹp làm cho người ta nghẹt thở.

Trước mặt bạn bè cô và Lâm An Bắc đã uống mấy ly rượu, do không quen uống rượu Doãn Vị uống ly thứ nhất đã cảm thấy đầu choáng váng rồi, Lâm An Bắc cũng không muốn để cô uống rượu, nhưng hôm nay là hôn lễ của cô, cô muốn để cho mình tùy hứng một lần.

Bây giờ bỗng nhiên đổi mặt nhiều đèn flash như vậy, khiến cho cô dâu mới vẫn còn chóng mặt theo bản năng liền hướng về người mặc tây trang, tránh sau lưng chú rể đang mang trên mặt nụ cười cung chiêu, tay nhỏ bé khẽ níu vào bên hông anh kéo xuống dưới, có chút không rõ ràng trước mắt xảy ra chuyện gì.

Trên bục chú rể khoe mắt đuôi mày đều là nụ cười, mọi người nhìn một cái cũng có thể thấy được, người đàn ông trong truyền thuyết giới kinh doanh tao nhã lịch sự lại vô cùng hung dữ hôm nay tính tình rất tốt.

Lâm An Bắc nắm thật chặt tay Doãn Vị, một tay ôm eo cô cùng mình song song đứng chung một chỗ, trong đôi mắt hiện lên sự tự tin bề ngễ thiên hạ, mỉm cười nhìn đám phóng viên phía trước, hắng giọng mở miệng.

“Rất vui khi mọi người tới tham gia hôn lễ của chúng tôi, bây giờ chính thức giới thiệu với mọi người cô dâu của tôi, tiểu thư Doãn Vị.”

Doãn Vị then thùng hướng về phía mọi người cười cười, tỉnh rượu hơn hẳn, khăn trang tay cũng không biết để chỗ nào, chỉ có thể mặc cho Lâm An Bắc ôm tựa vào trước ngực anh, cười nói tự nhiên làm một búp bê vải.

“Mặc kệ trước kia mọi người đối với cái tên này có suy nghĩ gì, tôi đều hy vọng bắt đầu từ hôm nay có thể đặt dấu chấm kết thúc với thân phận là phu nhân nhà họ Lâm. Về hình ảnh hôn lễ sẽ được bộ phận PR của Trì Vũ chia sẻ cho mọi người, hi vọng hôm nay mọi người có thể chơi đùa vui vẻ.”

Những lời này của Lâm An Bắc thoát nhìn rất khiêm nhường hữu nghị, kì thực là hung hăng, cảnh cáo mọi người thân phận Doãn Vị, nếu như không muốn đắc tội tập đoàn Trì Vũ, tốt nhất nghĩ kỹ rồi mới làm.

Thời gian hai người xuất hiện chỉ là một hai phút, Lâm An Bắc nói xong cũng ôm lấy Doãn Vị còn ngây ngốc ở dưới sự bảo vệ của vệ sĩ đi ra khỏi phòng tiệc, mặc kệ phía sau xôn xao lớn đến thế nào.

Mà tầng cao nhất của khách sạn, máy bay trực thăng chính lúc này ừng ừng cất cánh, mà hai người, cũng sẽ bắt đầu tuần trăng mật đúng nghĩa của bọn họ.

Trần Cẩm Ngôn được Quý Minh Vũ đỡ eo nâng cao bụng bự đứng trên sân cỏ phơi nắng ở vườn hoa của khách sạn, tiếng máy bay gầm rú từ đỉnh đầu bọn họ bay qua, hai người cũng ngẩng đầu lên liếc nhìn vật thể từ từ nhỏ đi, rồi sau đó nhìn nhau cười một tiếng.

“Xem ra kết hôn cũng không có tệ như trong tưởng tượng.”

Trần Cẩm Ngôn lầm bầm lầu bầu cảm thán, Quý Minh Vũ lập tức bắt được ý nghĩa chính trong lời nói, khom người thương lượng với vợ, tràn đầy hấp dẫn mở miệng: “Anh cũng cảm giác sâu sắc như thế, nếu không chúng ta cũng làm, so âm áp phô trương rực rỡ với bọn họ, tức chết bọn họ.”

Nói đến còn tổn hại sức quyến rũ của bản thân, cũng sắp thành ba người, nhưng thân phận chồng chính thức còn không có được xác nhận, trong lòng Quý Minh Vũ sâu khổ không ai có thể hiểu được.

Cố tình người phụ nữ trong ngực vẫn còn cực khổ mang đứa bé của anh, đánh không được chửi không được, nảy sinh ác độc nghĩ đè lên giường trừng trị một bữa, nhưng khi nhìn cái bụng cô từ từ lớn dần, chút tâm tư không đứng đắn đã sớm nhịn xuống.

Trần Cẩm Ngôn cũng không có bị lời của anh mê hoặc, liếc mắt quan sát anh một lát, ghét bỏ mở miệng chất vấn: “Anh có tiền riêng?”

Phòng ốc, xe bao gồm công ty của Quý Minh Vũ, toàn bộ đều ghi tên Trần Cẩm Ngôn, mặc dù Trần Cẩm Ngôn lúc ấy không đồng ý, còn nói gờn về sau ngộ nhờ chia tay anh liền hai bàn tay trắng, nhưng là Quý Minh Vũ vẫn kiên trì ghi thành tên của cô, nói nếu như sau này dám đối với cô không tốt, đây chính là báo ứng của anh.

“Bảo mẫu mỗi tháng cũng phải trả tiền lương, anh đây vừa làm việc cho em còn phụ trách âm giường, cũng nên yêu cầu phát tiền lương chứ.”

“Không biết xấu hổ.”

Trần Cẩm Ngôn xì một tiếng, đẩy hai tay anh ra, xoay người đi tới chòi nghỉ mát, Quý Minh Vũ vội vàng cẩn thận đuổi theo.

“Có mệt hay không? Chúng ta trở về đi, không phải mẹ nói hầm canh cho em sao.”

“Lão phu nhân này rốt cuộc khi nào thì đi chứ?” Trần Cẩm Ngôn bức chết, Trần Sở ở lại đã hơn mấy tháng rồi, chính là thúc giục thế nào cũng không về nước Mỹ, ngày ngày đối phương nấu canh cho cô uống..., bây giờ cô cứ thấy canh liền muốn nôn.

“Mẹ ở lại chỗ này thuận tiện có thể chăm sóc một chút cho em nha, để em ở nhà một mình anh cũng không yên lòng.”

“Bà ấy ở lại chỗ này chính là một quả bom hẹn giờ, tùy thời đều có thể nổ tung, không được, trước khi bọn tiểu Doãn về nước bà ấy phải về nước Mỹ.”

“Em đừng nghi ngờ lung tung, chuyện đều đã qua lâu như vậy, tiểu Doãn càng không để ý mấy chuyện ấy đâu.”

“Không được, nhưng em vẫn sợ.”

Kể từ khi mang thai tới nay tính tình Trần Cẩm Ngôn thay đổi rất nhiều, có thể là bởi vì làm mẹ, cô đối với rất nhiều chuyện đều có chút đa nghi thậm chí đối với chính mình cũng không tự tin, buổi tối Quý Minh Vũ xã giao đi về trễ, hoặc là trên người dính mùi của những người phụ nữ khác, mặc dù trên miệng cô nói không quan tâm, nhưng là Quý Minh Vũ vẫn có thể rõ ràng cảm thấy cô không vui.

Để trấn an phụ nữ có thai nóng nảy, anh cũng cố hết sức giảm bớt xã giao, buổi tối càng không dám về muộn.

Mặc dù vụ án Mộ Hoa đã qua mấy tháng, nhưng mà hiển nhiên là Trần Cẩm Ngôn vẫn còn lo lắng Trần Sở ở trong nước thêm một ngày, khả năng Doãn Vị phát hiện lại càng lớn.

Cô vẫn luôn coi Doãn Vị là em gái ruột mà thương yêu cưng chiều, không hy vọng con bé bởi vì người cha không trách nhiệm mà tổn thương một lần nữa. Còn có một nguyên nhân, cũng là vì mong muốn riêng của cô, không muốn mất đi người bạn tốt em gái ngoan Doãn Vị.

Mặc dù cô vẫn lừa con bé, nhưng không phải là cô cố ý, cô chỉ là muốn trợ giúp con bé mà thôi.

Những ý nghĩ cùng bản khoản của Trần Cẩm Ngôn Quý Minh Vũ đều hiểu, có câu nói trên thế giới không có tường nào gió không lọt qua được, chắc chắn sẽ có một ngày Doãn Vị biết, tổn thương đã gây ra, chọn cách trốn tránh vĩnh viễn sẽ không giải quyết được vấn đề.

Cho dù Trần Sở lập tức trở về nước Mỹ, bây giờ tin tức phát triển như vậy, Doãn Vị cũng có thể thấy bộ phim này, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm hiểu tin tức Trần Sở, chuyện có liên quan tới Mộ Hoa này cũng không thể trở thành bí mật được chôn giấu.

“Chuyện này để cho anh xử lý là được rồi, bây giờ em hãy chuyên tâm ăn uống ngủ thoải mái là tốt rồi.”

Thật vất vả mới không ói đến mức quay cuồng trời đất nữa, Quý Minh Vũ cũng không thể cứ để cho cô suy nghĩ lung tung ảnh hưởng thân thể, còn ói một lần nữa thì anh sẽ đau lòng đến chết mất.

Có nói gì Trần Cẩm Ngôn cũng không yên tâm, mà Trần Sở cũng quyết tâm phải đợi đứa bé ra đời rồi mới tính tiếp, quan hệ mẹ con hai người họ rất vì diệu giống như đi trên lớp băng mỏng vậy, Quý Minh Vũ kẹp ở giữa, một là bà xã tương lai, một là mẹ vợ tương lai, cả hai người anh đều không đắc tội nổi, chỉ đành phải tìm Lâm An Bắc nghĩ cách.

Vốn quan hệ mẹ con hai người vẫn luôn như nước với lửa, thật vất vả bởi vì Trần Sở có đứa bé mà nhìn nhau, nếu như lần này giải quyết không tốt, có thể sẽ khiến hai người họ lại một lần nữa lâm vào đóng băng, thậm chí so với trước kia càng ác liệt hơn.

Gần đây tâm tình An Nhiên đặc biệt tốt, bà ngày đêm mong mỏi cháu trai rốt cuộc kiếm được rồi. Lúc này kỳ vọng duy nhất của bà chính là Lâm An Bắc có thể cố gắng thêm một chút, sau tuần trăng mật mang thêm bảo bối về nhà họ Lâm, thậm chí bà đã lập xong nội dung kế hoạch về công việc hàng ngày, chăm sóc con dâu, bố trí phòng trẻ.

Doãn Vị vừa bắt đầu còn lo lắng thời kỳ trăng mật mọi người sẽ nửa đường chạy ra quấy rối, kết quả bình tĩnh vô sự, mọi người thế nhưng cực kỳ ăn ý để cho bọn họ trải qua một thế giới hai người ngọt ngào khó quên, ngay cả Lâm An Bắc cũng lo sợ.

Một tháng du lịch trong chớp mắt, Doãn Vị được Lâm An Bắc ôm lấy đi ra khỏi sân bay, mà nhà họ Lâm đã sớm chuẩn bị để nghênh đón hai người xong.

Cả buổi tối, khoe miệng Doãn Vị luôn duy trì nụ cười ngọt ngào, Lâm An Hiểu quay qua cười cười thần bí, bắt Trần Trí Hiền trở về phòng tắm.

Cúi chỗ đựng Lâm An Bắc một cái, Doãn Vị dùng giọng nói chỉ hai người có thể nghe quay về phía anh nói: “Nụ cười kia của chị anh là có ý gì vậy?”

“Làm gì có ý tứ gì? Chị ấy thuần túy là ghen tỵ em, bởi vì chị ấy còn chưa có trải qua trăng mật thôi.” Lâm An Bắc căn bản không có chú ý tới Lâm An hiểu, buổi tối lúc ăn cơm uống một chút rượu, bây giờ anh có chút nhưc đầu, tựa vào trên vai Doãn Vị, trong hơi thở đều là hương thơm nhàn nhạt trên người cô, khiến người ta say mê đến buồn ngủ.

Bởi vì kinh ngạc, hai người Lâm An Hiểu và Đường Kinh Vũ mặc dù ba ngày hai bữa lại gây gỗ, nhưng là người sáng suốt đều biết rõ hai người này yêu nhau cỡ nào, gây gỗ với nhau cũng chỉ là phương thức biểu đạt tình yêu của bọn họ mà thôi, hơn nữa lấy tài lực cùng địa vị của Đường Kinh Vũ, không có khả năng ngay cả tuần trăng mật cũng không cho vợ mình chứ?

“Đây chính là lên xe trước rồi mới mua vé bổ sung giá cao, cho nên chúng ta phải theo đúng như trình tự.”

Doãn Vị còn muốn hỏi nữa, đáng tiếc người đàn ông tựa vào người cô đã nhắm hai mắt lại.

Lâm An Bắc vì buồn ngủ nên tắm rửa, Doãn Vị bị An Nhiên lôi kéo nói chuyện phiếm, không biết làm sao trò chuyện một chút thì hàn huyên tới vấn đề đứa bé rồi.

“Chúng con tuổi cũng không nhỏ, hơn nữa con cũng thích đứa bé, nhưng” Doãn Vị cũng rất khổ não, cô đã chuẩn bị tốt sau tuần trăng mật mang về bảo bảo, ai ngờ tới trời không cho người toại nguyện, ngược lại Lâm An Bắc ngày ngày la hét không vội, thích trải qua thế giới hai người.

“Không vội không vội, người trẻ tuổi nha, thêm hai năm thế giới hai người cũng được, chờ đến lúc các con muốn sinh rồi hãy nói.”

An Nhiên vốn là nghĩ nói bóng nói gió một cái, kết quả nhìn về mặt con dâu buồn thiu, ngược lại tới an ủi còn bé. Mặc dù nội tâm của bà rất mong có thể sớm một chút bông cháu, bởi vì bình thường cuộc sống của bà quá nhàm chán, con trai con gái đều lớn rồi, cũng có cuộc sống của mình, mà bà luôn muốn tìm chút niềm vui giết thời gian, cháu trai hình như là một lựa chọn tốt.

Chỉ là bà cũng đã trải qua thời tuổi trẻ, lại nói đứa bé là trời ban cho bảo bối, tất cả tùy duyên, không thể cưỡng cầu.

“Mẹ, người nói xem chúng con vẫn luôn không có ngựa thai, nhưng”

“Đứa nhỏ ngốc, con đừng hù dọa mình, đầu tiên muốn có con phải buông lỏng tâm tình của mình, chúng ta cũng không có ép buộc con, áp lực quá lớn sẽ ảnh hưởng tới xác suất thụ thai. Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngủ một giấc là tốt.”

Ngày hôm sau lúc lái xe ra cửa, Lâm An Bắc nhìn Doãn Vị vẫn buồn rầu, đùa nói chuyện với cô bộ dạng cũng thiếu hăng hái, đầu tựa vào trên cửa sổ xe, cúi đầu nghịch ngón tay của mình gần người.

Lấy tay phải nắm tay cô, đặt ở khoe miệng hôn một cái, Lâm An Bắc hài hước mở miệng, “Người nào chọc phu nhân nhà họ Lâm chúng ta tức giận, nói nghe thử xem?”

Doãn Vị rút tay bị anh nắm về, cảm lấy tay phải của anh đặt ở bàn tay mình, ngón trỏ vẽ vẽ theo chỉ tay của anh, giống như đã cùng nhau trải qua chặng đường khá dài, đầu ngón tay trượt đến cổ tay, tại động mạch chủ tay phải, cô thậm chí có thể cảm nhận được huyết mạch mãnh liệt nhảy lên đầu ngón tay, đó là nhịp đập sinh mạng.

“Anh nói xem, em không thể sinh con thì phải làm sao?”

“Yên tâm đi, anh sẽ không giống những thứ phim truyền hình thiếu não kia vì chuyện như vậy mà bỏ em, mặc dù một nửa tài sản của anh cũng không có bao nhiêu.”

Doãn Vị cũng không có cùng Lâm An Bắc cười giỡn, vẫn cúi đầu nói nhỏ: “Em thật sự muốn có con, làm sao mãi vẫn không có chứ?”

Lâm An Bắc trực tiếp dừng xe ở ven đường, khó hiểu tháo dây an toàn xoay người lại, lấy hai tay nâng gò má của Doãn Vị, nhìn chăm chú vào đôi mắt cô nhấn mạnh từng chữ: “Chúng ta sẽ có con, nhưng không phải hiện tại, anh biết rõ là em thích có con, nhưng là em có thể hay không tha thứ cho sự ích kỷ của anh một lần, thời gian bốn năm không có em, thật vất vả mơ ước mới thành sự thật, anh không muốn có một đứa bé quấy rầy cuộc sống của chúng ta, cho dù đó là con của anh, em hiểu chưa? Anh nghĩ muốn một khoảng thời gian thuộc về hai người chúng ta, chỉ thuộc về hai người chúng ta, giống như bốn năm trước vậy.”

Lâm An Bắc lần đầu tiên nghiêm túc một hơi nói nhiều lời như vậy, Doãn Vị chưa từng nghĩ tới anh đối với bốn năm trống vắng này để ý như thế, anh cũng chưa từng thể hiện ra một lần.

“Em. em yêu anh nhưng là, anh biết, chúng ta vẫn không có ngựa thai, em luôn muốn sinh em bé thuộc về hai chúng ta, em vẫn đang mong đợi như vậy, em thậm chí đã từng suy nghĩ đứa bé nên lớn lên giống anh, hi vọng anh có thể mang theo con đi dạo, bơi lội, chơi bóng, thậm chí là lúc giận con đánh nó một trận, phạt con viết bản kiểm điểm nhưng tại sao vẫn không được chứ?”

Lâm An Bắc nâng mặt cô lên hôn một cái, đầu tựa vào trán cô, hai ngón tay cái lau nước mắt trào ra khoe mắt của cô, cảm nhận cô sợ hãi khóc không thành tiếng cùng với yêu say đắm nồng nàn, hưởng thụ phần hạnh phúc thuộc về riêng anh.

“Chẳng may là con gái thì sao, đánh con bé cũng thích khóc y như em một trận anh sẽ không chịu nổi.”

“Em muốn sinh con.” Vừa nức nở vừa cố chấp phản bác, thật giống như những lời này của Lâm An Bắc là kỳ thị cô không sinh được con trai vậy.

Lâm An Bắc yêu chết đôi mắt cố chấp của cô ấy rồi, không nhịn được cúi người cắn đôi môi hấp dẫn người, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, hấp thu ngọt ngào mỹ vị trong miệng cô.

Cho đến khi hai người sắp không thở nổi, Lâm An Bắc mới kết thúc nụ hôn tiêu chuẩn nóng bỏng, cảm tựa vào đỉnh đầu cô, hít sâu nhẫn nhịn dục vọng bị sự ngọt ngào của cô khiêu khích.

“Lâm phu nhân, bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi, đừng nói với anh là em trọng nam khinh nữ, anh vẫn thích con gái, tốt nhất là giống như em”

“Giống như em thì không được, ngày ngày bị anh khi dễ, em nhất định muốn sinh con trai, về sau đi ra ngoài khi dễ con gái nhà người khác.”

“Ồ, mẹ chồng bụng dạ khó lường”

“Nhưng mà, đầu tiên em phải có một đứa con trai, em thật sự suy nghĩ muốn con trai.” Doãn Vị lại nói về chuyện sinh con, tự mình làm mình rồi rấm hết cả lên.



“Nếu muốn đứa bé, có phải em nên hấp dẫn người công hiến là anh đây hay không? Nghe nói tâm tình đàn ông cũng sẽ ảnh hưởng chất lượng tinh trùng.”

“Thật sao?”

Lâm An Bắc bỗng chốc lạnh người, xem ra là muốn đứa bé thật, chủ đề nhạy thơ mà hai người bàn bạc lâu như vậy.”Thật, hôm nào thêm người giúp việc về nhà nấu cơm, chỉ cần em ăn cơm ngoan ngoãn theo sách dạy nấu ăn, trên người có thêm một chút thịt, chúng ta sẽ thảo luận lại vấn đề đứa bé này.”

“Chuyện đó có quan hệ gì với chuyện sanh con?”

“Có, em quá gầy, vì đứa bé khỏe mạnh của chúng ta, em hãy ngoan ngoãn ăn cơm là được rồi.” Lâm An Bắc khởi động xe lần nữa, nhìn Doãn Vị rồi rầm ở cái vấn đề này, anh sợ nói quá nhiều chính anh không nhìn được nói cho cô biết sự thật, vốn chỉ là vấn đề nhỏ, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời, bồi bổ mấy tháng sẽ không có vấn đề, không nói cho cô biết chắc rằng cô còn phải đoán mò, đến lúc đó ngược lại biến khéo thành vụng, cho nên vội vàng dời đi đề tài.

“Yên tâm, thân thể em tuyệt đối không có vấn đề gì, dĩ nhiên, anh cũng rất khỏe mạnh, điểm này em có quyền lên tiếng nhất.”

“Anh là quá khỏe mạnh rồi.”

“Cho nên, tối nay chúng ta có thể nghiên cứu cái tư thế dễ dàng thụ thai kia một chút, em nghĩ thế nào?”

Trên thế giới không có tường nào gió không lọt qua được, cho dù bản thân có quyền thế ngập trời, cho dù có nắm trong tay tất cả! Doãn Vị cuối cùng cũng như mọi người hy vọng, không phát hiện quan hệ Mộ Hoa và Trần Cẩm Ngôn, quý trọng người phụ nữ thân như chị em, còn có người đàn ông dùng hết sức đem cô bảo vệ bên dưới đôi cánh của mình.

Cuộc sống có được một người tri kỷ cũng đủ rồi, mà cô may mắn, có thể có được một người phụ nữ chân thành che chở, còn có người đàn ông cả đời bảo vệ!

Cô chưa bao giờ tin tưởng số mạng, lại cảm tạ vận mệnh cho cuộc sống không hoàn mỹ ban cho cô một gia đình hoàn mỹ.

--- -----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Ý Tưởng Ham Muốn* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.